

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

sezinn

NEW YORK TIMES BESTSELLER

**SUSAN
ELIZABETH
PHILLIPS**

sezinn

Sensiz Olmaz

sezinn

Plan

Bir dahî olan fizik profesörü Dr. Jane Darlington bebek sahibi olmak için yanıp tutuşmaktadır. Ama bir baba bulması hiç de kolay değildir. Çocukken zekâsı yüzünden toplumdan hep dışlandığı için kendi çocuğunun aynı yollardan geçmesini istememektedir. Bu yüzden bebeğinin babası olacak özel birini aramaktadır. Yani biraz... aptal birini.

Hedef

Chicago Stars'ın efsanevi oyun kurucusu Cal Bonner dış görünüşü ve taşralı tavırlarıyla mükemmel bir seçenek gibi görünmektedir. Fakat bebek delisi bir entrikacının kendisini kullanmasına izin vermeyecektir.

Problem

Sadece anne olma hayali kuran, zeki ve yalnız bir kadın... Uzlaşmaya açık olmayan ve hiçbir koşulda taviz vermeyen sert bir adam... Tutku ve arzu, güçlü ama aynı zamanda kırılan iki insanı hiç beklenmedik bir aşka sürükleyebilir mi?

sezinn

"Komik, seksi, komik, hızlı, komik, harika... ve muhteşem!"

Elizabeth Lowell

"Tam bir romantik komedi. *Sensiz Olmaz*'ı hiçbir kitap geçemez!"

Detroit Free Press

www.pegasusyayinlari.com

Kapak tasarımı: Yunus Bora Ülke

Pegasus Yayınları: 596 Bestseller Roman: 243

SENSİZ OLMAZ

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

Özgün Adı: NOBODY'S BABY BUT MINE

Editör: Çiçek Eriş

Düzeltili: Esengül Aydın

Bilgisayar Uygulama: Meral Gök

Kapak Tasarım: Y. Bora Ülke

Kapak Baskı: Zirve Ofset

Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Ocak 2013

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2013 Copyright © SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Axelrod Agency'den alınmıştır.

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık San. Tie. Ltd. Şti.

Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han No: 27/9 Taksim / İSTANBUL Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46 www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

sezinn

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

SENSİZ OLMAZ

İngilizceden Çeviren: **GİZEM ONAT**

PEGASUS YAYINLARI

sezinn

Sevgili okuyucu,

En küçük oğlumuz üniversiteye başlamak üzere evden ayrılmadan bir gece önce merdivenin ilk basamağına oturarak toplanmış olan eşyalarına baktım ve gözlerimden yaşlar boşandı. Hayatımın bu kısmının sona ermesine henüz hazır değildim. Yıllar geçivermişti, bir zamanlar bebek sahibi olabilmek için nasıl bir özlem yaşadığımı hatırladım. İşte o anda NOBODY'S BABY BUT MİNE adlı kitabımın tohumlan atıldı.

Huzurlu bir köşe ve rahat bir koltuk bulun, benimle birlikte sevgi ve tutku dolu çok özel bir yolculuğa çıkmaya hazırlanın. Bazı konularda çok akıllı, bazı konularda da kafası son derece karışık olan sevimli bir kadın ve nefesinizi kesecek kadar güçlü, seksi, yürek hoplatan bir erkekle tanışacaksınız. Birbirlerine ne ifade ettiklerini unutmuş olan bir çiftle de...

NOBODY'S BABY BUT MİNE iç sızlatacak ama şefkat, bol kahkaha ve zaman zaman da olsa gözyaşı getiriyor. En sevdiğiniz koltuğunuza kıvrılın ve kendinizi bu çıldırtıcı, uyumsuz ama bir o kadar da sevimli olan âşıkların maceralarında kaybolmaya hazırlayın.

Mutlu okumalar.

Anneme

sezinn

“Bakalım doğru anlamış mıyım,” dedi Jodie Pulanski. “Cal Bonner'a doğum günü hediyesi olarak bir *kadın* vermek istiyorsun.”

Chicago Stars oyuncularının DuPage bölgesindeki en sevdiği sporcu barı olan Zebras'ın arka sırasında oturmakta olan üç oyuncu aynı anda başlarıyla soruyu onayladılar.

Junior Duncan garson kıza içkileri tazelemesini belirten bir hareket yaptı. “Otuz altı yaşına basacağı için son derece özel bir şey yapmak istedik.”

“Saçma,” dedi Jodie. Futbol hakkında en ufak bilgisi olan biri bile Stars'ın harika oyun kurucusu Cal Bonner'm son derece müşkülpesent, huysuz ve sezon başladığı an itibarıyla geçinilmesi zor bir adam haline geldiğini bilirdi. Bonner attığı sert paslarla halk arasında “Bombacı” olarak ün salmıştı. Amerikan Futbol Konferansı'nda en üst sırada yer alan bir oyun kurucu ve bir efsaneydi.

Jodie kollarını hostes üniformasının bir parçası olan beyaz üzerine oturan bluzunun önünde kavuşturdu. Masada oturmakta olan üç adamın sohbetlerinde ne ahlaki herhangi bir değer ne de bir mantık olduğunu düşünüyordu. Tabii bu ne de olsa Ulusal Futbol Ligi'ydi. “Ona bir kadın bulunca sizi rahat bırakacağını mı düşünüyorsunuz?”

Willie Jarrell gür ve kalın kirpiklerinin ardından birasına baktı. “O orospu çocuğu son dönemde hepimizi ezip geçiyor, kimse karşısında duramıyor.”

Junior başını iki yana salladı. “Dün Germaine Clark'a, 'Sosyeteye ilk kez tamülan bir kıza benziyorsun/ dedi. Germaine'e!”

Jodie bakır sansı saçlarından birkaç ton daha koyu renge boyanmış olan tek kaşını kaldırdı. Germaine Clark Ulusal Futbol Ligi'ndeki en geçilmez iç savunma oyuncularından biriydi. “Gördüğüm kadarıyla Bombacı fazlasıyla kadına sahip ve onlara ne yapılması gerektiğini de biliyor.”

Junior onayladı. “Evet, ama görünen o ki onların hiçbirisiyle yatmıyor.”

“Ne?”

“Bu doğru.” Stars'm sol iç koruması Chris Plummer konuşuyordu. “Bunu yeni fark ettik. Kız arkadaşları bazılarımızın eşleriyle konuşmuş ve Cal onları sadece vitrin olarak kullanıyor gibi görünüyor.”

Sözü Willie Jarrell aldı. “Belki de kızların bezlerinden kurtulmalarını beklese tahrik olabilirdi.”

sezinn

Junior bu teşhisi ciddiye aldı. "Böyle şeyler söyleme, Willie. Cal'm yirmi yaşma gelmeyenlerle çıkmadığını biliyorsun."

Cal Bonner yaşılanıyor olabilirdi ama hayaündaki kadınlar hiç yaş almıyordu. Kimse onun yirmi iki yaşından daha büyük bir kızla çıküğını haürlamıyordu.

"Bilindiğı kadarıyla," diye devam etti Willie, "Bombacı, Kelly'den ayrıldığından beri kimseyle yatmamış ve bu da geçen şubat ayın-daydı. Hiç normal değil."

Kelly Berkley, Cal'ın yirmi bir yaşındaki, yüzük beklemekten sıkılarak yirmi üç yaşındaki bir *heavy metal* gitaristine kaçan güzel kız arkadaşıydı. O günden sonra Cal Bonner sadece futbol maçlarını kazanmaya odaklanmıştı, her hafta yeni bir kızla çıkıyor ve takım arkadaşlarının tozunu atıyordu.

Jodie Pulanski, Stars'ın sevdiği hayranlardandı, henüz yirmi üç yaşında bile olmamasına rağmen adamlar onu Cal Bonner'ın doğum günü hediyesi olarak önermeyi akıllarından bile geçirme-mişlerdi. Cal'ın Jodie'yi pek çok kez reddettiğı bilinen bir gerçektir. Bu da Bombacı'yı Jodie'nin bireysel nefret listesinde bir numaralı halk düşmanı haline getirmişti. Yatak odasındaki dolapta bugüne kadar yatmış olduğı her bir Stars oyuncusunun mavi-altın renkli forması duruyordu ama oraya bir yenisini daha eklemek için her zaman son derece istekliydi.

"ihtiyacımız olan tek şey ona Kelly'yi hatırlatan birini bulmak," dedi Chris.

"Bu da çok klas biri olması anlamına geliyor/" diye ekledi Willie. "Ve biraz da büyük. Bombacı'nın artık yirmi beş yaşlarında biriyle olmasının daha iyi olacağını düşündük."

"Biraz daha ağırbaşlı biri." Junior birasından bir yudum aldı. "Şu sosyetik tiplerden olabilir."

Jodie zekâsıyla tanınmazdı ama o bile buradaki sorunu görebildi. "O sosyetiklerden bir tanesinin bir erkeğın doğum günü hediyesi olmak için gönüllü olacağını hiç sanmam. Cal Bonner için bile bunu yapmazlar."

"Evet, biz de öyle düşünmüştük, o zaman bir fahişe tutabili~~riz~~."

"Ama gerçekten klas olan bir tane," dedi Willie telaşla. Herkes Cal'ın fahişelerle takılmadığını bilirdi.

Junior mahzun gözlerle birasını süzdü. "Sorun şu ki böyle birini bulamadık."

Jodie birkaç fahişe tanıyordu ama hiçbirisi klas denebilecek türden değildi. Arkadaşlarının arasında da öyle biri yoktu. Çok içki içen ve parti delisi pek çok arkadaşı vardı ve hepsinin de amacı mümkün olduğu kadar çok sporcuyla yatmaktı. "Benden ne istiyorsunuz?"

"Bağlantılarım kullanarak ona uygun birini bulmam," dedi Junior. "On gün sonra doğum günü ve bizim kadını o tarihten önce bulmamız gerekiyor."

"Benim çıkarım ne olacak?"

sezinn

Üçünün de forması zaten dolabında asılı olduğu için başka bir yol bulmak zorunda olduklarını biliyorlardı. Chris temkinli konuştu. "Koleksiyonuna eklemek istediğin özel bir numara var mı?"

"On sekiz dışında," diye ekledi Willie hızla, on sekiz Bombaa'run numar asıydı.

Jodie bu konuyu biraz düşündü. Bombaa'ya kadın bulmak yerine onu cehenneme göndermeyi tercih ederdi ama bu arada gerçekten çok istediği bir numara da vardı. "İşin aslında var. Doğum günü hediyenizi bulursam on iki numara benim olur."

Adamlar homurdandı. "Lanet olsun Jodie, Kevin Tucker'ın zaten çok fazla kadını var."

"Bu sizin sorunuzuz."

Tucker, Stars'ın yedek oyun kurucusuydu. Genç, agresif, son derece yetenekliydi. Cal yaş ya da sakatlanma yüzünden oynayamayacak hale geldiğinde yerini alması için Stars tarafından özel olarak seçilmişti. Bu iki adam insanların karşısında birbirlerine karşı son derece kibar tavırlar sergiliyorlardı ama işin aslında amansız bir rekabet içindeydiler ve birbirlerinden nefret ediyorlardı. Jodie'nin Kevin Tucker'ı bu kadar çok arzulama sebebi de buydu.

Adamlar yakınmaya başladı ama sonunda Jodie doğum günü için doğru kadını bulacaksa Tucker'ın da üzerine düşeni yapması gerektiğine karar verdiler.

Zebras'a iki yeni müşteri girdi, Jodie barın hostesi olduğu için ayağa kalkarak onları karşılamaya gitti. Kapıya doğru ilerlerken akimdan kız arkadaşlarını geçirmeye başladı, duruma uygun bir tane bulmaya çalışıyordu ama başaramadı. Pek çok kız arkadaşı vardı ama hiçbirisi klas değildi.

İki gün sonra, kredi kartı borcunu ödeyene kadar geçici olarak kaldığı ailesinin Illinois, Glen Ellyn'deki evinin mutfağında oturmakta olan Jodie, bir yandan ayılmaya çalışırken bir yandan da aynı konuyu düşünmeye devam ediyordu. Günlerden cumartesiydi ve neredeyse öğlen olmak üzereydi, ailesi hafta sonunu başka bir yerde geçiriyordu ve o da saat beşe kadar işe gitmek zorunda değildi. Dün geceki partinin ardından tam olarak ayılabilmesini sağlayacak zamanının olması iyi bir şeydi.

Dolabı açtı ama kafeinsiz kahve paketi dışında bir şey göremedi. *Lanet olsun*. Dışarıda yağmur çiseliyordu ve başı araba süremeyecek kadar çok ağrıyordu ama başlama vuruşundan önce yeterince kahveyi iliklerinde hissetmezse oyunun tadını çıkarması mümkün olmayacaktı.

Hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Stars bu akşamüstü Buffalo'da oynuyordu bu yüzden o oyundan sonra Zebras'a gelmelerini beklemiyordu. Geldiklerinde doğum günü hediyesini hâlâ bulamadığını nasıl söyleyecekti? Stars oyuncularının onu bu kadar çok sevmelerinin sebeplerinden biri onlara her zaman kadın bulmayı başarmış olmasıydı.

Mutfak penceresinden baktı ve yandaki ineğin evinde ışık yandığını gördü. İnek, Jodie'nin ailesinin komşusu olan Dr. Jane Darlington'a taktığı isimdi. Tıp doktoru değildi, Jodie'nin annesi onun buraya taşındıklarından beri posta ve o tür saçma işlerine yardımcı

sezinn

olduğu için ne mükemmel bir insan olduğunu söyleyip dururdu. Belki Jodie'ye de kahve bulmasında yardımcı olurdu.

Hemen makyajını toparladı, iç çamaşırı giyme zahmetine katlanmadan siyah dar kotunu, Willie Jarrell formasını ve Frye çizmelerini giydi. Annesinin kaplarından birini kaptığı gibi komşunun kapısına yöneldi.

Çiseleyen yağmura rağmen üzerine ceket giymemişti, Dr. Jane kapıyı açmaya geldiğinde titriyordu. "Merhaba."

Dr. Jane ona inek gibi bakarak rüzgârlığın arkasında durdu, gözlerinde kaplumbağa kabuğu çerçeveli kocaman gözlüğü vardı.

"Ben Pulanski'lerin kızı Jodie'yim. Yan komşunuz."

Dr. Jane onu içeri davet etmedi.

"Bak burası gerçekten buz gibi. İçeri girebilir miyim?"

İnek sonunda rüzgârlığı açarak içeri girmesine izin verdi. "Üzgünüm. Sizi tanıyamadım."

Jodie içeri girdi ve Dr. Jane'in onu içeri almak için neden acele etmediğini iki saniyede çözdü. Camların ardındaki gözleri yaşlıydı, burnu da kırmızı. Jodie düşündüğünden de fazla akşamdan kalma değilse Dr. Jane'in o inek kalbi kırılmıştı.

İnek uzun boyluydu, bir yetmiş beş dvarlanındaydı, Jodie elindeki pembe kabı uzatırken başım kaldırmak zorunda kaldı. "Kahvenden birkaç kaşık otlanabilir miyim? Evde sadece kafeinsiz var ve bana daha sert bir şey gerekiyor."

Dr. Jane kabı aldı ama bu hareketi oldukça isteksiz yapmıştı. Jodie'ye hiç de cimri biri gibi görünmüyordu, bu tepkisinin sebebi muhtemelen şu an birileriyle birlikte olmak istememesiydi. "Evet, ben... biraz getireyim." Arkasını dönerek mutfığa gitti, Jodie'nin olduğu yerde beklemesi gerektiğini düşündüğü ortadaydı ama

Jodie'nin oyunun yayım başlamadan önce geçirecek yarım saati vardı ve durumu merak ettiği için onun peşinden gitti.

İlk bakışta göze son derece sıkıcı gibi görünen salondan geçtiler: beyaz duvarlar, rahat mobilyalar ve her yere yayılmış olan sıkıcı kitaplar. Jodie son hızla odadan geçerken dikkatini duvarlarda asılı olan çerçeveli müze posterleri çekti. Hepsi Georgia O'Keeffe adlı bir kadın tarafından yapılmıştı, Jodie aklının edepsizliğe daha çok çalıştığının farkındaydı ama bu resimlerdeki çiçeklerin hepsinin kadın cinsel organına benzemesinin açıklaması sadece bu olamazdı.

Son derece karanlık kalpler gördü. Yaprakları nemli en gizli merkezin üzerine düşmüş çiçekler gördü. Hatta... Aman Tanrım! Bu küçük ıslak bir inciye sahip olan bir istiridyeydi, hiç fesat olmayan biri bile buna dönüp iki kez bakardı. Bu kadın salonuna her girişinde neden bu çiçekten oluşan kadın organlarını görmek istiyordu?

sezinn

Jodie açık lavanta renkli mutfağa girdi, pencerelerde çok hoş çiçekli perdeler vardı ama bunlar salondaki resimlerdeki gibi on sekiz yaşından küçük olanlara yasaklı türden değildi. Mutfaktaki her şey Tanrı'dan da ağırbaşlı görünen sahipleri dışında son derece sevimli ve cana yakındı.

Dr. Jane o titiz, derli toplu kadınlardan biriydi. Küçük, siyah-kahverengi kareleri olan bir kumaş pantolon ve kaşmir gibi görünen yulaf rengi bir süveter giymişti. Uzun boyuna rağmen ince kemikliydi, oldukça oranlı bacakları ve ince bir beli vardı. Göğüsleri küçük olmasına rağmen ya da hakkında konuşulacak bir büyüklüğe sahip olmamalarına rağmen Jodie yine de bu şekilli bedeni kıskanabilirdi.

Saçları çene hizasındaydı, içinde keten sarısı, platin ve altın renkler bulunan ve boya olması mümkün olmayan açık sarı saçlardı bunlar. Jodie'nin ölse yapmayacağı, son derece muhafazakâr bir şekilde taranmıştı. Yüzünden geriye doğru bolca taranarak kahverengi kadifeden dar bir bantla yerlerinde durmaları sağlanmıştı.

Dr. Jane hafifçe dönünce Jodie onu daha iyi inceleme fırsatı buldu.

0 koca inek gözlüğünü takıyor olması çok kötüydü. Oldukça güzel bir çift göz ardında saklanıyordu. Oldukça güzel bir alnı ve düzgün bir burnu vardı, ne büyük ne de küçüktü. Ağzı ilginçti, üst dudağı ince, alt dudağı ise dolgundu. Ve mükemmel bir cilde sahipti. Maalesef kendiyile pek ilgilenirmiş gibi bir hali yoktu. Jodie onun yerinde olsa bolca makyaj yapardı. Bu kadın kızarmış gözlerine rağmen oldukça hoş bir kadındı ama insanı korkutan bir yanı da vardı.

Kabın kapağını kapatarak Jodie'ye uzattı, Jodie kabı almak üzereyken masanın üzerindeki buruşuk ambalaj kâğıdını ve yarımda duran küçük hediye yığınına gördü.

"Bunların sebebi nedir?"

"Önemli bir şey değil. Doğum günüm." Sesinde ilginç bir boğukluk vardı, Jodie ilk kez kadının avucundaki buruşuk kâğıt mendili fark etti.

"Hey, dalga geçiyorsun. Mutlu yıllar."

"Teşekkür ederim."

Jodie, Dr. Jane'in uzatmış olduğu kabı görmezden gelerek masaya doğru yürüdü ve hediyeleri incelemeye başladı: küçük bir kutu düz beyaz kâğıt, elektrikli bir diş fırçası, bir dolmakalem ve bir adet Jiffy Lube¹ hediye karü. Acıklı. Ne seksi bir külot ne de bir gecelik.

"Rezalet."

Dr. Jane, Jodie'yi şaşırtarak bir kahkaha attı. "Bu konuda haklısın. Arkadaşım Caroline her zaman mükemmel bir hediyeyle gelirdi ama şu an Etiyopya'da bir kazıda." Ve sonra yine Jodie'yi şaşırtan bir hareket gerçekleşti ve gözlüğün altından bir damla yaş yanağına süzüldü.

Dr. Jane bu olay gerçekleşmemiş gibi toparlandı ama hediyeler gerçekten de acınacak durumdaydı ve Jodie onun adma üzülmekten kendini alamadı. "Hey, o kadar da kötü değil. En azından ölçüsü tutmadı diye üzüleceğin bir şey yok."

sezinn

"Özür dilerim. Ben..." Alt dudağı gerildi ve gözlüğünün altından bir damla yaş daha süzüldü.

"Sorun değil. Otur ve ben kahve yapayım." Dr. Jane'i mutfaktaki iskemlelerden birinin üzerine itti. Kabı alarak kahve makinesinin bulunduğu tezgâha gitti. Dr. J'e filtrenin nerede olduğunu sormaya yeltendiği sırada alnının kınıştığını ve derin nefesler almaya çalıştığını gördü ve istediklerini bulana kadar dolapları karıştırmaya başladı.

"Kaçınıcı doğum günün?"

"Otuz dört."

Jodie şaşırdı. Dr. J'in yirmili yaşların sonunda olduğunu düşünmüştü. "Çifte rezalet."

"Bu kadar mızımızlandığım için üzgünüm." Burnunu mendille sildi. "Genelde bu kadar duygusallaşmam."

Birkaç damla gözyaşı Jodie için mızımızlanmak anlamına gelmezdi ama böylesine kendini kasan bir civciv için bu durum muhtemelen bir isteri kriziydi. "Sorun değil dedim. Çörek ya da ona benzer bir şeylerin var mı?"

"Dondurucuda kepekli küçük keklerden olacak."

Jodie yüzünü buruşturarak masaya döndü. Küçük, yuvarlak ve üstü camlı bir masaydı, metal iskemleleriyle birlikte bahçeye çok uygunlardı. Dr. Jane'in karşısına oturdu.

"Bu hediyeler kimden?"

O mesafeli gülümsemelerden birini takınmaya çalıştı. "Meslektaşlarımdan."

"Yani birlikte çalışmış kişilerden mi?"

"Evet. Newberry'deki öğretim görevlilerinden ve bir de Preeze Laboratuvarları'nda çalışan bir arkadaşım."

Jodie Preeze Laboratuvarları'm bilmiyordu ama Newberry Amerika'daki en tantanalı üniversitelerden biriydi ve herkes bu okulun DuPage bölgesinde konuşlanmış olmasıyla övünüp dururdu.

"Doğru ya. Fen ya da onun gibi bir şey mi öğretiyordun?"

"Fizikçiyim. Göreceli kuantum alan teorisi konusunda lisansüstü dersler veriyorum. Preeze Laboratuvarları'nda da diğer fizikçilerle birlikte üst kuark araştırmaları yapıyorum."

"Hadi ya. Lisedeyken bayağı kafalı olmalısın."

"Lisede fazla vakit geçirmedi. Üniversiteye on dört yaşında başladım." Yanaklarından aşağı birkaç damla yaş süzüldü ama o bir şey olmamış gibi dimdik oturmaya devam etti.

"On dört mü? Git işine."

sezinn

"Yirmi yaşında doktoramı almıştım." İçinde kopan bir şeyler vardı ve buna yenik düştü. Dirseklerini masaya yasladı, ellerini yumruk yaptı ve almm onların üzerine yerleştirdi. Omuzları titriyordu ama hiç ses çıkarmıyordu, o onurlu kadını böylesine dağılmış görmek çok acıklıydı ve Jodie onun için üzölmeye devam etti. Merak da ediyordu.

"Sevgilinle sorunların mı var?"

Başını kaldırmadan iki yana salladı. "Sevgilim yok. Vardı. Dr. Craig Elkhart. Altı yıl boyunca beraberdik."

Demek inek bir lezbiyen değildi. "Uzun bir zaman."

Başım kaldırdı, yanakları hâlâ ıslaktı ama çenesini inatçı bir tavırla havaya dikti. "Pamela diye yirmi yaşında bir veri giriş uzmanıyla evlendi. Benden ayrılırken, 'Üzgünüm Jane, artık beni heyecanlandırmıyorsun/ dedi."

Dr. J'in klasik tutucu kişiliğini göz önünde bulunduran Jodie adamı suçlayamadı ama yine de boktan bir şey söylemişti. "Erkekler temelde birer göttür."

"En kötü kısmı bu değildi." Ellerini birleştirdi. "En kötü kısmı alü yıldır birlikteydik ve ben onu özlemiyorum."

"O zaman neden bu kadar dağıldın?" Kahve hazırdı ve fincanları doldurmak için ayağa kalktı.

"Sorun Craig değil. Ben sadece... İşin aslında bir şey yok. Böyle devam etmemeliyim. Bana ne olduğunu bilmiyorum."

"Otuz dört yaşındasın ve biri sana doğum günü hediyesi olarak Jiffy Lube hediye kartı vermiş. Yerinde kim olsa yıkılırdı."

Ürperdi. "Burası büyüdüğüm ev, bunu biliyor muydun? Babam öldükten sonra satacaktım ama bunu bir türlü yapamadım." Sesi iyice uzaktan gelmeye başladı, Jodie'nin orada olduğunu unutmış gibiydi. "Ultra-relativistik ağır iyon çarpışmaları konusunda araştırma yapıyordum ve dikkatimin dağılmasını istemedim. İş her zaman hayatımın merkezidi. Otuz yaşına gelene kadar bu bana hep yetti. Ama sonra bir doğum günü diğerini izlemeye başladı."

"Ve sonunda fiziğin sana geceleri yatakta herhangi bir heyecan vermediğini anladın, değil mi?"

Jodie'nin orada olduğunu gerçekten unutmış gibi irkildi, sonra omuz silkerek devam etti. "Sadece o değil. Dürüst olmak gerekirse sekse gereğinden fazla bir değer yüklendiğini düşünüyorum." Huzursuzlukla ellerine baktı. "Daha çok bir bağlantı hissi olarak adlandırılabilir."

"Döşeyin üzerinde yanıp tutuşmaktan daha fazla bağlanı hissi duyamazsın ki."

"Tabii yamp tutuştuğunu farz edersek. Şahsen..." Burnunu çekerek ayağa kalktı, elindeki kâğıt mendilleri pantolonunun cebine soktu ama orada bir şişlik oluşmadı. "Bağlantıdan bahsederken seksten daha uzun süreli bir şeyden bahsediyordum."

sezinn

"Dinî şeyler mi?"

"Benim için önemli olmasına rağmen ondan bahsetmiyorum. Aile. Çocuklar. Bunun gibi şeyler." Bir kez daha omuzlarını dikleştirerek Jodie'ye gülümsemeye çalıştı. "Çok ileri gittim, sana bu tür şeyler söylememeliyim. Korkarım kötü bir zamanıma denk geldin."

"Anladım! Çocuk istiyorsun!"

Dr. J. elini cebine sokarak mendillerini yeniden çıkardı. Alt dudağı titredi, yüzü buruştu ve iskemlesine çöktü. "Dün Craig bana Pamela'nın hamile olduğunu söyledi. Bu şey değil... Kıskanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse onu kıskanacak kadar umursamıyorum. Onunla evlenmek istememiştin; kimseyle evlenmek istemiyordum. Bu sadece..." Sessizleşti. "Bu sadece..."

"Sadece kendine ait bir çocuk istiyorsun."

Başım hızla sallayarak onayladı ve dudağım ısırıldı. "Çok uzun zamandır çocuk istiyorum. Ve artık otuz dört yaşındayım, yumurtalarım her dakika eskiyor ve bir çocuğum olmayacakmış gibi görünüyor."

Jodie mutfaktaki saate baktı. Geri kalam da duymak istiyordu ama yayın başlamak üzereydi. "Bir yandan sohbet ederken televizyonunu açmamın bir sakıncası var mı?"

Dr. J. şaşkın görünüyordu, televizyonun ne olduğundan dahi haberdar değilmiş gibiydi. "Hayır, sanırım yok."

"Güzel." Jodie fincanım alarak salona yöneldi. Kanepeye oturarak fincanım sehpaoya koydu ve zekilere yazılmış olan birtakım dergilerin altından kumandayı buldu. Bira reklamı vardı, sesi kapadı.

"Bu çocuk isteme meselesinde ciddi misin? Yani yalmz olduğun halde."

Dr. Jane gözlüğünü yeniden takti. Altı fırfırlı, son derece rahat görünen bir koltuğa oturdu, tam arkasında istiridyeli resim asılıydı,

o tombul inciye sahip olan istiridye. Bacaklarım sımsıkı birbirine yapıştırdı, kemikleri birbirine değiyordu. Çok güzel ayak bilekleri vardı, ince ve şekilli.

Bir kez daha sırtı gerildi, sanki biri arkadan bir tahta yaslamıştı. "Bunu çok uzun zamandır düşünüyorum. Evlenmeyi hiç planlamadım -işim benim için çok önemli- ama bir çocuğum olmasım her şeyden çok istiyorum. İyi bir anne olacağımı düşünüyorum. Ama samrım bugün bunu hiçbir şekilde yapamayacağımı fark ettim ve bu da bana çok dokundu."

"Tanıdığım birkaç bekâr anne var. Hiç kolay değil. Gerçi senin maaşın onlarınkinden çok daha iyi olduğu için seni o kadar zorlamayabilir."

"Maddi açıdan sorun yok. Benim sorunum bunu yapacak bir yol bulamamış olmam."

Jodie ona baktı. Bu kadar zeki bir kadındı ve bir o kadar da aptaldı. "Erkekten mi bahsediyorsun?"

sezinn

Gergin bir baş sallayışla onayladı.

"O üniversitede ortalıkta gezinen pek çok erkek olmalı. Zor bir şey değil. Bir tanesini eve davet et, güzel bir müzik koy, ona birkaç bira içir ve sonra da işini hallet."

"Ah, tanıdığım biri olmamalı."

"O zaman bir bardan ya da ona benzer bir yerden birini kaldır."

"Bunu asla yapamam. Sağlık geçmişim bilmem gerekiyor." Sesi kısıldı. "Hem birini kaldırmak nasıl yapılır onu da bilmem."

Bu Jodie için son derece kolaydı ama Dr. J'in zorlanacağım anladı. "Peki ya sperm bankaları?"

"Kesinlikle olmaz. Sperm bağışçılarının çoğu tıp öğrencisi."

"Eee?"

"Çocuğumun babasının çok zeki olmasını istemiyorum."

Jodie öylesine şaşkıındı ki bira reklamının bitmiş olup Stars'm koçu Chester "Dük" Raskin ile röportaja başlanmış olmasına rağmen televizyonun sesini açmadı.

"Çocuğuna aptal bir baba mı arıyorsun?"

Dr. J. gülümsedi. "Kulağa garip geldiğini biliyorum ama çevresindekilerden çok daha zeki olan bir çocuğun büyüme dönemi çok zor. Uyum sağlaması çok zor, bu nedenle Craig gibi son derece zeki olan birinden ya da sperm bankasından hamile kalmayı hiç düşünmedim. Kendi genetik özelliklerimi göz önünde bulundurarak bunu normale dönüştürebilecek bir erkek bulmalıyım. Ama tanıdığım bütün erkekler gereğinden fazla zeki."

Dr. J. de o garip civcivlerden biri, diye düşündü Jodie. "Çok zeki olduğun için aptal birini bulman gerektiğine gerçekten inanıyor musun?"

"Buna eminim. Çocuğumun benim büyürken çektiklerimi yaşaması fikrine tahammül dahi edemiyorum. Hatta şu an bile... Neyse işte, ne öyle ne böyle. Konu şu ki ne kadar çok çocuk istersem isteyeyim sadece kendimi düşünemem."

Ekranda beliren yüz Jodie'nin dikkatini çekti. "Aman Tanrım, bir dakika bekle; bunu duymam gerekiyor." Kumandayı kapıldığı gibi sesi açtı.

Spor muhabiri olan Paul Fenneman Cal Bonner ile daha önceden kayda alınmış bir röportaj yapıyordu. Jodie, Bombacı'nın Fenneman'dan ölümüne nefret ettiğini biliyordu. Bu spor muhabiri sorduğu aptalca sorularla ünlüydü ve Bombacı'nın aptallara tahammülü yoktu.

Röportaj daha önceden Stars'm DuPage bölgesinin en büyük kasabası olan Naperville eteklerinde bulunan kampüsünün otoparkında çekilmişti. Fenneman kameraya konuşuyordu, son derece ciddi, bir savaşa hazırlanır gibiydi. "Stars'm oyun kurucusu Cal Bonner ile konuşuyorum."

sezinn

Kamera Cal'a odaklandı, Jodie'nin teni öfke ve ihtirasla yapış yapış oldu. Lanet olsun, yaşlanmasına rağmen hâlâ çok seksiydi.

Kotu ve üzerinde takımın bir set rozeti bulunan siyah dar tişörtüyle iri Harley'inin önünde duruyordu. Çocukların bazıları patlamaya hazırmiş gibi şişinirlerdi ama Cal mükemmel duruyordu. Boynu da harikaydı, kaslıydı ama çoğu oyuncununki gibi bir kütüğe benzemiyordu. Kumral saçları hafif dalgalıydı ama kısa kesilmişti, böylece onlarla uğraşması gerekmiyordu. Bombacı böyle bir şeydi işte. Önemsiz olduğunu düşündüğü konulara karşı asla sabırlı değildi.

Boyu bir seksenin üzerindeydi, diğer oyun kuruculardan biraz daha uzundu. Hızlıydı, akıllıydı ve savunma oyuncularıyla muhteşem bir telepatik bağı vardı, onların akıllarını okuyabiliyordu, bu sadece çok iyi oyunculara has bir durumdu. Neredeyse Joe Montana kadar büyük bir efsane olmuştu ve Jodie on sekiz numaranın asla dolabına asılamayacağı gerçeğini bir türlü hazmedemiyordu.

"Cal, takımın geçen hafta Patriots karşısında dört top kaybı yaşadı. Bu hafta bunun tekrarlanmaması için Bills'e karşı ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Bu Paul Fenneman için bile çok aptalca bir soruydu, Jodie merakla Bombacı'nın buna ne tepki vereceğini bekledi.

Soru çok karmaşıkmiş ve düşünmesi gerekiyormuş gibi başının yanını kaşıyarak bir süre durdu. Bombacı'nın saygı duymadığı insanlara karşı hiç sabrı yoktu ve bu gibi durumlarda taşralı kökleri iyice vurgulamak gibi bir alışkanlığa da sahipti.

Ayağım Harley'ye dayayarak oldukça düşünceli bir tavra büründü. "Bir bakalım Paul, yapacağımız şey topa asılmak olacak. Şimdi tabii sen hiç oynamadığın için bilemeyebilirsin ama diğer takımın topu bizden her alışı topun bizde olmadığı anlamına gelir. Ve bu da sayı almanın yolu değildir."

Jodie kıkırdadı. Bombacı'ya hakkım teslim etmek zorundaydı. Paul'ün karşısında hata yapmamış ve öne geçmişti.

Paul aptal durumuna düşmekten hiç hoşlanmamıştı. "Koç Raskin'in antrenmanlarda Kevin Tucker'dan son derece memnun olduğunu duydum. Yakında otuz altı yaşında olacaksın ki bu da seni gençlerin oyununda yaşlı kılar. Kevin'in yerini almasından endişeleniyor musun?"

Bir an için Bombacı'run yüzü gerildi ve hemen ardından omuz silkti. "Yapma Paul, bu eski çocuk henüz mezara girmeye hazır değil."

"Keşke onun gibi birini bulabilseydim," diye fısıldadı Dr. Jane. "Mükemmel olurdu."

Jodie ona bakınca onun ekranı incelediğini gördü. "Sen neden bahsediyorsun?"

Dr. J. ekranı gösterdi. "Şu adam. Şu futbol oyuncusu. Sağlıklı, fiziksel olarak çekici ve çok zeki değil. Tam aradığım gibi."

"Bombacı'dan mı bahsediyorsun?"

sezinn

"Adı bu mu? Futbol hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"O Cal Bonner. Chicago Stars'm yıldız oyun kurucusu."

"Doğru, gazetede fotoğrafım görmüştüm. Neden onun gibi bir adamla tamşamıyorum? Onun gibi loş ışık veren bir ampulle."

"Loş ışık veren ampul mü?"

"Zeki olmayan. Biraz yavaş."

"Yavaş mı? Bombacı mı?" Jodie, Bombacı'nın tüm Ulusal Futbol Ligi'ndeki en zeki, en anlaşılabilir, en yetenekli -en zalimi söylemeye gerek bile yoktu- oyun kurucu ve bir orospu çocuğu olduğunu söylemek üzere ağzını açtığı sırada zihninde baş döndürücü bir fikir oluştu, bu fikir o kadar inanılmazdı ki nasıl oluştuğuna kendi bile şaşırdı.

Yastıklara gömüldü. *Kahretsin*. Kumandayı el yordamıyla bularak sesi kapadı. "Ciddi misin? Bebeğinin babası olması için Cal Bortner gibi birini mi seçiyorsun?"

"Elbette seçerim, tıbbi kayıtlarını görebileceğimi de varsayıyorum tabii. Onun gibi basit bir adam son derece ideal olurdu: güç, dayanıklılık ve düşük bir IQ. Yakışıklılığı da cabası."

Jodie'nin zihni bir anda üç farklı şekilde çalışmaya başladı. "Peki ya..." Yutkundu, Kevin Tucker'ın karşısında çırılçıplak durduğunu düşünerek dağılmamaya çalıştı. "Ya ben bunu ayarlarsam?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Senin Cal Bonner'ı yatağa atmanı ayarlarsam?"

"Şaka mı yapıyorsun?"

Jodie yeniden yutkunarak başını iki yana salladı.

"Ama onu tanımıyorum."

"Tanımak zorunda değilsin."

"Korkarım anlayamadım."

Jodie ağır ağır hikâyesini anlatı, Bombacı'nın tam bir göt olduğu gibi birtakım detayları atladı ama mümkün olduğunca da dürüst oldu. Doğum günü hediyesinden ve çocukların ne tür bir kadın istediğinden bahsetti. Sonra biraz kozmetik yardımıyla Dr. J'in bu tanıma çok uyabileceğini düşündüğünü söyledi.

Dr. J. sarardı ve Brad Pitt'in vampir olduğu filmdeki küçük kıza benzedi. "Sen... Sen bir fahişe gibi davranmamı istediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Oldukça klas bir fahişe gibi çünkü Bombacı fahişelerle takılmaz."

sezinn

Koltuğundan kalkarak odayı turlamaya başladı. Jodie onun üstün beyninin bir hesap makinesi gibi tıkır tıkır çalıştığını görebiliyordu, bir şeyleri ekliyor sonra bir şeyleri çıkarıyordu, gözlerinde bir umut ışığı beliriyor sonra yerini hüznün alıyordu.

"Tıbbi kayıtlar..Mutsuzlukla iç geçirdi. "Bir an için olabileceğini düşündüm ama tıbbi geçmişini bilmem gerekiyor. Futbol oyuncularını steroid kullanırlar, değil mi? Peki ya cinsel hastalıklar ve AIDS?"

"Bombacı uyuşturucu kullanmaz ve önüne gelenle de yatmaz, çocuklar bu yüzden böyle bir hediye hazırlıyor. Eski kız arkadaşından geçen kış aynıldı ve o günden beri kimseyle birlikte olmamış gibi görünüyor."

"Yine de übbi geçmişini bilmem gerekir."

Jodie, Junior ile YVillie'yi düşündü, tatlı dillerini kullanarak sekreteri kandırabilirlerdi. "Salı ya da en geç çarşamba gününe kadar sana übbi geçmişinin bir kopyasını getireceğim."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"On gün sonra doğum günü," dedi Jodie. "Bu işi yapma cesaretinin olup olmadığını anlaman için yeterli bir süre."

Ne **yapmıştı**? Jane Darlington'ın midesi Jodie Pulanski'rtin onu o gece Cal Bonner'm evine götürmesi için tanıştıracığı futbol oyuncusuyla buluşmak üzere götürmüş olduğu Zebras'ın tuvaletinde tersine dönüvermişti. Lavaboların başında sohbet etmekte olan kadınları görmezden gelerek ilk kabine yöneldi, kapıyı kilitledi ve yanağını serin metal bölmeye yasladı

Jodie kapısında belirip hayatını ters yüz edeli sadece on gün mü olmuştu? Bunu kabul etmesine nasıl bir delilik anı sebep olmuştu? Yıllar boyunca son derece düzenli bir düşünce tarzına sahip olduktan sonra böylesine bir pervasızlığı yapmasına ne sebep olmuştu? Artık çok geçti, lise öğrencilerinin yaptığı hataya düşmüş ve iki numaralı termodinamik kuralım unutmuştu: düzen düzensizliğe, düzensizlik kaosa dönüşür.

Belki de bu bir gerilemeydi. Genç bir kızken hep bir yerleri sıyrılırdı. Annesi doğumundan birkaç ay sonra ölmüştü, soğuk ve içine kapanık babası tarafından yetiştirilmişti ve sadece yanlış bir şeyler yaptığında dikkatini çekebilmişti. Onun bu yaklaşımı Jane'in okulda sıkılmasıyla birleşince iş okul müdürünün evinin yerel bir müteahhit tarafından parlak bir pembeye boyanmasına kadar varmıştı.

Bu anı ona hâlâ büyük bir tatmin veriyordu. Adam çocuklardan nefret eden bir sadistti ve bunu fazlasıyla hak etmişti. Şans eseri olarak bu olay okul yöneticilerinin ondaki dehayı görmesini sağlamış ve onu sistem içinde daha hızlı ilerlemeye zorlamışlardı, böylelikle yaramazlığa vakti kalmayacaktı. Kendini günden güne daha da ağırlaşan çalışmalara vermiş

sezinn

ve ona ucube olarak bakan akran grubuna kapatmıştı. Bazen o haşarı ve isyankâr çocuğu bugünkü akademik kariyer sahibi kadından çok daha fazla sevdiğini düşünüyordu ama bunu da farklı doğmuş olmanın getirdiği bedellerden biri olarak kabullenmeyi öğrenmişti.

Görünüşe göre bu isyankâr çocuk hâlâ yaşıyordu. Ya da durum basit bir şekilde kader olarak adlandırılabilirdi. Mistik işaretlere pek tamah etmezdi ama Cal Bonner'm doğum gününün en doğurgan olduğu günlere rastlıyor olması da pek göz ardı edilebilir bir durum değildi. Cesaretini kaybetmeden önce telefonunu açmış ve Jodie Pulanski'yi arayarak ona bu işi yapacağını söylemişti.

Yarın bu saatlerde hamile kalmış olabilirdi. Uzak bir ihtimaldi, bu doğruydum ama regl döngüsü hayatı boyunca son derece düzgün olmuştu ve bu çocuğu çok istiyordu. Bazıları bencil olduğunu düşünebilirdi ama bebek özlemi kendini bencil hissetmesine sebep olmuyordu. Tam tersine kendini iyi hissettiriyordu. İnsanlar Jane'i saygı duyulması hatta korkulması gereken bir insan olarak görüyorlardı. Zekâsını istiyorlardı ama kimse en çok paylaşmak istediği yanını, sevme kapasitesini fark etmiyordu. Babası da Craig de bunu istememişti.

Son dönemde kendini masa başında oturup ekrandaki veriler -bir gün evrenin tüm sırlarını çözebilecek güce sahip olan hesapların-karşısında yok olan biri olarak görmeye başlamıştı. Ve bu hayalinde hep bir ses tüm konsantrasyonunu bozuyordu, çalışma odasına giren hayalî çocuğun gürültüsü.

Başım kaldırıp o yumuşacık yanağı avuçlayacaktı.

"Anne, bugün uçurtma uçurabilir miyiz?"

Hayalinde kahkahalar atarak bilgisayarına ve evrenin sırlarını .ıçığa çıkaracak olan araştırmalarına çok daha önemli olan başka bir cenneti araştırmak üzere son veriyordu.

Yandaki kabinde çekilen sifonun sesi hayallerine ara verdi. Uçurtma uçurtmadan önce bu geceden yüzünün akıyla çıkması gerekiyordu. Bu da bir yabancıyı baştan çıkarması anlamına geliyordu. Hem de bugüne kadar sadece bir tek aşığı olmuş birinden çok daha fazlasını bilen bir adamı baştan çıkarmalıydı.

Zihninde Craig'in çıplak solgun bedeni canlandı, kan dolaşımı bozukluğundan dolayı hiç çıkarmadığı siyah çorapları da. Regl dönemine ya da Craig'in migren ağrılarına denk gelmedikleri sürece her cumartesi gecesi sevişirlerdi ama bu çok hızlı sona ererdi ve hiç de heyecan verici değildi. Şu an böylesine tatminsiz bir ilişkiyi bunca zaman sürdürmüş olduğu için utanıyordu ama bunun sebebinin yalnızlığı olduğunu da biliyordu.

Erkeklerle birliktelik onun için her zaman sorun olmuştu. Okuldayken sınıf arkadaşları ondan hep çok büyüktü, bu sorun lisansüstü programına geçtikten sonra da sürmüştü. Cazibesi olmayan bir kadın değildi, meslektaşları ona çıkma tekliflerinde bulunmuşlardı ama hepsi de ondan yirmi yaş büyüktü ve bu ona itici gelmişti. Onu çeken adamlar hep yaşlılarıydı ve seminerlerine katılan üniversite öğrencileriydi, onlarla çıkmak ahlak kurallarına aykırıydı. Sonuçta soğuk kadın damgasını yemişti ve çıkma teklifleri de sona ermişti.

sezinn

Preeze bursunu aldığıında nihayet bu yazgısı değişmişti. Her fizikçinin arayışının sonsuz bir parçası olan üst kuark araştırması yapıyordu, Büyük Birleşme Teorisi'ni araştırıyordu Einstein'ın $E=mc^2$ denklemi gibi basit bir denklemle evreni tanımlamaya çalışıyordu.

Chicago Üniversitesi'ndeki seminerde tanıştığı bilim insanlarından bir tanesi de Craig idi.

İlk anda rüyalarının erkeğini bulduğunu düşünmüştü. Einstein'ın düşünce deneyini hiç sıkılmadan yemden binlerce kez düşünebiliyorlardı ama hiç birlikte gülmüyorlardı ve Jane'in düşündüğü şekilde sevgililerin paylaşması gereken birtakım sırları da paylaşmıyorlardı. Zaman içinde fiziksel ilişkilerinin ikisi için de bir kolaylık olduğu gerçeğini kabullenmişti.

Keşke Craig ile olan ilişkisi ona Bay Bonner'ı baştan çıkarmada yardımcı olabilecek düzeyde olsaydı. Erkeklerin onu seksi bulmadığını biliyordu, tek umudu Cal Bonner'ın fiziksel olarak tatmin olduğu sürece başka bir şeyi umursamayan o korkunç yaratıklardan biri olmasıydı. Sahtekâr olduğunu anlamasından korkuyordu ama en azından denemiş olacaktı, en azından böyle bir şansa sahipti. Alternatifi de yoktu. Sperm bankasına başvurarak çocuğunun zeki olmasını ve kendi çektiği sıkıntılarla çevresinden kopuk bir ucube olarak büyümesini göze alamazdı.

Kadınlar, tuvaleti terk edince sohbet sesleri de uzaklaştı. Sonsuza kadar burada saklanamazdı, bu ezik halinden de hiç hoşlanmıyordu, sonunda kapıyı açtı. Kabinden çıkarken gözü aynadaki yansımasına ilişti, bir an için bu görüntünün başkasına ait olduğunu düşündü.

Jodie saçlarını açık bırakması için ısrar etmişti, hatta sıcak bigudiler getirerek onların yüzünün iki yanına yumuşak dalgalar halinde düşmesini de sağlamıştı. Jane bu tarzı biraz dağınık bulmuştu, Jodie'nin erkeklerin bunu seksi bulduğunu söylerken haklı olmasını umuyordu. Jodie'nin makyajını yapmasına da izin vermişti, genç kadın oldukça ağır bir makyaj yapmıştı ve Jane buna da itiraz etmemişti. Normal zamanlarda kullandığı eski moda pembe ruj ve kahverengi rimeli hiç de bir fahişeye uygun değildi, en klası bile bu kadarla yetinmezdi.

Bakışları Jodie ile birlikte satın aldıkları giysilerine ilişti. Geçen mı günde Jodie Pulanski'yi gereğinden fazla tanımışta. Genç kadın oldukça sığ ve benmerkezciydi, sadece giysilerle ilgileniyordu, fut-

1 «olcularla yatıyor ve sarhoş oluyordu. Son derece kurnazdı ve Jane'in

I ıllâ keşfedememiş olduğu bir sebepten dolayı bu sefil karşılaşmanın gerçekleşmesi için her şeyini ortaya koyuyordu.

Jane bakışlarını çok az yeri gizleyen siyah, zımbalı kısa deri etek ve ekru ipek ceketten oluşan giysilerinde gezdirdi. İpek ceketin tek tarafı uzundu ve diğer yana doğru sanlarakboyundan tutturuluyordu, yaka hattı drapelere neredeyse beline kadar dökülerek iniyordu ve Jodie'nin çok da etkileyici olmayan göğüs hattını örtüyordu. Dan-lelli beyaz jartiyer, saydam çoraplar ve ince topuklu ayakkabılar elbisesini tamamlıyordu. Jane külot konusuna girdiğinde Jodie onu küçümsemişti.

"Fahişeler onları kullanmaz. Ayrıca sana sadece engel oluşturlar."

sezinn

Jane'in kamı gün boyunca onu boğan panikle kasıldı. Ne düşünmüştü? Bu tamamıyla delilikti. Bu tuhaf planı uygulayabileceğini düşünme gafletine nasıl kapılmıştı? Bir şeyi planlamak başka, uygulamaya koymak ise bambaşka bir durumdu.

Jodie son hızla tuvalete daldı. "Seni burada tutan nedir? Junior seni almak üzere geldi."

Jane'in kamı bir kez daha kasıldı. "Ben... Ben fikrimi değiştirdim."

"Yok öyle şey. Bu beni yan yolda bırakmak anlamına gelir. Lanet olsun, bunun olacağını bilmeliydim. Burada kal."

Jodie, Jane itiraz edemeden önce yeniden kapıdan dışarı fırladı. Jane hem yanıyor hem de donuyordu. Kendini bu tuzağa nasıl düşürmüştü? O son derece saygın, profesyonel bir iş kadınıydı ve kendi alanında bir otoriteydi. Bu tam bir çılgınlıktı.

Kapıya doğru atıldı ve elinde bir şişe birayla geri dönen Jodie yüzünden başım neredeyse kapıya vuracaktı. Jodie avucunu açtı. "Al şunları."

"Onlar da ne?"

"Ne demek istiyorsun? Hap işte. Görmüyor musun?"

"Sana hipermetrop olduğumu söylemiştim. Gözlüğüm olmadan hiçbir şeyi göremem."

"Sadece yut. Seni rahatlatacaklar."

"Bilemiyorum."

"Güven bana. Heyecanını azaltacak."

"Bilinmedik ilaçlar almanın iyi bir şey olduğunu düşünmüyorum."

"Tabii, tabii. Çocuk istiyor musun istemiyor musun?"

İçi acıyla doldu. "İstediğimi biliyorsun."

"O zaman şu lanet olası hapları yut!"

Jane hapları biranın yardımıyla yuttuktan sonra ürperdi, biradan nefret ederdi. Bir kez daha itiraz etti ama Jodie onu tuvaletten çıkardı. Eteğinin içine dolan hava külot giymediğini yeniden hatırlamasına sebep oldu. "Bunu yapamam."

"Bak hiç de zor değil. Çocuklar Cal'ı sarhoş ediyorlar. Sen oraya gittiğin anda ortalıktan kaybolacaklar ve yapman gereken tek şey çenenin kapalı tutarak adamın üzerine atlamak. Sen fark etmeden sona erecektir."

"O kadar kolay olmayacak."

"Elbette olacak."

sezinn

Jane bazı erkeklerin ona baktığını gördü. Bir an için bir terslik olduğunu düşündü -ayakkabısına tuvalet kâğıdı ya da onun gibi bir şey takılmış olabilirdi- sonra eleştiren gözlerle değil de cinsel istekle baktıklarını fark etti ve paniği daha da arttı.

Jodie onu barın yanında duran yeşil trençkot giymiş olan siyah saçlı, boyunsuz canavarın yarana doğru çekti. Kaşları o kadar kalındı ki alnında dev bir tırtıl yürüyormuş gibi görünüyordu.

"İşte burada, Junior. Kimse Jodie Pulanski'nin işini iyi yapmadığını söyleyemez."

Canavar gözlerini Jane'in üzerinde dolaştırdıktan sonra sırtıttı. "İşini iyi yapmışsın, Jodie. Gerçekten de klas. Hey, adın ne hayatım?"

Jane o kadar şaşkındı ki düşünemedi. Neden bunu daha önceden düşünmemiştii? Gözlerini gözlüğü olmadan okuyabileceği neonlarda gezdirdi. "Bud."

"Adın Bud mı?"

"Evet," dedi öksürerek. Yaşamı kendini doğrulara adanarak geçmişti ve yalan söylemek pek de kolay olmuyordu. "Rose. Rose Bud."

Jodie gözlerini devirdi.

"Pis bir striptizci adı gibi geliyor kulağa," dedi Junior.

Jane asabi bir tavırla ona baktı. "Bu ailemin adı. Bud'lar 1620 yılında İngiltere'den Amerika'ya *Mayflower* gemisi ile gelenlerin arasındaydılar."

"Bu doğru mu?"

Daha ikna edici olabilmek adına bir şeyler bulmaya çalıştı ama o kadar telaşlıydı ki doğru düzgün düşünemiyordu. "Bud'lar tüm büyük savaşlarda vardı. Lexington, Gettysburg ve Bulge Savaşları'nı örnek olarak gösterebilirim. Hatta kadınlardan bir tanesi yer altı demir hatlarının kurulmasında yardımcı bile olmuş."

"Dalga geçiyorsun. Amcam da Santa Fe'deinde çalışıyor." Junior başını eğerek kuşku dolu gözlerle Jane'i süzdü. "Bu arada, kaç yaşındasın?"

"Yirmi altı," diye lafa girdi Jodie.

Jane hızla ona baktı.

"Biraz daha büyük gibi duruyor."

"Değil."

"Seni tebrik etmem gerek, Jodie. Bu hiç de Kelly gibi değil. Belki de Bombacı'nın ihtiyacı olan böyle bir şeydir. Bu kadar yaşlı olduğu için Bombacı'nın içine kapanmayacağını umalım."

sezinn

Yaşlı! Bu adamın henüz yirmili yaşlarda olan bir kadını yaşlı olarak değerlendirmesi için ne kadar bozuk bir değer yargısı olabilirdi? Otuz dört yaşında olduğunu öğrense muhtemelen antika diyecekti.

Junior trençkotunun kemerini bağladı. "Hadi bakalım Rose; stm buradan götürelim. Beni arabanla takip et."

Junior kapıya doğru ilerlemeye başladı, birdenbire durunca Jane neredeyse ona çarpıyordu. "Lanet olsun, neredeyse unutuyordum. Willie bunu takman gerektiğini söyledi."

Cebine uzandı. Jane oradan çıkanı görünce iyice gerildi. "Ah, hayır. Ben hiç..."

"Hadi, bebek. Bu da işin bir parçası."

Boynuna kocaman pembe bir fiyonk taktı. Jane elini boynuna götürdü ve saten kurdeleye dokunduğu anda midesi yeniden kasıldı.

"Takmamayı tercih ederim."

"Çok kötü." Junior kurdeleyi bağlama işini bitirdi. "Sen bir hediyesin, Rose Bud. Çocuklardan Bombacı'ya bir doğum günü hediyesi."

Melvin Thompson, Willie Jarrel ve Chris Plummer -Stars takımının üç oyuncusu- Cal Bonner'ın topu son kez deliğe sokuşunu izlediler. Bombacı'nın oldukça geniş ve az mobilyalı salonunun halısı üzerinde her bir skor için yüz dolarına golf oynuyorlardı. Bombacı şu ana kadar dört yüz dolar kazanmıştı.

"Pekâlâ, hangisini zımbalamak isterdin?" diye sordu Willie Chris'e, Cal beşinci delik olarak belirlenen iri Dunkin' Donuts termos bardağma doğru atışını yaparken. "Bayan Brady mi Bayan Partridge mi?"

"Çok kolay." Chris *Nick at Nite* kanalının fanlarından biriydi. "Bayan Brady'yi tercih ederdim."

"Aynen, ben de. O kadın gerçekten çok ateşli."

Atış sırası Willie'nindi, Cal yoldan çekildi, sağ iç koruma olan Willie aynı bardağa atışa hazırlandı. "Birileri onun Greg ile gerçek hayatta da birlikte olduğunu söyledi." Willie'nin atışı sağda kaldı.

"Hayır, lanet olsun. Bunu biliyor muydun Cal?"

Cal viskisinden bir yudum aldı ve Willie'nin ikinci atışını da kaçırışım izledi. "Neden bahsettiğinizi bile bilmiyorum."

"Bayan Brady *The Brady Bunch*'ta oynayan," diye açıkladı, "ve Bayan Partridge de *The Partridge Family*'de oynuyor. Biriyle şansın olsaydı, yani si..." Tam zamanında durmayı başardı. "Yani birini zımbalama şansın olsaydı, hangisini seçerdin?"

sezinn

Oyuncular kimin müstehcen kelimeleri kullanmadan en uzun süre dayanabileceği üzerine aralarında bahse girmişlerdi. Cal bu bahse dâhil değildi çünkü ifade özgürlüğünden vazgeçmeyi reddetmişti ama muhtemelen oyuna girse bahsi kazanırdı, girmemesi diğerleri için iyiydi. Cal sahadayken insanları mosmor edecek sözler savu-rurdu ama üniformasını çıkardığı anda bu tür sözlere olan ilgisini de kaybederdi.

"Sanırım bu konuyu biraz düşünmeliyim." Cal bardağındaki içkiyi sonuna kadar içti ve Willie üçüncü atışta başarılı olduktan sonra hedefi değiştirdi. Gözünü bir sonraki deliğe dikti, soldaki KFC kovalarının açısını hesapladı. Salonda oynanan golf yarışmasını bile sadece kazanma amacıyla oynardı. Bu kazanma hırısı onu Kuzey Carolina, Salvation'dan alıp Michigan Üniversitesi'ne getirmişti. Orada Wolverines'in üst üste iki kez Big Ten Şampiyonası'nı kazanmasına öncülük etmiş ve bunun ardından Ulusal Futbol Ligi'nin en iyi oyun kurucularından biri olmuştu.

Chris birasını bitirdi. "Senin için bir tane daha. *Güzel ve Çirkin*'deki fıstığı mı Pocahontas'ı mı zımbalamak isterdin?"

"Pocahontas," diye cevapladı Melvin.

"Evet, kesinlikle Poc," diye fikrini belirtti Willie.

"Benim kimi si... Ah, zımbalamak istediğimi bilirsiniz," dedi Chris.

"Brenda Starr. Kahretsin, çok seksi."

Cal bu sözün üzerine sırtına engel olamadı. Tanrım, bu serserileri seviyordu. Her hafta onu korumak üzere hayatlarını tehlikeye atıyorlardı. Son zamanlarda onları çok zorluyordu, bundan hoşlanmadıklarının farkındaydı ama Stars'ın bu yıl Süper Kupa'ya ulaşma şansı çok yüksekti ve Cal da bunu fena halde istiyordu.

Hayatının en kötü yılını geçirmişti. Kardeşi Gabriel karısı Cherry ile tek çocuğu Jamie'yi bir araba kazasında kaybetmişti ve onlar Cal'ın gerçekten de çok sevdiği insanlardı. O günden sonra futbol oynamak dışında hiçbir şeyden zevk almaz olmuştu.

Bir sonraki atışını golf ve bılardo becerisini birleştirip televizyon dolabından sektirerek yaptı ve topu KFC kovalarının birkaç santim ötesine indirdi.

"Hey, bu hiç adil değil," diye itiraz etti Willie. "Atışları sektire-bileceğimizi söylememiştin."

"Sektiremeyeceğimizi de söylemedim."

Melvin saatine baktıktan sonra Cal'ın bardağı son derece eski ve kıymetli olan viskiyle yeniden doldurdu. Takım arkadaşlarının tersine Cal nadiren sarhoş olurdu ama bugün onun doğum günüydü, hüznüydü ve bugün için bir istisna yapmaya çalışıyordu. Maalesef bünyesi son derece güçlüydü ve bunu başarmak hiç de kolay değildi.

Son doğum gününü hatırlayınca gülümsedi. Eski kız arkadaşı Kelly onun için büyük bir sürpriz parti hazırlamıştı ama ayrıntılarla arası iyi değildi ve Cal tüm misafirlerden önce partide olmuştu. Kelly'yi daha çok özlemesi gerektiğini düşündü ama kızını düşününce akıma

sezinn

gelen tek şey onu kendisine evlenme teklif eden yirmi üç yaşındaki gitarist için bıraktığında yaşadığı utançta. Yine de mutlu olmasını istiyordu. Cal'ı pek çok kez çıldırma seviyesine getirmeyi başarmış olduğu halde yine de tatlı bir kızdı.

Yaratılış olarak gürültücü bir tipti. Aslında bağırırken karşısındakini hedef almıyordu, sadece iletişim tarzı öyleydi. Ama Kelly'ye ne zaman bağırırsa o karşı koymak yerine gözyaşlarına boğuluyordu. Onurdayken kendini bir zorba gibi hissediyordu ve birlikte olduğunda asla rahat bir şekilde kendini kapıp koyuveremiyordu.

Çıktığı kızlarla hep aynı sorunu yaşamıştı. Güzel kızlar doğal olarak ilgisini çekiyordu, sadece kendileri için yaşamayan, başkalarını da umursayartları seviyordu.

Maalesef bu kızlar hep pısrık çıkıyordu ve üstlerine gitmesine izin veriyorlardı.

Daha saldırgan olan ve ona karşı dayanabilecek gibi görünen kadınlar ise çoğunlukla para avcısı çıkıyordu. Bir kadını çıkarlarını gözettiği için suçlamıyordu ama bunun ön planda olmaması gerekiyordu.

Stars'ın sahibi ve insanın başına hiç bela olmayan, hatta yeryü-zündeki en iyi kadın olarak nitelendirdiği Phoebe Calebovv eğer genç kızlarla çıkmayı bırakırsa kadınlarla çok fazla sorun yaşamayacağını söyleyip duruyordu ama tabii ki anlamıyordu. Futbol genç adamların oyunuydu. **Cal** henüz gençti, kahretsin! Kadınlar konusunda hâlâ seçme şansı varken hâlâ çiy pırıltısına sahip olanları seçme hakkı varken neden otuz yaşlarında yapraklarından sararmaya başlamış olanları seçecekti? Kendini farklı düşünmeyi kabullenemiyordu, özellikle de son zamanlarda Kevin Tucker'm soluğunu ensesinde hissederken. Cal işini o kendini beğenmiş orospu çocuğuna kaptır-maktansa cehennemde yanacağına dair yemin etmişti.

Viskisinin sonunu içti ve sonunda varmak istediği yere götürecek olan karıncalanmayı hissetmeye başladı. Sevdiği iki insanın ölümünü, Kevin Tucker'ı, yaşlanmayı ve istekli çiğ taneleriyle yatmak için birlikte olma eğilimini uzun süredir hissetmediği gerçeğini unutturacak olan o yere... O sırada Chris'in son on beş dakika içinde üçüncü kez saatine baktığını fark etti. "Bir yere mi gideceksin, Chris?"

"Ne? Ah, hayır." Melvin ile bakıştılar. "Sadece saatin kaç olduğunu merak ettim."

"Son baktığından bu yana üç dakika geçti." Cal golf sopasını alarak bir tür kireç taşı döşemeye ve pahalı kristal bir avizeye sahip olan ama hiçbir mobilyası olmayan yemek odasına doğru ilerledi. Buradaki amaç neydi? Her yerin boş ve rahat olmasını severdi ve süslü yemek davetleri düzenlemeyeceği de kesindi. Arkadaşlarıyla eğlenirken uçak kiralamıştı ve hep birlikte Scottsdale'e gitmişlerdi.

Aynı yerde uzun süre yaşamak canım sıkarken pek çok eşyaya sahip olmamın anlamsız olduğuna inanıyordu, ne kadar az şeye sahip olursa o kadar fazla hareket imkânı olurdu. Hayaünda kalabalık olmadığı için büyük bir oyuncu olmayı başarmıştı. Kalıcı evler ve kalıcı kadınlara yer yoktu, kendini yaşlı ve kullanılmış hissedeceği hiçbir şey yoktu. Becerilerini yitirmesine hiçbir şey sebep olamazdı.

Kapı zili çaldığı anda VVillie'nin başı yükseldi. "İsmarladığım pizzalar olmalı."

Üçü birden kapıya yöneldiler.

sezinn

Cal eğlenen gözlerle onları izledi. Gece boyunca aralarında bir şeyler olup durmuştu. Artık bunun ne olduğunu anlama zamanıydı.

Jane, Cal Bonner'ın lüks apartman dairesinin geniş girişinde durdu. Boynuna takılı pembe kurdeleyle tam bir hediye paketi ve özel olarak teslim ediliyordu.

Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki adamların, yakasının altında cildinin yaptığı hareketi görmüyor olmalarına çok şaşırdı. Kendini biraz da sersemlemiş hissediyordu, kendi gibi değildi, bunun sebebinin Jodie'nin verdiği haplar olmasından kuşkulandı.

Tırtıl kaşlı Junior, Jane'in ceketim çıkarırken sadece futbol oyuncusu olabilecek diğer üç adamla onu fısıldayarak tanıştırdı. Chris denenin aim fazlasıyla açıktı ve hayatında gördüğü en geniş boyuna sahipti. Melvin siyahiydi ve tel çerçeveli gözlükleri ona iri gövdesiyle ters düşen bir bilim inşam havası veriyordu. Kahverengi bir tene sahip olan Willie'nin kadınların aklım başından alacak gözleri vardı.

Junior tanışma faslım bitirince başparmağım **Jane'e** doğru salladı. "Jodie mükemmel bir iş yapmış, öyle değil mi? Size bu işin üstesinden gelebileceğini söylemişim."

Adamlar onu incelediler, Willie başıyla onay verdi. "Gerçekten klas. Peki ama kaç yaşında?"

"Yirmi beş," dedi Junior uydurma yaşından bir yıl daha keserek.

"Güzel bacaklar," dedi Chris etrafında dönerken. "Popo da mükemmel." Elini sağ kalçasına uzatarak sıkıştırdı.

Jane hızla dönerek adamın kavalkemiğini tekmeledi.

"Hey!"

Çok geçti, büyük bir hata yapmıştı. Şehvet ticaretine hizmet eden bir kadın beğenildiği için böylesine vahşi bir tepki göstermezdi. Hemen kendini topladı ve onlara yüksek sınıfa hizmet veren telekız kibriyle bakmaya başladı. "Bedava numune dağıtmam. Alışverişle ilgileniyorsan randevu alırsın."

Adamlar kızmak yerine son derece eğlendiler, VVillie onayını verdi. "Sen kesinlikle Bombacı'nın ihtiyaç duyduğu şeysin."

"Yarın kesinlikle gülümsüyor olacak," diye sırtı Melvin.

"Hadi, çocuklar. Parti zamanı!"

Junior onu itince ayağındaki komiklik derecesindeki yüksek topuklarla hafifçe yalpaladı, adamlar şarkı söylemeye başladılar. *Mutlu yıllar sana, mutlu yıllar sana...*

Korkudan ağzı kurumuş bir şekilde girişin sonuna varmayı başardı. Bir sonraki adımında topukları yumuşak, beyaz halıya gömüldü. Dönüp Cal Bonner'ı gördüğü anda dondu. Narkotik bir sisin içinde olmasına rağmen acı veren gerçek karşısında apaçık duruyordu. Televizyon ekranı yalan söylemişti. Pencerelerle kaplı bir duvarın önünde duruyordu,

sezinn

arkasında sadece soğuk kasım gecesi vardı. Televizyonda düzgün vücutlu ve kötü bir dilbilgisine sahip olan taşralı bir hödük görmüştü ama odanın diğer ucundan ona bakan adamın hödüklükle alakası yoktu. Bir savaşçı seçmişti.

Cal başını yana eğerek onu inceledi. Bakışları son derece ciddi ve acımasızdı, başını döndüren korkunç bakışlardı bunlar.

Gri gözleri o kadar açık renkti ki, gümüş olarak da adlandırılabilirdi. Son derece merhametsiz gözlerdi.

Kıvrılma eğiliminde olan kahverengi kısa saçları saçma bir kesimle şekle sokulmaya uğraşılmamıştı. Adam kendi kurallarını kendi koyuyordu ve kimseye izin vereceği yoktu.

Son derece kaslıydı ve dinamik bir güce sahipti. Fiziksel olarak bir hayvan gibiydi.

Sert elmacık kemikleri ve acımasız bir çene... Hiçbir yumuşaklık yoktu. Kibarlığa dair en ufak bir leke dahi bulunmuyordu. Bu adam doğanın kazanmak üzere yarattığı bir savaşçıydı.

Ensesindeki tüyler ürperdi. Onun düşman olarak gördüğü kişilere karşı son derece acımasız olacağından emindi. Onun düşmanı değilim, diye hatırlattı kendine. Onunla ne yapmayı planladığını asla öğrenmeyecekti. Hem zaten savaşçılar gayrimeşru çocuklarını umursamazlardı. Bebekler yağma ve tecavüzlerin doğal sonucuydu ve üzerinde düşünülmesi gerekmezdi.

Kaba eller, boğuk kahkahalar eşliğinde onu çocuğunun babası olarak seçtiği adama ittiler.

"İşte doğum günü hediyen, Cal."

"Bizden sana."

"Mutlu yıllar, dostum. Sana en iyisini bulmak için uğraştık."

Son bir itişle tam karşısındaydı. Kaslı göğsüne çarptı. Güçlü bir kol düşmeden önce onu sardı ve Jane yoğun bir viski kokusu aldı. Geri çekilmeye çalıştı ama Cal onu bırakma kararı vermemişti henüz, haliyle geri çekilmesi mümkün olmadı.

Ani çaresizliği ürkütücüydü. Cal ondan neredeyse bir baş uzundu ve kaslı bedeninde bir damla yağ yoktu. Serbest kalmak için çabalamamaya karar verdi, zayıflığını hissettiği anda onu ezeceğinden emindi.

Zihninde bir görüntü belirdi, çıplak bedeni Cal'ın bedeninin altındaydı, bu görüntüyü hemen yok etti. İşin bu kısmını düşündüğünde başarmak için dua etmesine gerek kalmayacaktı.

Onu tutan elini kolunda kaydırıldı. "Hiç böyle bir doğum günü hediyesi alacağımı düşünmemiştim. Sizde meğer ne hünerler varmış."

Ağır taşralı aksam Jane'in aklını başına getirdi. Bir savaşçının bedenine sahip olabilirdi ama her şeye rağmen sadece bir futbol oyuncusuydu ve çok da akıllı değildi. Üstün bir beyin

sezinn

gücüne sahip olduğunu düşünerek Cal ağır hareketlerle esaretine son verirken o açık renkli gözlerin içine bakabilme güvenine kavuştu.

"Mutlu yıllar, Bay Bonner." Sesinin ateşli çıkmasına çalışmıştı ama maalesef sınıfa geç gelen bir öğrenciyi karşılayan öğretmen gibi konuşmuştu.

"Adı Cal," dedi Junior. "Calvin'in kısaltılmışı ama onu bu isimle çağırmanı hiç tavsiye etmem çünkü çok kızar, Bombacı da onu delirten isimlerinden biridir. Cal, bu Rose. Rose Bud."

Cal tek kaşını kaldırdı. "Bana bir striptizci mi getirdiniz?"

"Ben de aynen öyle düşünmüştüm ama değil. O bir fahişe."

Bakışlarında bir tiksinti belirdi ve anında yok oldu. "Beni düşünmüştünüz ama sanırım ben hakkımı devredeceğim."

"Bunu yapamazsın, Cal," diye itiraz etti Junior. "Hepimiz fahişeler hakkında ne hissettiğini biliyoruz ama Rose o sıradan sokak köşelerinde bekleyen fahişelerden değil. Kesinlikle değil. O gerçekten *klas* bir fahişe. Ailesi *Mayflower* gemisiyle ya da öyle bir şeyle gelmiş. Anlat ona Rose."

Geçmişinde sadece tek âşığı bulunan saygı fizikçi Dr. Jane Darlington olarak o sırada bir fahişe olarak adlandırılmayı hazmetmeye çalışıyordu, tüm mağrurluğuyla cevap verebilmesi birkaç saniyesini aldı. "Miles Standish'e hizmet etmiş olan Bud'lardan."

Chris Melvin'e baktı. "Onu tanıyorum. Seksenli yıllarda Bears'te oynamıyor muydu?"

Melvin bir kahkaha attı. "Lanet olsun Chris, üniversitedeyken hiç derslere girmedin mi?"

"Top oynuyordum. Bu boktan şeylere vaktim yoktu. Hem şu anki konumuz bu değil. Biz şu an Bombacı'nın doğum gününden bahsediyoruz ve ona paranın satın alabileceği en acayip hediyeyi aldık ve o reddetmeye kalkışıyor!"

"Çünkü kız çok yaşlı," diye haykırdı Willie. "Size daha genç birini bulmamız gerektiğini söylemiştim ama hepiniz ona Kelly'yi hatırlatmaması gerektiğini söyleyip durdunuz. Sadece yirmi dört yaşında Cal, yemin ederim."

Böylece bir yaş daha küçülmüştü.

"Reddedemezsin." Chris kavgacı bir ifadeyle bir adım öne çıktı. "O senin doğum günü hediyen. Onu si... Zımbalamak zorundasın."

Jane'in teni yanmaya başlamıştı, kızarmaya başladığının görülmemesi için arkasını dönerek salonu inceliyormuş gibi yaptı. Beyaz kısa tüylü halı, gri köşe koltuk, müzik seti ve geniş ekran televizyon pahalıydı ama hiç ilginç değildi. Halının üzerine atılmış değişik boyutlarda kaplar da gördü: bir plastik bardak, bir KFC kovanı, boş bir mısır gevreği kutusu. Bay Bonner bir hödük olmasının yanı sıra pasaklıydı da ama dağınıklık genetik olmadığı için bir sorun yoktu.

sezinn

Cal elindeki golf sopasını diğer eline geçirdi. "Çocuklar size bir şey söyleyeyim mi? İnsanlar her zaman hediyelerini değiştirirler. Onu güzel biftekli bir akşam yemeğiyle değiştirmeme ne dersiniz?"

Bunu yapamazdı! Çocuğu için ondan daha ideal bir baba bulamazdı.

"Kahretsin Bombacı, o bize biftekli bir akşam yemeğinden çok daha pahalıya mal oldu!"

Jane ne kadara mal olduğunu merak etti. Junior ona parayı vermişti ama bakmadan çantasına tıktırmış ve arabasına binmişti. Yarın ilk iş olarak çantasındaki her kuruşu okulun burs vakfına bağışlayacaktı.

Cal bardağındaki içkiyi bitirdi. "Yaptığınızı takdirle karşılıyorum ama bu gece bir fahişe istediğimi hiç sanmıyorum."

Öfke içini moleküler bir çarpışma gibi sarıverdi. Ondan nasıl bu şekilde bahsederdi! Duyguları bazen ona ihanet ederdi ama akıllı bunu nadiren yapardı ve şimdi de bir şeyler yapmasını söylüyordu. Bu kadar çabuk pes edemezdi. Cal ideal adaydı ve bir şekilde onun fikrim değiştirmenin bir yolunu bulmalıydı. Evet, fiziksel açıdan göz korkutucuydu ama onun nazik bir sevgili olacağım düşünüyordu; ayrıca birkaç dakikalık kabalık da Jane'i öldürmezdi, onu zaten kendisinin tersi olduğu için seçmemiş miydi?

"Hadi ama yapma, Bombacı," dedi VVillie. "Çok seksi. Ona bakarken bile sertleşiyorum."

"O zaman sen al." Bonner başını koridora çevirdi. "Boş odanın nerede olduğunu biliyorsun."

"Hayır'."

Hepsi birden dönerek Jane'e baktılar.

Cal'm taşralı aksanını düşünerek onun sadece aptal bir futbolcu olduğunu zihninde tekrarladı. Haplar da cesaretini artırmıştı. Tek yapması gereken zekâsıyla onu alt etmekte. "Ben öyle elden ele geçecek bir et parçası değilim. Özel bir sözleşme ile çalışırım ve kontratımda hizmetimi sadece Bay Bonner'a sunacağım yazılı." Cal'dan kaçınarak diğer adamları süzdü. "Baylar siz neden bu tartışmayı özel olarak yapabilmemiz için buradan gitmiyorsunuz?"

"Evet, neden bunu yapmıyoruz?" dedi Melvin. "Hadi, çocuklar."

Onları ikna etmesine gerek kalmadı. Hepsi boyutlarından umulmayacak bir çabuklukla soluğu girişte aldılar.

Melvin son anda geri döndü. "Paramızın karşılığını almayı bekliyoruz, Rose. Bombacı'ya gerekeni vereceksin, anladın mı? Ne isterse."

Jane yutkunarak başıyla onayladı. Bir dakika sonra kapı çarparak kapandı.

Bombacı denen adamla baş başa kaldı.

Jane Stars'ın oyun kurucusunun sehpa da duran şişeden bardağı da dolduruşunu izledi. Cal bardağını dudaklarına götürürken açık renkli delici bakışlarıyla onu inceledi, bir anda her şeyi ateşe verebilecekmiş gibi bakıyordu.

Onu kapı dışarı etmeden önce bir şekilde baştan çıkarmanın yolunu bulmalıydı ama nasıl? Giysilerini çıkarabilirdi ama küçük göğüslü bedeni o kadar da etkileyici değildi ve bu şekilde çok daha kısa sürede kapı dışarı edilirdi. Ayrıca perdesiz pencereleri olan aydınlık bir odada bir yabancı nın karşısında soyunmak konusunda çok hevesli olduğu da söylenemezdi. İşin çıplaklık kısmına geçildiğinde karanlık bir odada olmayı hayal etmişti.

"Sen de onlarla birlikte gidebilirsin, Rosebud. Sana fahişeler hiç tarzım değil demiştim."

Kötü dilbilgisi Jane'in kararlılığını pekiştirdi. Yaptığı her hata Jane'in doğmamış çocuğunun IQ'sunu birkaç puan daha düşürüyordu.

Bir süre durdu. "İnsanların basmakalıp bir şekilde sınıflandırılmasını her zaman son derece saçma bulmuşumdur."

"Bak sen."

"Kişileri sadece etnik kökenlerine, dinlerine ya da profesyonel girişimlerine göre kınamak son derece mantıksız."

"Öyle mi? Peki ya katillere ne demeli?"

"Katiller saydıklarım gibi kemikleşmiş bir grup değil bu nedenle onları aynı sınıflandırmaya sokamayız." Onu bir tartışmaya sürüklemenin fikrinden vazgeçirmek için en iyi yol olmadığının farkındaydı ama tartışmalarda baştan çıkarıcılıktan çok daha iyiydi ve bu dürtüsüne karşı koymakta da zorlanıyordu. "Amerika etnik çeşitlilik ve din özgürlüğü esas alınarak kurulmuştur ama buna rağmen körleme önyargılar hâlâ toplumu yönetiyor. Bunu ironik bulmuyor musunuz?"

"Şimdi sen bana Sam Amca'nın vatansever bir oğlu olarak sana yatak odanın tavanındaki çatlakları göstermem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Jane gülümsemeye başladığı sırada adamın ifadesinin son derece ciddi olduğunu gördü. Böylesine muhteşem bir beyinsizlik karşısında doğmamış çocuğunun IQ'su biraz daha aşağı indi.

Bir an için böylesine kafası çalışmayan ve espriden anlamayan bir insanı istekleri doğrultusunda manipüle etmenin ne kadar etik olduğunu düşündü ama savaşçısının bedensel servislerine olan ihtiyacı galip geldi. "Evet, sanırım öyle de diyebiliriz."

sezinn

Cal bardağını başına dikti. "Pekâlâ Rosebud. Sanırım seni dışarı atmadan önce bir şans tanıyacak kadar sarhoş oldum. Devam et ve bana sahip olduklarım göster."

"Pardon?"

"Malları görelim."

"Malları mı?"

"Bedenini. Oyunlarını. Bu arada ne kadar zamandır fahişelik yapıyorsun?"

"Ben... Eee... İşin aslında ilk müşterimsiniz."

"İlk müşterin mi?"

"Lütfen bu sizi korkutmasın. Çok iyi eğitildim."

Cal'ın yüzü kasılınca Jane onun fahişelerden hoşlanmadığını hatırladı, durum bu maskaralığı uygulamasını daha da zorlaştı-rıyordu. Jodie arkadaşlarına bu durumu belirttiğinde onlar Cal'ı sarhoş edeceklerini ve dolayısıyla da çok müşkülpesent olmayacağını söylemişlerdi, içkileri hızla tüketiyor olmasına rağmen çok da sarhoş görünmüyordu.

Jane bir kez daha yalan söylemek zorundaydı. Sebebi haplar olabilirdi ama şu an işi daha iyi yürütebileceğini düşünmeye başlamıştı. Sonuçta yapması gereken iş, yeni bir gerçekliğe varış için birtakım süslü detaylar bulmaktı, bu sırada göz temasını kaybetmemeyi de unutmamalıydı.

"Bay Bonner sanırım siz hâlâ mesleğimdeki kadınların eğitimlerini sadece tek yolla alabileceğini düşünen tutuculardansınız ama bu artık geçerli değil. Mesela ben, öyle önüne gelenle cinsel ilişkiye giren biri değilim."

Bardağı havada asılı kaldı. "Sen bir fahişesin."

"Doğru. Ama sanırım ilk müşterim olduğunuzu da söyledim. Bugüne kadar sadece bir erkekle mahrem bir ilişkim oldu. Kaybettiğim kocam. Bir anda dul kaldım. Hem de oldukça genç bir dulum."

Bunları yutmamış gibi duruyordu, Jane süslemeye başladı. "Kocamın ölümünün ardından oldukça büyük bir borçla baş başa kaldım ve küçük maaşımdan çok daha fazlasını kazanabileceğim bir iş bulmam gerekiyordu. Pazarlanabilecek herhangi bir yeteneğim olmadığı için *fazla* seçeneğim de yoktu. *Sonra kocamın* evliliğimiz boyunca ilişkimizde ne kadar başarılı olduğumu söyleyip durduğunu hatırladım. Lütfen bugüne kadar sadece tek partnerim olduğu için gereken niteliklere sahip olmadığımı düşünmeyin."

"Belki de arada kaçırdığım bir şeyler var ama sadece bir... ne diyordun partner mi... bir partneri olduğunu iddia eden biri nasıl iyi eğitilmiş olabilir?"

Haklıydı. Hemen beynini çalıştırmaya başladı. "Ajansımın yeni çalışanları için hazırlatmış olduğu tüm eğitim kasetlerini izledim."

sezinn

"Sizi video seyrettirerek mi eğitiyorlar?" Gözleri kısıldı, şu anda tüfeğin ardından bakan bir avcıyı hatırlatıyordu. "Çok ilginç."

Jane çocuğunun Iowa Temel Beceriler Testi'nde birkaç puan daha yitirdiğini görerek mutlu oldu. Bilgisayar bile bundan daha mükemmel bir eşleşme yapamazdı.

"Öyle sıradan videolar değil. Çocukların seyredebileceği cinsten şeyler değil. Ama o eski usul iş eğitimi, güvenli seks açısından hiç de uygulanabilir bir şey değil, en azından işine saygı duyan ajanslar tarafından seçilen bir usul değil."

"Ajanslar mı? Genelevlerden mi bahsediyorsun?"

Bu itici kelime gerçekten canını sıkıyordu. "Politik açıdan 'haz ajansı' demek daha doğru olabilir." Durdu. Başı omuzlarının üzerinde dalgalanır gibiydi. "Fahişelere de cinsel haz sağlayıcı ya da kısaca CHS demek daha uygun."

"CHS mi? Ansiklopedi gibisin."

Merak uyandırıcıydı ama aksara sanki her geçen dakika daha kabalaşıyordu. İçkiden olmalıydı. Tann'ya şükür ki sohbetin gittikçe tuhaflaştığını fark edemeyecek kadar ahmaktı. "Bize slayt gösterileri sunan ve farklı özellikleri anlatan eğitmenlerimiz var."

"Ne gibi?"

Kafası son hızla çalıştı. "Şey... Mesela rol yapma."

"Ne tür bir rol?"

Ne tür gerçekten? Zihninde değişik senaryolar kurguladı, fiziksel acı ya da aşağılama içermeyen bir tane bulmalıydı. "Pekâlâ, mesela bir tanesi beyaz atlı prens ve Külkedisi ile ilgili."

"Nasıl bir şeymiş o?"

"Güller. Gül yapraklarıyla dolu bir yatakta sevişmek üzerine."

"Bana çok kız işi gibi göründü. Önerebileceğin daha muzır bir şey var mı?"

Neden rol yapmaktan bahsetmişti ki? "Elbette ama ilk müşterim olduğunuz için bence temellere bağlı kalmamız daha doğru olacak."

"Misyoner pozisyonu mu?"

Jane yutkundu. "Şu anki spesiyalitem bu." Pek etkilenmiş benzemiyordu, gerçi yüzünde o kadar az ifade farklılıkları oluşuyordu ki bir tahminde bulunmak zordu. "O ya da... sanırım... üstteki partner olma konusunda da beceriliyim."

"Sanırım fahişeler konusundaki önyargılarımı aşmak üzeresin."

"Cinsel haz sağlayıcılar."

sezinn

"Her neyse. Ama sorun şu ki benim için biraz yaşlısın."

Yaşlı mı? Bu içini dondurdu. Adam otuz altı yaşındaydı ve yirmi dört yaşındaki birini yaşlı olarak algılıyordu! Belki başının dönmesindendi ama gerçekten yirmi dört yaşında olmaması onun için artık fark etmiyordu. Buradaki sorun prensipti.

Anlayışlı bir ifade takınmaya çalıştı. "Özür dilerim, yanlış anlamış olmalıyım. Bir kadınla başa çıkabileceğinizi düşünmüştüm."

Cal her ne yutuyorduysa yanlış boruya kaçtı ve neredeyse boğuluyordu.

Jane en şeytani duygularıyla Cal'ın telefonunu gösterdi. "Ajansı arayıp size Punkin'i göndermelerini söyleyeyim mi? Ev ödevlerini bitirdiyse boş olabilir."

Bakışlarında sonik bir patlamayla öksürmeyi bıraktı. "Yirmi dört yaşında değilsin. İkimiz de yirmi sekizden daha küçük olmadığını biliyoruz. Şimdi devam et ve bana o filmlerde ısınma hareketleri olarak neler öğrendiğini göstermeye başla bakalım. İlgimi çekmeyi başarırısan konuyu bir kez daha gözden geçireceğim."

İşin aslında ona cehenneme kadar yolunun olduğunu söylemek istiyordu ama öfkesinin kendini hedefine varmaktan alıkoymasına izin vermeyecekti. Onu nasıl ayartırdı? Ön sevişme olacağını hiç düşünmemişti, onun hemen üzerine çıkacağını ve sonra da Craig'in yaptığı gibi işini bitirip yanına yuvarlanacağını düşünmüştü.

"Geçmişte ne tür ısınma hareketlerini tercih ediyordun?"

"Yanında krema getirdin mi?"

Jane kızarmaya başladığını hissetti. "Hayır, getirmedim."

"Peki ya kelepçe?"

"Hayır!"

"Hay lanet. Sanırım o zaman ne olduğunun bir önemi yok. Açık fikirli bir adamım." Odadaki en büyük koltuğa oturdu ve elini salladı. "Oraya git ve ne diyorsunuz... Doğaçlama bir şeyler yap. Muhtemelen ne yapsan hoşlanacağım."

Belki de onun için baştan çıkarıcı bir dans yapabiliirdi. Tek ba-şınayken iyi bir dansçıydı ama insan içindeyken güvenini yitiriyor ve kendini garip hissediyordu. Belki de aerobik dersinde öğrendiklerinden bir set yapabiliirdi, gerçi zorlu çalışma programından dolayı tempolu yürüyüşü esas egzersiz olarak bellemişti ve aerobik derslerini genelde ders sona ermeden yanda bırakıyordu. "Sevdiğiniz bir şarkıyı açarsanız..

"Elbette." Ayağa kalkarak müzik setinin yanına gitti. "Sanırım entelektüel bir şeyler seçmem gerekiyor. CHO'ların bilgece müziklerden hoşlandıklarından eminim."

"CHS."

sezinn

"Ben de öyle demedim mi?" Sete bir CD koyduktan sonra yerine döndü, Rimsky-Korsakov'un *Arıların Dansı* adlı hareketli eseri odayı doldurdu. Böylesine hızlı bir tempoyu baştan çıkarıcı bir müzik olarak algılaması oldukça zordu ama o ne bilirdi ki?

Aerobik dersinin ısınma sırasında yapılan omuz hareketlerini kullanmayı tercih etti, bu arada ateşli görünmeye çalışıyordu ama ritmin hızı işini zorlaştırıyordu. Bu arada kanında dolaşan kimyasallar onu daha da mahmuzlamıştı. İşin içine birkaç esneme hareketi de ekledi, on sağa on da sola... Bir tarafı eksik kalmamalıydı.

Büyüleyici olmasını umduğu hareketi yaparken saçları yanaklarına sürtündü ama Cal'ın onu izleyen, toprağı ateşe veren gözlerine baktığında orada şehvete dair en ufak bir iz bile göremedi. Ayak parmaklarına dokunmayı düşündü ama bu pek de asil bir dans hareketi değildi. Ayrıca dizlerini kırmadan onlara ulaşması da mümkün değildi. Yeni bir ilham geldi.

Bir. İki. Üç. Tekme!

Bir. İki. Üç. Tekme!

Cal bacak bacak üstüne atarak esnedi.

Küçük bir hulahop hareketi denedi.

Cal saatine baktı.

Durum umutsuzdu. Durdu ve arıların onsuz dansa devam etmelerine izin verdi.

"Tam da kukla gösterisine geçmeni bekliyordum."

"Birileri seyrederken iyi dans edemem."

"Sanırım eğitim videolarıyla biraz daha zaman geçirmen gerekiyor. Ya da birkaç eski John Travolta filmiyle." Ayağı kalkarak müziğin sesini kısıtı. "Sana karşı dürüst olabilir miyim Rosebud?"

"Lütfen."

"Beni hiç heyecanlandırmıyorsun." Elini arka cebine atarak cüzdanını çıkardı. "İzin ver sana vakit harcadığın için biraz daha para vereyim."

Ağlama isteğine engel oldu... zaten o ağlayan tiplerden değildi. Cal onu kovalıyordu ve hayallerinin çocuğuna sahip olma şansından olmak üzereydi. Çaresizlik sesini iyice boğuklaştırdı. "Lütfen Bay Bonner. Beni gönderemezsiniz."

"Kesinlikle bunu yapabilirim."

"Benim... Benim kovulmama sebep olacaksınız. Stars ajansım için oldukça önemli bir gelir kaynağı."

"Bu kadar önemliyse neden seni gönderdiler? Herkes senin fahişlikle zerre kadar ilgin olmadığını görebilir."

sezinn

"Şehirde bir kongre var. Elleriindeki kızlar tükenmişti."

"Yani ellerinde başka kimse olmadığı için bana düştüğünü mü söylemeye çalışıyorsun?"

Başıyla onayladı. "Eğer hizmetimden memnun kalmazsanız beni işten atacaklar. Lütfen Bay Bonner, bu işe ihtiyacım var. Beni kovarlarsa sosyal yardımlarımı kaybedeceğim."

"Sosyal yardımların mı var?"

Fahişelerin sosyal hakları yoktuysa da olmalıydı. "Mükemmel bir diş sigortalı var ve kanal tedavisi için randevum var. Biz... şu yatak odasına geçemez miyiz?"

"Bilemiyorum, Rosebud..."

"Lütfen!" Jane umutsuzca Cal'm ellerini yakaladı. Gözlerini sımsıkı yumarak o elleri avuçları açık bir şekilde göğüslerinin üzerine bastırdı.

"Rosebud?"

"Efendim."

"Ne yapıyorsun?"

"Göğüslerimi hissetmenizi sağlıyorum."

"Hımm." Elleri kıpırdamadan durdu. "Eğitim videolarında önce giysilerini çıkarman gerektiği gösterilmiyor muydu?"

"Ceketim çok ince, bir fark olacağım sanmıyorum. Altına bir şey giymemiş olduğumu anlayacağınızdan eminim."

Avuçlarının ısısı incecik ipeğin üzerinden tenini yakıyordu. O ellerin arada hiçbir şey olmadan tenine değişini hayal etmemeye **çalıştı**. "İstiyorsanız ellerinizi hareket ettirebilirsiniz."

"Teklif için müteşekkirim ama gözlerini bir ara açmayı düşünüyor musun?"

Kapalı olduklarını unutmuştu. Hemen açtı.

Bu bir hataydı. Çok yakınındaydı ve yüzünü görebilmek için boynunu geriye doğru bükme zorunda kaldı. Bu kadar yakın mesafeden yüzünü bulanık görebiliyordu ama yine de dudaklarının ilk görüşte düşündüğünden daha sert görüldüğü gerçeğini fark edebiliyordu. Çenesinin yanında küçük bir yara izi vardı, bir tane de tam saçlarının başlangıç noktasına gizlenmişti. Kaslardan oluşmuştu, çelik gibiydi. Bu adamın çocuğuna işkence edebilecek bir ilkokul kabadayısı daha gezegende var olmamıştı.

Bu benim salıncağım, inek surat! İn oradan yoksa seni yumruklarım.

Zeki Janie'nin bitleri var... Zeki Janie'nin bitleri var...

sezinn

"Lütfen. Yatak odanıza gidebilir miyiz?"

Jane ellerini gevşetti ve Cal usulca göğüslerini bıraktı. "Bunu gerçekten çok istiyorsun, değil mi Rosebud?"

Başıyla onayladı.

Cal onu süzdü, savaşçı yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu.

"Satm alındım ve param ödendi," diye hatırlattı ona.

"Bu doğru. Öyle yapıldı." Konuyu düşünüyor gibi görünüyordu. Jane sabırla bekledi, yavaş çalışan beynine biraz süre tanıdı.

"Neden patronuna gidip işi hallettiğimizi söylemiyorsun?"

"Son derece hislerimi ortaya koyan bir yüzüm var. Yalan söylediğim hemen anlaşılacaktır."

"Yani bu işten kurtulmanın başka yolu yok mu?"

Umutları filizlenmeye başladı. "Korkarım yok."

"Pekâlâ, Rosebud sen kazandın. Sanırım üst kata çıksak iyi olacak." İşaret parmağını pembe kurdeleye uzattı. "Yanında kelepçe getirmediğinden emin misin?"

Yutkunurken boynunda gezinen parmağı hissetti. "Eminim."

"İşimize bakalım o zaman."

Parmağını kurdeleye köpek tasmaşymış gibi geçirdi. Jane'in kalbi adam onu odadan çıkarıp halı kaplı basamaklardan çıkarırken son hızla atıyordu. Bedeninin yanı ona sürtünüyordu. Uzaklaşmaya çalıştı ama Cal esirini bırakmadı.

Basamakları tırmanırken endişeli gözlerle yan yan Cal'ı süzdü. Bunun bir yanılsama olduğunun farkındaydı ama adam gittikçe irileşiyor ve boyu uzuyordu. Bakışları göğsünden kalçasına kaydığı anda gözleri irileşti. Yanılmıyorsa görüldüğü kadar etkilenmemiş değildi. Kotunun altında iyice uyarılmıştı.

"Buraya Rosebud."

Onu kapıdan yatak odasına sokarken Jane tökezledi, hâlâ kendisi gibi beceriksiz birinin onu nasıl uyarabilmiş olduğunu çözmeye çalışıyordu. Kendine bir kadın olduğunu hatırlattı, karşısındaki de mağara adamı zihniyetine sahipti. Sarhoşken her kadınla sevişebileceğim düşünüyor olmalıydı. Onu mağarasına saçlarından sürüklemek yerine kurdelesinden çekerek götürdüğüne şükretmeliydi.

Cal bir düğmeyi çevirdi. Gömme ışıklar büyük yatağı ve üzerindeki örtüleri aydınlattı. Pencereleri kepenklerle örtülü olan duvara yaslıydı. Odada çekmeceli bir dolap, rahat bir koltuk ve bir çift komodin vardı, biraz da dağınıktı.

sezinn

Cal kurdelesini bıraktı ve kapıyı kapamak üzere yanından uzaklaştı. Jane kilidi çevirdiğini görünce yutkundu. "Ne yapıyorsunuz?"

"Birtakım arkadaşlarımda evin anahtarı var. Sanırım bir süre ikimiz de yammıza birilerinin gelmesini istemeyiz. Tabii yanılıyorsam..."

"Hayır, hayır, yanılmıyorsunuz."

"Emin misin? Bazı SCH'ler grup konusunda uzmanlaşmıyor mu?"

"CHS. Onu yapanlar üçüncü seviyeler. Ben henüz sadece birinci seviyedeyim. Işıkları kapatabilir miyiz lütfen?"

"Bunu yaparsak seni nasıl göreceğim?"

"Kepenklerin arasından bol miktarda ay ışığı sızıyor. Beni gayet iyi görebileceğinizden eminim. Hem böylesi daha gizemli olur."

Onayını beklemeden ileri doğru atılarak ışıkları söndürdü. Oda hemen kepenklerden sızan ay ışığına boğuldu.

Cal yatağa doğru giderek ona arkasını döndü. Jane onun polo yakalı tişörtünü başının üzerinden çıkarışını izledi. Onu kenara atarken omuz kasları şişti. "Giysilerini oradaki koltuğun üzerine koyabilirsin."

Gösterdiği koltuğa doğru ilerlerken bacakları titredi. İşte hesaplaşma anı gelmişti, aldığı hapların bile geçiremeyeceği bir korkuyla paralyze olmuştu. Bir şeyi soyut olarak planlamak başka, bir yabancıyla seks yapma gerçeğiyle yüzleşmek bambaşka bir şeydi. "Belki de önce biraz konuşmak istersiniz. Birbirimizi daha iyi tanımak için."

"Yatak odasının kapısından geçtiğim anda konuşmalara olan ilgimi kaybettim."

"Anladım."

Ayakkabıları yere çarptı. "Rosebud?"

"Efendim."

"Kurdele yerinde kalsın."

Destek almak için koltuğun arkasına yapıştı.

Cal ona döndü ve hızlı bir parmak hareketiyle kotunun düğmesini açtı. Ay ışığı hüzmeleri çıplak göğsüne ve kalçasına düştü. Uyanıklığı öylesine ortadaydı ki Jane gözlerini o noktadan alamadı. Bunu kendisi mi yapmıştı?

Yatağın kenarına oturup çoraplarını çıkarmaya başlayınca görüntü bozuldu. Çıplak ayakları ince ve düzgündü, Craig'inkilerden çok daha uzundu. Şu ana kadar her şeyi Craig'inkilerden büyüktü. Jane derin bir nefes aldıktan sonra ayakkabılarını çıkardı.

sezin

Cal düğmesi açık kotuyla yatağa uzanarak yastıklara yaslandı. Jane ceketinin yandaki tokasına uzandı. Cal kollannı başının arkasına koyarak onu izledi.

Parmaklan tokaya dokunduğu anda içini kaplayan panikle tüm tüyleri ürperdi, kendini rahatlatmaya çalıştı. Onu çıplak görse ne fark ederdi? Giysilerinin altında alışılmadık bir şey yoktu ve Cal'a umutsuzca ihtiyacı vardı. Artık onu görmüştü ve bir başkasından çocuk sahibi olmayı hayal dahi edemiyordu.

Ama elleri felçli gibiydi. Cal'ın fermuarımn aşağı inerek düz karnının altındaki tüyleri açıkta bıraktığım gördü.

Yap şunu, diye çığlık attı beyni. *Bırak seni görsün!* Ama parmaklan kıpırdamadı.

Cal hiç sesini çıkarmadan onu izlemeye devam etti. Bakışlarında nezaketten eser yoktu. Ne de bir şefkat. Jane'i rahatlatacak hiçbir şey.

Felç halinden kurtulmaya çalışırken Craig'in ön sevişmeden hoşlanmadığım hatırladı. Erkekler için sadece sonucun önemli olduğunu söylemişti. Muhtemelen Cal da ön sevişmeyi atlamasından hoşlanacaktı. Yatağa doğru ilerledi.

"Banyodaki çekmecedeki prezervatif olacaktı, Rosebud. Gidip getirsene."

Bu isteği işleri daha karmaşık hale getiriyordu ama yine de onun hayatta kalma yetilerini gösteriyordu ve mutluluk vericiydi. Kitaba bağlı bir zekâya sahip değildi ama sokak çocuğu zekâsına sahipti ve bu da çocuğuna geçecek iyi bir özellikti.

"Gerek yok," dedi usulca. "Hazırlıklı geldim."

Bacağını ileri uzattı, sol eliyle eteğini çekiştirdi. Beyaz ipek uy-luklanna kadar yukarı çıktı. Elini eteğin altına uzattı ve çorabının üst kısmına sıkıştırmış olduğu prezervatifi çekti ve o sırada yapmakta olduğu işin ne kadar ahlaksızca olduğunu fark etti. Prezervatifi bilerek sabote etmişti ve yaptığı sahtekârlıktı.

Fizikle uğraşmak ya insanı Tanrı'dan uzaklaştırıyordu ya daha da yakınlaştırıyordu. Ona göre olan ikinci şükü ve şu an inandığı her şeye meydan okuyordu. Aynı anda işi bir mantığa da oturtmaya çabalıyordu. Cal'ın onun istediği şeye ihtiyacı yoktu ve bunu ondan alarak herhangi bir zarar vermiyordu. Cal sadece bir araçtı. Bu işin onun üzerinde negatif bir etkisi olmayacaktı.

Vicdanını bir kenara bırakarak paketi açtı ve prezervatifi ona uzattı. Bu loş ışıktaki bile paketin tahrip edildiğini fark etmesi riskine girmek istememişti.

"Sen ne verimli küçük bir şeysin."

"Hem de çok verimli." Bir nefes daha alarak eteğini döşegin üzerine rahatça diz çökebileceği kadar yukarı sıvadı. Sonra işin bir an önce bitmesi için onun üzerine bacaklarını açarak oturdu.

Cal elleri başının arkasında dururken ona bakmaya devam etti, prezervatif parmaklarının arasındaydı. Jane dizlerinin üzerinde yükselerek kotunun belini indirmek için tüm cesaretini

sezinn

topladı. Parmak uçları sert karnına dokundu, hemen ardından hatırladığı tek şey sırtüstü yattığıydı.

Jane panik içinde tıslayarak ona baktı. Ağırılığıyla onu döşeğe bastırmış, elleriyle de kıpırdayamaması için omuzlarını tutmuştu. "Ne... ne yapıyorsun?"

Dudakları gerilerek ince bir çizgi halini almıştı. "Oyun sona erdi, hanımefendi. Kim olduğunu söyle."

Jane nefes almaya çalıştı. Sebebi üzerindeki ağırlık mı yoksa korku muydu tam olarak bilemiyordu ama ciğerleri çalışmayı bırakmıştı. "Ne... ne demek istediğini anlamadım."

"Gerçeği istiyorum ve hemen, şimdi. Kimsin sen?"

Sokak zekâsını hafife almıştı ve yeni bir dolambaçlı açıklama bulamayacağını da farkındaydı. Tek şansı bu işi en basit şekilde çözmeye çalışmaktı. Jodie Pulanski'yi düşünerek Cal'm gözlerinin içine baktı.

"Çok büyük bir hayranımın."

Cal ona tiksinierek baktı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Futbol üniformalarının peşine düşmüş canı sıkılan bir sosyete sürtüğü."

Sürtükl Onun bir *sürtük* olduğunu düşünmüştü. Bu yenilik dikkatini dağıttı ve toparlanması biraz zaman aldı. "Tüm formaların değil," dedi telaşla. "Sadece seninkinin."

Numarasını sormamasını umdu çünkü bilmiyordu. Yaptığı özel araştırma sadece sağlık kayıtlarına odaklıydı: düşük kolesterol, yirmide yirmi görüş, ailesinde hiç kronik hastalık yok, sadece Jane'i hiç ilgilendirmeyen ufak tefek ortopedik yaralanmalar.

"Seni hemen buradan kovmalıyım."

Bu sözlerine rağmen kıpırdamadı, Jane onun kendini üst bacaklarına bastırışını hissettiği anda bunun sebebini anladı. "Ama bunu yapmayacaksın."

Cal uzun bir süre cevap vermedi. Sonra geri çekilerek omuzlarını bıraktı. "Haklısın. Sanırım yıllar önce hayranlarla yatmama kararı verdiğimi unutacak kadar sarhoşum."

Yatağın kenarına doğru gitti ve kotunu çıkardı. Üzerine vuran ay ışığında son derece ilkel ve eril bir görüntüsü vardı. Sabotaja uğramış prezervatifi takarken Jane bakışlarını kaçırdı. Hepsı buydu işte.

Cal ona dönerek ceketini tutan tokaya uzandığında Jane'in ağzı kurudu. İrkilerek hızla elini yakaladı.

Cal dişlerini sıkarak garip bir ses çıkardı. "Kararını ver Rosebud ve çabuk ol."

"Giysilerimin... giysilerimin üzerimde kalmasını istiyorum." Cal cevap vermeden önce onun bileğini yakalayarak elini eteğinin altına soktu. Bunu yapar yapmaz da elini bıraktı, bundan sonrasını kendi halletmezse hapi yutmuş demektir.

sezinn

Endişelenmesine hiç gerek kalmadı.

"Sürprizlerle dolusun, Rosebud." Çoraplarını okşadıktan sonra yukan doğru jartiyer boyunca ilerleyerek dantelli kemeriyle buluştuğu yere kadar geldi. Artık eteğinin altında ne kadar az şey olduğunu gayet iyi biliyordu.

"Vakit harcamamak gerektiğine inanıyorsun, değil mi?"

Sözcükler Jane'in daralan boğazından güçlkle çıktı. "Seni istiyorum. Şimdi."

Bacaklarını aralamaya çalıştı ama uyluklarının üzerindeki kaslar o kadar güçlüydü ki bunu başaramadı. Cal onları okşadı ve onu sırtı bükülen bir kedi gibi rahatlatmaya başladı.

"Gevşe, Rosebud. Bu kadar istekli biri için son derece gerginsin."

"Be... beklenti." *Lütfen bana bebeğimi ver. Hemen bebeğimi ver ve buradan gideyim.*

Parmakları bacak arasındaki yumuşacık tüylerin üzerinde geziniyordu, Jane utançtan ölmek istiyordu. Dokunuşları mahremleş-tikçe sıçramaya başladı ve bunu bir zevk iniltisine çevirmeye çalıştı. Gevşemesi gerekiyordu. Bu kadar gerginken onu nasıl içine alırdı?

"Canını mı yakıyorum?"

"Hayır, elbette hayır. Hiç bu kadar uyarılmamıştım."

İnanmaz bir tavırla homurdandıktan sonra eteğini beline kadar itti ve Jane'i poposundan sıkıca tuttu. "Bunu yapma lütfen."

"Kendimi on altı yaşındayken Delafield'in Dükkâm'ın arka aralığında sevişirmiş gibi hissetmeye başladım." Sesi Jane'in daha önce hiç duymadığı bir şekilde boğuklaşmıştı, bu fanteziyi çok da itici bulmadığı ortadaydı.

On altı yaşında bir genç kız olarak bir dükkânın arkasında bir futbol kahramanıyla sevişmek nasıl olurdu acaba, diye düşündü. Sınıfındaki erkekler ona en iyi durumda hep kız kardeş muamelesi yapmışlardı; en kötü durumda da hakkında oldukça aşağılayıcı yorumlar yapmışlardı: "Bu küçük cadı sınavın çan eğrisini mahvetti."

Cal dudaklarını ceketin üst kısmında dolaştırdı. Jane onun nemli nefesini göğsünde hissetti, ağzı göğüs ucunu bulduğunda neredeyse yataktan fırlayacaktı.

Hiç beklenmeyen ve son derece korkutucu olan inanılmaz bir haz dalgası içini sardı. Cal dudaklarını göğüs ucunun üzerinde kapatarak, ipeğin üzerinden onu diliyle örselemeye başladı. Tüm bedeni dalga dalga zevkle kasılıyor içi parçalanıyordu.

Olanla savaşmaya çalıştı. Onun okşayışlarıyla erimeye başlarsa taklit etmeye çalıştığı fahişeden bir farkı kalmayacaktı. Bu bir fedakârlık olmalıydı yoksa asla kendini affetmezdi.

Ama Craig göğüslerini hep göz ardı ederdi ve bu his çok güzeldi.

"Ah, lütfen... lütfen bunu yapma." Çaresizlikle ona uzanarak üstüne çekmeye çalıştı.

sezinn

"Seni memnun etmek oldukça zor, Rosebud."

"Sadece şunu yap. Yap şunu hadi!"

Cal'm sesinde bir öfke belirtisi sezdi. "Hanımefendi nasıl isterse."

Parmakları içini araladı. Jane bunun hemen ardından yoğun bir basınçla içine girişini hissetti. Bağdırmamak için yanağı yastığa bastırdı.

Cal küfrederek geri çekildi.

"Hayır!" Kalçasını yakalayarak tırnaklarını sert ve kaslı poposuna geçirdi. "Hayır, lütfen gitme!"

Cal durdu. "O zaman bacaklarını bana dola."

Söyleneni yaptı.

"Daha sıkı, lanet olsun!"

Bacaklarını iyice sıkıktan sonra Cal ağır hareketlerle içine girerken gözlerini yumdu.

Açılma anı canını yaktı ama onun acımasız savaşçı gücünün acı vermesini bekliyordu zaten. Beklemediği şey, bu acının son hızla bir sıcaklığa dönüşmesiydi. Cal'm hareketleri telaşsızdı, ipek ve çeliğin birleşiminden oluşan derin ama yavaş darbeler içinde kurdele rulolan açılıyormuşçasma bir haz veriyordu.

Cal'm teri Jane'in incecik bir bariyer oluşturan giysisini nemlen-dirmişti. Cal ellerini altına doğru uzatarak kalçasını avuçladı. Onu hafifçe kaldırarak kendi bedeninin açısına uydurdu ve ateşli spazmlar Jane'in bedenini yalamaya başladı. Jane'in heyecanı bastırmaya çalıştıkça daha da arttı. Craig onu neden bir kez bile böyle sevmemişti?

Bir yabancıyla yaptığı seksten zevk alıyor olmak Jane'i utandırdı, duyularının daha da yoğunlaşmaya başladığını hissettiği anda takıntılı olduğu üst kuark araştırmalarına odaklanmaya çalıştı. Fakat beyni atom parçacıklarına odaklanmayı kesinlikle reddediyordu, Jane numara yapmaya başlamazsa Cal'm onu orgazma sürükleyeceğinin farkındaydı ve bu affedilemezdi. Kendini toparladı, beyni bir savaşçıyı tahrik etmenin son derece tehlikeli olduğuna dair uyarılar yapıyordu ama kendini durduramadı.

"Bu işi gün boyu sürdüreceksin?"

Cal bir anda durdu. "Ne dedin sen?"

Jane yutkundu, sesi biraz kurbağa gibi çıkıyordu. "Beni duydun. Ben de senin mükemmel bir aşık olduğunu düşünmüştüm. Neden bu kadar uzun sürüyor?"

"Uzun mu?" Cal ona bakabilmek için geri çekildi. "Sana bir şey söyleyeyim mi? Sen delisin!" Ve üzerine çullandı.

sezin

Jane o içine doğru çullandıkça bağarmamak için dudaklarını ısırđı. Tekrar tekrar içine girip çıktı.

Onun bu sert darbelerine kararlılıkla karşı koymak adına bacakları ve kollarıyla adama sımsıkı sarıldı. Onunla kalacak ve hiçbir şey hissetmeyecekti.

Ama bedeni ona isyan etti. Karşı konulmaz haz dalgaları yeniden onu ele geçirdi. İnledi. Tırmandı.

Ve sonra Cal'm kasları gerildi. Her bir parçası kaskati oldu, Jane içine boşaldığı anı hissetti.

Ellerini yumruk yaptı, tüm aldığı zevki unuttu. *Yüzün! Yüzün tüm savaşçı bebek yapıcılar! Yüzün tüm beyinsiz bebek yapıcılar!* Cal'ın ona vermekte olduğu bu hediyein içine doldurduğu şefkatle dudaklarını onun nemli omzuna bastırarak bir teşekkür öpücüğü kondurdu.

Cal öne doğru düştü, bedeni ağırdı.

Jane bacaklarını kalçasına sarmaya devam ederek onun kendisinden ayrılmasını engellemeye çalıştı. Biraz daha. Henüz değil.

İradesinin gücü onun kas gücüyle savaşımadı. Cal geri çekildi ve yatağın kenarında doğruldu. Dirseklerini dizlerine dayayarak öylece ıl urdu, boşluğa bakarak derin soluklar alıyordu. Jane'in boynundaki kurdele çözülmüştü, kıpırdayınca yastığın üzerine düştü.

Ay ışığı Cal'ın sırtına vuruyordu, Jane bugüne kadar böylesine yalnız bir insan görmediğini düşündü. Uzanıp ona dokunmak istedi ama özel alanına girme hakkı yoktu. O an yaptığı işin yanlışlığı ona bir darbe vurdu. Hem yalancı hem de sahtekârdı.

Cal ayağa kalkarak banyoya doğru ilerledi. "Çıktığımda gitmiş olmanı istiyorum."

Cal soyunma odasındaki duşun altında dururken yeni sonlandırmış olduğu yorucu çalışmayı ya da omzundaki ağrıyı ve bileğindeki zonklamayı değil de Rosebud'ı düşündüğünü fark etti, oysa başına gelen bu tip sakatlıklar artık eskisi gibi kolayca geçmiyordu. İki hafta önce gerçekleşen doğum gününden bu yana Rosebud'ı ilk düşünüşü değildi, ondan neden bu kadar etkilendiğinin ya da sürekli olarak zihninde belirivermesinin bir açıklamasını da yapamıyordu. Tek bildiği boynunda kurdeleyle salonuna girdiği anda onu istediğiydi.

Bu kadar hoşuna gitmesi kafasını karıştırmıştı çünkü bu kadın tipi değildi. Sarı saçları ve açık yeşil gözleriyle çekici bir kadındı ama Cal'ın çıktığı kızlar liginde esamesi bile okunmazdı. Teni inanılmazdı, hakkını teslim ediyordu, vanilyalı dondurma gibiydi ama çok uzun boyluydu, düz göğüslüydü ve çok yaşıydı.

sezinn

Başını eğerek suların tüm bedenine hızla çarpmasını sağladı. Belki de onu çeken çelişkili tavırlarıydı: o saçma sapan, komik hikâyeyi anlatırken yeşil gözlerinden fişkıran zekâ, kendisini baştan çıkarmaya çalışırkenki mesafeli ve beceriksiz tavırları...

Onun bir fahişe gibi davranmaya çabalayan üst sınıf hayranlarından biri olduğunu hemen çözmüştü ama bu tip hareketlerden etkilenmekten hiç hoşlanmamıştı ve ona gitmesini söylemişti. Ama bunun için çok da uğraşmamıştı. Kadının yalanlarından rahatsız olmamış tam tersine onun birbiri ardına hikâyeler anlatırkenki umutsuzlukla dolu ciddiyetiyle çok eğlenmişti.

Ama esas unutamayacağı şey yatak odasında olanlardı. Çok yanlış olan bir şey vardı. Neden kıyafetlerini çıkarmayı reddetmişti? İş ilerlettiklerinde bile onu soymasına izin vermemişti. Bu çok garip ve bir o kadar da erotikti, sürekli olarak düşünmekten kendini alamıyordu.

Kadının onu orgazma ulaştırmasına izin vermediğini hatırlayınca kaşlarını çatı. Bu canını sıkıyordu. İnsanları çok fazla okuyamazdı, kadının yalancı olduğunu bildiği halde yine de zararsız olduğunu düşünmüştü. Ama şu an bundan pek emin değildi. Sanki kadının gizli bir hedefi vardı ama bunun en sevdiği futbolcunun yanına bir "tamamlandı" işareti koyup bir başkasına gitmesinden öte ne olabileceğini bir türlü kestiremiyordu.

Cal saçındaki şampuanı çalkalamaya başladığında Junior soyunma odasından seslendi. "Hey Bombacı, Bobby Tom telefonda. Seninle konuşmak istiyor."

Cal kalçasına hızla bir havlu sararak telefona koştu. Onu arayan Ulusal Futbol Ligi'nden herhangi biri ya da hükümet sözcüsü John Madden bile olsa Junior'a onu sonra arayacağını söylerdi ama Bobby Tom Denton için bu geçerli değildi. B.T'nin kariyerinin son birkaç yılında birlikte oynayabilmişlerdi ama bunun bir önemi yoktu. B.T sağ kolunu istese Cal hiç düşünmeden ona verirdi. Lig tarihinin belki de en iyi dış açığı olan bu eski Stars oyuncusuna duyduğu saygı anlatılamaz boyutlardaydı.

Cal telefonda o aşına Teksas aksanını duyunca gülümsedi. "Hey, Cal, mayısta yapılacak olan golf turnuvasına katılmak üzere Talarosa'ya geliyor musun? Bunu adına özel gönderilmiş bir davetiye olarak düşün. Büyük bir barbekü partisine ve ne yapacağını bilemeyeceğin kadar çok güzel kadın görmeye de hazırlan. Gracie'nin gözleri üzerimde olacağı için onları eğlendirmek sana düşüyor. Kanm tasmamı gerçekten çok kısa tutuyor."

Cal sakatlıkları yüzünden B.T'nin son birkaç turnuvasına katılamamıştı ve Gracie Denton ile de tanışma fırsatını bulamamıştı ama Bobby Tom'u yeryüzündeki hiçbir kadının dizginleyemeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Üzerime düşeni yapacağıma söz veriyorum, B.T."

"Bu Gracie'yi gerçekten çok mutlu edecek. Wendy doğmadan hemen önce kendini Talarosa belediye başkanı olarak seçtiğini biliyor muydun?"

"Bunu duydum."

sezinn

Bobby Tom karısı ve yeni doğmuş kızı hakkında konuşmaya devam etti. Cal bu iki konuyla da pek ilgilenmiyordu ama B.T için ne kadar önemli olduğunu bildiği için dinlermiş taklidi yaptı. Emekliliğinden sonra ailesi hayatının merkezi olmuştu ve artık futbolu

o kadar çok özlemiyormuş gibi davranıyordu. Bobby Tom dizinin sakatlığından dolayı oyun dışı kaldığı için hiçbir zaman şikâyet etmemişti ama Cal onun içinin hâlâ sızladığını biliyordu. Futbol B.T'nin hayatıydı ve oynanacak bir oyun olmadığında Cal eski takım arkadaşının hayatının salı geceleri bomboş olan bir stadyuma benzediğinden emindi.

Zavallı B.T. Cal bu eski dış açığın oyun dışında kalmasının adaletsizliğinden yakıymayışını takdirle karşılıyordu ama kendisi hazır olmadan hiçbir şeyin onu emekliliğe itmesine izin vermeyecekti. Futbol hayatıydı ve hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Ne yaş. Ne sakatlıklar. Hiçbir şey.

Bobby Tom ile sohbetini bitirdi ve giyinmek üzere soyunma odasına döndü. Giysilerini üzerine geçirirken zihni Bobby Tom

Denton'dan doğum günü gecesine doğru kaydı. Kimdi o kız? Lanet olsun. Neden onu zihninden atamıyordu?

"Bugün bana onca yolu sadece Denver Konferansı'na ulaşım masraflarımın ne kadar olduğunu sormak için mi yaptırdın?" Jane profesyonel meselelerde asla kontrolünü yitirmezdi ama Preeze Laboratuvarları'nda günlük hareketlerini kontrol altına almaya çalışan adama baktığında bir çılgılık atmak istedi.

Dr. Jerry Miles başını masasındaki kâğıtların üzerinden kaldırdı. "Bu tip işleri önemsiz ayrıntılar olarak algılayabilirsin Jane ama Preeze Laboratuvarları'nın yöneticisi olarak seni temin ederim ki benim için hiç önemsiz ve küçük değiller."

Elini gereğinden uzun, cansız, beyazlamış saçlarının arasında gezdirdi, sanki Jane onu hayatından bezdirmişti. Bu hareketi de tıpkı görüntüsü gibi önceden çalışılmışa benziyordu. Jerry'nin bugünkü üniforması sarı balıkçı yaka bir kazak, yakası kepeklerle dolu lacivert bir ceket ve Tanrı'ya şükür ki masa tarafından gözlerden gizlenen pas rengi fitilli kadife bir pantolondan oluşuyordu.

İnsanları giysileriyle yargılamak Jane'in sık yaptığı bir şey değildi -çoğunlukla ne giydiklerini fark etmeyecek kadar meşgul olurdu- ama Jerry'nin bu dağınık görüntüsünün karşısındakilere aslında eksantrik bir fizikçi görüntüsü sunabilmek adına kasıtlı olarak yapıldığını düşünüyordu ki bu moda on yıl önce önemini yitirmişti. Tabii Jerry bu kamuflajı artık modern fiziği çok yakından takip edemiyor olmasından dolayı da kullanıyor olabilirdi.

Sicim teorileri Jerry'yi şaşırtıyordu, süper simetri ağzının açık kalmasma yol açıyordu ve Jane'in tam tersine bilim insanlarının güncel olarak tüm araştırmalarında kullandığı karmaşık matematikten de bihaberdi. Tüm bu eksiklerine rağmen iki yıl önce enstitülerini prestijli bir kurum olarak gören daha yaşlı ve tutucu üyeler tarafından

Preeze yöneticiliğine getirilmişti. Jane için Preeze bürokrasisi hep bir keşmekeş olarak kalmıştı. Oysa Nevvberry Üniversitesi'ndeki konumu bu durumun tam tersine son derece karmaşadan uzaktı.

sezinn

"Gelecekte," dedi Jerry, "senden bu tip harcamalarının gerekçelerini bildirmen için daha çok doküman isteyeceğiz. Mesela alandan bindiğin taksinin parası. Çok fazla."

Jane adamın kendisini bu kadar önemsiz konularla rahatsız ediyor olmasına bir türlü inanamıyordu. "Denver Havaalanı şehirden oldukça uzakta."

"O zaman sen de otelin servisini kullanmalıydın."

Jane öfkesini güçlkle yuttu. Jerry yetersiz bir fizikçi olmasının yanı sıra bir de cinsiyet ayrımı yapıyordu, erkek meslektaşları bu tür incelemelere maruz kalmıyorlardı. Tabii onlar da Jerry'nin kendini aptal gibi hissetmesine sebep olmamışlardı.

Jane yirmili yaşlarının başındayken son derece idealist fikirlerle doluyken Jerry'nin ona pek çok övgü kazandırmış olan savruk teorilerinden birini çürüten bir makale yazmıştı. Jane'in bu hareketinden sonra Jerry'nin bilim dünyasındaki yeri hiçbir zaman eskisiyle aynı olmamıştı ve Jerry bunu hiç unutmamış ve Jane'i asla affetmemişti.

Şimdi de kaşlarını çatmış işlerine saldırıyordu ve hiçbir şeyden anlamıyordu. Jane iki ay önceki başarısız hamile kalma operasyonundan sonra gerçekten de depresyona girmişti. Şu an hamile olsaydı hiçbir şey gözüne bu kadar iç daraltıcı görünmezdi.

Gerçeklerin peşinde koşan bir araştırmacı olarak o gece yapmış olduğu şeyin ahlak açısından son derece yanlış olduğunu biliyordu ama bir yandan da gözüne o kadar doğru görünmesi gerçeği kafasını daha da karıştıyordu. Bunun sebebi belki de bebeğin babası olmak için daha ideal bir aday bulamayacağına inanmış olmasından kaynaklanıyordu. Cal Bortner bir savaşıydı, saldırgandı ve kaba güce sahipti. Jane'de olmayan tüm özellikler. Ama bir şeyler daha vardı ve bunların ne olduğunu bir türlü açıklayamıyordu, bu adam mutlak uygunluğa sahipti. İçinde konuşan oldukça yaşlı ve bilge olan kadın sesi ona manüğin açıklayamayacağı bir cümle söyleyip duruyordu: Ya Cal Bonner olurdu ya da kimse olmazdı.

Ama bu içindeki ses maalesef Cal Bonner'ı ikinci kez bulma cesaretini nereden edineceğim ona söylemiyordu. Noel geçmişti ve Jane bu bebeği umutsuzlukla istiyordu ama başka bir cinsel birleşmeyi nasıl ayarlayabileceğim bir türlü bulamıyordu.

Jerry Miles'm incelen dudaklarında beliren sinsi gülümseme Jane'i ana döndürdü. "... engel olmaya çalıştım Jane ama son birkaç yıl içinde yaşadığımız zorlukları göz önüne alınca başka seçeneğim kalmadı. Bugünden itibaren her ayın son günü bana o ay yaptığın tüm çalışmaları detaylarıyla anlatan bir rapor yazacaksın."

"Bir rapor mu? Anlayamadım."

Jerry ondan neler istediğini detaylandırarak anlatmaya başlayınca Jane yaşadığı şoku saklayamadı. Kimse böyle bir şeyi yapmak istemezdi. Bu anlamsız bir bürokrasiydi ve Preeze'in simgelediği her şeye ters düşüyordu.

"Bunu yapmayacağım. Bu büyük bir haksızlık."

Jerry ona acır gibi baktı. "Kurul bunu duymaktan hiç hoşlanmayacaktır, hem bu yıl bursunun da yenilenme yılı."

sezinn

Jane öylesine öfkelenmişti ki konuşmakta zorlandı. "Burada mükemmel bir çalışma yapıyorum, Jerry."

"O zaman bu coşkunu seninle paylaşabilmem için o raporları hazırlamanın bir sakıncası olmamalı."

"Kimse böyle bir şey yapmak zorunda değil."

"Çok gençsin Jane ve diğerleri gibi her şeyin yerli yerine oturmuş değil."

Aynı zamanda da bir kadındı ve karşısındaki de cinsiyet ayrımı yapan serserinin tekiydi. Yılların kazandırmış olduğu öz disiplini bunu yüksek sesle dile getirmesini engelliyordu; özellikle bunu dile getirirse kendine ondan daha çok zarar vereceğini biliyordu. Ayağa kalktı, tek kelime dahi etmeden adamın ofisinden çıktı.

Asansörle giriş kaına inip lobiye doğru inerken ateş püskürüyordu. Buna daha ne kadar süreyle katlanmak zorundaydı? Bir kez daha arkadaşı Caroline'in ülke dışında olması canını sıktı. Dost bir kulağa çok ihtiyacı vardı.

Ocak ayının gri renkli öğleden sonrası Kuzey Illinois'nin bu dönemde hep iç karartıcı olduğunun bir göstergesiydi. Satürn'üne binerken ürperdi, üçüncü sınıflar için hazırlamış olduğu fen dersini vermek üzere Aurora'da bulunan ilkokula doğru arabayı sürdü.

Meslektaşlarının bir kısmı gönüllü olarak yapığı bu çalışmayla alay ediyorlardı. Dünyaca tanınan teorik fizikçinin ilkokul çocuklarına, hem de dezavantajlı olanlara ders vermesini Itzhak Perlman'ın kemana başlangıç dersleri vermesine benzetiyorlardı. Oysa okullardaki fen programı Jane'i çok rahatsız ediyordu ve bunu değiştirebilmek adına üzerine düşeni yapmaya çalışıyordu.

Üçüncü sınıfların onu beklediği odaya hızla girip onlar için getirdiği deneyleri masaya koyarken Jerry'nin bu yeni bulduğu bürokratik sadistliği zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

"Dr. Darling! Dr. Darling!"

Üçüncü sınıfların soyadını bozuk söyleyişine gülümsedi. Bu kısaltma iki yıl önce gerçekleşmişti, çocukların canını sıkmak istemediği için de bu soyadı ona yapışmıştı. Selamlarına karşılık verirken onların hevesli, afacan suratlarına baktığı anda içi burkuldu. Kendi çocuğunun olmasını nasıl da istiyordu.

Bir anda beklenmedik bir şekilde kendinden nefret etti. Hayatının kalan kısmını çocuğu olmadığı için kendine acıyarak mı geçirecekti, durumu düzeltmek için bir şey yapmayacak mıydı? Savaşçısının bebeğine sahip olamadığı ortadaydı. Ama çok da zayıf karakterliydi!

Bir mum ve boş bir yulaf ezmesi kutusuyla ilk deneye başlarken kararım verdi. Başından beri tek denemede çocuk sahibi olmamın düşük bir ihtimal olduğunu biliyordu ve yeniden denemenin zamanı gelmişti, bu hafta sonu doğurganlığı en yüksek noktada olacaktı.

Gazetenin spor sayfasından Stars'ın bu hafta sonu Amerikan Futbol Konferansı Şampiyonası çeyrek finalleri için Indianapolis'te olacağını biliyordu. Jodie'ye göre Cal sezon

sezinn

sona erdikten sonra Kuzey Carolina'daki ailesinin evine gidecekti, yani bu işi ertelemeye devam ederse Cal gidecekti.

Vicdanı sürekli olarak ona yaptığıının ahlaksızlık olduğunu söylüyordu ama Jane sürekli olarak o sesi susturuyordu. Cumartesi günü tüm kuruntularım bir kenara bırakacak ve Indianapolis'e gidecekti. Belki bu kez bu efsane oyun kurucu onun için gereken skoru yapmayı başarabilirdi.

Indianapolis'te gün boyunca yağmur yağmış, Stars'ın cumartesi günü Şikago'dan uçuşunun gecikmesine ve takımın günlük programının bozulmasına sebep olmuştu. Cal cumartesi gecesi otelin barından çıkıp asansöre giderken saat gece yarısı bulmuştu ve takımın klasik yatma saatim yarım saat geçmişti. Kevin Tucker'ın yarandan geçti ama iki adam da birbirleriyle konuşmadılar. Söylenecek her şeyi birkaç saat önce yapılan basın toplantısında söylemişlerdi. İkisi de yapmaları için zorlandıkları bu halkın kıcını yalama işinden nefret ediyordu ama bu da işin bir parçasıydı.

Bu basın toplantılarında Cal muhabirlerin gözlerinin içine bakarak Kevin'in ne kadar yetenekli olduğunu, desteğinden ötürü ona müteşekkik olduğunu ve ikisinin de takım için en iyiyi istediğini söylüyordu. Sonra Kevin devreye giriyor Cal'a olan saygısını bildirdikten sonra Stars'ın bir parçası olmanın onun için çok özel bir şey olduğunu söylüyordu. Hepsi saçmaydı. Muhabirler bunu biliyordu.

I layranlar biliyordu. Cal ve Kevin zaten biliyordu ama yine de bu oyunu oynamaya devam ediyorlardı.

Cal odasma gidince son Colts maçının videokasetini otelin sağladığı oynatıcıya koyarak ayakkabılarından kurtuldu. Yatağa uzanıp seyretmeye başladığında Kevin Tucker'ı akimdan çıkararak Colts'un savunma hattına odaklandı. Kaseti maçın ikinci çeyreğine kadar hızla ileri sardı ve oynatma düğmesine bası ve istediği şeyi görene kadar seyretmeye devam etti. Geri aldı, yeniden seyretti.

Gözlerini ekrandan ayırmadan otel tarafından yatağa bırakılan uyku öncesi şekerinin kâğıdını açtı ve ağzına attı. Gözleri keyifle parladı, karşı takımın hücumu geçmeden önce yan tarafa doğru iki kez bakmak gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Cal gülümseyerek bu bilgiyi zihnine kazıdı.

Jane üzerinde ekru ipek giysisiyle Cal Bonner'ın otel odasının kapısında durarak derin bir nefes aldı. Bu gece de işe yaramazsa kendine acıyarak yaşamayı öğrenmesi gerekiyordu çünkü bu işi bir kez daha tekrarlayamazdı.

Gözlüğünü çıkarmayı unuttuğunu fark ederek onu hızla çantasına tikü ve çantanın altın renkli zincirini omzuna yerleştirdi. Keşke şu an Jodie'nin rahatlatma hapları olsaydı, işi daha kolay olurdu ama bu gece yalnızdı. Tüm iradesini toplayarak elini kaldırdı ve kapıyı vurdu.

Kapı hızla açıldı. Çıplak bir göğüs gördü. Sarı tüylerle kaplı bir göğüs. Bir çift yeşil göz.

"Ben... ben özür dilerim. Sanırım yanlış odaya geldim."

"Bu kimi aradığına bağlı, tatlım."

sezinn

Gençti, yirmi dört ya da yirmi beşinde olmalıydı ve kibirliydi. "Bay Bonner'ı arıyordum."

"O zaman oldukça şanslısın çünkü daha iyisini buldun. Ben Kevin Tucker."

Onu televizyonda izlediklerinden hatırlamayı başardı, kaskı olmadan daha genç görünüyordu. "Bana Bay Bonner'ın 542 numaralı odada kaldığı söylendi." Neden Jodie'nin ona doğru bilgi verdiğiğine güvenmişti?

"Sana yanlış söylenmiş." Adamın dudakları aşağı doğru sallandığı anda Jane onu tanımayarak hakaret etmiş olduğunu anladı.

"Hangi odada kaldığını biliyor musunuz?"

"Evet, biliyorum. Yaşlı adamla ne tür bir işin var?"

Gerçekten de ne tür bir işi vardı? "Özel."

"Eminim öyledir."

Adamın bakışları Jane'i rahatsız etmişti. Bu genç adam kesinlikle Cal'ın yerini almak istiyordu. "Onun manevi danışmanıyım."

Tucker başım geriye atarak bir kahkaha savurdu. "Artık buna bu adı mı veriyorlar? Onun yaşlılıkla ilgili sorunlarını çözeceğinden eminim."

"Müşterilerimle yaptığım görüşmeler her zaman gizli kalır. Lütfen bana oda numarasım söyleyebilir misiniz?"

"Senin için daha iyisini yapacağım ve seni oraya götüreceğim."

Jane o gözlerdeki kurnazlığı gördü, yakışıklılığına ve içinden fışkıran sağlığa rağmen çocuğu için aday olmak için fazlasıyla zeki idi. "Bunu yapmanıza gerek yok."

"Ah, bunu hayatta kaçıramam. Anahtarımı almama izin ver."

Anahtarını aldı ama gömlek ya da ayakkabı giymek gibi bir sıkıntıya katlanmadı, çıplak ayakla koridorda ilerlemeye başladı. Köşeyi döndüler ve 501 numaralı odanın önüne gelmeden önce bir koridor daha geçtiler.

Cal ile karşılaşmak seyirci olmadan da yeteri kadar zordu. Hızla elini uzatarak adamın elini sıktı. "Çok teşekkür ederim, Bay Tucker. Yardımaıza müteşekkirim."

"Hiç önemli değil." Elini geri çektikten sonra kapıyı yumrukladı.

"Bundan sonrasını tek başıma halledebileceğimden eminim. Tekrar teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Gitmek için bir hareket yapmamıştı.

Kapı açıldı ve Jane kendim bir kez daha Cal Bonner ile yüz yüze bulunca nefesini tuttu. Kevin Tucker'm zafer dolu gençliğinin yanında hatırladığından daha savaş yorgunuydu ama

sezinn

çok daha heybetliydi: Acemi Lancelot'un yanında çok daha güçlü görünen Kral Arthur gibiydi. Jane bu adamın varlığının ne kadar güçlü olduğunu unutmuştu, bir adım gerilememek için kendini zor tuttu.

Tucker aksanını bilinçli bir şekilde daha da küstahlaştırmıştı. "Bak Calvin kimi buldum. Manevi danışmanın."

"Neyim?"

"Bana yanlışlıkla Bay Tucker'm oda numarası verilmiş," dedi Jane telaşla. "Tüm nezaketiyle bana buraya kadar eşlik etti."

Tucker ona gülümsedi. "Hiç kimse sana çok komik konuştuğunu söylemedi mi? Sanki televizyonda belgesel sunar gibisin."

"Ya da birinin lanet olası kâhyası rolünü oynar gibi," diye mırıldandı Cal. Açık renkli gözleriyle onu süzdü. "Burada ne arıyorsun?"

Tucker kollannı kavuşturup sırtını kapı eşiğine yaslayarak onları izlemeye başladı. Jane bu iki adamın arasında ne geçtiğini bilmiyordu ama dost olmadıkları kesindi.

"Sana yaşımdan dolayı çektiğin sıkıntılar için tavsiye vermeye gelmiş, Calvin."

Cal'ın çenesinin kenarında bir kas seğirdi. "Senin seyretmen gereken eğitim videoların yok mu Tucker?"

"Hayır. Colts savunması hakkında Tanrı'nın bildiği her şeyi biliyorum."

"Öyle mi?" Ona o açık renkli öldürücü gözleriyle baktı. "Defanslarının hücumla geçmeye karar verdiği anda nasıl işaretlediğini biliyor musun?"

Tucker gerildi.

"Ben de bilmediğini düşünmüştüm. Git ve dersini çalış, evlat. Savunmanın neler yapacağım bilmediğin sürece o altın kolların hiçbir işe yaramaz."

Jane neden bahsettiklerini tam olarak anlayamamıştı ama Cal'ın bir şekilde Kevin'e haddini bildirdiğini gördü.

Tucker eşikten ayrılırken Jane'e göz kırptı. "Çok uzun kalmasan iyi edersin. Calvin gibi yaşlı delikanlıların güzellik uykusuna ihtiyacı var. İşin bitince benim odama uğramaktan çekinme. Seni yeteri kadar yormayacağından eminim."

Genç adamın söyledikleri eğlenceliydi ama biraz daha haddinin bildirilmesine gerek vardı. "Sizin de manevi danışmana mı ihtiyacınız var Bay Tucker?"

"Hayal edebileceğinden de fazla."

"O zaman sizin için dua edeceğim."

sezinn

Tucker gülerek genç adımları ve aleni saygısızlığıyla koridorda ilerlemeye başladı. Jane kendini tutamayarak gülümsedi.

"Bu kadar komik olduğunu düşünüyorsan neden hemen onunla gitmiyorsun, Rosebud?"

Dönerek tüm dikkatini Cal'a verdi. "Sen de gençken bu kadar kendini beğenmiş miydin?"

"İnsanların bir ayağım çukurdaymış gibi konuşmalar yapmaktan vazgeçmesini sağlayabilseydim keşke."

İki kadm köşeyi döndü ve Cal'ı gördükleri anda durdular. Cal Jane'in kolunu tutarak çekti. "İçeri gir."

Cal arkasından kapıyı kapatırken Jane odayı gözden geçirdi. V ıslıklar iki kişilik yatağın başına üst üste konmuş ve şeklini kay-l'i'l mişti, örtü de dağınıkta. Sesi kapalı olan televizyon karlıydı.

"Indianapolis'te ne yapıyorsun?"

Jane yutkundu. "Sanırım bunun cevabını biliyorsun." Kendinin

I >ile inanmadığı bir cüretle elini kapının yanındaki ışık düğmesine götürerek onu kapattı.

Oda karanlığa gömülüp sadece televizyondan yayılan gümüşü 1^ık kalınca rahatladı.

"Uğraşmaktan vazgeçmiyorsun, değil mi Rosebud?"

Jane'in cesareti kırılmaya başlamıştı. İkinci sefer birinciden de /,or olacakta. Çantasını yere bıraktı. "Sorun nedir? İkimiz de sonunun nereye varacağını biliyoruz."

Yüreği çarparak parmaklarını Cal'ın pantolonunun beline geçirip onu kendine doğru çekti. Kalçası kalçasına değdiği anda onun sertleştiğini hissetti ve bedenindeki tüm hücreler canlamverdi.

Karşı cinsle ilişkisinde hep ürkek olan biri için baştan çıkarıcı kadını oynuyor olmak inanılmaz bir tecrübeydi. Parmaklarını Cal'ın poposuna geçirirken göğüslerini onun göğsüne bastırdı. Ellerini bedeninin iki yanında gezdirirken kendi bedenini baştan çıkaran hareketlerle kıvırmaya başladı.

Ama bu gücü hissetme süresi oldukça kısa sürdü. Cal onu duvara yapıştırarak çenesini avucunun içine aldı. "Bir Bay Rosebud var mı?"

"Hayır."

Çenesini tutan el daha da sertleşti. "Benimle oyun oynama. Gerçeği istiyorum."

Gözlerinin içine baktı, en azından bu konuda yalan söylemiyordu. "Evli değilim, yemin ederim."

sezin

İnanmış olmalıydı, çenesini bıraktı. Daha fazla sorgulanmadan önce ellerini uzatarak Cal'ın pantolonunun düğmesini açtı.

Fermuarıyla uğraşırken Cal'ın ellerinin ceketinin üzerine uzandığını hissetti. O ceketı açarken dudaklarını aralayarak itiraz etmeye hazırlandı.

"Yapma!" Jane ceketin açılan önünü hızla kapatırken birkaç dikişin sökülmesine sebep oldu.

Cal hemen bir adım geri çekildi. "Git buradan."

Jane ceketinin önünü iyice kapadı. Cal çok öfkeli görünüyordu, hata yaptığının farkındaydı ama işler daha da içinden çıkılmaz hale gelmeden mümkün olduğunca dürüstlüğünü korumaya uğraşıyordu.

Gülümsemeye çalıştı. "Böylesi çok daha heyecan verici. Lütfen bunu mahvetme."

"Kendimi bir tecavüzcü gibi hissetmeme sebep oluyorsun ve bundan hiç hoşlanmıyorum. Peşime düşen sensin."

"Benim de fantezim bu. Indianapolis'e kadar onca yolu kendimi hırpalatmak için geldim."

"Demek öyle."

Çıplak göğüslerinin üzerindeki ceketini daha sıkı tuttu. "Giysilerim üzerimdeyken."

Cal bir süre düşündü. Keşke zihninden geçenleri okuyabilseydi.

"Hiç duvara yaslanarak yaptın mı?" diye sordu.

Bu teklif Jane'i heyecanlandırdı ama aynı zamanda da istediği son şeydi. Konu üremeydi, şehvet değil. Ayrıca bu pozisyonda hamile kalması da zor olabilirdi. "Yatağı tercih ederim."

"Sanırım bu karan hırpalayacak olan kişi verir, yanılıyor muyum?"

Bunun hemen ardından hatırladığı tek şey duvara yapıştığı ve eteğinin yukarı kadar sıvandığıydı. Cal onun bacaklarını araladı, ayaklarını yerden kesti ve aralanndaki çıplaklığa doğru adım attı.

Cal'ın bedeninin gücü gözünü korkutmalıydı ama korkmadı. Tam tersine kollarını omzuna dolayarak ona asıldı.

"Bacaklarım bana sar." Sesi kısık ve boğuktu, Jane hemen söyleneni yaptı.

Jane onun kendini serbest bıraktığını hissettiği anda içine hızla (•irmesini bekledi ama Cal bunu yapmadı. Ona parmağıyla kibarca dokundu.

Jane yüzünü onun boynuna gömerek çığlık atmamak için du-ı lağım ısırıldı. Zevkten çok adamın içine girişine odaklanmaya çalıştı, kendini bir yabancıнын dokunuşuna böylesine açıyor olmanın verdiği utana da bir kenara bıraktı. Kendisini onun fahişesi yapmışü. Ona i İ

sezin

ade ettiği tek Şey buydu, birkaç dakika süreyle keyif almak için kullanılacak ve bir kenara atılacaktı. Zevk alma olasılığını ortadan kaldırmak için mümkün olduğuunca bu aşağılanma hissini besledi.

Parmağı içine doğru ilerledi. Jane titreyerek gergin bacaklarına, kaslarının huzursuzlukla kasılmasının, yani o ipeksi dokunuŐun dışındaki her tür sıkıntı veren Şeye odaklanmaya çalıştı. Bu imkânsızdı. Yaşadığı Şey o kadar güzeldi ki tırnaklarını sırtına geçirerek ona iyice yaslandı.

"Zarar ver bana lanet olası!"

Cal bir küfür savurdu, sesi o kadar vahŐiydi ki Jane irkildi. "Derdin ne senin?"

"Hemen Şimdi yap! Hadi!"

Cal kükremeye benzer bir iniltiyle poposunu yakaladı. "Lanet olsun sana!"

Cal içine girerken Jane dudağını ısırđı, sonra kendini bıraka-maması için omuzlarına daha da sıkı sarıldı. Yapması gereken tek Şey orada asılı kalmakta.

Cal'm bedeninden çıkan ısı gömleğini geçerek ona ulaŐıyordu. Duvar omurgasını zedeliyordu ve Cal bacaklarını canını yakarak iyice ayırmıŐta. Artık zevk almaktan korkmasına gerek yoktu. Şu an sadece Cal'm işini bitirmesini istiyordu.

Cal sertçe içine doğru bastırınca irkildi. Jane ona en küçük bir işaret bile verse kendisiyle seviŐecekti ama Jane bunu istemiyordu. Haz almamaya kararlıydı ve Cal da bu arzusunu yerine getirdi.

Jane'in parmaklarının altındaki gömlek terden ıslandı, Cal ikisini de cezalandınyormuŐ gibi onu kullanmaya devam etti. Jane adam orgazmım yaŐarken hafifçe ona yaslandı. Bunun ardından onun özünü içine alabilmek için elinden geleni yaptı ama yaralı ruhu bir an önce odadan çıkıp gitmek istiyordu.

Birkaç saniye sonra Cal nihayet geri çekildi. Yavaşça bir adım geri çekilerek onu yere bıraktı.

Jane'in bacakları son derece güçsüzdü, ayakta kalmakta zorlandı. Cal'a bakmayı reddetti. Bunu bir de değil iki kez yapúktan sonra onunla göz göze gelmeye dayanamazdı.

"Rosebud..."

"Özür dilerim." Yere eğilerek çantasını kaptıktan sonra kapının kulpunu yakaladı. Bir eliyle ceketini toplarken ve bacak arası sırlsıklam haldeyken koridora çıktı.

Cal arkasından seslendi. Bira reklamından bulduğu o salak ismi. Peşinden gelerek nasıl parçalandığını görmesine izin veremezdi, elini kaldırdı ve arkasına bakmadan salladı. Bu "*elveda salak!*" anlamına gelen oldukça geliŐigüzel bir el sallamaydı. *Beni arama. Ben seni bulurum.*

Kapı arkasından çarparak kapandı.

sezinn

Mesajı almıştı.

Ertesi akşam Cal, Stars'ı Indianapolis'ten Şikago'ya götürmekte olan uçağın arka kısmındaki her zamanki yerine oturmuştu. Kabindeki ışıklar sönüktü ve futbolcuların bir kısmı uyuyor bir kısmı da kulaklıklarıyla müzik dinliyordu. Cal düşünüyordu.

Ayak bileği dördüncü çeyrekte aldığı darbenin ardından ağnyordu. Bu sakatlanmanın ardından yerine Kevin girmiş, üç kere arkadan darbe almış, iki kere top kaybı yaşamış ama yine de sonunda topu kazanma sayısını getiren elli üç yardaya atmayı başarmıştı.

Artık daha sık sakatlanıyordu: Çalışma kampında omzu sa-katlanmıştı, geçen ay uyluklarında oldukça önemli bir berelenme olmuştu ve şimdi de bu. Takım doktoru bileğinin burkulduğunu söylemişti, bu da Cal'm bu hafta boyunca antrenman yapamayacağı anlamına geliyordu. Otuz altı yaşındaydı ve Montana'nın bile otuz sekizinde emekliye ayrılmış olduğunu unutmaya çalışıyordu. Artık eskisi kadar çabuk iyileşmediği gerçeğini de göz ardı etmeye uğraşıyordu. Bileğindeki sakatlanmanın dışında dizleri de zonkluyordu, birkaç kaburgası incinmişti, kalçası ise içine sıcak demir bir çubuk sokulmuş gibi yanıyordu. Gecenin büyük bir kısmını jakuzisinde geçirmek zorunda olduğunun farkındaydı.

Bileğinin sakatlanması ve Rosebud ile yaşadığı feci karşılaşmadan dolayı bu hafta sonunu geride bıraktığı için mutluydu. Hâlâ prezervatif kullanmamış olduğuna inanamıyordu. Genç bir delikanlıyken bile böylesine dikkatsiz olmamışta. Onu asıl şaşırtan ise bu durumu kız odasından gidene kadar düşünmemiş olmasıydı. Kız gözlerini ona diktiği anda beyni kış uykusuna yatmış ve ortada sadece şehvet kalmıştı.

Belki de kafasına gereğinden fazla darbe almışta ve yavaş yavaş aklını kaybediyordu. Gelen Rosebud'dan başka bir hayran olsa odasına bile almazdı. İlk seferde yarı sarhoş olmasını bahane etmişti ama bu kez bahane filan yoktu. Onu istemişti ve almıştı; bu kadar basitti.

Hâlâ onu neyin çektiğini keşfedememişti. Sporcu olmanın avantajlarından biri dilediğini seçebilmektir, bugüne kadar hep en genç ve en güzelleri seçmişti. Kadın ne derse desin en az yirmi sekizindeydi ve Cal'ın o kadar yaşlı kadınlarla hiç işi olmazdı. O tazeleri severdi, iri ve büyük göğüslüleri, dolgun dudaklıları ve gençliklerini ortaya koyan kokularını.

Rosebud eski moda vanilya gibi kokuyordu. Sonra bir de o yeşil gözleri vardı. Yalan söylerken bile gözlerinin içine bakmıştı. Cal buna alışık değildi. O flört eden, cilveli, kaçıp duran kadın gözlerine alışıktı. Rosebud'da ise bu saçma bakışlardan eser yoktu, bu aslında oldukça ironik bir durumdu çünkü kadının dürüstlikle alakası yoktu.

sezinn

Şikago'ya dönene kadar düşünüp durdu hatta o hafta boyunca da düşünmeye devam etti. Antrenman yapamıyor olması daha da huysuz olmasına yol açmıştı. Cuma gecesine kadar öz disipliniyle kendini tutmayı başardı ve Denver Broncos dışındaki her şeye kendini kapattı.

Stars Amerikan Futbol Konferansı Şampiyonasında yarı final maçım oynuyordu, yaralı omzuna rağmen oynamayı başarmıştı.

Sakatlıklar savunmalarını da hırpalamıştı ve Broncos'un saldırılarına karşı koyamadılar. Denver, maçı yirmi ikiye on sekiz kazandı.

Cal Bonner'in NFL'deki on beşinci sezonu bu şekilde sona erdi.

Jane'in Newberry Fizik Bölümü'nde iki kişiyle paylaştığı sekreteri Mary elindeki pembe not kâğıtlarını ofise giren Jane'e uzattı. "Fermi'den Dr. Ngyuen aradı; saat dörtten önce seninle konuşması gerekiyormuş, Dr. Davenport da bölümüm toplantı gününün çarşamba olmasına karar verdi.

"Teşekkür ederim, Marie."

Sekreterinin ekşi yüzüne rağmen Jane onu kucaklamak istiyordu. Dans etmek, şarkı söylemek, tavana tırmanmak sonra da Stramingler'da koşarak tüm meslektaşlarına hamile olduğunu söylemek istiyordu.

"Enerji raporlarına saat beşe kadar ihtiyacım var."

"Elinde olacaklar," diye cevapladı Jane. Bu haberi herkesle paylaşma içgüdüğü karşı konulmaz durumdaydı ama henüz bir ay gecikmişti. Marie de son derece suratsız ve insanları yargılayan bir tipti ayrıca henüz çok erkendi.

Gerçi nasıl olduysa bir kişi biliyordu, Jane mesajlarını alıp ofisine doğru ilerlerken sinir bozucu bir endişe mutluluğunu azalttı. İki gece önce Jodie ona uğramış ve Jane'in düşüncesizce sehpa üzerine bırakmış olduğu hamilelikle ilgili kitapları görmüştü. Jane durumunu Jodie'den sonsuza kadar saklayamayacağını biliyordu ve inkâr etmeye de kalkışmamıştı ama bu kadar ben merkezci birinin çocuğunu elde ediş şartları da göz önünde tutulunca uzun süre sessizliğini koruyabileceğine hiç güvenmiyordu.

Jodie sırrını mezara götüreceğine dair yemin etmişti ama Jane buna inanamıyordu. Jodie gerçekten çok mutlu olmuştu ve sırrı tutma isteğinde de son derece samimiydi, Jane kendini ofisine kapatıp bilgisayarım açınca bu konuya endişelenerek daha fazla enerji harcamamaya karar verdi.

Los Alamos'taki elektronik ön baskı kütüphanesine bağlanarak sicim teorisi ve dualité konusunda dünden beri yazılmış olan yeni makalelere baktı. Bu yeryüzündeki başlıca fizikçilerin her gün otomatik olarak yaptığı bir hareketti. Halk sabahları ilk iş olarak gazeteyi açar okurdu, fizikçiler de Alamos'taki kütüphaneye bağlanırdı.

Ama bu sabah karşılarındaki yazılara odaklanmak yerine kendini Cal Bonner'ı düşünürken buldu. Jodie'nin söylediğine göre şubat ayırım büyük bir kısmını mart ayında Kuzey Carolina'ya gitmeden önce ülkeyi gezip reklam anlaşmalarının getirdiği yükümlülüklerini

sezinn

yerine getirerek geçirmişti. En azından onunla manavın köşesini döndüğünde karşılaşma ihtimali yoktu.

Bu bilgi onu rahatlatmalıydı ama huzursuzluğundan bir türlü kurtulamıyordu. Büyük bir kararlılıkla dikkatini bilgisayar ekranına vermeye çalıştı ama kelimelere bir türlü odaklanamıyordu. Kendini yeni yapacağı bebek odasını hayal ederken buldu. Sarı olacağına karar vermişti zaten, duvarlara da tavana kadar çıkan bir gökkuşağı yapacaktı. Dudakları keyifli bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bu kıymetli çocuk çevresindeki her şeyi güzelleştiriyordu.

Jodie çok sinirliydi. Çocuklar Bombacı'nın doğum günü hediyesini bulduğu takdirde ona Kevin Tucker ile bir gece geçireceğine dair söz vermişlerdi ama şubat ayının sonuna gelmişlerdi, yani aradan üç aydan fazla bir süre geçmişti ve sözlerini hâlâ yerine getirmemişlerdi. Kevin'in kız arkadaşlarından biriyle flört edişini izlemek de onu daha iyi yapmıyordu.

Melvin Thompson bir parti için Zebras'ı kiralamıştı ve kasabadaki tüm oyuncular oradaydı. Jodie resmî olarak görevliydi ama gece boyunca herkesin içkisinden bir yudum almıştı ve gece yarısından biraz sonra Junior Duncan'la Germaine Clark ile bilardo oynadığı yerde yüzleşmeye hazır hale gelmişti.

"Seninle konuşmam gerekiyor, Junior."

"Daha sonra, Jodie. Germaine ile oynadığımız bir oyun olduğunu görmüyor musun?"

Jodie bilardo sopasını elinden kapıp kafasına geçirmek istiyordu ama henüz o kadar sarhoş olmamıştı. "Siz bana bir söz verdiniz ama hâlâ on iki numara dolabımda asılı değil. Kevin hakkında vermiş olduğunuz sözü unutmuş olabilirsiniz ama ben unutmadım."

"Sana konu üzerinde çalıştığımızı söyledim." Yan cebi hedefledi ama kaçırdı. "Hadi be."

"Üç aydır aynı şeyi söylüyorsunuz ama artık yemiyorum. Onunla her konuşmaya çalışmamda bana görünmezmişim gibi davranıyor."

Junior, Germaine'in rahatça oynayabilmesi için yana çekildi, Jodie Junior'ın huzurunu kaçırmış olmaktan mutluydu. "Jodie, Kevin bize biraz sorun çıkarıyor."

"Benimle yatmak istemediğim mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Yok, öyle değil. Sadece bu aralar birkaç kadım birden görüyor ve durum biraz karmaşık. Bak bir fikrim var. Bu sorunu Roy Rawlins ve Matt Truate ile çözmemize ne dersin?"

"Ciddi ol. O kenarda oturanları isteseydim aylar önce işlerini halletmiş olurum." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bir anlaşma yaptık. Size Bombacı'nın doğum günü için bir fahişe bulduğum takdirde Kevin ile geceyi geçirecektim. Ben anlaşmanın üzerime düşen kısmım yaptım."

"Tam olarak değil."

sezinn

Carolina aksanma sahip olan bu ses tam arkasından geliyordu ve bütün tüylerinin ürpermesine sebep oldu, sanki biri mezarına tekme atmıştı. Dönerek Bombacı'nın açık gri renkli gözlerine baktı.

Nereden çıkmıştı? Onu son gördüğünde barda birkaç sarışın etrafına toplanmış onunla birlikte olmaya çabalıyordu. Burada ne yapıyordu?

"Bir *fahişe* bulamadın, değil mi Jodie?"

Jodie dudaklarını yaladı. "Neden bahsettiğini anlamadım."

"Bence anladın." Cal ince uzun parmaklarını koluna dolayınca Jodie yerinden sıçradı. "Bizi affedin çocuklar. Jodie ile dışarı çıkıp küçük bir sohbet yapmamız gerekiyor."

"Sen delisin. Dışarısı buz gibi!"

"Uzun kalmayacağız." Jodie'ye tartışma şansı dahi vermeden onu bilardo masasından uzaklaştırarak arka kapıya götürdü.

Radio gün boyunca o gece ısının tekli rakamlara düşeceğini anons edip durmuştu, sokağa çıkukları anda nefeslerinden buharlar çıkmaya başladı. Jodie titredi, Cal ona gaddar bir mutlulukla baktı. Sonunda sorularına yanıt alacaktı.

Futbol sahasında ve gerçek hayatta gizem her zaman sinirim bozmuştu. Deneyimlerine göre gizem birilerinin kitapta yazmayan bir oyunu oynamaya hazırlanıyor olması anlamına geliyordu ve bu tür sürprizlerden hiç hoşlanmazdı.

Cevap almak için çocukları da sıkıştırabilirdi ama onların Rosebud'ı ne kadar çok düşündüğünden şüphelenmelerini istemiyordu. Jodie'nin Junior ile yaptığı konuşmayı duyana kadar onunla konuşmak aklına bile gelmemişti.

Ne kadar denerse denesin Rosebud meselesinde rahatlamayı bir türlü başaramamıştı. En garip zamanlarda kendini onun hakkında endişelenirken yakalayivermişti. CHS'ler ve manevi danışmanlık hikâyeleriyle kimbilir kaç otel odasını ziyaret etmişti. Son dönemde muhtemelen Bears ile ilgileniyor olmalıydı ama hangisi için soyunmadığım bir türlü çözemiyordu.

"O kim, Jodie?"

Jodie'nin üzerinde sadece zebra çizgili kısa bir etek ve oldukça açık yakalı bir tişörtten oluşan üniforması vardı ve dişleri birbirine çarpmaya başlamıştı. "Ortalıktan bulduğum bir fahişe."

Beyninin bir bölümü bu işin peşini bırakmasının belki de daha iyi olacağını söylüyordu. Bilmemesinin daha iyi olacağı şeyleri kurcalamadığı ne malumdu? Onu mükemmel bir oyun kurucu yapan en önemli özelliği tehlikeyi sezme içgüdüsiydü ve anlayamadığı bir sebepten ötürü bu konuda tüyleri hep diken diken oluyordu.

"Zırvalıyorsun Jodie, insanların bunu yapması hiç hoşuma gitmez." Kızın kolunu bırakı ama üzerine doğru biraz daha ilerleyerek onu duvarla arasına sıkıştırdı.

sezinn

Jodie gözlerini kaçırdı. "Tanıdığım biri, tamam mı?"

"İsim istiyorum."

"Yapamam... Bak bunu yapamam. Söz verdim."

"Vermemeliydin."

Jodie kollarını ovaladı, dişleri iyice birbirine vuruyordu. "Tanrım, Cal burası çok soğuk."

"Hissetmiyorum bile."

"O... Adı Jane. Tüm bildiğim bu."

"Sana inanmıyorum."

"Bu çok saçma!" Jodie yana doğru sıçrayarak kaçmaya çalıştı ama Cal ağırlığının yönünü değiştirerek yolunu kapadı. Kızı korkuttuğunu biliyordu ve bunun hiçbir sakıncası yoktu. Bu işi en kısa sürede çözmek istiyordu.

"Jane ne?"

"Unuttum." Kollarım sımsıkı kavuşturarak omuzlarını kamburlaştırdı.

Jodie'nin bu hali Cal'ın hiç hoşuna gitmedi. "Çocuklarla takılmak senin için oldukça önemli, değil mi?"

Jodie tedirgin gözlerle ona baktı. "Fena bir şey değil."

"Bence fena olmamasından çok daha fazlası var. Bence senin

o acınası küçük yaşamında çok büyük bir yeri var. Ve futbolcular artık Zebras'a gelmezse çok üzüleceğini biliyorum. Bir düşünsene yedekler de dâhil olmak üzere hiçbiri seninle takılmak istemeyecek."

Kızı ele geçirdiğinin farkındaydı ama Jodie onu kandırmak adına son bir girişimde daha bulundu. "Zor zamanlar geçiren oldukça kibar bir hanım ve onu incitmek istemiyorum."

"İsim ver!"

Son bir tereddüdün ardından pes etti. "Jane Darlington."

"Devam et."

"Tüm bildiğim bu," dedi suratını asarak.

Cal sesini bir fısıltıya dönüşüncüye kadar kıstı. "Bu son uyarım. Bana bilmek istediklerimi söyle yoksa seni takımın sınırları dışına çıkarırım."

"Tam bir götsün."

sezinn

Cal cevap vermedi, beklemeye devam etti.

Jodie ısınmak için kollarım ovuşturdu ve düşmanca bakışlarını ona dikti. "Newberry'de fizik profesörü."

Bu duymayı beklediği şeyler listesinde son şık bile değildi. "Bir *profesör* mü?"

"Evet, aynı zamanda da laboratuvarlardan birinde çalışıyor ama hangisi olduğunu bilmiyorum. Tam bir inek -gerçek bir dâhi- ama pek erkeklerle birlikte olmamış ve... Zarar vermek gibi bir niyeti yoktu."

Cevapları aldıkça ensesindeki tüyler daha da dikiliyordu. "Neden ben? Sakın bana Stars hayranı olduğunu söylemeye kalkışma, bunun doğru olmadığını biliyorum."

Jodie soğuktan titremeye başlamıştı. "Ona söz verdim, tamam mı? Bu onun için hayati derecede önemli bir şey."

"Sabrım tükeniyor."

Jodie'nin kendini mi yoksa arkadaşını mı koruyacağına karar vermeye uğraştığım görebiliyordu. Bu sorunun cevabını o konuşmaya başlamadan önce anlamıştı.

"Çocuk sahibi olmak istiyordu, tamam mı? Ve senin de bunu bilmeni istemiyordu."

Cal bir anda ürperdi, bunun soğukla bir ilgisi yoktu.

Jodie huzursuzlukla, onu süzdü. "Çocuk doğduğunda ortaya çıkıp senden para filan istemeyecek. İyi bir işi var, çok zeki, neden bu işi unutmuyorsun?"

Ciğerlerine yeteri kadar hava çekmekte zorlanıyordu. "Bana hamile olduğunu mu söylüyorsun? Beni hamile kalmak için mi kullandı?"

"Evet ama onu gerçek çocuğunmuş gibi düşünme. Kendini bir sperm bağışçısı olarak düşün. O öyle düşünüyor."

"Sperm bağışçısı mı?" Patlamak üzere olduğunu hissediyordu, daha aym yerde uzun süre yaşayamazken bir çocuğa baba olmuştu. Kontrollü olmak için uğraşmalıydı. "Neden ben? Bana neden beni seçtiğini söyle."

Jodie'nin düşmanlığı yine korkuyla beslendi. "Bu kısımdan hoşlanmayacaksın."

"Bu konuda haklı olduğundan eminim."

"O bir dâhi. Büyürken herkesten daha akıllı olmak kendini bir ucube gibi hissetmesine sebep olmuş. Doğal olarak aynı şeyin çocuğunun başma gelmesini istemiyor, onun için sperm bağışçısı olarak kendi gibi birini bulmamak çok önemliydi."

"Onun gibi olmayan mı? Bu da ne demek?"

"Yani... Tam olarak dâhi olmayan biri."

sezinn

Jodie'yi tüm dişleri kopup yere düşene kadar sallamak istiyordu. "Sen ne demeye çalışıyorsun? Neden beni seçti?"

Jodie çekinerek ona baktı. "Çünkü senin aptal olduğunu düşünüyor."

"İzotoplar serbest üç proton ve yedi nötrona sahipler." Jane yüksek lisans seminerinde altı erkek ve iki kızdan oluşan öğrencilerine arkasını dönmüş tahtaya şemalar çiziyordu. "Li-11'den bir nötron aldığınızda İkincisi de oradan ayrılacaktır. Geride Li-9 kalır ve açığa çıkan iki nötron da üçlü gövde sistemi olarak bilinir."

Lityum izotoplarındaki nötronların karmaşıklığını açıklamaya

o kadar dalmıştı ki arkasındaki huzursuzluğu fark etmedi.

"Li-11 Borromean çekirdeği olarak adlandırılır ve..." Bir iskemle gıcırdadı. Birtakım fısıltılar duydu. "Ve..." Kâğıtlar hışırdadı. Fısıltılar arttı. Şaşkın bir şekilde huzursuzluğun sebebinin bulmak üzere öğrencilere döndü.

Ve kollarını kavuşturarak duvara yaslanmış olan Cal Bonner'ı gördü, parmakları koltuk altlarındaydı.

Bir anda vücudundaki tüm kan beynine toplandı, hayatında ilk kez bayılacağını düşündü. Onu nasıl bulmuştu? Burada ne yapıyordu? Bir an onu iş giysileriyle tanımayacağını düşünmek istedi. Oldukça muhafazakâr kruvaze bir yün elbise giymişti, saçları çalışırken gözünün önüne gelmemesi için yan topuz olarak toplanmıştı. Gözlüğü, gözünde idi ve Cal onu gözlükle hiç görmemişti. Ama kandırılabilir gibi bir hali de yoktu.

Ortalık bir anda sessizliğe büründü. Sınıftaki herkes Cal'ı tanıyor gibiydi ama adam onların tepkileriyle ilgilenmiyordu. Sadece l.ııı'e bakıyordu.

Bugüne kadar böylesine açık bir nefrete maruz kalmamıştı.

» .< i/.leri kısılmıştı ve öldürecek gibi bakıyordu, dudaklarının kenarlarında sert çizgiler oluşmuştu, Jane ona baktıkça kendisinin biraz ı nice anlattığı izotop çekirdeği gibi ortada kaldığım hissetti.

Kendisine bakan onca meraklı gözün karşısında hemen toparlandı. Dersin bitmesine on dakika kalmıştı. Dersi bitirebilmesi için i mu dışarı çıkarması gerekiyordu. "Buradaki işim bitene kadar beni ı >1 isimde bekleyebilir misiniz Bay Bonner? Hemen koridorun sonunda."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Cal ilk kez dönerek sınıftaki öğrencilere baktı. "Ders sona erdi. Hepiniz çıkın."

Öğrenciler ayağa kalktılar, defterlerini kapatıp paltolarını aldılar. İane onunla insanların önünde kavga etmeyi göze alamayacağı için sükûnetini korumaya çalıştı. "Konuyu bitirmek üzereydim zaten. Çarşamba günü kaldığımız yerden devam ederiz."

Öğrenciler saniyeler içinde sınıfı terk ettiler, ikisine meraklı bakışlar atmayı da ihmal etmediler. Cal duvardan ayrıldı, kapıyı kapadı ve kilitledi.

sezinn

"Kapıyı aç," dedi Jane hemen, bu penceresiz küçük mekânda onunla baş başa kalmaktan korkarak. "Ofisimde konuşabiliriz."

Cal yeniden bir önceki pozisyonunu aldı, kollarım kavuşturdu, parmak uçlarını koltukaltlarına soktu. Üst kolları hem yanık hem de kaslıydı. Orada mavi bir damar atıp duruyordu.

"Seni parçalara ayırmak istiyorum."

İçini bir panik sararken nefessiz kaldı. Cal'm duruşunda kendini tutmak için çok zorlanan bir hal vardı.

"Söyleyecek bir şey bulamadın mı? Sorun nedir, Dr. Darlington? Daha önceki buluşmamızda ağzın bolca laf yapıyordu."

Jane sükûnetini koruyabilmek için savaşı. Tek umudu sadece söylediği kişi olmadığı için kızarak gururunu onarmak için buraya kadar gelmiş olmasıydı. *Lütfen başka bir şey olmasın*, diye dua etti.

Cal ağır adımlarla üzerine doğru yürümeye başlayınca içgüdüsel olarak bir adım geriledi.

"Kendine nasıl tahammül ediyorsun?" diye tısladı. "Ya da o dâhi beynin yüreğinin yerini alacak kadar büyük mü? Hiç umursamayacağımı ya da asla öğrenmeyeceğimi mi düşündün?"

"Öğrenmek mi?" Sesi bir fısıltı olarak çıkabilmişti. Korku ensesine doğru yükselirken tahtaya çarptı.

"Umursuyorum, profesör. Hem de çok umursuyorum."

Teni hem alev alev hem de yapış yapış oluvermişti. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Saçma. Sen bir yalancısın."

Bilinçli adımlarla üzerine gelmeye devam etti, Jane kendini iri pamuk topakları yutuyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. "Gitmeni -istiyorum."

"Eminim öyledir." Çok yakınına gelmişti, kolu koluna değdi. Jane sabun, yün ve öfke kokusu aldı. "Bebekten bahsediyorum, profesör. Çocuğuma hamile kalmak için kurduğun tuzaktan. On ; ikiden vurmuş olduğunu da duydum."

Jane'in tüm gücü bir anda tükendi. Tebeşirliğin üzerine çöktü. *Bu olmaz. Lütfen Tanrım, bu olmaz.* Bedeni içe doğru kapanıyordu, bir ' kenara kıvrılmak istiyordu.

Cal başka bir şey söylemedi. Sadece bekledi.

Jane titreyerek derin bir nefes aldı. Gerçeği inkâr etmenin bir işe vm ramayacağını biliyordu ama kelimeleri art arda dizmekte zorlanıyordu. "Bunun seninle bir ilgisi yok. Lütfen. Sadece unut gitsin."

sezin

İşte o anda üzerine çöktü. Onu omuzlarından tutarak tahtadan u zaklaştırdı Jane'in boğazından bir çığlık koptu. Cal'ın dudakları «>f keden bir çizgi şeklini almıştı ve şakağında bir damar hızla aüyordu.

Unutmak mı? Unutmamı mı istiyorsun?"

"Umursayacağını düşünmemiştim! Senin için önemli olmadığını

11 işünmüştüm."

Dudakları belli belirsiz kıpırdadı. "Ama önemli."

"Lütfen... Bu bebeği çok istedim." Cal'ın parmakları koluna r,ççince irkildi. "İşe seni hiç karıştırmayacaktım. Bundan haberin ı lahi olmayacaktı. Ben... ben daha önce böyle bir şey hiç yapmadım. Bu... bu içimde gittikçe büyüyen bir sancıydı ve başka bir çözüm yolu bulamadım."

"Buna hakkın yoktu."

"Biliyorum. Yaptığım yanlıştı. Ama yaparken o kadar da yanlış görünmedi. Tek düşünebildiğim bir bebek sahibi olabilmektir."

Cal onu bıraktı. Jane onun kontrolünü yavaş da olsa kazanmakta olduğunu hissetti. "Başka yollar da vardı. Beni hiç karıştırmayacağın yollar."

"Sperm bankaları benim için tutarlı bir seçenek değildi."

Bakışlarıyla onu eziyordu, yumuşak Carolina aksarımındaki tehdit ise sinmesine sebep oluyordu. "Tutarlı mı? Büyük kelimeler kullanmandan hoşlanmıyorum. Ben senin gibi üstün bir bilim insanı değilim. Ben cahil bir oyuncuyum, bu nedenle her şeyi basit kelimelerle anlatmanı tercih ederim."

"Sperm bankasını kullanmak benim için *pratik* bir çözüm değildi."

"Nedenmiş o?"

"IQ'm 180'in üzerinde."

"Tebrik ederim."

"Buna engel olmak için yapabileceğim bir şey yoktu, yani pek gurur duyduğum bir durum değil. Bu şekilde doğmuşum ve bu bir kutsanmışlıktan çok bir lanet gibiydi. Ben de normal bir çocuk istedim. Bu nedenle de seçerken çok dikkatli olmam gerekiyordu." Ellerini önünde kavuşturdu, onu bir kez daha öfkeliendirmeden nasıl söyleyeceğini düşünüyordu. "Benim... benim ortalama zekâya sahip bir erkeğe ihtiyacım vardı. Sperm bankası bağışçıları genellikle tıp öğrencileri ya da o tür adamlar oluyor."

"Hayatım top atarak kazanan Carolina aptalları değil yani."

sezinn

"Sana haksızlık ettiğimin farkındayım," dedi usulca, parmaklarıyla elbisesinin önündeki pirinç düğmelerle oynamaya başlamıştı, "ama bu noktada Özür dilemekten başka yapabileceğim bir şey yok."

"Kürtaj olabilirsiniz."

"Hayır! Bu bebeği tüm kalbimle seviyorum ve bunu asla yapmayacağım."

Jane, Cal'm onunla tartışmaya başlamasını bekledi ama Cal hiçbir şey söylemedi. Jane arkasını döndü, kollarını bedenine sararak sınıfın diğer ucuna doğru yürüdü, böylelikle aralarına kendini ve bebeğini korumak adına mümkün olan en uzun mesafeyi koyacaktı.

Ona doğru geldiğini duyunca kendini çok gelişmiş bir silahın açık hedefi gibi hissetti. Cal'ın sesi fısıltı halinde ve son derece tutarsızdı. "Bu iş şöyle olacak, profesör. Birkaç gün içinde eyalet sınırına, basın kokumuzu almayacağı Wisconsin'e bir yolculuk yapacağız. Oraya vardığımız anda da evleneceğiz."

İfadesindeki zehri sindirebilmek için nefesini tuttu.

"Pembe boyalı ev hayalleri kurma çünkü bu cehennem gibi bir evlilik olacak. Tören biter bitmez bebek doğana kadar ikimiz de kendi işimize bakacağız. Doğumdan sonra da boşanacağız."

"Sen neden bahsediyorsun? Seninle evlenmeyeceğim. Anlamı-yı n sun. Paranın peşinde değilim. Senden hiçbir şey istemiyorum."

"Ne istediğin umurumda bile değil."

"Ama neden?"

"Çünkü sahipsiz çocuk fikrinden hoşlanmam."

"Bu çocuk sahipsiz olmayacak. O hiç de..

"Kes sesini! Tonlarla hakkım var ve hepsinden faydalanmaya kırarlıyım ayrıca ortak velayet anlaşması da yapılacak."

içine çektiği havanın ciğerlerinden söküldüğünü hissetti. "Ortak velayet mi? Bunu yapamazsın. Bu bebek benim!"

"Bundan o kadar emin olmazdım."

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim!"

"O çirkin oyununu oynarken bu konuda söz söyleme hakkım kaybettin."

"Seninle evlenmeyeceğim."

"Evet, evleneceksin. Neden biliyor musun? Çocuğumun bir piç olarak doğmasına izin vermektense seni mahvederim."

sezin

"Artık konuya o gözle bakılmıyor. Milyonlarca bekâr anne var. İnsanlar senin gibi düşünmüyorlar."

"Bak sana ne düşündüğümü söyleyeyim. Beni iyi dinle. Karşı koyarsan bebeğin tam velayetini alırım. Seni iflas ettirene kadar mahkemelerde süründürürüm."

"Lütfen bunu yapma. Bu benim bebeğim! Kimsenin değil, sadece benim!"

"Bunu hâkime söyle."

Jane konuşmadı. Konuşmasının mümkün olmayacağı bir acıya maruz kalmıştı.

"Ben çamurda yuvarlanmaya alışığım profesör ve bu hiç de canımı sıkıyor. Hatta hoşlandığım bile söylenebilir. Ya bunu aramızda gizler ve tertemiz olmasını sağlarız ya da halkın karşısına çıkar çirkin oyunlar oynarız, tabii bunun pahalıya patlayacağından bahsetmeme ¹ bile gerek yok. Öyle ya da böyle benim söylediğim olacak."

Söylediklerini bir kez daha içine sindirmeye çalıştı. "Bu doğru i değil. Sen çocuk istemiyorsun."

"Bir çocuk hayatta son istediğim şey ve seni öldüğüm güne *j* kadar bundan dolayı lanetleyeceğim. Ama annesinin yalancı bir orospu olması çocuğun suçu değil. Söylediğim gibi sahipsiz çocuk • fikrinden hoşlanmam."

"Bunu yapamam. İstedğim bu değil."

"Kötü. Avukatım yarın seninle temasa geçecek ve elinde imzala-] man için hazırlamış olduğu oldukça kalın bir evlilik öncesi anlaşma , dosyası olacak. İkimiz de bu evlilikten girdiğimiz gibi çıkacağız. Ben senin varlığına dokunamayacağım, sen de benimkine. Mali sorum-; luluğum sadece çocuğa karşı olacak."

"Param istemiyorum! Neden beni dinlemiyorsun? Bu çocuğa ' tek başıma bakabilirim. Senden hiçbir şey istemiyorum."

Cal onunla ilgilenmedi. "Kısa bir süre içinde Carolina'ya dönmem gerekiyor bu nedenle bu işi bir an önce halletmeliyiz. Önümüzdeki ^f haftaya kadar evlenmiş olmalıyız, ondan sonra aramızdaki iletişim ; avukat aracılığıyla devam edecek ve gereken transferler yapılacaktır."

Tüm büyüleyici planlarını mahvediyordu. Nasıl bir karmaşa ‘ yaratmıştı? Çocuğunu bu barbara kısa süreli de olsa nasıl teslim edecekti?

Onunla savaşacaktı. Bebeğini sahiplenme hakkı yoktu! Mahkeme savaşlarının kaç milyon dolar tutacağı umurunda bile değildi, bu | çocuk onundu! Onunla pazarlığa girişmeyecekti. Buna hiç hakkı... i

Öfkesi vicdanıyla karşılaştı. Hakkı vardı. Her tür hakkı vardı, '».ıptığı şeytanlığın sonucunda o çocuğunun babasıydı, sevse de ev meşe de bu durum adama konuşma hakkı veriyordu.

sezinn

Jane gerçekle yüzleşti. Uzun bir mahkeme savaşına dayanabilecek ı 'İsa dahi bunu yapmayacaktı. Kurallarını yıkarak kendini bu duruma sokmuştu, kendini bunu yapmaya hakkı olduğuna inandırmıştı ve

I bu noktaya kadar gelmişti. Bunu daha fazla s rd remezdi. şu andan

II ibaren her şeyi tek bir kritere uygun olarak yapmalıydı: ocuk için iyi olan neyse o yapılacaktı.

Kürsüden k ğıtlarım topladı ve kapıya yöneldi. "Bunu düşüneceğim."

"D ş nsen iyi olur. Cuma günü saat dörde kadar vaktin var."

"Dr. Darlington son dakikada yetişti." Cal'ın avukatı Brian Delgado masasının üzerinde duran evlilik öncesi sözleşmesinin üzerine vurdu. "Saat dörde kadar buraya gelmedi ve çok üzgündü."

"Güzel."  zerinden bir hafta geçmiş olmasına rağmen Cal hâlâ lane'in ona yaptığı bu harekete  fkelenmekten vazgeememişti. Onun turuncu renkli,  n  sımsıkı kapalı krovaze elbisesiyle o sınıfta duruşu hâlâ gözlerinin önündeydi. Bir an için onu tanıyamamıştı. Saçları o saçma modellerden biri verilerek geriye toplanmıştı ve kocaman bir gözlük yeşil gözlerini  rtm şti. Hayatına girmiş bir kadından çok bir şirketin üst düzey yöneticisine benziyordu.

Pencereye giderek görmeyen gözlerle otoparka baktı. İki gün sonra evli bir adam olacaktı. *Oroşpu ocuğu*. İçindeki her parça isyandaydı, büyütülmüş olduğu ahlaki kod, istemese bile çocuğunu terk edemeyeceğini söylüyordu.

Bu kalıcılık hissi boğulmasına sebep oluyordu. Kalıcı şeyler top atamayacak kadar yaşlandığında, mesleği sona erdiğinde peşine düşebileceği bir şeydi, şu an hâlâ gençken bunu istemiyordu. ocuğuna

karşı görevim yapacaktı ama o Jane Darlington hayatım manipüle' etmesinin bedelim ödeyecekti. Kimsenin kendim iteklemesine i/in veremezdi. Buna asla ama asla izin vermeyecekti.

Konuşmaya başladı. "Bu yaptığından dolayı onu cezalandırmak istiyorum, Brian. Hakkında bulabileceğin her şeyi bul."

"Tam olarak ne arıyorsun?"

"En zayıf noktasım öğrenmek istiyorum."

Delgado henüz gençti ama tam bir k pekbalığıydı, Cal onun bu iş için doğru adam olduğunu biliyordu. Delgado beş yıldan beri Cal'ı temsil ediyordu. Akıllıydı, saldırgandı ve ofisinden bugüne kadar dışarı hiçbir sızıntı olmamış . Delgado bazen kıymetli müşterilerini mutlu etmek adına dozu kaırabiliyor ve birtakım d ş ncesizlikler yapabiliyordu ama Cal hayatta bundan daha büyük hataların yapıldığının farkındaydı. Bu karmaşayı hızlı ve etkili bir şekilde çözdüğü sürece kalanı tek başına halledebileceğinden emindi.

sezinn

"Bu işten öyle kolayca kurtulmamalı, Brian. Onunla evleniyorum çünkü buna mecburum ama bu hiçbir şeyin sonu olmamalı. Parmağında çevirmek için yanlış adamı seçmiş olduğunu çok iyi anlamalı."

Delgado kaleminin tepesine vururken düşünceliydi. "Oldukça sakın bir yaşam sürüyor gibi görünüyor. Fazla bir şey bulabileceğimi sanmıyorum."

"O zaman onun için önemli olan ve onu çökertebilecek şeyleri bul. Bu işe en iyi adamlarım ver. İş hayatım, profesyonelliğini incele. Kıymet verdiği şeyleri bul. Bunu öğrendikten sonra elinden de neyi alabileceğimizi öğrenmiş olacağız."

Cal verdiği işi çözmek adına Delgado'nun beyinde tilkilerin gezinmeye başladığını görebiliyordu. Daha az saldırganlığa sahip bir avukat böyle bir görevi kabul etmeyebilirdi ama Brian ederdi.

O karşısındakini çiğ çiğ yemekten hoşlanan bir tipti.

Cal ofisten çıkarken hayatında değer verdiği insanları Jane

Darlington'ın ona yapmış olduğu şeyden korumakta kararlıydı. A ilesi hâlâ Cherry ile Jamie'nin yasını tutuyordu ve yaralarının daha ı.r/la deşilmesine izin vermeyecekti. Bebeğe gelince... Hatırladığı ill- günden beri insanlar ona orospu çocuğu diyordu ama o aslında .m lıdı ve çocuğunun, annesinin hatasından dolayı cezalandırılmasına ı/.ını vermeyecekti.

Bebek hakkında daha fazla düşünmekten özellikle kaçınıyordu. İli konudaki sorumluluklarıyla daha sonra ilgilenecekti. Şimdilik lek derdi sadece intikamdı. Biraz zaman alabilirdi ama o kadının canını yakacaktı ve bunu asla unutamayacağı bir şekilde yapacaktı.

Düğünden bir önceki gece Jane öylesine korku doluydu ki ne bir şey yedi ne de uyudu oysa tören son derece sade olacaktı. Wisconsin

I lâkiminin ofisinde on dakikadan daha kısa süren bir tören gerçekleşti, çiçekler, dostlar ya da öpüşme yoktu.

Törenin sonunda Cal'ın avukatı Brian Delgado ona Cal'ın bir hafta sonra Kuzey Carolina'ya gideceğini ve gereken konuşmaları «ıralarında yapabileceklerini söyledi. Kaba bir tavırla ettiği evlilik yemininin dışında Cal onunla hiç konuşmamıştı.

Törenden tıpkı geldikleri gibi ayrı arabalara binerek ayrıldılar, Jane evine vardığında biraz olsun rahatlamıştı. Bu da bitmişti. Artık aylar boyunca onu görmek zorunda değildi.

Maalesef *Chicago Tribune*'u hesaba katmamıştı. Törenden iki gün sonra *Tribune*'un spor yazarlarından bir tanesi Wisconsin kâtiplerinden aldığı bilgiyi değerlendirerek ülkenin en önemli oyun kurucusunun Newberry Üniversitesi'nde çalışan saygın fizik profesörü Dr. Jane Darlington ile evlenişinin gizli hikâyesini yayınladı.

Medya sirki devreye girmişti.

sezinn

Seni bu yaptığın şeyden dolayı hiç affetmeyeceğim," diye tısladı Jane emniyet kemerinin iki parçasını birleştirirken.

"Boynunda kurdeleyle gelenin kim olduğunu hatırlaman yeterli." Cal uçuş biletlerinin koçanlarını spor ceketinin cebine soktuktan sonra yanındaki koltuğa oturdu. Nefret doluydu, Jane en son böylesine açık bir nefrete ne zaman maruz kaldığını hatırlamıyordu bile.

Günlerden pazartesiydi, derme çatma düğünlerinden sadece beş gün sonrası ama her şey değişmişti. Birinci sınıf yolcuların içkilerini servis eden uçuş görevlisi koltuklarının yanında durmuş ve **Tribüne**'un hikâyesi yayınlandığından bu yana aralarında öyle ya da böyle gelişen söz düellosuna geçici bir ara vermelerini sağlamıştı. Onlara tepsideki iki şampanya kadehini uzatmıştı.

"Tebrikler! Mürettebat bugün uçağımızda bulunmanızdan dolayı son derece heyecanlı. Hepimiz Stars hayranıyız ve evliliğinizi duyunca çok mutlu olduk."

Jane şampanyayı alırken gülümsemek zorunda kaldı. "Teşekkür ederim."

Cal konuşmamıştı.

Uçuş görevlisinin bakışları Jane'e asılı kalmıştı, şehrin müzmin bekârını ele geçirmeyi başaran kadını inceliyordu. Jane insanların onu

ilk görüşte yüzlerinde beliren şaşkınlığa artık alışmışta. Cal Bonner'ın karısının Victoria's Secret modeli gibi olmasını ve öyle giyinmesini bekliyorlardı. Jane'in üzerindeki özel dikim tüvit ceket, devetüyü rengi pantolon ve bronz ipek gömlek onlara yetmiyordu. Jane'in tüm giysileri son derece kaliteliydi ama bir o kadar da muhafazakârdı. Ona klasik olmak yakışıyordu ve kendini bir moda keleşine dönüştürmek gibi bir arzusu yoktu.

Saçlarını her zamanki gibi bol bir yan topuz yapmıştı, bu modeli seviyordu. Hem derli toplu duruyordu hem de yapmak için vakit harcaması gerekmiyordu. Arkadaşı Caroline fazla kabarık olduğunu söylerdi ama düzgün kemik yapısını ortaya çıkardığını da itiraf ederdi. Takıları da minimaldi, kulaklarında küçük altın toplar ve elinde de Cal'ın avukatının tören için aldığı dümdüz evlilik halkası. Parmağında çok garip duruyordu ve Jane elinde yüzük yokmuş gibi davranmayı tercih ediyordu.

Gözlüğünü düzeltirken Cal'ın oldukça genç kadınlara olan düşkünlüğünü düşündü. Ortaya mini etek ve elmaslarla kaplı bir sütyenle çıksa adam muhtemelen daha mutlu olurdu. Kaç yaşında olduğunu öğrendiğinde ne yapacağını gerçekten merak etti.

sezinn

Onun o kararlı ve düşmanca bir tavır sergileyen çenesine bakmak bile sinirlerini bozuyordu. Eğer bu adamın kafasında adam gibi bir düşünce vardıysa da bunu gizlemeyi çok iyi başarıyordu. Onun yanında oturmak kendini patlamaya hazır bir bomba gibi hissetmesine sebep oluyordu.

"Bunu iç." Uçuş görevlisi uzaklaşır uzaklaşmaz şampanya kadehini Cal'a uzattı.

"Bunu neden yapayım?"

"Çünkü hamileyim ve içemem. Yoksa herkesin bunu da öğrenmesini mi istersin?"

Ateş saçan gözlerle ona baktıktan sonra kadehi boşalttı ve ona geri verdi. "Demek beni bir alkoliğe de çevireceksin."

"Seninle birlikte olduğum bütün anlarda elinde zaten içki olduğuna göre şu ana kadar olmadıysan şaşarım zaten."

"Bir bok bilmiyorsun."

"Etkileyici bir söz dağarcığı. Keskin."

"En azından sözlük yutmuş gibi konuşmuyorum. Bildiğin bütün kocaman kelimeleri kusman ne kadar zaman alır sence?"

"Emin değilim ama yeterince yavaş söylemeyi başarırsam belki aralarından birkaç tanesini anlamayı başarırsın."

Cal ile bu şekilde atışmanın çocukluk olduğunun farkındaydı ama bu durum sinirlerini hırpalayan düşmanlık dolu sessizliklerden ve bakışlarıyla sürekli olarak en yakın çıkışı aramaktan iyiydi. Cal aralarında herhangi bir fiziksel temas olmaması için büyük bir çaba harcıyordu ama bu tavrı Jane'i rahatlatmıyordu tam tersine adamın bir kez dokunursa bir daha elini ondan çekmeyeceği konusunda kendine güvenemediğini düşünüyordu. Korkmaktan hoşlanmıyordu özellikle de bu kadar çok hatalı olduğunu bildiği zamanlarda. Bu nedenle de onun düşmanlığına saldırganlıkla karşılık vermeye karar vermişti. Ne olursa olsun korktuğunu düşünmemeliydi.

Yaşadığı bu duygusal sarsıntı sadece son birkaç günde yaşananların sonucuydu. Düğünden iki gün sonraki cuma günü Newberry'ye gittiğinde karşısında bağırان ve ona mikrofonlar uzatan bir muhabir ordusu bulmuştu. Kalabalıktan kurtulup son hızla ofisine dalmışta, orada da Marie onu dehşet dolu bakışlar, bir yığın telefon mesajıyla karşılamıştı. Mesajlardan biri de Cal'a aitti.

Cal'a evinden ulaşmıştı, o sorularını bir homurtuyla keserek avukatının yazmış olduğu basın bültenini okumuştı. İkisinin birkaç ay önce ortak arkadaşları tarafından tanıştırılmış olduğu ve hemen evlenmeye karar verdikleri yazıyordu. Jane'in akademik başarıları,

Cal'ın bunlarla gurur duyduğu da yine alaycı bir homurtuyla okunanların sonuna eklenmişti. Bunun ardından çiftin bundan sonraki birkaç ayı Cal'ın doğduğu yer olan Kuzey Carolina Salvation'da balayı yaparak geçirecekleri belirtilmişti.

sezinn

Jane patlayıvermişti. "Bu imkânsız! Ders vermem gereken sınıflarım var ve hiçbir yere gitmiyorum."

Alaycılığı telefonda bile ulaşmayı başarmıştı. "Bugün saat beş itibarıyla... Ne diyorsunuz?... İzne çıkmak mı? Onlardan birini alıyorsun."

"Kesinlikle almıyorum."

"Okulun öyle demiyor ama."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Patronuna sor." Cal telefonu kapadı.

Son hızla Newberry Fizik Bölümü Başkanı William Davenport'un odasına doğru ilerledi ve orada Cal'ın ilerleyen aylarda Jane'in çalışma programına esneklik sağladıkları için üniversiteye yüklü bir bağışta bulunduğunu öğrendi. Kendini yetersiz ve aşağılanmış hissetti. Cal, bir çek defterine vurduğu birkaç kalem darbesiyle hayatının kontrolünü eline geçirmişti.

Uçuş görevlisi boş bardakları almak için yanlarında durdu. Kadın yanlarından yok olur olmaz yeniden Cal'a çıkışmaya başladı. "Kariyerime karışma hakkın yok."

"Boş versene, profesör. Sana birkaç ay fazladan tatil aldım. Bana teşekkür etmelisin. Hem bu arada o çalışığın laboratuvar için araştırma yapabilecek zamanı da kazandın."

Hakkında çok fazla şey biliyordu ve Jane bundan hoşlanmıyordu. Öğretim programına bir süre ara vermek Preeze için yapdığı araştırmalara zaman sağlayacaktı, doğrudu ama bunu Cal'a itiraf etmeyecekti. Bilgisayarı ve gereken aletleri Kuzey Carolina'ya doğru yola çıkmıştı, bir modem olduğu sürece çalışmasını nerede yaptığının l'ir önemi yoktu. Başka şartlar altında üç aylık bir özgürlüğün tadını çıkarabilirdi ama bu seferkini kendi ayarlamamıştı ve bu zamanın l'ir kısmını da Cal Bonner ile geçirmek zorundaydı.

"Araştırmamı evimdeki odada çok daha iyi yapabilirdim."

"O muhabir ordusu kapının önünde kamp yapıp şehrin en ünlü yeni evli çiftinin neden ayrı eyaletlerde olduğunu sorarken bunu asla yapamazdın." Ona çöpe bakarmış gibi baktı. "Her yıl bu zamanlarda Salvation'a giderim ve temmuz ayındaki kamp başlayana kadar orada kalırım. Belki de senin o koca beynin yeni gelinimi oraya götürmememe ikna edici bir sebep bulabilir ama ben bunu düşünmeyi beceremedim."

"Neden aileni bu şekilde kandırmaya çalıştığını anlayamıyorum. Onlara gerçeği söylesen olmaz mı?"

"Çünkü senin tam aksine ailemde hiç kimse iyi bir yalana değil. Gerçekler kısa sürede tüm ayrıntılarıyla önce kasabaya ardından da tüm evrene yayılır. Çocuğun gerçekten ne şekilde tanıştığımızı bilerek büyümesini istiyor musun?"

Jane iç geçirdi. "Hayır. Ve onu çocuk diye adlandırmaktan vazgeç." Bir kez daha bebeğin kız mı yoksa erkek mi olacağını düşündü. Ultrasonda görüldükten sonra kendisine söylenmesini isteyip istemediğine henüz karar vermemişti.

sezinn

"Ayrıca ailem geçen yıl yeterince şey yaşadı ve ben onların daha fazla üzülmüne sebep olmayacağım."

Jodie Cal'ın, kardeşinin karısının ve yeğeninin ölümünden bahsettiğini hatırladı. "Bu konuda gerçekten çok üzgünüm. Ama bizi bir arada gördükleri anda bir terslik olduğunu anlayacaklar."

"Bu sorun olmaz çünkü onlarla uzun süre birlikte olmayacaksın. Seninle tanışacaklar, kim olduğunu bilecekler ama sıkı fıkı olma planlan yapma. Bir şey daha var. Birileri sana kaç yaşında olduğunu sorarsa onlara yirmi sekiz yaşında olduğunu söyleme. Üstüne gelirlerse yirmi beş yaşında olduğunu kabul et ama daha fazlasını söylemek yok."

Yirmi sekiz değil de otuz dört yaşında olduğunu öğrendiğinde ne olacaktı? "Yaşım hakkında yalan söylemeyeceğim."

"Bunun nedenini anlayamıyorum. Bunun dışında her konuda yalan söyledin."

Jane yeni bir suçluluk dalgasıyla savaştı. "Kimse yirmi beş yaşında olduğuma inanmaz. Bunu yapmayacağım."

"Profesör, seni ciddi bir şekilde uyarıyorum, beni şu ana kadar yaptığından daha fazla kızdırma. Ve şu lanet olası entelektüel gözlüğün dışında kullanabileceğin lensin falan yok mu?"

"Onlar çift odaklı." Bunu belirtmekten büyük bir haz almıştı.

"Çift odaklıymış!"

"Görünmez bir çizgiyle ayrılan türden. Üst kısmında herhangi bir düzeltme yok ama alt kısmı görüntüleri büyütüyor. *Orta yaşlı* pek çok insan bunları kullanıyor."

Cal'ın vereceği sevimsiz cevap elinde iki iri çantayla ilerleyen iri yarı adamın çantaların birini onun koluna çarpmasıyla kesildi. Jane adama hayretle baktı. Dışarısı on beş dereceydi ve adam sadece kolsuz bir tişört giymişti, muhtemelen kaslarını göstermek için böyle bir yol seçmişti.

Cal adamın giysilerine olan ilgisini fark etti ve ona baktı. "Geldiğim yerde bu kas gösteren tişörtlere eş-döven tişörtleri deriz."

Onu küçük sevgi tavşanlarıyla karıştırdığı ortadaydı. Jane tatlı tatlı gülümsedi. "Taşralılar kız kardeşlerine asla vurmazlar diye biliyordum."

Cal'ın kaşları birleşti. "Taşralıların neler yapabileceğini asla bilemezsin profesör ama yakında öğreneceğinden eminim."

"Hey, rahatsız ettiğim için özür dilerim Cal ama çocuğum için imza verip veremeyeceğini sormak istemiştin." Orta yaşlı bir işadamı Cal'a bir kalem ve üzerinde bir ilaç firmasının logosu bulunan bir kâğıt uzattı. Cal adamın isteğini yerine getirdi ve kısa süre sonra bir başka adam daha belirdi. Uçuş görevlileri herkesin yerine oturmasını söyleyene kadar bu istekler devam etti. Cal hayranlarına karşı son derece kibar ve şaşırıcı derecede sabırlıydı.

sezinn

Bu istekleri fırsat bilerek eski meslektaşlarından birinin, altılı kuark H parçacıklarının çürüten ürünleri üzerine yazmış olduğu bir makaleyi okumaya başladı ama kendi dünyası bu kadar dengesini yitirmişken doğrusal olmayan fiziğe odaklanması çok zordu. Onunla Salvation'a gitmeyi reddedebilirdi ama basın peşindeydi ve bunu yaptığı takdirde çocuğunun geleceğine gölge düşürürdü. Bu riski göze alamazdı.

Ne olursa olsun çirkin hikâyelerinin herkesçe bilinmesine engel olacaktı. Yaşayacağı aşağılanma ne kadar kötü olursa olsun çocuğunun büyürken yaşama olasılığı olanın yanında hiç önemli değildi. Kendine bebeği için en iyi olanı yapacağına dair söz vermişti ve bu yüzden Cal ile birlikte gitmeye razı olmuştu.

Gözlüğünü burnuna iyice yapıştırdıktan sonra yeniden makaleyi okumaya başladı. Yan gözle Cal'ın ona baktığını gördü ve psişik yetenekleri olmadığı için Tanrı'ya şükretti, şu an en son istediği şey bu adamın akimdan geçenleri okumaktı.

Çift odaklıymış, diye düşündü Cal. Tanrım, o gözlükten nasıl da nefret ediyordu. Yanında oturmakta olan kadının sevmediği tüm yanlarını zihninde sıralamaya başladı ve bir karara vardı, karakterini bir kenara bıraksa bile içinden seçemeyeceği kadar çok sevmediği şey vardı. Onunla ilgili her şey çok ciddiye. Saçları bile ciddiye. Neden o zamazingodan kurtulup saçlarını açmıyordu? Rengi harikaydı, buna tek lafı yoktu. Bu renk saça sahip birkaç kız arkadaşı olmuştu ama onlarınki boyaydı ve Jane Darlington'ınki Tanrı vergisiydi.

Kulağının arkasındaki ipeksi S harfine benzeyen bukle dışında bu çok ciddi bir kadındı. Ciddi saçlar, ciddi giysiler. Teni de güzeldi. Ama o koca inek gözlüğünü sevmediğinden emindi. Bu gözlük onun kesinlikle yirmi sekiz yaşında olduğunu ispatlıyordu.

Hâlâ onunla evlenmiş olduğuna inanamıyordu. Ama kendiyle barışık yaşayabilmek için başka ne yapabilirdi? Bu çocuğun babasız büyümesine izin verebilir miydi? Tıpkı onun yetiştirildiği gibi... Böyle bir ihtimal söz konusu dahi değildi.

Doğru şeyi yaptığı için kendini iyi hissetmek istiyordu ama hissettiği tek şey öfkeydi. Lanet olsun, evlenmek istemiyordu! Hiç kimseyle. Ama özellikle de kendim beğenmiş tutucu bir kadınla ve onun yalana kalbiyle evlenmeyi hiç istemiyordu.

Günler boyunca kendine Jane'in kalıa olmadığını sadece yanına geçici olarak taşınan bir kız arkadaş olduğunu söyleyip durmuştu ama

o evlilik halkasını her elinde gördüğünde hep içine mide bulandırıcı şeyler doğmuştu. Bu tıpkı kariyerinin son günlerini gösteren saatin tik taklarını izlemek gibi bir şeydi.

"Görmeden bir araba satın almanın mantığını bir türlü çözemiyorum." Jane onları Asheville Havaalanı'nın otoparkında bekleyen, anahtarı ön tamponun altında manyetik bir kutuda saklı olan koyu yeşil Grand Cherokee Jeep'in içini inceledi.

"Bu tür işleri benim adıma yapmaları için yanımda insanlar çalıştırıyorum."

Onun zenginliği hakkında böylesine umursamaz olması Jane'in huysuzlanmasına sebep oldu. "Çok kurumlu."

"Ağzından çıkana dikkat et, profesör."

sezinn

"Bilgece anlamına gelir," diyerek yalan söyledi. "Gerçekten hayran olduğun bir kişi olduğunda cümle içinde kullanabilirsin. Onlara kurumlu olduklarım söyle, kendilerini gün boyunca çok iyi hissedeceklerdir."

"Önerin için teşekkür ederim. Belki bir dahaki sefere televizyonda kullanırım."

Jane kuşku dolu gözlerle onu inceledi ama ifadesinde güvensizliğe dair en ufak bir iz bile göremedi. Şu son birkaç gün içinde gerçekten rezil bir cadaloza döndüğünü düşünmeye başladı.

Sıkmtıyla camdan dışarı baktı. Soğuk mart havasının yarattığı kasvete rağmen bölgenin güzel olduğunu kabul etti. Sınırları dağlarla belirlenmiş olan Kuzey Carolina onun doğup büyüdüğü dümdüz bir yer olan Illinois ile tam bir tezat oluştuyordu.

French Broad Nehri'ni geçtiler, başka zaman olsa "Fransız fahi-şesi" anlamına da gelen bu isim onu güldürebilirdi. 40. Otoyol'dan Salvation'a doğru ilerlemeye başladılar. Cal'ın nerede yaşadığını ilk duyduğu anda zihninin gerisinde bir şeyler belirmişti ama ne olduğunu hatırlayamıyordu.

"Salvation adını bir yerden biliyor olmam mümkün mü?"

"Bir zamanlar haberlerde çok yer almıştı ama yerlilerin çoğu bu konuda konuşmaktan hoşlanmaz."

Bilgi akışının devamını bekledi ama bir şey gelmeyince çok da şaşırmadı. Bombacı'nın yarandayken çenesi düşük olan oydu. "Bu sırta beni de dâhil edebilir misin?"

Cal'ın cevap vermesi çok uzun bir zaman aldı, Jane kendisini umursamadığını düşünmeye başladığı sırada konuşmaya başladı. "Salvation G. Dwayne Snopes'un oturduğu yerd. Şu televizyon misyonerinin."

"Birkaç yıl önce küçük bir uçak kazasında ölmemiş miydi?"

"Evet, kendisine ait olmayan birkaç milyon dolarla yurt dışına kaçarken. Kasabanın önde gelenleri adam kariyerinin zirvesindeyken bile ondan hoşlanmazlardı ve ölümünden sonra da Salvation'm adının onunla birlikte anılmasını istemiyorlar."

"Onu tanır mıydın?"

"Tanışmıştık."

"Nasıl bir adamdı?"

"Düzenbazın tekiydi! Bir aptal bile bunu anlayabilirdi."

Kibar sohbet edebilme yeteneği anlaşıldığı üzere zihinsel yeteneklerinin ötesindeydi. Ona arkasını dönerek manzaranın tadını çıkarmaya çalıştı ama onunla ilgili her şeyden nefret eden tehlikeli bir yabancıyla yeni bir hayata doğru ilerliyor olmak bunu zorlaştırıyordu.

sezinn

Sonunda otoyoldan ayrılarak iki şeritli bir yolda ilerlemeye başladılar. Dağa tırmanmaya başlayınca Jeep'i arazi vitesine geçirdi, bunun ardından kıvrılarak bir diğer tepenin yanından aşağı indiler. Yolun yanındaki çalılarla kaplı bölgede bulunan çift üniteli eski ve paslı karavanlar yemyeşil çimlerle kaplı golf sahalarının etrafındaki emekliler için inşa edilmiş olan büyük evlerin bahçe girişleriyle tam bir tezat oluşturuyordu. Cal yoldan çıkıp çakıllarla kaplı olan ve daha da yukarı tırmanacak gibi görünen yola saptığında midesi bulanmaya başladı.

"Burası Heartache Dağı. Eve gitmeden önce burada durup büyükannemi görmem gerekiyor. Ailemin geri kalanı şu an kasaba dışında ama büyükannem seni hemen görmesini sağlamazsam büyük olay çıkarır. Çok fazla kibarlık yapmaya kalkışma. Ortalıkta uzun zaman kalmayacağını sakın unutma."

"Kaba olmamı mı istiyorsun?"

"Şöyle desek daha doğru, ailemin popülerlik yarışmalarım kazanmam istemiyorum. Ayrıca hamile olduğun gerçeğini de kendine sakla."

"Bunu açıklamayı düşünmüyordum zaten."

Cal feci halde boyaya ihtiyacı olan teneke çaulı bir eve çıkan oldukça kötü bir yola sapı. Kepenklerden biri kırılmak üzereydi, verandaya çıkan basamaklar da çökmüştü. Cal'ın mal varlığını düşününce gördükleri Jane'i çok şaşırttı. Büyükannesini bu kadar seviyorsa bu evi tamir etmek için az bir para harcaması yeterliydi.

Cal motoru kapadı ve arabadan atlayarak önünden dolaşıp Jane'in kapısını açtı. Bu nezaket Jane'i şaşırttı. Aynı şeyi havaalanında arabaya binerken yaptığını da hatırladı.

"Adı Annie Glide," dedi Jane inerken. "Ve bir sonraki doğum gününde seksen yaşında olacak. Kalbi kötü durumda ve amfizemi hastası ama henüz pes etmek niyetinde değil. Adımlarına dikkat et. Lanet olsun. Bu ev bir gün kafasına yıkılacak."

"Aslında onu buradan başka bir yere taşıyabilirsin."

Cal ona aklından zoru varmış gibi baktıktan sonra ilerleyerek kapıyı yumrukladı. "Aç şu kapıyı seni eski yarasa ve bana hemen bu basamağın neden tamir edilmediğini söyle!"

Jane ağzı açık bir şekilde ona bakakaldı. Sevgili büyükannesine bu şekilde mi davranıyordu?

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Jane kendini eğik omuzlu, beyaza yakın sarı saçları darmadağın, parlak kırmızı rujlu, dudaklarının köşesine sigara sıkıştırmış olan bir kadına bakarken buldu.

"Benimle konuşmana dikkat et, Calvin James Bonner. Seni hâlâ dövebilirim, bunu sakın unutma."

"Önce yakalaman gerekir." Sigarayı kadının ağzından alarak yere atıp ayağıyla ezdikten sonra kadının kollarının arasma aldı.

sezinn

Büyükanne hışırtılı bir sesle kıkırdayarak Cal'm sırtını sıvazladı. "Hâlâ bir şeytan kadar vahşisin hatta daha kötüsün." Cal'ın arkasına bakınca en üst basamakta duran Jane'i görerek kaşlarını çatı. "Bu da kim?"

"Annie, bu Jane." Sesinde keskin bir tonlama vardı. "Karım. Hatırladın mı? Sana telefonda bahsetmiştim. Geçen hafta çarşamba günü evlendik."

"Şehir kızı gibi duruyor. Hiçbir sincabın derisini yüzdün mü şehirli kız?"

"Ben... şey... yüzdüğümü söyleyemem."

Annie küçümser bir tavırla homurdandıktan sonra Cal'a döndü. "Büyükanneni görmeye gelmen neden bu kadar uzun sürdü?"

"Beni ısırmandan korktuğum için kuduz aşılarımın tamamlanmasını bekledim."

Bu sözler kadını bir öksürük kriziyle son bulan kahkahalara boğdu. Cal kolunu ona dolayarak eve soktu, bu süre zarfında da sigara içmesine lanet edip durdu.

Jane ellerini ceketinin ceplerine sokarak bundan sonraki birkaç ay içinde kolay başarılar kazanamayacağını düşündü. Şimdiden sincap yüzme testinden kalmıştı.

İçeri girmeye meraklı değildi, verandanın çatıda sallanan parlak renkli rüzgâr gülünün asılı olduğu tarafına doğru ilerledi. Ev dağın eteğindeydi ve etrafı ağaçlarla çevriliydi, sadece yan ve arka bahçede ağaç yoktu, ilerdeki dağların zirvesine asılı olan sis bu bölgedeki dağların neden Dumanlı Dağlar olarak adlandırıldığını anlamasına yetti.

Ortalık o kadar sessizdi ki meşe ağacının çıplak dallarında dolaşmakta olan sincabın sesi duyuluyordu. Şu ana kadar sakın bir banliyöde oturmuş olsa bile şehrin ne kadar gürültülü olduğunu fark etmemişti. Dalın çıtırtısı, karganın sesini dinleyerek kışı henüz arkasında bırakmaya hazır olmayan soğuk mart ormanının nemli kokusunu soludu. İçini çekerek kapıya doğru yürüdü. Annie Glide'ı şimdiden tanımıştı, yaşlı kadın geri adım atmayı bir zayıflık belirtisi olarak kabullenecekti.

Doğruca küçük ve dağınık bir salona girdi, burası eskiyle yeninin, zevkle zevksizliğin garip bir karışımıydı. Son derece pahalı, kalın tüylü, duman mavisi bir halının üzerinde soluk brokar ve kadife kaplı eski mobilyalar vardı. Yıldızlı sehpanın kırık, bacağı acımasız bir şekilde gümüş rengi bir koli bandı ile yapııştırılmıştı, pencereleri soluk kırmızı püsküllerin altından sarkan dantel perdeler örtüyordu.

Eski taş şöminenin yanında son derece pahalı bir müzik seti duruyordu. Şöminenin üzerindeki kaba bir şekilde yontulmuş olan rafta içi tavus kuşu tüyleriyle dolu gitar şeklinde seramik bir vazo, bir futbol topu, doldurulmuş bir sülün ve oldukça tanıdık gelen bir adamın fotoğrafı bulunan bir çerçeve duruyordu, Jane kim olduğunu çıkaramadı.

Solda bulunan kemerin ardındaki yer yer soyulmuş linolyum kaplamalı mutfak ve yemek pişirme bölümünün bir kısmını görebiliyordu. Diğer kapı da muhtemelen arka tarafta bulunan yatak odalarına açılıyordu.

sezinn

Annie Glide oldukça büyük bir çaba harcayarak üzeri kumaş kaplı sallanan iskemleye oturdu, Cal önünde öfkeyle volta atarak söyleniyordu. "... Sonra Roy senin tüfeğini ona doğrulttuğunu söyledi ve şimdi de bana beş yüz dolar depozito almazsa bir daha buraya adım atmayacağını söylüyor. Geri de vermezmiş!"

"Roy Potts çekiçle bağırsağı arasındaki farkı bile bilmez."

"Roy buralardaki lanet olası en iyi ustadır."

"Bana yeni Harry Connick, Jr. CD'sini getirdin mi? Şu an tek ihtiyacım olan bu, işime karışan aptal bir usta değil."

Cal içini çekti. "Evet, getirdim. Arabada."

"Pekâlâ, git ve onu bana getir." Elini kapıya doğru salladı. "Geri döndüğünde de şu hoparlörün yerini değiştir. Televizyona çok yakın duruyor."

Cal gözden kaybolur kaybolmaz mavi gözleriyle Jane'i süzdü. Jane onun dizlerine kapanıp tüm günahlarını itiraf etmek için inanılmaz bir arzu duydu ama bu huysuz kadının sadece kafasına bir şaplak atmasından çekindi.

"Kaç yaşındasın, şehirli kız?"

"Otuz dört."

Bunu düşündü. "O seni kaç sanıyor?"

"Yirmi sekiz ama ben asla öyle olduğumu söylemedim."

"Olmadığını da söylemedin, değil mi?"

"Hayır." Oturma izni almamış olduğu halde eski kadife koltuğun ucuna çöktü. "Herkese yirmi beş yaşında olduğumu söylememi istiyor."

Annie bir süre sallandı. "Bunu yapacak mısın?"

Jane başını iki yana salladı.

"Cal bana üniversitede profesör olduğunu söyledi. Bu da oldukça zeki bir kadın olduğun anlamına gelir."

"Bazı konularda oldukça zeki bazılarında da son derece aptalım sanırım."

Annie başıyla onayladı. "Calvin'in aptallığa tahammülü yoktur." "Biliyorum."

"Oysa hayaünda biraz saçmalığa ihtiyacı var."

"Korkarım o konularda pek iyi değilim. Çocukken öyleydim ama artık değilim."

sezinn

Cal kapıdan içeri girerken Annie başını kaldırarak ona baktı. "Bu kadar telaşla evlendiğinizi duyunca onun da sana, annenin babana yaptığının aynısını yaptığını düşündüm."

"Durum hiç de öyle değil," dedi Cal ifadesiz bir sesle.

Annie başını Jane'e çevirdi. "Kızım Amber, erkeklerin peşinden koşan küçük bir kenar mahalle kızıydı. Kasabadaki en zengin çocuğu tuzağına düşürdü." Annie kıkırdadı. "Onu yakaladı da. Cal buradaki yemdi."

Jane midesinin bulandığını hissetti. Demek Cal Bonner ailesindeki Kamile kadın tuzağına düşerek evlenen ikinci erkekti.

"Amber Lynn'im nasıl bir pisliğin içinde büyüdüğünü unutmayı çok sever. Öyle değil mi Calvin?"

"Neden onu bu kadar zorladığını bir türlü anlayamıyorum." CD çalara doğru ilerledi, birkaç saniye sonra Harry Connick, Jr.'ın *Stardust* adlı şarkısı odayı doldurdu.

Jane o anda çerçevedeki fotoğrafın Connick'e ait olduğunu fark etti. Ne garip bir yaşlı kadındı.

Annie iskemlesine yaslandı. "Bu Connick denen çocuğun ne güzel bir sesi var. Hep şarkı söylemeni istemiştım Cal ama bunu bir türlü beceremedin."

"Hayır. Top atmaktan fazlasını bilemiyorum." Jane'in yanına oturdu ama ona değmedi.

Annie gözlerini kapadı ve üçü birlikte bu kadife gibi sesi dinlediler. Günün griliğinden olabilirdi ya da ormanların derin sessizliğinden ama Jane gevşemeye başladığını hissetti. Zaman ilerledi ve bir anda içi merak dolu bir panikle doldu. Büyük Dumanlı Dağlar'm gölgelerine sıkışmış olan bu vıran evde sanki kayıp bir parçasını bulmak üzereydi. Tam bu odanın ortasında, çam, küf ve is kokularının arasında.

"Janie Bonner, bana bir söz vermeni istiyorum."

İlk kez evliliğinin getirdiğı soyadıyla çağrıldığını duymak çok garipti ama Annie'ye kızlık soyadını kullanmaya devam edeceğini söyleme fırsatım bulamamıştı.

"Janie Bonner, bana hemen, şimdi, burada bu sözü vermeni istiyorum. Calvin'e bir eşin bakması gerektiğı gibi bakacaksın ve onun çıkarlarını her zaman kendi çıkarlarının üzerinde tutacaksın."

Böyle bir şey yapmak istemiyordu, kapıldığı dehşeti gizlemek için büyük bir savaş verdi. "Yaşam çok karmaşık. Bu verilmesi çok zor bir söz."

"Elbette zor," diye çıkıştı yaşlı kadın. "Bu adamla evli olmanın kolay bir şey olacağım düşünmedin, değil mi?"

"Hayır, ama..."

"Söylediğimi yap. Bana hemen söz ver, şehirli kız."

sezinn

O keskin mavi bakışların altında Jane'in iradesi çözüldü ve bu kadına karşı gelemeyeceğini hissetti. "Elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz veriyorum."

"Bu yeterince iyi." Bir kez daha gözleri kapandı. Sallanan iskemlenin gıcirtısı ve hışırtılı solukları hoparlörlerden gelen yumuşacık sesin altını çizdi. "Calvin bana Janie Bonner'a bir eşin bakması gerektiği gibi bakacağına ve onun çıkarlarını her zaman kendi çıkarlarının üzerinde tutacağına dair söz ver."

"Ah, Annie bunca yıl doğru kızla *karşılaşmayı* bekledikten sonra bulunca sence ona bakmaz mıyım?"

Annie gözlerini açarak başıyla onayladı, Cal'ın Jane'e düşmanca bakışım ve aslında hiçbir söz vermediğini kaçırmıştı.

"Bunu annen ile babana da yapmış olsaydım belki işler onlar için çok daha kolay olurdu Calvin ama o zamanlar bu kadar akıllı değildim."

"Bunun akıllı olmakla bir alakası yok seni yaşlı riyakâr. Kızının bir

I Sonner'ı avlamasından mutluydun ve başka bir şeyi umursamadın."

Annie dudaklarını büzünce Jane kırmızı rujunun dudaklarının kenarındaki kırıksıklıklara bulaşmış olduğunu gördü. "Bonner'lar Iiep Glide'lar için fazla olduklarını düşündüler ama sanırım onlara günlerini gösterdik. Üç erkek torunumda da güçlü Glide kanı akıyor, lin azından sende ve Gabriel'da. Ethan biraz korkak, Glide'dan çok Iionner'a benziyor."

"Ethan'm bir vaiz olması onu korkak yapmaz." Cal ayağa kalktı. "Artık gitmemiz gerekiyor ama sakın ön basamakları unuttuğumu sanma. Şimdi söyle bakalım o lanet olası sigaralan nerede saklıyorsun?"

"Senin bulamayacağın bir yerde."

"Sen öyle san." Mutfak kapısının yanındaki eski masanın yanına gitti, en alt çekmecesine daldı ve oradan bir karton Camel çıkardı. "Bunları da yamma alıyorum."

"Tek başına mı içeceksin?" Sallanan iskemlesinden güçlkle kalktı. "Calvin'in bir dahaki gelişinde sen de onunla birlikte gel, Janie Bonner. Bir taşra çocuğuyla evlenmenin ne demek olduğunu öğrenmen gerekiyor."

"Oldukça önemli bir araştırma üzerinde çalışıyor," dedi Cal, "yani ziyaretler için pek vakti olmayacak."

"Bu doğru mu?" Jane, yaşlı kadının gözlerinde bir an bir acı gördü.

"İstedğin her zaman ziyaretine gelirim."

"Güzel."

Cal'ın çenesi kasılda Jane onu mutsuz ettiğini anladı.

sezinn

"Şimdi gidin bakalım." Annie onları kapıya doğru kovaladı. "Harry'mi bu konuşmalar olmadan dinlemek istiyorum."

Cal Jane'in geçmesi için kapıyı açtı. Arabaya vardıklarında Annie'nin sesi onları durdurdu.

"Janie Bonner!"

Tel kapının ardından onlara bakan yaşlı kadına döndü.

"Yatağa yatarken kış olsa bile üzerine hiçbir şey giyme şehirli kız! Kocanın koynuna Yarattıcı'nın seni yarattığı şekilde gir. Çırılçıplak. Bu, erkeğin yolunu kaybetmesine engel olur."

Jane uygun bir cevap bulamadı ve el sallayarak arabaya girdi.

"Nerde o günler," diye mırıldandı Cal evden uzaklaşırlarken. "Bahse girerim duşa da giysilerle giriyorsundur."

"Bu seni gerçekten rahatsız ediyor, değil mi? Yani senin için soyunmamış olmam."

"Bana yaptığın rahatsız edici şeylerin listesi oldukça uzun profesör, hangisinden başlayacağımı bile bilemiyorum. Ve ona neden ne zaman isterse onu görmeye gideceğini söyledin? Seni buraya sadece getirmek zorunda olduğum için getirdim. Onunla daha fazla vakit geçirmeyeceksin."

"Ona geleceğimi söyledim bile. Bundan vazgeçeceğimi nasıl düşünürsün?"

"Dâhi olan sensin. Bir yolunu bulacağından eminim."

Dağdan aşağı inerlerken Jane sağ tarafta eski, arabayla girilen bir sinema gördü. Beyazperde hâlâ yerinde duruyordu, biraz hasarlıydı, bir de oldukça eski çakıllı bir yol bir zamanlar sarı boyalı olan bilet gişesine gidiyordu, gişe artık soluk bir hardal rengini almıştı. Oldukça geniş olan girişin üzerinde yıldız şeklindeki işaretin altında mor ve sarı renkli kırık ampullerle Carolina'nın Gururu yazıyordu.

Jane aralarındaki sessizliğe daha fazla dayanamayacaktı. "Yıllardan beri arabayla girilen bir sinemaya rastlamamıştım. Buraya gelir miydin?"

sezinn

Şaşırtıcı bir şekilde Cal onu cevapladı. "Liseliler olarak yazın hep burada toplanırdık. Arka sıraya park eder, bira içip sevişirdik."

"Çok eğlenceli olduğundan eminim."

Cal ona merak dolu bir bakış atana kadar sesinin ne kadar özlem dolu çıktığının farkında değildi. "Hiç böyle bir şey yapmadın mı?"

"On altı yaşındayken üniversitedeydim. Cumartesi gecelerini bilim kütüphanesinde geçirirdim."

"Erkek arkadaşın yok muydu?"

"Kim bana çıkma teklif edecekti? Sımf arkadaşlarımdan çok küçüktüm ve tanıdığım birkaç yaşıtım da ucube olduğumu düşünüyordu."

Ona kendisine söyleyebileceği bir lakap için altın bir fırsat sunmuş olduğunu anladığında çok geçti ama Cal bundan yararlanmadı. Tam tersine onunla bu küçük sohbeti yaptığı için pişman olmuş gibi tüm dikkatini yola verdi. Jane yüz hatlarındaki sertliklerin onu bu dağların bir parçası yaptığını düşündü.

Salvation eteklerine yaklaştıklarında Cal yeniden konuştu. "Buraya geldiğimde hep ailemin yaranda kalırım ama bu yıl bunu yapamayacağım için bir ev satın aldım."

"Ya?" Jane daha fazla ayrıntı vermesini bekledi ama Cal bir şey söylemedi.

Salvation dar bir vadiye kurulmuş küçük bir kasabaydı. Şirin kasaba merkezinde çeşitli dükkânlar vardı, büyüleyici bir restoran, ince dallardan yapılan mobilyaların satıldığı bir dükkân, pembe ve mavi bir kamara şeklinde tasarlanmış Petticoat Junction Cafe de bunların arasındaydı. İngiliz bakkalın yanından geçerek köprüye girdiler. Cal bir kavşağı daha döndü, yolu tırmandı ve sonra tertemiz çakıllı bir yola girip arabayı durdurdu.

Jane tam karşılarında duran çiftli ferforje demir kapıya baktı. İkisinin de tam ortasında altından bir çift dua eden el vardı. İniltisini bastırmaya çalışarak yutkundu. "Lütfen bana bunun senin olmadığını söyle."

"Evim, güzel evim." Cal arabadan çıktı, cebinden anahtarları çıkardı ve soldaki taş sütunun üzerinde duran kontrol kutusunu kurcaladı. Birkaç saniye sonra üzerinde dua eden eller olan kapılar açıldı.

Yeniden arabaya bindi, vitese geçirdi ve ilerlemeye başladı. "Kapı aslında elektronik olarak açılıyor. Emlakçı kumandaları içeride bırakmış."

"Burası neresi?" dedi Jane zayıf bir sesle.

"Yeni evim. Ayrıca Salvation'da bize çirkin sırrımızı dünyadan ..ıklama imkânı verecek tek gayrimenkul."

Küçük bir kavisi döndü ve Jane evi gördü. Çakıllı giriş yolu beyaz sütunlu çiftlik evinin önünde hilal şeklinde tasarlanmış bir araba park avlusuyla sonlandı. Ön taraf altı dev kolonun

sezinn

ardında uzanan özel demir işçiliği korkuluklara sahip bir balkondan oluşuyordu. Üç basamakla çıkılan verandanın ardındaki geniş çift kanatlı giriş kapısının üzerinde renkli camlarla oluşturulan bir vasistas vardı.

"G. Dwayne her şeyin büyüğünü severdi," dedi Cal.

"Bu onun evi miydi?" Elbette öyleydi. Bunu bahçe kapısındaki dua eden elleri gördüğü anda anlaması gerekirdi. "O düzenbaz televizyon misyonerinin evini satın aldığına inanamıyorum."

"O öldü, benim de mahremiyete ihtiyacım var." Jeep'i durdurdu ve süslü cepheyi incelemek için başını eğdi. "Emlakçı seveceğime dair garanti verdi."

"Bu evi ilk kez gördüğünü mü söylemeye çalışıyorsun?"

"G. Dwayne ile bir yakınlığımız yoktu, beni hiç misafir listesine dâhil etmedi."

"Bu evi görmeden mi satın aldın?" İçinde oturmakta olduğu arabayı düşününce buna niye bu kadar şaşırdığım kendi de bilemedi.

Cal cevap vermeden arabadan indi ve bavulları boşaltmaya başladı. Jane de indi ve bavullardan birini almak üzere eğildi ve Cal ona sürtünmek zorunda kaldı. "Yolumu kapatıyorsun. İçeri gir. Kapı kilitli değil."

Bu zarif davetin ardından mermer basamakları tırmanarak ön kapıyı açtı. Eve girer girmez içerisinin dışarıdan da vahim durumda olduğunu gördü. Açık fuayenin merkezinde omzuna koyduğu testiden su döken mermer bir Yunanlı kadın heykeline sahip olan devasa bir çeşme vardı. Çeşme akıyordu, bu hilkat garibesini Cal'a satan

emlakçı her yanı Las Vegas'a çeviren suların altına gizlenmiş renkli ışıkları açmayı da unutmamıştı. Fuayenin üzerinde ters çevrilmiş düğün pastasına benzeyen, tellerle birbirine tutturulmuş yüzlerce prizma ve damladan oluşmuş dev bir kristal avize asılıydı.

Sağa dönünce birkaç basamakla inilen ve sahte Fransız rokoko tarzı mobilyalarla döşeli salona girdi, saçaklı perdeler ve İtalyan mermer bir şömine zıplayan aşk melekleriyle tamamlanmıştı. Odadaki en korkunç parça muhtemelen sehpaydı. Yuvarlak üst camı • üzerindeki kırmızı ve altın peştamal dışında çırılçıplak diz çökmüş siyahi bir aşk meleği tarafından taşınıyordu.

Bir çift kristal avizenin üzerini süslediği yirmi kişilik yemek masasının bulunduğu yemek odasına geçti. Alt kaün insanın üstüne en çok çöken odası Gotik kemerlere, kaim zeytin yeşili kadife perdeli, koyu renkli masif mobilyalara ve VIII. Henry'den kalmış gibi duran dev bir çalışma masası ile iskemlesine sahip olan çalışma odasıydı.

Cal golf sopalarını getirirken yeniden fuayeye girdi. Cal sopalan çeşmenin yanına yaslarken Jane başını kaldırarak dışarıdaki balkondan daha da süslü bir korkuluk işlemesine sahip olan ikinci katm balkonuna baktı. "Üst kata bakmaya korkuyorum."

Cal başını kaldırarak buz gibi gözlerle ona baktı. "Beğenmedin mi? İncindim. Benim gibi taşralılar hayatları boyunca böyle güzel bir yere sahip olmamın hayalini kurarlar."

sezinn

Ürpermesini gizlemeye çalışarak döndü ve merdivene ilerledi, orada da saçaklar, kadifeler ve yıldızlar görmek onu hiç şaşırtmadı. Bir uçtaki kapıyı açarak ana yatak odasına girdi, burası kırmızı, siyah ve akından oluşan bir kâbustu. Yine bir avize vardı, dev yatak bir platformun üzerine yerleştirilmişti. Kırmızı brokardan oluşan yatağın sayvanının kenarlarından aşağı siyah ve altın püsküller sarkıyordu. Bir şey gözünü aldı, yatağa iyice yaklaşıncaya sayvanın alt kısmında

. lev bir ayna bulunduğunu gördü. Cal'ın peşinden odaya girdiğini lırk edince hızla geri çekildi.

Cal dikkatini çeken şeyin ne olduğunu görmek için yatağa yaklaşıp sayvanın altına baktı. "Biliyor musun? Hep bunlardan birine sahip olmak istemiştım. Bu ev düşündüğümde de iyi çıktı."

"Çok çirkin. Aç gözleri doyurmak için yapılmış bir anıt sadece."

"Beni hiç rahatsız etmez. Tanrı korkusuyla insanları kandıran ben değilim."

Dar görüşlülüğü Jane'i çileden çıkardı. "Kısıtlı bütçelerinden ve sosyal yardım paralarından bu adama para yollayan onca insanı düşünsene. Bu aynayla kimbilir kaç çocuk beslenirdi."

"Muhtemelen bir düzine."

Dalga geçip geçmediğini anlayabilmek için hızla ona baktı ama odayı dolaşmaya başlamıştı ve abanoz bir dolabın içindeki elektronik aletleri keşfetmekle meşguldü.

"Bu konuda nasıl bu kadar duygusuzca davranabildiğine inanamıyorum." Sadece kendiyile ilgilenen ve entelektüel açıdan eksik birini neden bu kadar çok sınırlarını zorlamaya ittiğini kendi de bilmiyordu.

"Bunu G. Dwayne'in alacaklıları önünde söylemesen iyi edersin. Çünkü pek çoğu ben burayı satm aldığım için paralarını geri alma şansına sahip oldular." Dolabın çekmecelerini açtı. "İyi bir pomo zevki de varmış. Burada birkaç düzine kırmızı noktalı video var."

"Harika."

"*Pijama Partisi İç Çamaşırı Eğlenceleri'm* seyrettin mi?"

"Bu kadan yeter!" Hızla dolaba gitti, çekmeceye daldı ve kasetleri kollarının arasına aldı. Yığın öylesine büyüktü ki onları çenesinin altına sıkıştırarak çöp kutusunu bulmak üzere kapıya yöneldi. "Şu andan itibaren bu ev genel izleyiciye ait."

"Bu doğru," diye seslendi arkasından. "Seksten anladığın tek şey kendini hamile bıraktırmak."

Jane kendini kanundan tekmelenmiş gibi hissetti. Üst basamağın dibinde durarak ona döndü.

sezinn

Cal o lanet olası gözlerinden ateşler saçarak ona bakıyordu, ellerini beline koymuş çenesini de öne uzatmıştı, o an dışarı çıkıp işi yumruklarıyla halletmelerini teklif etse hiç şaşırmayacaktı. Bir kez daha bu adamla başa çıkabilmek için ne kadar az donanıma sahip olduğunu fark etti. Sürekli ateş etmekten çok daha iyi bir yolu olmalıydı bu işin.

"Bundan sonraki üç ayı bu şekilde mi yaşamak istiyoruz?" diye sordu usulca. "Sürekli birbirimize saldırarak."

"Bana uyar."

"Ama ikimiz de mutsuz olacağız. Lütfen. Ateşkes ilan edelim."

"Ateşkes mi istiyorsun?"

"Evet, bu kişisel saldırılardan vazgeçip anlaşmaya çalışalım."

"Mümkün değil, profesör." Uzun bir süre ona baktıktan sonra yürüdü, adımları telaşsız ama tehditkârdı. "Bu pis savaşı başlatan şendin, şimdi de sonuçlarına katlanacaksın." Yanından geçerek alt kata inmeye başladı.

O sokak kapısından çıkana kadar kalbi son hızla çarparak olduğu yerde kaldı. Dakikalar sonra Jeep'in uzaklaştığını duydu. Depresif bir halde mutfığa doğru sürüklendi ve videokasetleri çöpe attı.

Snopes'un vazgeçilmez avizelerinden biri daha siyah granit tezgâhlı çalışma adasının üzerine asılmıştı, yerler de yine siyah mermerdi. Kahvaltı alanının mükemmel bir manzaraya bakan geniş bir penceresi vardı. Ne yazık ki bu manzara kan kırmızısı kadife döşemeli mobilyalar ve açmaktan çürümenin eşğine gelmiş olan metalik kırmızı güllerin bulunduğu duvar kâğıdıyla savaşmak zorundaydı.

Her yer Dracula tarafından dekore edilmişti sanki, neyse ki manzara hoştu, kendini daha iyi hissedene kadar orada oturmaya karar verdi.

Sonraki birkaç saati satın alınmış olan yiyecekleri yerleştirerek, Şikago ile bağlantılarını sağlamlamak adına telefon görüşmeleri yaparak, Caroline'e kısa bir mektup yazarak ve düşünerek geçirdi. Akşam olmaya başladığında sessiz ev daha da büyük ve kasvetli görünmeye başladı. Son öğününün sabah kahvaltı olduğunu hatırlayınca iştahı olmamasına rağmen kötü bir stoka sahip olan kilerden yiyebileceği bir şeyler aramaya başladı.

Gelen yiyecekler birkaç kutu Lucky Charms mısır gevreği, kremalı ve çikolatalı küçük kek, beyaz ekmek ve sucuktan oluşuyordu. Taşralı bir gurmeye yakışan ya da dokuz yaşındaki bir çocuğun hayallerini süsleyen yiyeceklerdi ama Jane'e hiç çekici gelmediler. O yiyecekleri taze ve doğal haline en yakın şekilde tüketmeyi severdi. Strafora benzeyen beyaz ekmeklerle lastiğe benzeyen yapay peynir dilimlerinden sıcak peynirli sandviç yapmaya karar verdi ve kırmızı kadife koltuğa yerleşerek yedi.

Yemeğini bitirdiğinde günün tüm yorgunluğu üzerine çöktü, yatağa yuvarlanmak ve uyumak istiyordu ama bavulları fuayede değildi. Evi gezerken Cal'm onları yukarı çıkarmış olduğunu anladı. Bir an o çirkin yatak odasını ve odayı Cal ile paylaşmak zorunda kalıp kalmayacağını düşündü. Bu fikri hemen zihninden uzaklaştırdı. Onunla en ufak fiziksel

sezinn

temastan bile kaçmıyordu; cinsel açıdan saldırganlaşabileceği konusunda endişelenmesine hiç gerek yoktu.

Bu fikir onu rahatlatmalıydı ama rahatlatmadı. Ezici bir erkekliği vardı ve her nedense kendim tehdit altında hissediyordu. Üstün zekâsımın bu fiziksel güce üstün geleceğini umdu.

Kendine bir yatak odası bulmak için üst kata çıkarken fuayedeki çeşmenin renkli ışıkları duvarlara yansiyarak lunaparka benzer bir

görüntü yaratıyordu. Ürpererek koridorun sonundaki odaya yöneldi, bu odayı ana yatak odasına en uzak yer olduğu için seçmişti.

Bulduğu büyüleyici bebek odası onu çok şaşırttı. Son derece basit mavi-beyaz çizgili bir duvar kâğıdıma, rahat bir sallanan koltuğa, beyaz lake bir masa ve onunla takım bir beşiğe sahipti. Beşiğin üzerinde basit bir çerçeveye konmuş iğne oyası bir dua vardı, bunun evde gördüğü tek gerçek dinî nesne olduğunu fark etti. Biri bu erkek bebek odasını sevgiyle tasarlamıştı ve bu kişi G. Dvwayne Snopes olamazdı.

İki yana bağlı perdelerin önünde duran ahşap iskemleye oturarak kendi çocuğunu düşündü. Sürekli kavga eden iki ebeveyn arasında nasıl sağlıklı ve mutlu büyüyecekti? Annie Glide'a Cal'ın çıkarlarını kendininkilerden üstün tutacağına dair verdiği sözü hatırladı, yaşlı kadının kendini böylesine imkânsız bir tuzağa nasıl düşürmeyi başardığını merak etti. Cal'ın bunun karşılığında hiçbir söz vermemiş olması da tam bir ironiydi.

Neden daha kurnazca davranıp yaşlı kadına onun verdiği gibi bir cevap vermemişti? Gerçi ettiği evlilik yemini düşünülürse onlara tutulmayacak bir sözün daha eklenmiş olmasının ne gibi bir önemi vardı?

Başını sallanan koltuğun arkasına yaslayarak Cal ile banş yapmanın bir yolunu aradı. Bunu bir şekilde başarmalıydı, bunu Annie'ye verdiği söz yüzünden değil, bebeğinin iyiliği uğruna yapmalıydı.

Geceyarısını biraz geçe Cal, Brian Delgado'yu aramak için kendini evdeki çalışma odasına kapatmıştı. Avukatının telefonu açması için beklerken odadaki zevksiz Gotik mobilyaları tiksintiyle inceledi, duvarlara asılı hayvan başlarını da gözden kaçırmadı. Güçlü erkeklerin kanlı sporlarla uğraşmasından hoşlamrdı ama hayvanların

öldürülmesi hiç hoşuna gitmezdi, onlardan en kısa zamanda kur-

I ı İmaya karar verdi.

Brian telefonu açtığında Cal'ın hiç sohbet edecek hali yoktu, doğrudan konuya girdi. "Ne buldun?"

"Henüz bir şey yok. Dr. Darlington hiçbir şey saklamıyor, bu konuda haklıydın ve özel yaşamı da neredeyse hiç olmamış."

"Boş zamanlarında ne yapıyor?"

"Çalışıyor. Tüm hayaü bu."

sezinn

"Profesyonel hayaünda herhangi bir leke?"

"Preeze Laboratuvarları'ndaki yöneticisiyle sorunları var ama bunlar adamın kıskançlığından kaynaklanıyor. Üst düzey fizik par-tikülleri hâlâ erkekler kulübüne aitmiş gibi davranıyorlar, özellikle de ileri yaşta olan fizikçiler böyle düşünüyor."

Cal suratını astı. "Şu ana kadar daha fazlasını bulacağını ummuştum."

"Cal, sana bunların dün teslim edilmiş olmasını tercih ettiğini biliyorum ama tüm dikkatleri üzerine çekmek istemiyorsan bu iş biraz zaman alacak."

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Haklısın. İhtiyacın olan zamanı kullan ama bu işi hallet. Sana bu konuda tam yetki veriyorum. Bu işin bir kenara bırakılmasını istemiyorum."

"Anlaşıldı."

Bir süre daha bir hazır yemek zinciriyle yapılmış olan anlaşmanın yenilenme şartlarını ve bir spor giyim firmasının yapüğı teklifi konuştular. Cal telefonu kapatmak üzereyken aklına bir fikir geldi.

"Yarın adamlarını gönder ve bana bol miktarda çizgi roman aldır. Şu paralı asker, kahramanlar gibi şeylerden, aralarına biraz Bugs Bunny falan da koysunlar. Dört hatta beş düzine kadar olsun."

"Çizgi roman mı?"

"Evet."

Brian başka som sormadı ama Cal onun sormayı çok istediğini biliyordu. Konuşmaları sona erdi. Cal sinsice hayatım altüst etmiş olan kadım bulmak üzere üst kata çıktı.

İntikam istediğı için en ufak bir suçluluk bile hissetmiyordu. Hayat ona pek çok hayatta kalma dersi vermişti ve bir tanesi vazgeçilmezdi. Biri sana hileli bir darbe vurduysa ona en az iki kez daha sert vurmalsın yoksa gelecekte bedelini daha ağır ödersin. Böyle bir riske girmeyecekti. Hayatının geri kalanım sürekli olarak arkasını kollayarak daha neler yapabileceğini beklemekle geçirmeyecekti. Jane'in kime bulaştığım kesinlikle anlaması gerekiyordu, bir daha onu kandırmaya kalkıştığı takdirde başına neler gelebileceğini de...

Onu bebek odasında kucağında gözlüğüyle sallanan koltukta kıvrılmış uyurken buldu. Uyurken son derece savunmasız görünüyordu ama Cal bunun yalan olduğunu biliyordu. Baştan beri soğukkanlı ve hesaplı bir şekilde hareket ederek istediğini elde etmişti ve hayatım asla affedemeyeceğı bir şekilde altüst etmişti. Sadece benim hayatımı değil, diye düşündü, masum bir çocuğunu de.

Çocukları hep sevmişti. On yıldır zamanının çoğunu sosyal haklardan mahrum olanlar için çalışarak geçirmişti, bunu basından gi^li tutmuştu çünkü kimsenin onu Aziz Cal olarak görmesini istemiyordu. Günün birinde evlendiğinde de bu işleri yapmaya devam edecekti. Düzgün bir ailesi olacaktı, arkadaşlarının çocuklarının eski karılarıyla aralarında gidip geldiğini gördükçe cam çok sıkılıyordu. Bunu bir çocuğa asla yapmayacağına dair yemin etmişti ama Dr. Jane Darlington bu hakkını elinden almıştı.

sezinn

Odada ilerledi ve ay ışığının saçının buklesini gümüş rengine boyayışım izledi. Bir bukle yanağının üzerine düşmüştü. Ceketini çıkarmıştı ve ipek bluzu üzerine yapışmıştı, göğüslerinin inip kalkışım seyretti.

Uyurken sınıfta Borromean çekirdeğini anlatan o çetin profesörden çok daha genç görünüyordu. O gün kavruk bir görüntüsü vardı, sanki uzun bir süre kapalı kalmış ve kurumaya başlamıştı ama şu anda ay ışığında uyurken çok farklı -hayat dolu, yenilenmiş ve dolgun- görünüyordu. Onu arzuladığım hissetti.

Bu fiziksel tepkisi canım sikti. Onunla birlikte olduğu iki seferde de onun nasıl biri olduğunu bilmiyordu. Oysa şimdi biliyordu ama bedeni bu mesajı almamış gibi görünüyordu.

Tatsız melodramlarında bir sonraki sahneyi oynama zamanının geldiğine karar verdi ve ayağının ucuyla sallanan koltuğun önüne bası. İskemle öne doğru eğildi ve Jane sıçrayarak uyandı.

"Yatma vakti, Rosebud."

Yeşil gözleri hızla açıldı ve hemen ardından temkinli bir ifadeye bürünerek karardı. "Ben... ben uyuyakalmışım."

"Uzun bir gündü."

"Yatacak bir oda arıyordum." Gözlüğünü taktı, elleriyle yüzüne düşmüş olan saçlarını geri itti. Cal gümüşü sarı buklelerin parmaklarının arasındaki hareketim izledi.

"Dul Snopes'un odasında kalabilirsin. Gel."

Cal, onun peşinden gelmek istemediğinin farkındaydı ama yeni bir tartışma başlatmak istemediğini de görüyordu. Duygularını bu kadar açığa vurması Jane adına çok kötüydü. Oyunu kolaylaştırıyordu.

Onu koridora çıkardı, ana yatak odasına yaklaştıklarında Jane'in huzursuzluğu daha da arttı. Cal bunu izlemekten büyük bir tatmin aldı. Ona dokunsa ne yapardı? Uzun bir zamandan beri onunla fiziksel temasa girmekten kaçınıyordu, kendini kontrol edemeyeceğinden korkuyordu. Bir kadına hiç vurmamıştı, insanın böyle bir şeyi yapabileceğim hayal dahi edemezdi ama onu incitme isteği çok yoğundu. Huzursuzluğunu gözlemlemeye devam ettikçe bunu denemesi gerektiğine karar verdi.

Hemen odasının yanındaki odaya ulaştılar. Kolunu kapının kulpuna uzatırken bilerek onun koluna süründü.

Jane bu teması hissettiği anda sıçrayarak ona döndü. Gözleri alaycıydı, bir anda Cal'ın kendisini ne kadar huzursuz ettiğinin farkında olduğunu anladı. Bu gece tehlikeli bir hali vardı. Aklından ne geçtiğim tahmin dahi edemiyordu; tek bildiği şey bu büyük, çirkin evde yalnız olduklarıydı, kendini savunmasız hissetti.

Cal kapıyı iterek açtı. "Sahibi olduğum eski dönem evlerindeki gibi bağlantılı odalarımız var. Sanırım G. Dvwayne karısıyla pek anlaşıyor olmuş."

sezinn

"Ben bağılanılı oda istemiyorum. Koridorun diğer tarafındaki odalardan birinde uyurum."

"Sana söylediğim yerde uyuyacaksın."

Jane'in ensesindeki tüyler ürpermeye başlamıştı, buna rağmen başını dikleştirerek adamın gözlerinin içine baktı. "Bana zorbalık yapmayı kes."

"Bu zorbalık değil. Zorbalar savurdukları tehditleri uygulamazlar. Ben uygulayım."

Tembel şivesindeki dehşet izleri midesinin kasılmasına sebep oldu. "Tehdidin tam olarak nedir?"

Bakışları üzerinde gezindi, boyun oyuğunda ve göğüslerinde bir süre durduktan sonra kalçalarına indi ve yeniden gözlerine döndü. "Huzuruma mal oldun, paradan bahsetmeme gerek bile yok. Benim düşünce tarzıma göre ödemem gereken çok borcun var. Ne alacağıma karar verirken belki de daha yakınımda durmam istiyordumdur."

Buradaki cinsel tehdit kaçınılır gibi değildi. Aslında öfkelenmesi ya da korkması gerekirdi ama tam tersine içini bir merak sardı, sinir ı u,l.m elektriğe kapılmış gibiydi. Jane bu tepkisini çok rahatsız edici

I Milarak ondan uzaklaşmaya çalıştı ve kapının kenarına çarptı.

Cal kolunu uzatarak elini çerçevenin kenarına, tam başının ■ ıkasma koydu. Bacağı bacağının kenarına sürtündü, Jane'in tüm duyuları alarına geçti. Elmacık kemiklerinin altındaki boşlukları r.ordü, açık gri gözlerinin ortasındaki siyah gözbebeklerini de. Tişörtünden gelen deterjanın ve bir şeyin daha kokusunu aldı. Aslında İni bir koku olmamalıydı ama kokuyordu. Tehlikenin kokusuuydu.

Cal'm sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Seni ilk çırılçıplak soyuşum gün ışığında olacak Rosebud çünkü hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum."

Avuçları sırlıklam oldu, içini inanılmaz bir vahşilik kapladı. İ pek gömleğini kafasından hızla çıkarmak, pantolonundan kurtulmak ve önünde çırılçıplak kalmak için kendim bile yok edecek bir arzu duydu. Savaşçısının meydan okumasına kendi yöntemiyle cevap verecekti, ilk kadının varoluşundan bu yana gücünü kaybetmeyen o eski yöntemle.

Cal kıpırdadı. Aslında çok küçük bir hareketti. Hafif bir adım değiştirmeydi ama bu kıpırtı Jane'in aklını başına getirdi. O, yegâne sevgilisi çorapla yatağa girmiş olan, orta yaşlı bir fizik profesörüydü. Ona boyun eğdirmek için seksi silah olarak seçen bu seks savaşçısına ne kadar rakip olabilirdi?

Derinden sarsılarak bu zayıflığı kesinlikle ona bir avantaj olarak sunmamaya karar verdi. Bakışlarını ona daktı. "Ne yapman gerekiyorsa yap, Cal. Ben de aynısını yapacağım."

Bakışlarında bir hayret ifadesi mi görmüştü? Arkasını dönerek odaya girip kapıyı kapadığı için bundan emin olamamıştı.

sezinn

Ertesi sabah pencerelerden sızan güneş Jane'i uyandırdı. Yastıkların üzerinde doğrularak duvarları beyaz pırıltılar içeren soluk mavi boyalı dul Snopes'un odasını hayranlıkla seyretti. Basit kiraz ağacından mobilyaları, küçük kilimleriyle bebek odası kadar huzur doluydu.

Jane huzursuzlukla odasını Cal'ın odasına bağlayan banyo kapısına baktı. Daha erken saatlerde duşun sesini duyduğunu belli belirsiz hatırladı, tek umudu evden çıkmış olmasıydı. Dün gece kendi tuvalet eşyalarını koridordaki küçük banyoya yerleştirmişti.

Giyindiğinde Jeep evden ayrılmıştı, mutfağa gitti. Tezgâhın üzerinde Cardan bir not vardı, marketin numarasını yazmış ve ne isterse ısmarlamasını belirtmişti. Bir tane tost yaptı ve sonrasında damak tadına kremalı küçük eklerden daha uygun şeyler ısmarlamak üzere marketi aradı.

Marketten istedikleri geldikten kısa bir süre sonra bilgisayar ve diğer malzemeleri de getirildi. Adamın onları yatak odasına taşımasını sağladıktan sonraki birkaç saatini kendine pencerenin önüne taşıdığı masada bir çalışma ortamı düzenlemekle geçirdi. Başını bilgisayardan kaldırmayı akıl ettiği zamanlarda dağları görebilecekti. Günün geri kalanında çalıştı, sadece bir kez yürüyüş yapmak için ara verdi.

Evin etrafındaki alan iç mekândan sonra insanı rahatlatıyordu. Etraftaki dağların gölgesinde bitkiler biraz fazla gelişmişti ama mevsim açmaları için oldukça erkendi, Jane onların terk edilmiş görüntülerini ve yarattıkları soyutlanma hissini sevdi. En yakındaki dağa doğru ilerleyen bakımsız bir yol gördü ve yürümeye başladı ama on dakika sonra irtifa yüzünden soluk soluğa kaldığını hissetti. Geri dönerken zirveye ulaşabilmek için her gün biraz daha uzun yürümeyi planladı.

O gece yatağına yattığında bile Cal'ı hiç görmemişti, ertesi sabah kalktığında da çoktan evden ayrılmıştı. Her nasılsa akşamüstü Jane merdivenden inerken antrede göründü.

Ona yine o bildik ezici bakışlarıyla baktı, sanki bir kayanın altından sürünerek çıkmıştı. "Emlakçı ev satıştayken evin temizliği

için birkaç kadın tutmuş. İşlerini iyi yaptıklarını söyledi. Yarından itibaren haftada iki kez evi temizlemek üzere gelecekler."

"Tamam."

"İngilizce konuşmıyorlar ama işlerini bilir görünüyorlar. Yollarına çıkma."

Başıyla onaylarken sabahın ikisine kadar nerede olduğunu sormayı düşündü, bitişikteki banyoda sifonun o saatte çekildiğini duymuştu, Cal bu arada arkasını dönüp gitmişti bile. Kapı kapandığında başka bir kadına gidip gitmediğini merak etti.

Bu fikir canını sıktı. Evlilikleri sahteydi ve ona sadakat borçlu değildi ama yine de sadece üç aylığına bile olsa böyle olmasını istiyordu... İçine sıkıntı çöktü, bir önsezi kendini son derece rahatsız hissetmesine sebep oldu, son hızla bilgisayarının başına koşarak kendini işine gömdü.

Günleri düzene girmişti ama huzursuzluğu bir türlü geçmiyordu. Bu hissi daha fazla yaşamamak için günün çoğunda çalışıyordu, her gün yürümeyi de ihmal etmiyordu. Cal'ı

sezinn

nadiren görüyordu, bu kafasını rahatlatmalıydı ama rahatlatmıyordu, onu hapsettiğinin farkına varmıştı. Arabası yoktu, kendi arabasını kullanmasını teklif etmiyordu, gördüğü insanlar teslimatçılar ve iki Koreli temizlikçi kadındı. Bir derebeyi gibi onu etrafı hendeklerle çevrili bir kaleye hapsetmiş, kasaba ve insanlarla ilişkisini kesmişti. Ailesi döndüğünde ne yapmayı planladığını merak etti.

Ortaçağdaki asil kadımların aksine dilediği an bu hapis hayatına son verebilirdi. Bir taksi şirketine telefon etmek tüm sorunu çözerdi ama dışarı çıkmak gibi bir arzusu yoktu. Huysuz Annie Glide dışında tanıdığı kimse yoktu, etrafı görebilirdi ama rahatsız edilmeden çalışabilmenin tadına da doyamıyordu.

Hayatının hiçbir arımda kendini tam olarak bilime adayamamıştı. Şu an ders verilecek sınıflar, katılması gereken fakülte toplantıları, yapılması gereken hiçbir iş yoktu, dikkatini dağıtacak her şey hayatından çıkmıştı. Bilgisayarı, modem ve telefonuyla ihtiyacı olan her yere bağlanabiliyordu, Los Alamos elektronik kütüphanesi ve milyarlarca dolar yatırılarak oluşturulan deney laboratuvarlarının tüm verileri elinin altındaydı. Ayrıca çalışmak huzursuzluk veren düşüncelerden kurtulmasını da sağlıyordu.

Matematikteki ikilik ve teorik fizik uygulayarak matematik bulmacalarını çözmek vaktin nasıl geçtiğini anlamasını engelliyordu. Serbest akışlı sezgisel matematiği kullanarak sarmal eğrileri ve ayna simetrisini çözmeyi düşündü. Kuantum alan teorisini dört boyutlu uzaydaki delikleri saymak için kullandı, nereye giderse gitsin kendine küçük notlar aldı, fikirleri postayla gelen pizza kuponlarının arkalarına, formülleri güdük bir golf kalemiyle gazetelerin kenarlarına yazıldı durdu. Bir akşamüstü banyosuna girdi ve hiç düşünmeden eski pembe rujuyla aynaya bir çörek çizerek onu yeniden modellemeye başladı. Bu hareketin ardından artık dışarı çıkması gerektiğini anladı.

Beyaz rüzgârlığı kaptı, daha önceki yürüyüşlerinde ceplerine doldurmuş olduğu notları boşalttı ve evin arka tarafındaki cam kapılardan dışarı çıktı. Bahçeden dağın yanındaki her gün biraz daha yukarı ürmandığı yola doğru yürürken aklına yine sarmal eğriler geldi. Acaba başka bir yöntem kullansa...

Bir kuşun tiz çağrısı onu varsayımlarından kopararak etrafın-dakileri görmeye yöneltti. Bunca güzelliğin arasında bile kuantum geometrisini mi düşünüyordu? Dikkatli olmazsa hiçbir çocuğun istemeyeceği garip bir anneye dönüşecekti.

Yükseklere tırmandıkça kendim etrafıyla ilgilenmeye zorladı. Çamların ve fundaların kokusunu içine çekti, güneşin farklı bir ısıyla parladığını fark etti. Ağaçlar kırılğan bir yeşil dantel oluşturmaya başlamıştı. Bahar geliyordu, çok yakında bu dağlar yeni açan bir yaşamla dolacaktı.

Güzelliklerle mest olmak yerine gittikçe içinin daraldığını hissetti, günlerdir içinde hissettiği felaket önsezisi gittikçe büyüyordu. Kendini tamamıyla işine vererek düşünmeyi hep erteliyordu ama etrafındaki sessiz, nemli orman artık bunu daha fazla erteleyemeyeceğini söylüyordu.

Nefes almakta zorlanmaya başlayınca yolun kenarında dinlenebileceği bir kayalık buldu. Suçluluk duygusuyla yaşamaktan çok yorulmuştu. Cal yaptığı şeyden ötürü onu hiç affetmeyecekti; çocuklarına bu düşmanlığı akıtmaması için dua etmekten başka çaresi yoktu.

sezinn

Eve vardıkları ilk gece savurduğu üstü kapalı cinsel tehdidi hatırladı, onu gerçekten buna zorlayıp zorlamayacağı hakkında en ufak bir fikri dahi yoktu. Ürpererek vadiden aşağı, koyu renk kaplı evin çatısına ve hilal şeklindeki park yerine baktı. Bahçe kapısından bir arabanın döndüğünü gördü. Cal'm Jeep'i. Çizgi romanlarından almak için mi dönmüştü?

Evin her yerine dağılmışlardı: *X-Men*, *Yenilmezler*, *Korku Mezarı* ve hatta *Bugs Bunny*. Çizgi romanlardan birini her görüşünde en azından doğru giden bir şey olduğunu düşünerek şükreliyordu. Zekâ dengeleniyordu. Elbette ki onun zihinsel geriliği Jane'in dehasıyla birleşecek ve çocuk bir ucube olmaktan kurtulacaktı. Bu müteşekkirliliğini çizgi romanların yerlerinde kalmasını sağlayarak, temizlikçilere bile dokundurtmayarak göstermeye çabalıyordu.

Ama bu iyi niyeti hapis hayatına bir iyileşme getirmiyordu. Yalnız kalmak işine faydalıydı ama buna tahammül ederek Cal'm eline çok fazla güç verdiğini fark etti. Geri dönmezsem ne yapar, diye merak etti. Yürüyüşe çıktığını biliyordu ama geri dönmezse ne tepki verirdi? Ya kapıdan çıkıp bir telefon bularak, havaalanına kadar bir taksi tutarsa?

Onu endişelendirme fikri ruh halinin biraz olsun düzelmesine sebep oldu. Dirseklerine yaslanarak yüzünü kaldırdı ve taşların soğuğu içine işlemeye başlayana kadar güneşin tadını çıkardı. Sonra ayağa kalkarak yeniden vadiye bakı.

Ev ve sahibi orada duruyordu; dağlar ise yükseliyordu. Tırmanmaya başladı.

Cal elinde Jane'in çantasıyla oturma odasına girdi ve oradan da verandaya açılan camlı kapılardan geçti ama hâlâ Jane'den bir iz yoktu. Bunun tek anlamı olabilirdi. Dağa tırmanmıştı.

Onun her gün yürüdüğünü biliyordu ama sorduğunda evden çok uzaklaşmadığını söylemişti. Anlaşılan bugün uzaklaşmıştı ve kaybolmuştu! Tanıdığı 180 IQ'ya sahip olan en aptal kadındı.

"Lanet olsun!" Çantayı koltuğa fırlattı. Çantanın kilidi açılarak içindekiler döküldü.

"Bir sorun mu var, C-Man?"

"Ne? Ah, hayır." Cal en küçük kardeşi Ethan'ı unutmuştu. Ethan yirmi dakika önce bahçe kapısında belirdiğinde Cal bir telefon konuşması yapması gerektiği bahanesiyle eve dönmüş ve kayıp karısının nerede olduğuna dair bir ipucu bulmaya çalışırken yakalanmıştı.

sezinn

Jane'i ailesine tanıştırmadan önce birkaç gün daha kazanmaya çalışma planı düşündüğünden daha fazla zorlamaya başlamıştı onu. Ethan kayak gezisinden döneli üç gün olmuştu, ailesi de iki gün önce tatilden dönmüştü ve hepsi peşine düşmüşlerdi.

"Cüzdanımı arıyordum," diye yalan söyledi. "Jane'in çantasına koymuş olabileceğini düşündüm."

Ethan bir Honda'yı kızartabilecek boyutlardaki şöminenin yanında duran koltuktan doğrularak dışarı açılan kapılara doğru yürüdü. Kardeşini izleyen Cal'ın öfkesi biraz olsun söndü.

Gabe ile Cal sokakta oynarlarken, Ethan okul tiyatro çalışmalarına katılırdı. O da iyi bir sporcuydu ama organize sporlar ilgisini çekmiyordu çünkü kazanmanın ne kadar önemli bir şey olduğunu kavrayamıyordu.

Sarışın, Cal ile Gabe'den daha ince yapılı ve kalp kıracak kadar yakışıklıydı; üç kardeşten annelerine benzeyen sadece oydu, modele benzeyen yakışıklılığı Cal ve Gabe tarafından sürekli azarlanmasına yol açmıştı. Kaim ve uzun kirpikli açık kahverengi gözleri ve hiç kırılmamış bir burnu vardı. Koyu sarı saçları her zaman tutucu bir kesime sahipti ve üzerinde hep tarak izi bulunurdu. Genellikle düğme yakalı kumaş gömlek, ütülü Dockers pantolon ve mokasen ayakkabı giyerdi ama bugün üzerinde eski bir Grateful Dead tişörtü ve kot vardı. Ethan bu giysilerle Brooks Brothers'tan giyiniyormuş gibi görünüyordu.

Cal kaşlarını çatarak ona baktı. "O tişörtü ütüledin mi?"

"Sadece biraz dokundurdum."

"Tanrım, Eth böyle boktan işleri yapmaktan vazgeçmelisin."

Ethan ağabeyini çok rahatsız ettiğini bildiği o İsa tebessümünü kullandı. "Bazılarımız görüntüleriyle gurur duyar." Cal'ın çamurlu botlarına hoşnutsuzlukla baktı. "Bazıları da bunu hiç umursamaz."

"Olabilir, götlek." Ethan ortalıktayken Cal'ın kullandığı dil hep bozuluyordu. Bu çocuğun sürekli temkinli olması onu küfretmeye yöneltiyordu. Gerçi bu durum Ethan'm canını hiç sıkıyordu. Üç erkeğin en genci olduğu için ağabeyleri onu küçük yaşta sertleştirmişlerdi. Çocukken bile Gabe ile Cal Ethan'ın onlardan çok daha kırılgan olduğuna karar vermiş ve onu kendine bakacak hale getirmişlerdi. Bonner ailesinde kimse bunu dile getirmese de hepsi içten içe en çok Ethan'ı severdi.

Cal ona saygı da duyardı. Ethan yirmili yaşlarında üniversitedeyken çok vahşi bir dönem geçirmişti, çok fazla içmiş, sayısız kadınla yatmıştı ama bir noktadan sonra kararını vermiş ve bir vaiz olarak yaşamını sürdürmüştü.

"Hastaları ziyaret etmek işimin bir parçası/" dedi Ethan. "Neden yeni eşine de bir bakmıyorum?"

"Bundan hiç hoşlanmaz. Kadınların nasıl olduğunu bilirsin. Aileyle tanışmadan önce tamamen toparlanmak istiyor, böylece üzerinizde iyi bir etki bırakacağını düşünüyor."

sezinn

"Bunun ne zaman olacağını düşünüyorsun? Annemle babam da artık kasabaya döndüler ve onunla tanışmak için sabırsızlanıyorlar. Annie de işleri gerçekten karıştırıyor çünkü o karını gördü ve biz görmedik."

"Ülkeyi gezip tozmanız benim suçum değil."

"Kayak gezimden döneli üç gün oldu."

"Eh, dün akşam yemeğe geldiğimde de söylediğim gibi Jane sen dönmeden önce hastalandı. Lanet olası grip. Birkaç güne kadar iyileşecektir, en geç önümüzdeki haftaya, o zaman onu eve getireceğim. Ama onu sık sık görmek gibi bir beklentiniz olmasın. Çalışmaları onun için çok önemli ve bilgisayarından uzakta çok vakit geçiremez."

Ethan sadece otuz yaşındaydı ama ona yaşlı ve bilge gözlerle baktı. "Konuşmaya ihtiyacın varsa seni dinlemek isterim, C-Man."

"Ailede herkesin işlerime burnunu sokmayı istemesi dışında konuşacağım hiçbir şey yok."

"Gabe böyle bir şey yapmıyor."

"Evet, Gabe yapmıyor." Cal ellerini kotunun arka ceplerine soktu. "Keşke yapsaydı."

"İkisi de susarak yaralı ortanca kardeşlerini düşündüler. Meksika'daydı. Kendinden kaçmakla meşguldü.

"Eve gelmesini çok isterdim," dedi Ethan.

"Salvation'ı yıllar önce terk etti. Burası onun için ev değil artık."

"Sanırım Cherry ile Jamie'nin olmadığı hiçbir yer ona ev değil."

Ethan'm sesi kısıldı, Cal uzaklara baktı. Anın sıkınusım geçirebilmek için Jane'in çantasından dökülenleri toplamaya başladı. Neredeydi? Geçen iki hafta boyunca ondan uzak durmaya ve sakinleşmeye çalışmıştı.

Ayrıca onun kendini yalnız hissetmesini ve hapishanesinin anahtarının Cal'da olduğunu anlamasını da istemişti. Maalesef hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Ethan yardıma geldi. "Eğer Jane'in gripi kötüyse belki de hastaneye götürülmeli."

"Hayır." Cal kardeşine bakmamak için küçük hesap makinesiyle kaleme uzandı. "Kendini çok zorladı ama biraz daha dinlenince kendini çok daha iyi hissedecektir."

"Senin küçük sürtüklerine hiç benzemiyor."

"Neye benzediğini nereden biliyorsun?" Başını kaldırınca Ethan'ın Jane'in cüzdanından düşmüş olan ehliyetindeki fotoğrafı incelediğini gördü. "Çıküğüm kadınların hiçbirisi sürtük değildi."

sezinn

"Ama bilim insanı da değildi." Güldü. "Bu ise öyle. Hâlâ bir fizikçi ile evlendiğine inanamıyorum. Hatırladığım tek şey lisede fizikten geçmenin tek sebebi dersi Koç Gill'in veriyor olmasıydı."

"Sen kahrolası bir yalancısın. O dersten A almıştım."

"Ama C hak ediyordun."

"B eksisi."

Ethan sırtıtarak ehliyeti salladı. "Babama iddiayı kazandığımı söylemek için sabırsızlanıyorum."

"Ne iddiası?"

"Evlendiğin kadının yaşıyla ilgili olanı. O düşünüyordu kız izciler toplantısında planlamamız gerektiğini söylemişti ama ben aklının başına geldiğim söyledim. Sana inanıyordum ve haklı çıküm."

Cal rahatsız olmuştu. Herkesin Jane'in yirmi sekiz yaşında olduğunu öğrenmesini istemiyordu ama ehliyetinde doğum tarihi yazıyordu ve bunu inkâr edemezdi. "Yirmi beşinden fazla görünmüyor."

"Bu konuda neden bu kadar hassas olduğunu anlamıyorum. İnsanın yaşıyla evlenmesinde bir gariplik yok ki."

"Yaşıtlım sayılmaz."

"İki yaş daha genç. Büyük bir fark değil."

"İki yaş mı? Sen neden bahsediyorsun?" Ehliyeti hızla çekti. "Benden iki yaş küçük değil, o..."

"Ah, şey." Ethan geri adım attı. "Ben gitsem iyi olacak."

Cal ehliyetin üzerinde gördüğü şey karşısında donakalmıştı, ne kardeşinin sesindeki mutluluğu ne de birkaç dakika sonra kapının kapandığını duydu. Elindeki ehliyetin üzerindeki doğum tarihinden başka hiçbir şeyi algılayamıyordu.

Ehliyetin kaplamasını parmağıyla ovaladı. Belki de plastiğin üzerindeki bir kir tarihin öyle görünmesine sebep oluyordu. Ya da basım hatasıydı. Lanet olası taşıt müdürlüğü işleri bir türlü doğru yapamıyordu.

Aslında hata olmadığını biliyordu. O sevimsiz, lanet olası sayılarda bir hata yoktu. Karısı otuz dört yaşındaydı ve hayatının en büyük çuvallamasım yaşıyordu.

"Calvin seni almak için çok geçmeden gelir," dedi Annie Glide.

Jane üzerinde Amerikan bayrağı kalmulan olan seramik kupadan çay yudumladıktan sonra kupayı bırakarak bakışlarını Annie'nin dağınık salonunda gezdirdi. Alışılmışın dışındaki

sezinn

dekorasyonuna rağmen burası bir yuvaydı, insanın ait olabileceği bir yer. "Ah, sanmam. Nerede olduğumu bilmiyor."

"Çok yakında bulur. Bu çocuklar daha altan bezliken bu dağlarda geziyorlardı."

Cal'ın bezli halini hayal dahi edemiyordu. Muhtemelen göğüs kıllarına ve kavgacı tavırlara sahip olarak doğmuştu. "Bu evin onunkine bu kadar yakın olduğuna inanamıyorum. Seninle ilk tanıştığımız gün, o çirkin bahçe kapılarına varana kadar kilometrelerce yol kat ettiğimizi düşünmüştüm."

"Ettin. Kasabaya giden yol Heartache Dağı'nın çevresinden dolaşır. Bu sabah sen kestirmeden geldin."

Jane dağın tepesine ulaşır aşağı baktığında Annie Glide'ın teneke çatısını gördüğünde çok şaşırmıştı. Önce tanıyamamıştı, sonra verandanın köşesinde asılı olan renkli rüzgâr gülünü görmüştü. Görüşeli daha iki hafta bile olmamıştı ama Annie onu günlerden beri bekliyormuş gibi karşılamıştı.

"Mısır ekmeği yapmayı biliyor musun Janie Bonner?"

"Birkaç kez yapmıştım."

"İçine biraz ekşi ve yağlı süt katmadığın sürece güzel olmaz."

"Bunu unutmayacağım."

"Bu kadar hastalanmadan önce kendi elma marmeladımı yapardım. Sıcak mısır ekmeğinin üzerine sürülmüş soğuk elma marmeladı gibisi yoktur. Onu yapmak için gerçekten yumuşak elmalar bulmalısın ayrıca soyarken de çok dikkatli olmalısın çünkü kimse o güzel elma marmeladının içinden sert bir kabuğun çıkıvermesinden hoşlanmaz."

"Eğer bir gün yaparsam, dikkatli olacağım."

Jane oraya vardığından beri Annie aynı şeyi yapıyordu, ona birtakım tarifler ve yaygın inanışlara dair örnekler veriyordu: üşütmelere karşı zencefil çayı, hıçkırıklar için dokuz yudum su, pancarlar mart ayının yirmi altı, yirmi yedi ya da yirmi sekizinci gününde dikilmeli, geç kalınırsa alız kalırlar.

Bu bilgileri bir gün kullanma ihtimali olmamasına rağmen hepsini dikkatle dinlediğini fark etti. Annie'nin tavsiyeleri eski nesil ile yeni nesil arasındaki devamlılığı sağlıyordu. Bu dağlarda kökler çok derinlere iniyordu, kendini köksüz hisseden biri için her söylenen söz aile, tarih ve geleneklerle sıkı bir bağ kuruyordu, bunlar özlemini duyduğu şeylerdi.

"... mantı yapüğün zaman hamura bir yumurta ve bir tutam adaçayı koymayı unutma." Öksürmeye başladı, Jane ona endişeyle baktı. Toparlandığında kiraz kırmızısı ojelere sahip olan tırnaklarını göstererek elini salladı. "Beni hâlâ dinlemeye devam ediyorsun. Şu ana kadar, 'Annie çeneni kapa, kulaklarım yoruldu,' dememiş olmana çok şaşıyorum."

"Seni dinlemeyi seviyorum."

sezinn

"Sen iyi bir kızsın Janie Bonner. Calvin'in seninle evlenmiş olmasına şaşıyorum."

Jane güldü. Annie Glide umulmadık bir insandı. Jane'in tanıdığı tek aile büyüğü babasının bencil ve dar görüşlü annesiydi.

"Bahçemi özledim. O beş para etmez Joey Neeson bahçeyi benim için birkaç hafta önce sürdürdü ama burada yabancıların çalışmasından hoşlanmıyorum. Calvin sürekli olarak bir şeyleri tamir etmeleri için yabancıları gönderip duruyor ama ben yaptırmıyorum. Yabancıları bırak ailenin bile işlerime burnunu sokmasından hoşlanmıyorum." Başını iki yana salladı. "Bahçemi bu bahara yeterince güçlü bir şekilde hazırlayabileceğim! düşünüyordum ama kendimi kandırıyorum. Ethan gelip bana yardım edeceğini söyledi ama zavallı çocuğun kilisede yapılacak çok işi var ve benim de onun bahçeme bakamayacak kadar hanım evladı olduğunu söyleyecek cesaretim yok." Delici mavi gözleriyle Jane'e yan yan baktı. "Bahçemi özleyeceğim kesin ama yabancıların onu benim adıma ekmesine izin vermeyeceğim."

Jane yaşlı kadının manevrasını fark etti ama bundan hiç de rahatsız olmadı. Tam tersine kendini pohpohlanmış gibi hissetti. "Bana ne yapılacağını gösterirsen sana yardım etmekten mutluluk duyarım."

Annie elini göğsüne bastırdı. "Bunu benim için yapar mısın?"

Jane onun sahte şaşkınlığına güldü. "Çok hoşuma gider. Hiç bahçem olmadı."

"Pekâlâ, sorun değil. Calvin yarın sabah ilk iş olarak seni buraya getirsin. Öncelikle patatesleri ekmemiz gerekir. Geç bile kaldık, onları şubat ayında ekmeyi tercih ediyorum, ayın karanlık döneminde ama hızlı davranırsak hâlâ olabilirler. Sonra da soğanları ve onların ardından da pancarları ekeriz."

"Kulağa çok hoş geliyor." Yaşlı kadının yeteri kadar iyi beslenmediğinden kuşkulandı. "Bize biraz öğle yemeği hazırlamama ne dersin? Acıkmaya başladım."

"Bu gerçekten de çok iyi bir fikir. Amber Lynn seyahatinden döndü ve dün bana fasulye çorbası getirdi. Onu ısıtabilirsin. Elbette ki ona öğrettiğim gibi yapmamış. İşte Amber Lynn de böyle."

Demek Cal'ın ailesi dönmüştü. Mutfağa giderken kendisini onlara götürmemesine nasıl bir açıklama getirdiğini merak etti.

Jane çorbaların birini porselen diğerini de plastik bir kâseye koydu. Yanlarına da tezgâhın üzerindeki tavada duran mısır ekmeğinden birer dilim kesti. Mutfak masasında yemeklerini yerken bir yemekten bundan daha fazla hoşlanamayacağını düşündü. İki haftalık yalnızlığın ardından biriyle birlikte olmak çok güzeldi, hem de bu kişi sürekli olarak hırlayarak emir yağdırmıyor ve ona ateş saçan gözlerle bakmıyorsa.

Bulaşıkları yıkadıktan sonra salona geçen Annie'ye bir bardak çay getirirken duvarda asılı olan resimler, seramik balerinler ve kapının yanındaki saatlerin arasında duran üç diplomayı fark etti.

sezinn

"Onlar torunlarımın diplomaları," dedi Annie, "ama bana verdiler. Alüncü sınıftan sonra okuldan ayrılmak zorunda kalmamın canımı çok sıktığını biliyorlardı bu nedenle üçü de mezun oldukları gün üniversite diplomalarını getirip bana verdiler. Calvin'inki en üstte olan."

Jane masanın üzerinden gözlüğünü alarak en üstteki diplomaya baktı. Michigan Üniversitesi'ndendi, üzerinde Calvin E. Bonner'ın Fen Fakültesi'nden en yüksek onur derecesiyle mezun olduğu yazıyordu.

Summa Cum Laude.

Jane'in eli boğazına gitti. Başı dönmeye başlamıştı. "Cal *summa cum laude* ile mi mezun oldu?"

"Bir çocuk gerçekten zeki olduğunda böyle diyorlar, sen bir profesör olarak bunu zaten biliyorsundur. Calvin'im bir akıl küpüdür."

"O..." Yutkundu, kulaklarındaki baskıyı ve homurtuyu azaltmaya çalıştı. "Bu onur derecesini nereden aldı?"

"Sana bunu söylemedi mi? Sporcuların çoğu oldukça basit dersleri seçerler ama Calvin'im öyle değildi. Biyolojiden mezun. Her zaman ormanda dolaşarak bir şeyleri araştırıp toplamayı severdi."

"Biyoloji mi?" Jane midesine yumruk yemiş gibiydi.

Annie gözlerini kıstı. "Bunları bilmemen bana çok garip geldi, Janie Bonner."

"Sarırm bu konuyu hiç açmamışız." Oda sallanmaya başlamıştı, bayılmak üzereydi. Beceriksiz hareketlerle arkasına dönerken sıcak çayı eline döktü ve mutfığa doğru yalpalayarak ilerledi.

"Janie? Bir sorun mu var?"

Konuşamadı. Bardağı evyeye düşürürken kulpu elinde kaldı. Parmaklarını ağzına bastırarak içinde büyüyen dehşetle baş etmeye çalıştı. Nasıl bu kadar aptal olabilmmişti? İşlediği onca suça rağmen kaçmaya çalıştığı felaketin eşiğindeydi, çocuğu hiç de sıradan olmayacaktı.

Gerçekler pembe hayallerini yok ederken evyeyi sımsıkı yakaladı. Cal'm Michigan Üniversitesi'ne girdiğini biliyordu ama bu konuda ciddi olduğunu düşünmemişti. Sporcular üniversitede mümkün olduğu kadar basit dersler alıp sonra da bitirmeden okulu terk etmezler miydi? Biyolojiyi ana dal olarak seçmesi ve ülkenin en saygın üniversitelerinden birinden onur derecesiyle mezun olmuş olması Jane'in kabullenemeyeceği kadar korkunç bir durumdu.

Zekâsı ortalamanın üstündeydi. Bu gerçek karşısında çılgınlıkla aüp duruyordu. Değer verdiği tek özelliği, yani aptallığı aslında sadece bir yanılsamaydı, Cal'in bilinçli bir şekilde yarattığı bir yanılsama. Bunu göremeyerek çocuğunu da kendi yaşadığı yalnızlığı ve mutsuzluğu yaşamaya mahkûm etmişti.

Panik her yanını sardı. Kıymetli çocuğu onun gibi bir ucube olacaktı.

sezinn

Bunun olmasına izin veremezdi. Çocuğunun kendi çektiklerini çektiğini görmektense ölmeyi tercih ederdi. Taşınacaktı! Bebeğini Afrika'ya, kıtanın en ilkel, en uzak noktasına götürecekti. Onu kendi eğitecekti, çocuğu böylelikle diğer çocukların ne kadar zalim olabileceklerinin farkına varmayacaktı.

Gözleri yaşlarla doldu. Ne yapmışta? Tanrı başına bu kadar kötü bir şey gelmesine nasıl izin vermişti?

Annie'nin sözleri acısını daha da artırdı. "Bu Calvin olmalı. Sana peşinden geleceğini söylemiştim."

Araba kapısının kapanışım ve basamakları çıkan sert ayak seslerini duydu.

"Janel O nerede, lanet olsun?"

Jane salona daldı. "Seni piç kurusu!"

Cal ona doğru yürüdü, yüzü değişmişti. "Hanımefendi, yapman gereken *açıklamalar* var."

"Tanrım, senden *nefret* ediyorum!"

"Benim senden ettiğimden fazla olamaz!" Cal'ın gözleri öfkeyle yanıyordu ama orada daha önce bu kadar açıkça görmediği bir şey daha vardı, Jane buna daha önce dikkat etmemiş olduğuna inanamadı: keskin bir zekâ.

Üzerine atlayıp gözlerindeki o parıltıyı söküp almak, kafatasım açarak beynini çıkarmak istiyordu. Aptal olması gerekiyordu! Çizgi roman okuyordu! Ona nasıl ihanet ederdi?

Son kontrolünü de kaybetmek üzereydi, oradan hemen uzaklaşması gerekiyordu. Öfkeli bir çılgılla arkasını dönerek mutfığa koştu ve arka kapıdan dışarı fırladı.

Koşmaya başladığında arkasından gelen öfkeli bir kükreme duydu. "Hemen buraya gel! Beni peşinden koşmaya zorlama, pişman olursun!"

Jane bir şeylere vurmak istiyordu. Kendini derin bir çukura atıp toprağın üstüne kapanmasını istiyordu, içinde hissettiği korkunç acıyı durduracak her şeye razıydı. Şu an bile her şeyin ötesinde sevdiği bu bebek bir ucube olacaktı.

Arkasından geldiğini duymadı, onu hızla tutup çevirdiğinde inledi. "Sana durmanı söyledim!" diye bağırdı.

"Her şeyi mahvettin!" diye bağırdı Jane.

"Ben mi?" Yüzü öfkeyle soldu. "Seni lanet olası yalancı! Yaşlı bir kadınsın! Kahrolası yaşlı bir kadın!"

"Seni sırf bu yüzden hiç affetmeyeceğim!" Jane ellerini yumruk yaparak onun göğsüne vurmaya başladı, öyle sert vuruyordu ki koluna sana girdi.

sezinn

Cal öfkeden kuduruyordu. Kollarını tutmaya çalıştı ama Jane öyle sinirlenmişti ki tutulması imkânsızdı. Bu adam onun doğmamış çocuğuna zarar vermişti ve daha önce hiç kimseye bir fiske bile vurmamış olmasına rağmen adamın kanını istiyordu.

Jane daha da vahşileşti. Gözlüğü uçtu ama umursamadı. Cal'ı tekmeledi, ürmeladı, verebileceği tüm haşan vermek istiyordu.

"Şunu hemen kes! Kes şunu!" Cal'ın feryadı ağaçları bile sarstı. Bir kez daha Jane'i zapt etmeye uğraştı ama Jane bu kez de koluna dişlerini geçirdi.

"Ah!" Gözleri öfkeyle irileşti. "Acıdı, lanet olası!"

Şiddet kendini iyi hissetmesini sağlamıştı. Kasığına vurmak üzere dizini kaldırdığı anda ayaklarının yerden kesildiğini hissetti.

"Ah, hayır, bunu yapmayacaksın..."

Cal onunla birlikte yere yuvarlandı, düşüşünü bedeniyle yavaşlattıktan sonra dönerek onu yere mıhladı.

Bu mücadele Jane'i tüketmişti ama adam hayatı boyunca darbelerle savaşmıştı ve onda hiçbir değişiklik yoktu. Ama her nedense çok öfkeliydi ve Jane'e bunları yapması için izin vermişti.

"Olduğun yerde kal, duydun mu beni? Deli gibi davranıyorsun! Delisin! Bana yalan söyledin, beni kandırdın ve şimdi de beni öldürmeye çalışıyorsun, taşıdığın bebeğe bunların iyi gelmeyeceğini söylememe gerek bile yok. Kesinlikle bir tımarhaneye kapatılmalı ve bir kutu Thorazine ile uyutulmalısın."

Jane'in gözleri yaşlarla dolmuştu, Cal'm görmesini istemedi ama tutmayı başaramadı. "Her şeyi mahvettin."

"Ben mi?" Yeniden öfkeyle bağırdı. "Aklını kaçırmış gibi davranan ben değilim. Ayrıca herkese yirmi sekiz yaşında olduğunu söyleyen de ben değilim, lanet olası!"

"Sana hiç yirmi sekiz yaşında olduğumu söylemedim ve bana küfretme!"

"Otuz dört yaşındasın! *Otuz dört*! Bundan bana bahsetmeyi düşünüyor muydun?"

"Ne zaman söyleseydim? Dersime daldığın zaman mı yoksa bana telefonda bağırıp dururken mi söyleseydim? Beni uçağa doğru iterken söylemiş olmama ne dersin? Ya da beni evine kapatıktan sonra söylemeliydim, öyle mi? Sana söylemem gereken zaman bu muydu?"

"Lafı çevirme. Benim için önemli olduğunu biliyordun ve beni kasten yanılttın."

"Kasten mi? Aptal bir oyuncu için ne büyük bir laf. O ahmakça taşralı hareketlerim yapıp herkesin bir aptal olduğunu düşünmesi sana sevimli mi geliyor? Senin eğlenme şeklin de bu mu?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

sezinn

Kelimeler ağızından tükürürcesine çıktı. "Michigan Üniversitesi. *Summa cum laude*."

"Ah, o." Bedenindeki gerginlik ve Jane'in üzerindeki ağırlığı azaldı.

"Tanrım, senden nefret ediyorum," diye fısıldadı Jane. "Sperm bankasında daha şanslı olabilirdim."

"Kesinlikle ilk başvurman gereken yer orasıydı."

Sözlerine rağmen sesi artık eskisi kadar öfkeli çıkmıyordu ama Jane'in midesi asitle kaplanmış gibiydi. Ona sorması gerektiğini biliyordu ama alacağı cevaptan da korkuyordu, kendini konuşmaya zorladı. "IQ'n kaç?"

"Hiçbir fikrim yok. Senin gibi alruma dövmeyle falan kazıtmadım." Yana yuvarlanarak, ayağa kalkmak için debelenmesine izin verdi.

"O zaman SAT puanını söyle. Kaçtı?"

"Hatırlamıyorum."

Ona acı gözlerle baktı. "Yalan söylüyorsun. Herkes SAT puanım hatırlar."

Cal ayağa kalkarken kotuna yapışan ıslak yaprakları temizledi.

"Söyle bana, lanet olası!"

"Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim." Rahatsız olmuştu ama tehlikeli görünmüyordu.

Bu Jane'i sakinleştirmede. Tam tersine yeni bir histeri krizine girmek üzereydi. "Bana hemen söyle yoksa yemin ederim seni öldürmenin bir yolunu bulurum! Yemeğine cam tozu karıştırırım! Uyurken seni kasap bıçağıyla bıçaklarım! Duşa girmeni bekler ve suya elektrikli bir alet atarım! Kapıdan içeri girerken kafana beyzbol sopasıyla vururum!"

Kotunu temizlemekten vazgeçerek endişeden çok, meraklı gözlerle onu süzmeye başladı. Jane gittikçe daha mantıksız davrandığının farkındaydı ve bu onu daha da ateşlendirdi. "Söyle bana!"

"Sen kana susamışsın." Hafif bir şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Şu elektrikli alet işi için... Duşa yetişmesi için uzatma kablolarına ya da öyle bir şeye ihtiyacın olacak. Ya da belki de prize takmayı düşünmüyorsunuzdur."

Jane kendini iyice aptal gibi hissederek dişlerini gıcırdattı. "Prize takılı olmazsa seni çarpmaz, değil mi?"

"Doğru bir gözlem."

Jane derin bir nefes alarak aklını başına toplamaya çalıştı. "Bana SAT puanını söyle. Bu kadarım borçlusun."

sezinn

Omuz silkerek gözlüğünü yerden almak üzere eğildi. "Bin dört yüz ya da onun gibi bir şey. Biraz daha düşük de olabilir."

"*Bin dört yüz*!" Ona tüm gücüyle bir yumruk attıktan sonra ağaçlara doğru kaçtı. Hem ikiyüzlü hem de sahtekârdı, acı ruhunun derinliklerine işlemiştı. Craig bile bu adamdan daha akıllı değildi.

"Seninle kıyaslanırsa aptal anlamına gelir," diye seslendi arkasından.

"Bir daha sakın benimle konuşma."

Peşinden geldi ama ona dokunmadı.

"Yapma Rosebud, sakinleş ki ben de seni bana yapmış oldukların için parçalayabileyim, çünkü bu benim lanet olası SAT puanlarımdan çok daha kötü bir durum."

Jane hızla ona döndü. "Sen bana bir şey yapmadın! Sen bunu benim çocuğuma yaptın, bunu göremiyor musun? Senin yüzünden masum bir çocuk bir ucube olarak büyüyecek."

"Sana aptal olduğumu hiç söylemedim. Bunu sen varsaydın."

"İlk buluştuğumuz gece tam bir aptal gibi konuşuyordun!"

Dudağının kenarında bir kas seğirdi. "Yerel renk diyelim. Özür dilemiyorum."

"Evin her yanında çizgi romanlar var!"

"Beklentilerim pekiştiriyordum."

Jane işte o zaman çöktü. Cal'a arkasını döndü, kollarım en yakındaki ağacın gövdesine çaprazlayarak alnını bileğine yasladı. Çocukluğundaki tüm aşağılanmalar bir anda zihninde canlandı: sataşmalar, zulümler, herkesten ayrı yaşamak. Hiç uyum sağlayamamıştı ve şimdi de çocuğu sağlayamayacaktı.

"Bebeği Afrika'ya götüreceğim," diye fısıldadı. "Uygarlıktan uzağa. Onu kendim eğiteceğim böylelikle diğer çocukların sataşmalarına maruz kalmayacak."

Şaşırttı derecede nazik bir el sırtını sıvazlamaya başladı. "Oğlana bunu yapmana izin veremem, Rosebud."

"Ne ucube bir kız olduğunu gör de önce."

"Oğlan bir ucube olmayacak. Baban senin öyle olduğunu mu düşünüyordu?"

Bir anda Jane'in içindeki her şey sükûnete kavuştu. Ondan uzaklaştı, rüzgârlığının cebini karıştırarak burnunu sümkürdü ve gözlerini sildi, kontrolünü kazanmak adına zamanı değerlendirdi. Nasıl böylesine dağılmıştı? Cal artık onun deli olduğunu düşünüyor olmalıydı.

sezinn

Burnunu son kez sümküdü. Cal ona gözlüğünü uzattı, Jane sapların birine takılmış olan yosunu görmezden gelerek taktı. "Bu kadar korkunç bir sahneye sebep olduğum için özür dilerim. Bana ne olduğunu bilemiyorum. Hayatımda hiç kimseye vurmadım."

"İyi geliyor, değil mi?" Sıttı ve yanağında beliren gamze Jane'i hayret içinde bıraktı. Düşüncelerini toparlayamadan önce bir süre öylece bakakaldı.

"Şiddet hiçbir şeyi çözmez ve seni gerçekten kötü bir şekilde incitebilirdim."

"Seni yeniden kızdırmaya çalışmıyorum Rosebud ama iş yumruk atmaya gelince verebileceğin çok fazla bir zarar yok." Kolunu tutarak onu eve doğru yürütmeye başladı.

"Bu benim hatam. Hepsi baştan beri benim hatam. Sporcular ve Güneyliler hakkında söylenen klişelere inanmış olmasaydım, zihinsel yeteneklerini çok daha iyi yargılayabilirdim."

"Her neyse. Bana babanı anlat."

Jane tökezledi ama Cal'ın onu dirseğinden tutan eli hemen toparlanmasını sağladı. "Söylenecek bir şey yok. Delgeç üreten bir şirketin muhasebecisiydi."

"Akıllı mıydı?"

"Zekiydi ama dâhi değildi."

"Sanırım anlayabiliyorum."

"Neden bahsettiğini anlamadım."

"Seninle ne yapacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu, değil mi?"

Jane adımlarını hızlandırdı. "Elinden geleni yaptı. Bu konuyu konuşmak istemiyorum."

"Çocukluk sorunlarının beyninin büyüklüğünden çok, babanın tavırlarından kaynaklandığını hiç düşündün mü?"

"Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Diplomam öyle demiyor."

Cevap veremedi çünkü evin arka tarafına varmışlardı ve Annie tel kapının ardında onları bekliyordu. Torununa öfkeyle çıkışta. "Neyin var senin? Hamile bir kadın böylesine üzülür mü? Bu bebeği etkiler."

"Ne demek istiyorsun?" Saldırgan bir tavırla diklendi. "Hamile olduğunu sana kim söyledi?"

"Hamile olmasaydı onunla evlenmezdin. O kadar akıllı değilsin."

Jane çok duyulanmışta. "Teşekkür ederim, Annie."

sezin

"Ve sen!" diyerek ona döndü Annie. "O hareketleri yaparken aklından ne geçiyordu? Calvin seni her kızdırdığında böyle deliye dönersen bebek daha ilk nefesini alamadan kendi kordonuyla boğulur."

Jane bunun fizyolojik olarak mümkün olmayacağını söyleyecekti ama vazgeçti. "Daha dikkatli olacağım."

"Seni bir sonraki kızdırışmda av tüfeğini ona doğrult."

"Sen kendi işine baksana, yaşlı yarasa," diye kükredi Cal. "Bana yapacakları konusunda yeterince fikri var zaten."

Annie başını Jane'e doğru çevirdi ve yüzüne bir hüznün çöktü. "Beni dinle, Janie Bonner. Calvin ile aranızda ne oldu da evlilikle sonuçlandı bilemem ama birkaç dakika önce gördüğüm kadarıyla aranızda aşk yok. Cal seninle evlenmiş ve ben buna seviniyorum ama onu yola getirmek için saçma sapan bir şeyler yaptıysan bunları Amber Lynn ile Jim Bonner'm öğrenmemesi için elinden geleni yap. Onlar benim kadar açık görüşlü değildir ve oğullarını incittiğini düşünürlerse bacaklarını koparırlar. Ne demek istediğimi anlatabildim mi?"

Jane güçlükle yutkunurken başıyla anladığını belirtti.

"Güzel." Cal'a döndü. Hüznü yok oldu ve gözlerinde sinsî bir ifade belirdi. "Janie kadar kötü bir gribe yakalanmış birinin dağdan yürüyecek gücü bulabilmiş olması oldukça şaşırtıcı."

Cal bıyık altından bir küfür savurdu. Jane, Annie'ye baktı. "Ne demek istiyorsun? Ben grip değilim."

Cal kolunu yakalayarak onu uzaklaştırmaya başladı. "Hadi Jane, eve gidiyorsun."

"Dur bir dakika! Annie'nin ne demek istediğini anlamam gerekiyor."

Cal onu evin diğer yanına doğru çekmeye başladı ama Jane Annie'nin kıkırtısını duydu. "Sana göbük bağıran dolanması konusunda söylediğimi unutma Janie Bonner çünkü sararım Calvin seni yine üzme üzere."

A ilendeki herkese grip olduğumu mu söyledin?" diye sordu. Jane dağdan aşağı inerlerken. Bu küçük kandırmacayı konuşmak büyüğünü konuşmaktan çok daha kolaydı.

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

sezinn

"Ailenle tanışacağımı umuyordum. Beni buraya getirme sebebin bu değil miydi?"

"Onlarla tanışacaksın. Tanıştırmaya karar verdiğim gün."

Kibri çıraya kıvılcımla yaklaşmak gibiydi. Bunun sebebi aslında son iki haftadır borusunu öttürmesine izin vermesinden kaynaklanıyordu ve Jane'in buna bir son vermesinin zamanı gelmişti. "Bir an önce karar versen iyi olur çünkü beni daha fazla hapis tutmana izin vermeyeceğim."

"Hapis mi? Sen neden bahsediyorsun? Etrafında canını sıkacak kimse olmadan çalışmanı sağladım, ayağının alında dolaşmadım ve sen şikâyet ediyorsun."

"Sakın bana iyilik yapıyormuş havalarına girme!"

"Buna başka ne denebilir bilmiyorum."

"*Mahpusa* ne dersin? *Kapatma? Tecrit etme?* Sakın beni arkandan iş çevirmekle suçlama çünkü yarın Annie'ye bahçesini ekmek için yardıma gidiyorum."

"Ne yapıyorsun?"

Çocuğunun uyumsuzluğunu düşünmekten vazgeç ve Annie ile bahçesini düşün, diye teskin etti Jane kendini. Gözlüğünü çıkardı ve bir kâğıt mendille onu temizlemeye başladı, karmaşık bir denklemle uğraşır gibi bir havaya bürünmüştü. "Annie bahçesinin ekilmesini istiyor. Patatesler önümüzdeki birkaç gün içinde ekilmezse cılız olacak. Soğan ve pancarları da ekeceğiz."

"Onun bahçesini *ekmeyeceksin*. Bahçe istiyorsa ona yardım etmesi için Joey Neeson'ı tutarım."

"O işe yaramazın teki."

"Joey'yi *tanımıyorsun* bile."

"Ben sadece duyduğumu tekrarlıyorum. Hiçbir şeyin yapılmama sebebi Annie'nin çevresinde yabancıların dolaşmasından hoşlanmaması."

"Ah, bak bu çok kötü çünkü bu işi onun için yapmayacaksın."

Jane yeni bir saldırıya geçmek için ağzını açtı ama daha ilk kelimesini bile söyleyemeden, Cal başını avuçlayarak onu aşağı doğru bastırınca yanağı bacağına yapıştı.

"Ne yapıyorsun?" Doğrulmaya çalıştı ama Cal bastırmaya devam etti.

"Annem. Ayakkabıcıdan çıkıyor."

"Tek deli ben değilim! Sen de aklını kaçırmış durumdasın!"

"Ben onlarla tanışabileceğim söyleyene kadar ailemle tanışmayacaksın!" Onu orada tutmaya devam ederken direksiyonu diğer diziyle kontrol altında tutarak el salladı. Lanet

sezinn

olsun! Ailesi neden oralarda daha uzun kalmamıştı? İki ay daha mesela. Onları profesörle tanıştırmayı gerektiğini biliyordu ama bunu mümkün olduğunca erteliyordu. Yaşlı karısı şimdi de sabah yürüyüşüyle her şeyi mahvetmişti.

Bakışlarını aşağı çevirdi. Jane'in yanağı bacağına yapışmıştı, parmaklarının altındaki saçları yumuşacıktı. Her zaman çok düzenliydi ama şu an arkadan tutturmuş olduğu ince örgüler bozulmuştu. İpek sarı saçları elinin ve kotunun üzerine dağılmıştı. İçinde yaprak ve dallar olmasına rağmen güzel saçlara sahipti. Örgüleri arkada bir arada tutan lastik hâlâ yerinde asılıydı, Cal onu oradan çekip tüm saçları dağıtma arzusunu bastırmak zorunda kaldı.

Onu kısa bir süre sonra kaldırması gerektiğini biliyordu, doğ-rulduğu anda öfkeden küplere binecek ve son hızla konuşmaya başlayacakta, burnundan soluyor olmasına rağmen başının kucağında olmasından hoşlanmıştı. Yüzünde çok az makyaj olduğunu fark etti. Yine de o gözlükleri olmadan oldukça sevimliydi. On yedi ile yirmi beş arasında bir yerlerdeydi. Belki de onu hâlâ.

Sanki Jane izin verirdi de... Lanet olsun, çok inatçı bir kadındı. Kaç kez Kelly'nin o kadar tatlı olmamasını istediğini düşündü. Kelly güzel bir kızdı ama onunla hiç adam gibi bir mücadeleye girişeme-mişti, bu da gerçek anlamda hiç gevşeyemediğinin bir göstergesiydi. Bu profesör hakkında söyleyebileceği tek şey ise onun kavgaya etmeyi çok iyi bildiğiydi.

Kaşlarını çattı. Jane'e karşı olan hisleri yumuşuyor muydu? *Kahretsin, hayır.* Kinciydi ve Jane'in ona nasıl oyun oynadığını asla unutmayacakta. Sadece ilk birkaç hafta boyunca hissettiği yoğun öfke biraz azalmıştı, o kadar. Belki de Jane başını ağacın gövdesine yaslayıp bebeği Afrika'ya götüreceğini söylediğinde bu azalma yaşanmıştı.

Kendisine yapmış olduğu şeyin dışında aslında muhtemelen son derece dürüst bir insandı. Lanet olası bir ciddiyete ve tutuculuğa sahipti. Yine de çok çalıştığı ortadaydı, bunu evin her yerine fare pisliği gibi bıraktığı denklemlerle dolu notlardan anlayabiliyordu, erkeklerin dünyasında kendine bir yer edinmişti. Annie'ye yardım etmek istemesi bile onun hakkındaki her şeyi ikinci kez düşünmesine sebep olabiliirdi. Belki de hisleri *azıcık* da olsa yumuşamıştı. Bugün onun düşündüğü kadar aptal olmadığını öğrendiğinde çok üzülmüş ve Cal'ın gerçekten suçlu olduğuna karar vermişti. Cal babasının ona pek çok kötülük yapmış olduğundan emindi.

Başını bir kez daha bakmak için aşağı indirince örgüsünden çıkan san buklelerden birinin fermuarının üzerinde sekiz şeklinde durduğunu gördü. Neredeyse yüksek sesle inleyecekti. Başını kucağına çektiği andan bu yana sertleşmişti. Hatta bu daha önce gerçekleşmişti, Anne'nin bahçesindeki küçük mücadeleleri ve yerde yaşları sırasında başlamıştı. Şu ana kadar inmek yerine daha da kötü bir hale gelmişti. Jane başını biraz çevirecek olsa fermuarının hiç de düz durmadığını fark edecekti. Burada kuşku duyulacak bir durum yoktu. Profesörle kavgaya etmek onu azdırmıştı ve artık bu konuda bir şey yapma zamanının geldiğine inanıyordu. Bu evlilik ona sadece rahatsızlık veriyordu ama bir unsuru kullanarak rahatlama zamanı da gelmişti.

"Ah! Lanet olsun!" Elini hızla Jane'in başından çekerek bacağını ovaladı. "Bu beni ikinci ısırsın! İnsan tükürüğünün hayvanlarınkin-den yüz kat daha tehlikeli olduğunu bilmiyor musun?"

sezinn

"Bunu biyolojiden *summa cum laude* derecesiyle mezun olurken gayet iyi öğrenmiş olduğundan eminim!" Doğrulamak için bir çaba harcadı ve gözlüğünü takta. "Umanın kangren olursun ve kesme işlemini de anestezi vermeden yaparlar. Hatta demir testeresi kullanırlar!"

"Evimde seni kilitleyebileceğim bir çata katı olup olmadığına bakacağım. Tıpkı eski zamanlarda erkeklerin deli kanlarına yaptıkları gibi seni oraya kapatacağım."

"Otuz dört değil de on sekiz olsaydım beni hiçbir yere kapatmayı akıl dahi etmeyeceğinden eminim. Bana bir sürü sakız alıp bütün kasabayı gezdirirdin! Senin zeki bir adam olduğunu öğrendikten sonra çoluk çocuğa olan bu ilgin gözüme daha da garip görünmeye başladı."

"Ben çocuklarla *ilgilenmemi*" Eve giden yola sapı.

"Olgun kadınlarla başa çıkmak konusunda kendine hiç de güvendiğin söylenemez."

"Bak Jane yemin ederim ki... Lanet olsun!" Frene asıldı ve Jane'i yeniden aşağı basürmak için ona uzandı ama geç kalmıştı. Babası Jane'i görmüştü.

Kısık sesle bir küfür savurarak, isteksizce camını indirdi. Arabayı çamur kaplı kırmızı Blazer'ın arkasında durdurduktan sonra seslendi. "Ne oldu baba?"

"Sen ne olduğunu düşünüyorsun? Şu lanet olası bahçe kapısını aç ve beni içeri al."

Harika, diye düşündü nefretle. Bu gerçekten harikaydı, bu sefil güne bir sefillik daha eklenmişti. Başıyla babasını onaylayarak kapıyı açan düğmeye bastı, gaza basarak hızla Blazer'ın yanından geçerek içeri girdi, babasının Jane'i görmesine engel olmaya çalışıyordu.

Jane'e karşı yaşadığı his yumuşaması hali birkaç dakika önce sona ermişti. Onu ailesiyle tanışürmak istemiyordu. Nokta. Babasının, zamanının çoğunu alan aktivitelerden bahsetmemesini umuyordu.

Jane özel hayatını ne kadar az bilirse o kadar iyi olacaktı.

"Benim söylediklerimi yap," dedi Jane'e. "Ve ne olursa olsun hamile olduğunu öğrenmesine izin verme."

"Sonunda öğrenecek."

"Bunu daha sonra yapacağız. Çok sonra. Ve şu *çift odaklı* gözlüğünü çıkar!" Eve vardıkları anda Cal Jane'i hızla eve soktukten sonra babasını karşılamak için yeniden dışarı çıktı.

Jane kapının kapanışını duydu ve Cal'ın keyfinin kaçtığını anladı. Güzel! Bay s *umma cum laude* keyfinin kaçmasını hak etmişti. Dudağını ısırarak mutfağa gitti. Oraya vardığında elini kamına koydu. *Özür dilerim küçüğüm. Bilmiyordum. Çok özür dilerim.*

sezinn

Dağılmış saçlarının arasından birkaç kum yaprak çıkardı. Cal'ın babası içeri girmeden önce kendini toparlamalıydı, dâhi bir çocuğu nasıl yetiştireceğini düşünürken burnunun üzerinde duran gözlüğünü düzeltmekten başka bir şey yapacak enerjiyi bulamadı.

Cal'ın sesini duydu. "... Jane kendim daha iyi hissettiği için Annie'yi görmeye gittik."

"Madem kendini iyi hissediyordu onu kasabaya ailenle tanışmaya da getirebilirdin."

Jane rüzgârlığını çıkararak mutfak taburelerinden birinin üzerine bıraktı ve mutfağa doğru gelen adamlara döndü.

"Baba, dün akşam yemekte annem ve seninle bunu konuştuk. Size anlattım..."

"Boş ver." Cal'ın babası Jane'i gördüğü anda durdu.

Jane'in hayalinde canlandırdığı beyaz saçlı, tombul, neşeli adam görüntüsü onu kapıda gördüğü anda yok olmuştu. Şu an Cal'ın daha yaşlı versiyonunun karşısında duruyordu.

Cal kadar heybetliydi -iri, yakışıklı ve sağlam- kırmızı flanel gömleği, buruşuk pantolonu ve deri çizmeleriyle karşısında dumiyordu. Koyu renkli gür saçları oğlunkilerden daha uzun ve dağınıktı, birkaç tel beyazı vardı ama ellili yaşların ortalarında olmasına rağmen otuz altı yaşındaki oğlundan çok daha genç ve sağlıklı görünüyordu.

Adam bir süre onu süzdü, Jane oğluyla aynı olan o sınır tanımaz dik bakışlara hiç yabancılik çekmeden karşı koydu. Bu bakışlara karşılık verirken onlara layık olduğunu kanıtlamak zomnda olduğunu biliyordu. Adam yine de sıcak bir gülümsemeyle elini uzattı.

"Ben Jim Bonner. Sonunda tanıştığımıza memnun oldum."

"Jane Darlington."

Adamın yüzündeki tebessüm kaybolurken kaşları çatıldı. Elini bıraktı. "Buralarda kadınlar çoğunlukla evlendiklerinde kocalarının soyadlarını alırlar."

"Ben buralardan değilim ve soyadım Darlington. Ayrıca otuz dört yaşındayım."

Arkasından boğulurcasına gelen bir öksürük sesi duydu. Jim Bonner güldü. "İnanmam."

"Ciddiyim. Otuz dört yaşındayım ve her geçen saniye yaşıyorum."

"Bu kadarı yeter, Jane." Cal'ın uyan dolu sesi ona daha fazla sır açıklamamasını tavsiye ediyordu ama bir şey diyemedi.

"Hiç de hasta görünmüyorsun."

"Değilim." Sırtına sürtünen bir el hissetti ve ardından örgüsünü tutan lastik yok oldu.

"Kendini birkaç saat önce iyi hissetmeye başladı," diye araya girdi Cal. "Sonuçta grip."

sezinn

Jane ona dönerek acıyan bakışlarla baktı -yalanlarına ortak olmayacaktı- Cal bunu görmemiş gibi yapü.

Jim tezgâhın üzerinde duran *X-Man* çizgi romanını alarak sorgu dolu gözlerle inceledi. "Aydın Kitabı bu mu?"

"Jane onları rahatlamak için okuyor. Bira ister misin baba?"

"Hayır. Hastaneye gidiyorum."

Jane'in merakı çizgi roman hakkında sarsıcı bir açıklama yapmasına engel oldu. "Bir sorun mu var?"

"Bir sandviçe ne dersin?" diye telaşla yeniden araya girdi Cal. "Jane babamla bana birkaç sandviç hazırlar mısın?"

"Babana sandviç hazırlamaktan mutluluk duyarım ama kendi-ninkini sen hazırlayabilirsin."

Jim kaşlarını kaldırarak oğluna baktı. *Bunca yıldan sonra eş olarak bunu mu buldun*, der gibiydi.

Sinmeyi kesinlikle reddetti. "Tahlil mi yaptıracaksınız? Umarım hasta falan değilsiniz."

Cal öne atıldı. "Yüzüne biraz toprak bulaşmış sevgilim, Annie'ye yapüğün yürüyüş sırasında olmalı. İstersen üst kata çıkıp bir toparlan."

"Çok büyük bir gizem yok," dedi Jim. "Doktorum ve ziyaret etmem gereken hastalarım var."

Jane bir kez daha yapmış olduğu hatanın büyüklüğü karşısında kıpırdıyamadı. Sonra hızla Cal'a döndü. "Baban doktor mu? Ailen hakkında sakladığın başka ne var?"

Jane'in kalbi kırılmıştı ama Cal çok eğleniyormuş gibi görünüyordu. "Onun bir içki kaçakçısı falan olmasını umduğunu biliyorum sevgilim ama bugün şanslı gününde değilsin. Gerçi bir düşününce... Baba bana büyükbabamın hâlâ dağlarda bir yeri olduğunu söylememiş miydin?"

"Babam da bana öyle söylemişti." Jim Jane'i inceledi. "Neden merak ettin?"

Cal Jane'in cevaplamasına izin vermedi, bu aslında iyi bir şeydi çünkü boğazına takılan yumru konuşmasını engelliyordu. "Jane taşralılara hayran. O bir şehir kızı ama taşraya ait şeyleri çok seviyor ve ayakkabı giydiğimizi görünce gerçekten yıkıldı."

Jim gülümsedi. "Sanırım kendiminkileri çıkarabilirim."

Antreden Güney aksanıyla konuşan yumuşacık bir kadın sesi duyuldu. "Cal, neredesin?"

Cal iç geçirdi. "Mutfaktayım, anne."

sezinn

"Buradan geçiyordum ve bahçe kapısının açık olduğunu gördüm." Cal'm babası gibi kapıda beliren kadın da otuz altı yaşında bir çocuğun annesi olamayacak kadar genç görünüyordu, Annie Glide'm kızı olamayacak kadar da sofistikeydi. Güzel, şık ve modemdi, açık kahverengi saçları oldukça moda bir kesime sahipti, kulaklarının arkasına atılmıştı ve mavi gözleri iyice ortaya çıkmıştı. Belli belirsiz yapılmış olan röfleleri beyazlayan saçlarını çok güzel kamufle ediyordu. Siyah pantolonu ve yakasında gümüş bir iğne bulunan üzüm renkli bol yünlü ceketini uzun ve ince bedenini iyice vurguluyordu. Jane kirli yüzü ve içinden yapraklar çıkan dağınık saçlarıyla kendini tam bir sokak çocuğu gibi hissetti.

"Sen Jane olmalısın." Bir elini uzatarak ona doğru yürüdü. "Ben Lynn Bonner." Selamlaşması sıcaktı ama Jane uzanan eli tutarken onun mesafeli olduğunu hissetti. "Umarım daha iyisindir. Cal keyifsiz olduğunu söyledi."

"İyiym, teşekkür ederim."

"Ve otuz dört yaşında," diye anons etti Jim karşı tezgâhın önünden.

Lynn irkilmiş gibi göründükten sonra gülümsedi. "Hoşuma gitti."

Jane, Lynn'e ısınmaya başladığını hissetti. Jim taburelerden birine oturarak bacaklarını öne doğru uzatmıştı. "Cal onun dağlarda yaşayan taşrahılara hayran olduğunu söyledi. Seni seveceğinden eminim, Amber."

Jane Cal'ın, babasına şaşkınlıkla baktığını gördü. Jane, Jim Bonner'm ses tonunda daha önce hissetmediği gizli bir saygısızlık olduğunu düşündü ama karısı bir tepki vermedi. "Cal'm sana tatille karıştırmış bir tip seminerinden yeni döndüğümüzü söylemiş olduğundan eminim. Dünkü yemekte bize katılacak kadar iyi olamamana üzuldüm. Cumartesi bir yemek daha yapalım. Jim, eğer yağmur olmazsa ızgara yaparız."

Jim bacak bacak üstüne attı. "Boş versene Amber, Jane köy işlerini sevdiğine göre bence ızgarayı unutup ona Glide ailesinin spesiyyallerinden yapmalısın. Fasulye ve sırt yağı yapabilirsin hatta annenin etli salamurasından yapmaya ne dersin? Hiç böyle bir şey yedin mi Jane?"

"Hayır, yediğimi hiç sanmıyorum."

"Jane'in bunu isteyeceğini hiç sanmıyorum," dedi Lynn sükûnetle. "Artık kimse salamura yemiyor."

"Belki de sen onu yeniden moda haline getirirsin, Amber. As-heville'deki hayır işlerinle ilgilenirken havalı arkadaşlarına bundan da bahsedersin."

Cal ebeveynlerine onları daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. "Anneme ne zaman Amber demeye başladın?"

"Adı bu," diye cevap verdi Jim.

"Annie bu adı kullanır ama senden hiç duymamıştım."

"İnsanların hep aynı şeyleri yapması gerektiğini kim söylemiş?"

sezinn

Cal annesine baktı ama annesi hiçbir yorum yapmadı. Cal huzursuzlukla arkasını dönerek bir kez daha buzdolabının kapısını açtı. "Kimse sandviç istemediğinden emin mi? Ya sen anne?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Salamura Glide ailesinin en önemli miraslarından biridir," dedi Jim bu konuyu konuşmaktan vazgeçmeyerek. "Nasıl yapıldığını unutmadın, değil mi Amber?" Karısına öldüren gözlerle bakıyordu. Jane kadına karşı yoğun bir şefkat duydu. Bu bakışların karşısında durmanın ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyordu. Jim cevap beklemeden Jane'e döndü. "Etli salamura sosis gibi bir şeydir Jane, hayvanın kafasından yapılır, gözleri kullanılmaz."

Lynn gergin bir tebessüm sergiledi. "Bu iğrenç bir şey. Annemin onu neden yaptığım bile bilmem. Onunla biraz önce telefonda konuştum ve iyi olduğunu oradan öğrendim. Senden hoşlanmışa benziyor, Jane."

"Onu sevdim." Jane de kayınvalidesi gibi konuyu bir an önce değiştirmek istiyordu. Cal'ın ebeveynleri arasındaki gerginlik hoş değildi ama bu aralar midesine de pek güvenemiyordu, hayvan başları ve gözleri hakkındaki sohbet de hiç iyi gelmiyordu.

"Cal bize fizikçi olduğunu söyledi," dedi Lynn. "Çok etkilendim."

Jim tabureden kalktı. "Karım liseyi bitirmedi bu nedenle yüksekokullarda okuyanlarla karışlaştığında arada bir gözü korkar."

Lynn hiç de gözü korkmuş gibi durmuyordu ve Jane Jim Bonner'dan bu iğnelemelerinden dolayı hiç hoşlanmadığım düşünmeye başladı. Karısı onun bu tavrını görmezden geliyor olabilirdi ama Jane bunu yapamıyordu.

"Gözünün korkması için hiçbir sebep yok," dedi ifadesiz bir sesle. "Üniversite bitirmeyi başarmış pek çok aptal tanıdığım var. Ama bunu neden size söylüyorum ki Bay Bonner. Siz zaten bunu ilk elden görüyorsunuzdur."

Adam onu şaşırtarak güldü. Sonra elini kansasın ceketinin yakasından sokarak onun ensesini ovmaya başladı, bu hareketi nerdeyse kırk yıldır yapan birinin ustalığıyla yapıyordu. Bu mahrem hareket Jane'e boyundan büyük işlere kalkışüğmı anlattı, keşke dilini tutmuş olsaydı. Aralarında olup biten her neyse bunun yıllardan beri var olduğu ortadaydı ve Jane'i hiç ilgilendirmezdi. Başında yeteri kadar üzülmesi gereken bir ailevi uyumsuzluk vardı zaten.

Jim karısından uzaklaştı. "Gitmem gerekiyor, vizitelerime geç kalacağım." Jane'e döndü, kolunu dostça sıktıktan sonra oğluna gülümsedi. "Seninle tanışmak güzeldi, Jane. Yarın görüşürüz, Cal." Cal'a olan sevgisi çok belirgindi, Jim mutfaktan çıkarken Jane onun karısına hiç bakmadığım fark etti.

Cal bir paket etli sandviç ve peyniri tezgâhın üzerine koydu. Ön kapının kapandığını duyunca annesine baktı. Ona son derece sakın ve anlayışlı gözlerle bakıyordu, Jane kadının gözlerindeki görünmez 'Geçmek Yasaktır' ifadesinin kocası gider gitmez yok olduğunu gördü.

Cal endişeli görünüyordu. "Babam neden sana Amber diyor?"

sezin

* Bundan hoşlanmadım."

"O zaman bu konuyu onunla konuşmalısın, değil mi?" Jane'e gülümsedi. "Cal'ı tanıdığım için seni Mountaineer'dan başka hiçbir yere götürmemiş olduğunu tahmin edebiliyorum. Dükkânları görmek istersen seni gezdirmekten mutluluk duyarım. Sonra da öğle yemeği yeriz."

"Ah, bu çok hoşuma gider."

Cal bir adım öne çıktı. "Jane, kibarlık yapmana gerek yok. Annem anlayışlı bir insandır." Elini annesinin omzuna koydu. "Jane şu an araştırmasından ayrılıp boşa zaman harcayamaz ama seni kırmak istemiyor. Hayır demek isterken sana evet diyor."

"Çok iyi anlıyorum." Lynn'in ses tonu aslında hiç de anlamadığını gösteriyordu. "İşin elbette ki sosyalleşmekten çok daha önemli. Söylediklerimi unut."

Jane dehşete kapıldı. "Hayır, gerçekten..."

"Lütfen. Bir şey söylemene gerek yok."

Jane'e arkasını dönerek Cal'a sarıldı. "Kilisedeki toplanüya gitmem gerekiyor. Vaizin annesi olmak tam zamanlı bir iş gibi; keşke Ethan evlense." Jane'e baktı, ifadesi sakindi. "Umarım cumartesi akşamı bize zaman ayırabilirsin."

Jane azarlandığını hissetti. "Bunu asla kaçırmam."

Cal annesini kapıya kadar geçirdi, biraz da orada konuştular. Cal sonra yeniden mutfağa döndü.

"Bunu nasıl yaparsın?" dedi Jane. "Beni annene burnu büyük biri gibi gösterdin."

"Ne fark eder?" Bacaklarını dikleştirerek kotunun sağ cebinden araba anahtarlarını çıkardı.

"Fark mı? Bu ona doğrudan bir hakaret oldu."

"Yani?"

"Nasıl bu kadar kalın kafalı olduğunu anlayamıyorum."

"Şimdi anladım." Anahtarları tezgâhın üzerine bıraktı. "Sevilen gelin olmak istiyorsun. Bildim, değil mi?"

"Ben sadece nazik olmak istiyorum."

"Neden? Seni sevmeye başlasınlar ve sonra da boşanacağımızı öğrendiklerinde üzülünler diye mi?"

Huzursuzluk midesini altüst etti. "Tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun?"

sezinn

"Önceki gelinleri için zaten yas tutuyorlar," dedi usulca. "Onların bir diğeri için de yas tutmalarına sebep olmayacağım. Boşandığımı öğrendiklerinde oğullarının kötü bir evlilikten kurtulmasından dolayı şampanya patlatmalarını istiyorum."

"Anlamadım." Çok iyi anlıyordu.

"O zaman sana tane tane söyleyeyim. Ebeveynlerimi seni görmeye dahi tahammül edemeyecekleri bir hale getirirsen sana müteşekkir olurum."

Jane elleri titremeye başlayınca onlan önünde kavuşturdu. O ana kadar Cal'ın ailesinin bir parçası olma fantezisinin kendini böylesine mutlu ettiğini fark etmemişti. Hep bir yerlere ait olmak isteyen biri için bu büyük bir ironiydi. "Yani ben kötü adam olacağım."

"Bana öyle bakma. Hayatıma davetsiz bir şekilde girdin ve her şeyi altüst ettin. Şu anda ne baba ne de koca olmak istiyorum. Ama

seçme hakkımı elimden aldın ve şimdi de sen benim için bir şeyler yapmalısın. Yüreğinde biraz olsun merhamet varsa ailemi üzmezsın."

Jane arkasını dönerek gözlerini kırıştırdı. Onu bundan daha fazla rahatsız eden bir istekte bulunamazdı. İnsan hayatta bir kez yabana oldu mu hayatının sonuna kadar öyle devam etmek zorunda mıydı? Hep diğer insanların ailelerine gıpta ile uzaktan mı bakacaktı? Bu bağları ne kadar da kolay kuruyorlardı. Ama bu kez Cal gariplikten de fazlasını istiyordu, ondan nefret edilmeliydi.

"Hayatimin büyük bir kısmı Salvation'da geçti," dedi. "Dostlanm. Ailem. Sen sadece birkaç ay burada kaldıktan sonra çekip gideceksin."

"Arkamda sadece kötü anılar bırakarak."

"Bunu bana borçlusun," dedi usulca.

Adalet duygusu ne kadar garip olursa olsun Cal'ın doğru bir şey istediğinin farkındaydı. Cal'a yaptığı son derece ahlak dışı bir hareketti ve aylardır bu suçlulukla yaşıyordu ve şimdi de bunun bedelini ödemek zorundaydı. Haklıydı. Ailesinde bir yer hak etmiyordu. Bunu ona borçluydu.

Cal tezgâhın üstünde duran anahtarlarla oynuyordu, Jane onun da huzursuz olduğunu anladı. Onu hep kendine son derece güvenli bir insan olarak görmeye alışmıştı. İsteğini yerine getirmeyeceğinden korkuyordu ve onu ikna edecek bir yol bulmaya çalışıyordu.

"Annemle babamın birbirlerine karşı biraz gergin olduklarını fark etmişsinizdir. Cherry ile Jamie'nin ölümünden önce böyle değillerdi."

"Çok küçükken evlendiklerini biliyorum ama yine de beklediğimden çok daha genç görünüyorlar."

"Ben babamın lise mezuniyet hediyesiydim. Annem hamile kaldığında on beş yaşmdaymış, beni doğurduğunda da on altı."

sezinn

"Ya."

"Onu okuldan atmışlar ama Annie annemin mezuniyet töreninde kimse onu göremeyecek olsa da en iyi giysileriyle stadyumun altında durduğunu anlattı, böylelikle babamın veda konuşmasını duyabilecekmiş."

Jane otuz yıl önce yapılan bu haksızlığı düşündü. Dağların zavallı kızı Annie Lynn Glide hamile kaldığı için okuldan aılmıştı ama onu hamile bırakan zengin çocuk podyuma çıkarak toplumun övgüsünü kazanmıştı.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Cal, "ama babam da cezasız kalmadı. Çok zor zamanlar geçirdi. Kimse annemle evleneceğini ummadı ama o evlendi, hem ailesine baktı hem de tıp fakültesine devam etti."

"Tabii ailesinin yardımıyla olduğundan eminim."

"Başlangıçta değil. Annemden nefret ettiler ve babama onunla evlenirse ona bir kuruş bile vermeyeceklerini söylediler. Bir yıldan daha uzun bir süre de bunu yapular ama sonra Gabe doğdu ve sonunda okul parasını ödemeye başladılar."

"Annenle baban çok sıkınlı görünüyor."

Cal hemen savunmaya çekildi. Jane onun bu konuda yorum yapmasıyla kendisinin yapması arasında büyük fark olduğunu anladı. "Sadece üzgünler, o kadar. Hiçbir zaman hislerini fazla açığa vurmazlardı ama eğer söylemek istediğin buysa evliliklerinde bir sorun yok."

"Ben hiçbir şey söylemek istemedim."

Anahtarları tezgâhın üzerinden alarak, garaja çıkan kapıya doğru ilerledi. Jane onu kapıya varmadan durdurdu.

"Cal, annenle baban için istediğin şeyi yapacağım -becerebildiğim kadar iğrenç biri olacağım- ama Annie'ye bunu yapmayacağım. O

zaten gerçekleri biliyor." Jane bu yaşlı kadına büyük yakınlık hissediyordu ve en azından bir dostu ona kalmalıydı yoksa çıldıracaktı. Cal dönerek ona baktı.

Jane omuzlarını dikleştirerek başını kaldırdı. "Anlaşma bu. Ya kabul et ya da vazgeç."

Yavaşça başını salladı. "Tamam. Kabul ediyorum."

sezinn

Jane inleyerek bilgisayarını kapadı ve giysilerini çıkararak yatmaya hazırlandı. Son üç gündür günlerini Annie'nin bahçesini ekerek geçiriyordu ve vücudundaki bütün kaslar ağrıyordu.

Kotunu katlayıp dolaba kaldırken gülümsedi ve geceliğini aldı. Genelde diktatör tipli insanlardan hoşlanmazdı ama Annie'nin ona patronluk taslayarak etrafında dolanmasına bayılıyordu.

Annie, Cal'a da patronluk taslıyordu, çarşamba sabahı Cal Jane'i Heartache Dağı'na arabayla götürme konusunda ısrarcı olmuştu. Oraya vardıklarında Jane ön basamakları gösterip ona yabancıları tutmak yerine bu işi yapmasını önermişti. Cal homurdanarak işe koyulmuştu ama Jane bir süre sonra onun ısıklık çalmaya başladığını duymuştu. Basamağı başarıyla tamir ettikten sonra diğer gereken tamiratları yapmaya başlamıştı. Nalburdan birkaç kutu boya alarak evin dışım kazımaya başlamıştı.

Kısa kollu, cebinin üzerine Goofy resmi aplike edilmiş olan gri geceliğini giydi.

Yarın akşam Cal'ın ailesiyle yemek yiyecekti. Cal onlara mesafeli davranacağına dair verdiği sözü ona hatırlatmamıştı ama Jane onun bunu unutmadığını biliyordu.

Saat henüz on biri geçmemişti, yorgun olmasına rağmen yatağa gidemeyecek kadar huzursuzdu. Ortalığı toparlamaya başladı ve kendini yine Cal'm gece nereye gitmiş olduğunu merak ederken buldu. Başka kadınlarla görüşüyor olmasından kuşkulananmaya başladığı sırada Lynn'in Mountaineer denen yerden bahsettiğini hatırladı. Bugün Annie'ye bunun ne demek olduğunu sormuş ve bunun bir çeşit özel bir kulüp olduğunu öğrenmişti. Kadınlarıyla orada mı buluşuyordu?

Bu gerçek bir evlilik olmamasına rağmen fikir canını acıttı. Onun kimseyle yatmasını istemiyordu. Kendisiyle yatmasını istiyordu!

Elleri düzeltmekte olduğu çıkılann üzerinde öylece kaldı. Neler düşünüyordu? Seks bu karmaşayı daha da içinden çıkılmaz hale getirirdi. Ama kendine bunu söylerken bir yandan da bugün onun gömleğini çıkarmış bir şekilde merdivende durarak Annie'nin evinin yan tarafını kazıyışını hatırladı. Kaslarının her bir kasılışını izlemek onu öylesine çıldırtmıştı ki sonunda gömleğini kapıp ona fırlatmış, ozon tabakası ve cilt kanseri hakkında uzun bir söylev çekmişti.

Arzu. Mesele buydu. Saf, katıksız arzu. Buna teslim olmayacaktı.

Dikkatini dağıtacak bir şeylere ihtiyacı vardı, taşmak üzere olan çöp kutusunu alt kata taşıyarak garajdaki büyük çöpe boşalttı. Sonra mutfağın büyük penceresinden ayı seyretmeye başladı ve evrenin gizemlerini son derece ilkel aletlerle çözmeye çalışan Batlamyus,

sezinn

Copernicus, Galileo gibi eski bilim insanlarını düşündü. Newton bile şu an bilgisayarında bulunan dev parçacık hızlandırıcılarını çözmek için kullandığı araçları hayal dahi edemezdi.

Arkasındaki kapı açılıp Cal garajdan eve girince yerinden sıçradı. Cal mutfığa doğru ilerlerken Jane evde hiç böyle bir erkek görmemiş olduğunu düşündü. Kot, kırmızı üç düğmeli petek dokulu bir tişört ve siyah naylon bir parka giymişti. Minik petek dokular içinin gıcıklanmasına sebep oldu.

"Yatmış olduğunu sanıyordum/" dedi Cal. Jane sesinde bir boğukluk duyduğundan kuşkulandı.

"Düşünüyordum."

"Ektiğin onca patatesi mi hayal ediyordun?"

Jane gülümsedi. "İşin aslında Isaac Newton hakkında düşünüyordum."

"İsmi duydum/" dedi kuru bir sesle. Ellerini cebine sokarken parkasının manşeti bileklerinin üzerine kıvrıldı. "Siz günümüz modern fizikçilerinin Koca Adam'ın peşinden koşma tutkunuzla yaşlı Isaac'i çoktan unutmuş olduğunuzu düşünürdüm."

Einstein'dan bu şekilde bahsedildiğini duymak Jane'i şaşırttı. "İnan bana Koca Adam'ın da atasına saygısı sonsuzdu. Sadece Newton'm yasalarının düşüncelerini sınırlamasına izin vermedi."

"Ben bunun da saygısızlık olduğunu düşünüyorum. Isaac tüm işi yaptı ve ardından yaşlı Albert gelerek bunu bozdu."

Jane yeniden gülümsedi. "En iyi bilim insanları her zaman isyankâr olmuştur. Tanrı'ya şükür ki teorilerimizden dolayı bizi artık asmıyorlar."

Parkasını çıkarıp taburelerden birinin üzerine fırlattı. "Üst kuark araştırması nasıl gidiyor?"

"Onu 1995'te bulduk. Sen neyle uğraştığımı nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Bir şeyleri bilmeyi kendime iş gücü edindim."

"Üst düzey kuarkın ne olduğunu araştırmıyorum, başlıca özelliklerini inceliyorum."

"Pekâlâ, bir toplu iğnenin başına kaç tane üst kuark sığıyor öyleyse?"

"Hayal edebileceğinden çok daha fazlası." Hâlâ araştırmasını bilmesine şaşıırıyordu.

"Sana işin hakkında som somyomm, profesör. Detayları olmasa da ana hatları rahatlıkla anlayabilirim."

Bir kez daha onun ne kadar zeki olduğunu unutmuştu. Karşısındaki bu kaslı vücuda bakarken bunu yapmak çok kolaydı. Yollarının değişmesine sebep olmadan önce hemen bu düşüncelerden sıyrıldı. "Kuarklar hakkında ne biliyorsun?"

sezinn

"Çok değil. Temel alt atom parçacıkları ve maddeleri oluşturuyorlar. Eee kaçtı... Alü tür kuark var, değil mi?"

Pek çok insanın bilebileceğinden çok daha fazlasıydı, başıyla onayladı. "Üst ve alt kuarklar, yukarı ve aşağı kuarklar, ülsım ve acayıp kuarklar. İsimleri James Joyce'un *Finnegans Wake* adlı eserindeki şarkıdan gelir."

"Bak, siz bilim insanlarının bu tarafı da oldukça sorunlu. Şu isimleri Tom Clancy kitaplarından yani daha çok okunan kitaplardan almış olsaydınız halk ne yaptığınızı çok daha iyi anlardı."

Jane bir kahkaha attı. "Söz veriyorum bundan sonra önemli bir şey bulursam adını Kırmızı Ekim koyacağım."

"İyi olur." Bacağını taburenin üzerine attıktan sonra beklentiyle ona baktı. Jane, onun işini daha fazla anlatmasını beklediğini anladı.

Tezgâhın köşesine gidip bir elini granite koyarak denge kurdu. "Üst kuark hakkında bildiğimiz şey gerçekten şaşırtıcı. Mesela alt kuarktan kırk kat daha ağır ama bunun neden olduğunu bilmiyoruz. Üst kuarkın özelliklerini daha iyi anladığımızda parçacık fiziğindeki Standart Model'in çatlaklarını daha iyi ortaya çıkarmayı başaracağız. En sonunda elbette ki bizi yeni fiziğe götürecek olan son teoriyi arıyoruz."

"Her Şeyin Kuramı mı?"

"İsim elbette ki bir espri. Daha doğrusu Büyük Birleştirme Teorisi ama evet, Her Şeyin Teorisi. Bazılarımız üst kuarkın, bunun küçük bir parçasını çözeceğini düşünüyor."

"Ve sen de bu yeni fiziğin Einstein'ı olmak istiyorsun."

Jane bir süre parmak ucuyla granitin üzerindeki küçük bir lekeyi temizlemekle meşgul oldu. "Yeryüzünde aynı çalışmayı yapan çok zeki fizikçiler var."

"Onlardan korkmuyorsun, değil mi?"

Jane sırttı. "Hem de hiç."

Cal güldü. "İyi şanslar, profesör. Umarım iyi olur."

"Teşekkür ederim." Onun konuyu değiştirmesini bekledi -işini anlatmaya başladığında çoğu kişinin gözüne bir pus inerdi- ama o ayağa kalktı, kilerden koca bir paket cips aldı, kırmızı kadife kaplı sandalyeye oturarak onu süper çarpıştırıcılar konusunda sorgulamaya başladı.

Jane kısa bir süre sonra kendini onun karşısına oturmuş cips yiyerek Fermilab'da yapılan Tevatron çarpıştırıcısını ve Cenevre'deki CERN'de yapılan yeni bir çarpıştırıcıyı anlatırken buldu. Bu açıklamaları onun yeni sorular sormasını sağlıyordu.

Başlangıçta karşısında gerçekten parçacık fiziğiyle ilgilenen birini bulduğu için her şeyi büyük bir hevesle anlatıyordu. Gecenin geç bir saatinde sıcak bir mutfakta oturup abur cubur

sezinn

yyerek işini tartışmak son derece keyifliydi. Gerçek bir ilişkileri vardı sanki. Ama bu fantezisi lepton ailesinin bileşiklerini anlatmaya başladığında yavaş yavaş söndü, onun anladığını fark edince kendini daha da kötü hissetti.

Bu zor kavramları kolayca içine sindirmesi midesinin altüst olmasına sebep oldu. Bebeği korktuğundan da yüksek bir zekâya sahip olursa ne olacaktı? Bu fikir başının dönmesine sebep oldu, son hızla onu aşan Higgs bozonunu açıklamaya başladı.

"Korkarım anlamıyorum, profesör."

Keşke çılgınlık atarak ona çok aptal olduğu için onu anlamadığını söyleyebilseydi, bunun yerine sakın bir sesle konuştu. "Bu oldukça ağır bir konudur." Masadan kalktı. "Yorulдум. Sanırım bu gecelik bu kadar."

"Pekâlâ."

Hapis hayatına son verilmesi için bunun iyi bir zaman olabileceğini düşündü. Cal oldukça keyifli görünüyordu, belki de bu isteğine hoş bir şekilde yaklaşırdı. "Bu arada Cal, bir araba almam gerekiyor. Öyle lüks bir şey değil, sadece bir yerlere ulaşmamı sağlayabilecek bir şey. Kime gitmeliyim?"

"Hiç kimseye. Bir yere gitmen gerekirse ben seni götürürüm."

Cal'm tatlılığı bir anda son bulmuştu. Masadan kalktı ve mutfaktan dışarı çıkarak tartışmayı sonlandırdı.

Ama Jane için sona ermemişti, mağaraya benzeyen salondan geçerek onu çalışma odasına kadar takip etti. "Ben bağımsızlığıma düşünüm. Kendi arabama ihtiyacım var." Huysuz bir tavırla ekledi. "Söz veriyorum kasabadan geçerken arkadaşlarına el sallamayacağım."

"Araba yok, profesör. Böyle devam edecek." Bir kez daha ondan uzaklaştı ve çalışma odasına girdi. Jane dudaklarını sıkarak ileri atıldı. Bu saçmalıktı. Cal yirminci yüzyılda yaşadıklarını unutuyordu. Ayrıca kendi parası vardı.

Eşikte durdu. "Kız arkadaşlarının aksine ehliyet sahibi olacak yaştayım."

"Bu şaka artık eskiyor."

"Ama bu gerçek değil mi?" Düşünceli gözlerle Cal'ı süzdü. "Bunun sadece aileni korumakla sınırlı olduğundan emin misin?"

Beni ilerlemiş yaşımdan dolayı kapalı tutmadığından emin misin? Böylece sürtük kaliten değişmeyecek ve arkadaşlarından utanmak zorunda kalmayacaksın."

"Sen neden bahsettiğini bile bilmiyorsun." Dev ahşap masanın arkasına geçerek oturdu.

Jane sükûnetle karşısında durdu. "Dostlarının evlenmeni beklediği kadınlarla uzaktan yakından alakam bile yok, değil mi? Karın olabilecek kadar güzel değilim, memelerim yeterince büyük değil ve çok yaşlıyım! Bombacı için büyük bir utanç kaynağı."

sezinn

Cal bacaklarını masaya uzatarak çaprazladı. "Öyle diyorsan..."

"Araba almak için senin iznine ihtiyacım yok, Cal. Sen istesen de istemesen de bunu yapacağım."

Cal yanık toprak gözleriyle öldürür gibi Jane'e baktı. "Zor."

Çok yorulmuştu ve tam teşekkürllü bir savaşı girecek hali yoktu, kapıya döndü. Yarın dilediğini yapacakta ve Cal da buna katlanacakta. "Şu an için sana yeterince katlandım, iyi geceler."

"Bana arkanı dönme!" O kadar hızlı hareket etmişti ki Jane onun geldiğini bile görememişti ama daha kapıya varamadan oradan çıkışını engellemiştir. "Duydun mu beni?"

Jane ellerini beline koyarak ona çıkıştı. "Geri çekil!"

Saniyeler ilerledi, her biri gerilim doluydu. Cal'ın alm kırıştı, dudakları gerildi ama Jane o sırada o gözlerde bir beklenti gördü, onunla kavga etmek istiyormuş gibiydi. Bu oldukça şaşırtıcıydı. Jane çatışmadan kaçan insanlara alışıkta ama Cal bundan mutlu oluyordu, çok ilginçti ama Jane de aynı şeyi istiyordu.

Kendisi bu şansını kullanamadan önce Cal'ın bakışları aşağı indi ve dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Goofy."

Bugüne kadar pek çok isimle anılmışta ama bu adı ilk kez duyuyordu. Öfkesi alevlendi. "Ne dedin sen?"

"Geceliğin." Parmağını komik karakterin aplane edilmiş olduğu göğsünün üzerine götürdü. "Goofy."

"Ah." Öfkesi söndü.

Cal gülümseyerek tırnağını karakterin üzerinde ileri geri do-laşürmeye başladı. Jane cildinin gerildiğini hissetti, göğüs ucu da sertleşmişti. Onun tarafından yapılan hesaplı bir harekete böyle bir tepki vermekten nefret ediyordu. Bu adam kocaman bir egoya sahipti ve muhtemelen uyurken bile bir kadını azdırabilirdi.

"Sanınm sadece kendini uyanyorsun çünkü bana bir şey olmuyor."

"Öyle mi?" Geceliğinin önüne baktı, kanıt ortadaydı.

Çok kibirli ve çok kendinden emindi. Jane'in intikam almaya ihtiyacı vardı, başını iki yana sallayarak hüzünlü gözlerle ona baktı. "Hâlâ anlayamadım, değil mi Cal?"

"Neyi anlayamadım?"

"Boş ver," diyerek içini çekti. "Sararım bu yaygaracı kabuğunun altında oldukça iyi bir adam yatıyor ve ben duygularını incitmek istemiyorum."

sezinn

Cal'm sesinde yine o savaşçı ifadesinden izler duyuldu. "Duygularım için endişelenme. Neyi hâlâ anlamamışım?"

Jane eliyle çaresizlik içindeymiş gibi abartılı bir jest yaptı, bu hareketi daha önce böyle bir şeyi yapmamış olduğunu gösteriyordu. "Bu aptalca. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Konuş!"

"Pekâlâ. Açık sözlü olmak gerekirse benim tipim olmadığını bir türlü anlayamıyorsun. Beni heyecanlandırmıyorsun." *Yalancı yalancı, sana kimse inanmaz.*

Cal elini indirdi. "Seni heyecanlandırmıyor muyum?"

"Şimdi de seni kızdırdım, değil mi?"

"Kızmak mı? Neden kızayım?"

"Kızgın görünüyorsun."

"Bu sadece senin algılarının düşündüğün kadar iyi çalışmadığını gösterir."

"Güzel. Belki de sana gereken tepkiyi vermememin de algı eksikliğimle bir ilgisi vardır. Muhtemelen seninle bir ilgisi yoktur."

"Kesinlikle."

Hafifçe omzunu silkti. "Her zaman daha değişik tipte erkeklerden hoşlandım."

"Hangi tipmiş o?"

"Ah, çok iri olmayan. Çok gürültücü olmayan. Beyefendilerden. Eğitimli adamlardan."

"Dr. Craig Elkhart gibi mi?" İsmi tükürür gibi söylemişti.

"Craig hakkında ne biliyorsun?"

"Onun seni yirmi yaşında bir sekreter için terk ettiğini."

"Sekreter değildi. Veri giriş uzmanıydı. Ve beni terk etmedi."

"Ben öyle duymadım. Adam seni çöp torbası gibi başından atmış."

"Kesinlikle öyle bir şey yapmadı. Ortak kararla ayrıldık."

"Ortak kararmış, hadi canım."

"Atıp tutuyorsun çünkü senden etkilenmediğimi söyleyerek gururunu kırdım."

sezin

"Yalana pek çok kadınla tanıştım ama sen bir numarasın. Kabul et profesör, seni öyle azdırıyorum ki zorlukla dayanabiliyorsun. Ve kafama takarsam seni otuz saniye içinde çınçıplak soyunmuş olarak yalvarırken görürüm."

"Azalan cinsel gücüyle övünen, ileri yaşta bir erkekten daha acmacak halde olan bir şey yoktur."

"Azalan mı!"

Elmacık kemiklerinin kızarışını izledi, başarmıştı. Sının geçmişti ve artık susması gerekiyordu. "Üzülme, Cal. Bir yerlerde seninle vakit geçirmek isteyecek bir kadın mutlaka vardır."

Kızarıklık kulaklarına vardı.

Cal'ın göğsünü sıvazladı. "Bu da bir işe yaramazsa protezlerle harikalar yarattıklarını duydum."

O soluk renkli gözler irileşti, duyduklarına inanamıyor gibiydi.

"Sanırım cerrahi müdahale dışında da birtakım yöntemler var, hava basıncı ve vakum gibi. Hatta gerekirse senin için özel bir şey de tasarlayabilirim."

"Buraya kadar!" Kızarıklık yok oldu, Jane ne olduğunu anlayamadan Cal omzunu aşağı indirdi, Jane'in karnına yapıştırdı ve onu kaldırdı.

"Hadi bakalım, sevgilim."

Jane kendini Cal'ın kotunun poposuna bakarken buldu. Soluk kot, kaslı ve dar kalçasını sımsıkı sarmıştı. Jane sersemlediğini hissetti, baş aşağı dururken ve kan beynine hücum etmişken bu oldukça doğaldı. "Cal?"

"Evet?"

"Lütfen beni yere indir."

"Birazdan." Antreye doğru ilerledi, hamileliğinin farkındaydı ve son derece nazikti. Kollarından birini dizlerinin arkasına sararak onu sağlama aldı ve merdiveni ürmanırken çıplak uyluğunu okşadı. "Şimdi kıpırdamadan öylece dur, her şey çok güzel olacak."

"Nereye gidiyoruz?"

"Kötü kraliçeye bir ziyaret yapacağız."

"Kötü kraliçe mi? Sen neden bahsediyorsun? Beni yere indir!"

Merdivenin tepesine ulaştılar. "Şimdi sakın ol. Hızlı dönüp de kafanı duvara vurup IQ'nu düşürecek yanlış bir hareket yapmamak ve insanlığın geleceğine hasar vermemek için gerçekten son derece dikkatli olmam gerekiyor."

sezin

"Yatak odam öbür tarafta."

"Kötü kraliçenininki bu tarafta." Kendi yatak odasına doğru yürümeye devam etti.

"Hangi kötü kraliçe? Sen neden bahsediyorsun? Beni hemen yere indir yoksa katil var diye çığlık atacağım ve iş ciddiye binecek!"

"Ben çoktan elektrikli aletleri sakladım ve seni dolaba kilitlemeden önce duşa girmeyeceğim." Omzunu tekrar eğdi ve Jane yumuşak bir yere bırakıldığını hissetti. Yukarı bakınca kendi yansımasını gördü.

Saçları dağılmışta, geceliği kasıklarına kadar sıvanmış, teni pembeleşmişti. Cal yatağın yanında durdu. Öne doğru eğilerek yatağın üzerinde asılı olan aynaya baktı.

"Ayna, ayna söyle bana kim birazdan yeryüzünün en çıplak kadını olacak?"

Kötü kraliçe Jane yastığı kaptığı gibi ona fırlattı. "Ah, hayır, bunu yapmayacaksın." Yatağın diğer tarafına doğru hamle yaptığı anda Cal onu geceliğinden yakalayarak geri çekti.

"Eski dostumuz Goofy büyüklerin oynayabilmesi için aradan çekilmeli."

"Seninle oynamak istemiyorum ve sakın geceliğimi çıkarmaya kalkışma, seni lanet olası kibirli göt!"

Bacaklarının üzerine bindiğinde döşek çöktü. "Seninki de çok güzel, kendime engel olamadım ve baktım. Daha yakından baksak ne olur?" Geceliğinin ucuna uzandı.

"Yapma, Cal." Ellerini aşağı indirerek geceliğini bacaklarına yapıştırdı, aslında içinden Cal'ın onu çıkarmasını istiyordu. Neden olmasın? Evliyediler, değil mi?

Hâlâ üzerinde oturmaya devam ederek sağ bacağına üzerine yüklendi. "Burada üç ay boyunca ilişkiye girmeden yaşayacağımızı düşünmüş olamazsın."

Jane'in kalbi son hızla atmaya başladı, bedeni ihtiyaçla zonklu-yordu ve beyni gerçeği haykırıp duruyordu. Cal'm ona karşı hissettiği bir sevgi kırıntısı bile yoktu. O elinin altındaki bir seks oyuncağıydı. Dişlerini sıktı. "Beni sevmediğini unuttun mu?"

"Doğru ama diğerini yapmak için buna her zaman gerek yok. Sen de beni sevmiyorsun."

"Tam olarak öyle değil."

"Beni seviyor musun?"

"Seni sevmiyor değilim. Muhtemelen iyi bir insansın. İçine düştüğümüz bu dolambaçlı durumda doğruyu yaptığını düşündüğünü biliyorum ama keşke farklı olsaydın."

"Daha aptal."

"O da var ve daha ufak tefek. Her şeyinle benim için çok büyüksün. .. sadece bedenin değil, kişiliğin, banka hesabın, öfken ve kesinlikle egon."

sezin

"Sakın bana öfkeden bahsetme! Ortalıkta insanları elektrik şokuyla öldürmek isteyerek gezen ben değilim. Ayrıca büyük şeylerden bahsediyorsak senin o koca beynine ne demeli?" Bacağını Jane'in üzerine koyduktan sonra sırtını yatağına yaslayarak yerleşti.

Jane doğru bir iş yaptığını biliyordu ama yine de acı çekiyordu. Aşıkâr olanı dile getirdi. "Senin için sadece el altındaki bir bedenim."

"Karımsın."

"Teknik olarak." Doğrularak yatak başına yaslandı. "Ailene kötü davranmamı, arkadaşlarımdan uzak durmamı ama aynı zamanda seninle sevişmemi istiyorsun. Bunu biraz küçültücü bulduğumu anlayamıyor musun?"

"Hayır." Jane'e bakı, burun delikleri açılıp kapandı ve dudakları onunla tartışmaya hazırlanarak gerildi. Savunulacak hiçbir yanı olmadığı halde tezini savunmaya hazırlanıyordu.

"Aslında ünlü sporcuların hayranlarına nasıl davrandıklarını bilince böyle hissetmene hiç şaşmamalı. Kadınlar sevişmek için yeterince iyi ama hayatınızın bir parçası olabilecek kadar da iyi değiller."

"Hayaümin bir parçası olmak istediğini mi söylüyorsun? Benim hakkımda hiçbir şeyden hoşlanmadığını göz önünde bulundurursak buna inanmak çok güç, profesör."

"Bilinçli olarak sözlerimi farklı yorumluyorsun. Beni sevmediğini bildiğim için gece seninle yatmayı reddediyorum, özellikle de gün boyu beni kilit altında tuttuktan sonra bunu yapamazsın. Sakın diğer sürtüklerinden biri benim yapüğüm şeyi yapmış olsaydı çok daha farklı davranacak olduğunu reddetmeye kalkışma."

"Sürtüklerimden hiçbiri senin yapüğün planı yapacak kadar zeki değil! Ve benim sürtüklerim falan yok!"

Jane tek kaşını kaldırdı. "Senin gibi bir adam karısının kendi yansıması olmasını ister. Yanında genç ve güzel bir kadın istemenin sebebi aslında seni herkesin o şekilde görmesini istemen; genç ve sağlıklı, hiçbir şey özellikle de Kevin Tucker'm işini elinden alacağı için endişelenmeyen mükemmel bir fiziğe sahip olan bir numune."

Bacağını yatağın kenarından sarkıtarak ayağına kalktı. "Bu hayatımda yaptığım en sıkıcı sohbet."

"Bu da ne kadar uyumsuz olduğumuza başka bir örnek çünkü ben bu sohbeti oldukça ilginç buluyorum. Futbolculuk günlerin sona erdiğinde ne yapmayı planlıyorsun, Cal?"

"Bunu uzun bir süre düşünmeme gerek yok."

"Uzun süre oturduktan sonra arabadan indiğinde hafifçe topalladığını gördüm ve sabahları aldığın yarım saatlik duşların sadece temizlenmek adına alındığını hiç sanmıyorum. Bedenin çok fazla darbe almış durumda ve buna daha uzun bir süre dayanacak gibi durmuyor."

"Şimdi de ortopedi uzmanı mı oldun?"

sezin

"Ben ne gördüğümü biliyorum."

"Sana araba almayacağım." Kapıya yöneldi.

"Senden öyle bir şey istemedim/" diye seslendi arkasından. "Kendi arabamı kendim alacağım."

"Hayır, almayacaksın." Kapıdan kafasını çevirdi. "Ve seni yatağa götürüyorum."

Jane örtülerin arasından kurtularak ayağa kalktı ve geceliğini iyice aşağı çekti. "Beni sevmeyen bir adamla yatağa girmeyeceğim."

"Bu kısım üzerinde çalışırız."

"Hiç çıkmadık bile."

"Şu ana kadar zaten iki kez yaptık bile!"

"Onlar tıbbi prosedürden başka bir şey değildi."

Cal'ın gözleri kısıldı.

"Hiç öpüşmedik," diye devam etti ikna edici bir sesle.

"Bu da hemen onarabileceğimiz bir hata." Jane'e doğru ilerledi, gözleri parlamaya başlamışta.

"Cal, ben bunu demek istemedim..." Devam edemedi. Onu öpmek istiyordu.

Jane'in bileklerini elleriyle kuşattı. Yatağın direği omurgasına çarptı. "Bunu bilimsel bir deney olarak düşün, profesör."

Öne eğildi, Jane'in ellerim arkasına doğru çekerek direğin diğer yanından tuttu. Jane kendini bir kazığa bağlanmış gibi hissetti ama iplerin yerinde Cal'm nazik parmakları vardı.

Cal bakışlarını indirince Jane'in yüreği göğsünü delemek gibi atmaya başladı. "Bakalım tadın nasıl."

Başını eğerek dudaklarını dudaklarının üzerinde gezdirdi. Yumuşak ve sıcaklardı, hafif aralanmışlardı ama değip değmemek arasında gidip geliyorlardı. Jane'in gözleri kapandı. Dudaklarına bir tüy dokunuyordu sanki, böylesine güçlü birinin nasıl böylesine şefkatli bir dokunuşa sahip olabildiğim merak etti.

Cal dudaklarıyla oynamaya devam etti. Hafif dokunuşlar, hafif örseleyişler. Jane'in tüm duyuları harekete geçti. Daha fazlasını istiyordu, parmak uçlarında yükseldi, dudaklarını oynatarak Cal'ın öpüşünü derinleştirdi.

Cal geri çekildi. Yeni bir tüy dokunuşu. Bir bakış.

sezin

Jane yeniden ona uzandı ve Cal onun alt dudağını ısırıldı. Bu oyun kurucunun oyun diye adlandırdığı bir uyarı mıydı? Jane'in bedeni hayal kırıklığı ile sızlıyordu.

Cal onun itaatini dudaklarını dudaklarının üzerine örterek ödüllendirdi, dili yavaşça dudaklarında geziniyordu. Jane inledi. Basit bir öpücüğe bu kadar özen gösteriyorsa devam etmesine izin verdiğinde kimbilir neler yapacaktı.

Jane daha fazla dayanamayacaktı, yeniden parmak uçlarında yükseldi. Cal bu kez itiraz etmedi. O kibar işkenceci yok oldu ve yerini Jane'in istediği tam sahiplenme aldı. Ellerim hâlâ direğin diğer ucunda tutmaya devam ederek sadece dudaklarını kullandı, çok iyi kullanıyordu, dili ağzım doldurdu ve tutkuyu hissedebilmesi için Jane'e iyice yaslandı.

Jane vücudunu onunkine iyice yasladı ve bu yeni öpüşmenin içinde kayboldu, bu hayatında tecrübe ettiği her tür seksten çok daha erotik bir birleşmeydi. Dişi de olabilirdi erkek de, sahip olan da olunan da. Bedenini bir yılan gibi ona sürtmeye başladı, göğüslerini, karnını, bacaklarını ve kalçasını. Vücudu içinde eksikliğini hissettiği her şeyin tutkusuyla alev yanıyordu. Bu tutkunun arasında birbirleri için sadece birer beden olmasalardı daha da neler hissedebileceğini merak etti.

Bir inilti duydu ama bu seferki kendisinden çıkmamıştı. Bu boğuk, kısık ama aceleci bir iniltiydi. Elleri bir anda serbest kaldı, Cal'ın elleri uyluklarından geceliğinin altına doğru kayıyordu.

Ah, evet. Onu orada istiyordu. *Acele et. En yumuşak yerime dokun. En tatlı yerime.* Bedeni onu dibine kadar isterken beyni ve kalbi, kendini bu kadar ucuza verme, diye haykırıyordu. Kendisine kur yapılmasını, flört etmeyi ve sonunda sadece bedeni için bile olsa kazanmayı istiyordu. Hayatında bir kez bile olsa kendini erkeklerin peşinde koştuğu bir kadın gibi hissetmek istiyordu.

Cal'ın parmakları yumuşak kıvrımlarına dokundu. "Dur!" Jane'in emreden sesi bir uluma gibi çıkmıştı.

"Hayır."

"Ciddiyim, Cal." Nefes almaya uğraştı, kontrolünü kazanmalıydı. "Ellerini geceliğimin altodan çıkar."

"Beni orada istiyorsun. İsteddiğini sen de biliyorsun."

Cal hâlâ kendini ona bastırıyordu. Jane ona dur demesini söylemeden önce keşke ona dokunmuş olsaydım, diye düşündü. Küçük ve hızlı bir dokunuş elinin altında ne olduğunu hissetmesini sağlayabilirdi. "Durmanı istiyorum."

Cal hızla geri çekildi. "Bu çok saçma! O kadar saçma ki olduğuna inanamıyorum! İkimiz bu leş evliliğin içinde kapana kısıldık. Birbirimize tahammül edemiyoruz ve tek anlaşabileceğimiz yer yatak, sen de işbirliği yapmayacak kadar inatçısın!"

Jane'in haklı olduğunu kanıtlayıvermişti, Jane bunu ona söyleyebilmek için öncesinde yutkunmak zorunda kaldı. "Beni sevmediğini biliyordum."

sezin

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Şimdi söyledin. Birbirimize tahammül edemiyoruz dedin oysa ben sana seni sevmemek gibi bir durumumun olmadığını söylemiştim. Yani sorun sende. Biraz önce bana olan hislerini itiraf ettin."

"Ben öyle bir şey söylemedim."

"Kesinlikle söyledin."

"Tamam ama onu kastetmedim."

"Hah!"

"Rosebud..."

"Bana o isimle hitap etme, pislik! Seks senin için bir spor, değil mi? Futbol oynamadığın ya da arkadaşlarınla içmediğin zaman yapılacak bir aktivite. Bense hiç öyle bakmıyorum. Benimle seks mi yapmak istiyorsun? Güzel, seninle seks yapacağım ama kendi kurallarımla."

"Peki, bu kurallar nelermiş?"

"Önce beni seveceksin! Hem de çok!"

"Seni zaten çok seviyorum!" diye kükredi.

"Acınacak haldesin!" Öfke ve hayal kırıklığı içinde çılgık atarken yataktan yastığı kaptı ve Cal'ın kafasına fırlattı sonra da odasına kaçtı.

Dakikalar sonra yüksek bir ses duydu, sanki bitişik duvarlarına bir yumruk vurulmuştu.

Cal'ın ailesi büyük ağaçların gölgelediği tepelik yerleşimlerin birinde yaşıyordu ve evlerinin yanında daha eski evler diziliydi. Sarmaşıklar ve posta kutusunun etrafını saran gündüzsefaları yakında açacakü, boş beyaz çitler verandanın önüne dikilmiş renkli çiçeklerin onları sarmasını bekliyordu.

Bonner'larm evi dik bir yamacın tepesinde sarmaşık ve orman-güllerinden oluşan bir halının üzerinde yer alıyordu. İki katlı krem rengi boyalı, çatası açık yeşil İspanyol kiremitlerle kaplı, yine aynı yeşil boyalı kepenklere sahip olan son derece zarif bir evdi. Cal Jeep'i evin yanında yer alan üstü kapalı alana bıraktıktan sonra arabadan indi ve Jane'in kapısını açtı.

sezinn

Bir an için gözleri bacaklarına takıldı. Karamel rengindeki etek ve süveterine herhangi bir yorum yapmamıştı, Jane üst bacaklarının bir kısmının açıkta kalması ve ten renkli çorabından görünmesi için eteğin belini üç kez kıvrımıştı. Otuz dört yaşındaki bacaklarının Cal'ın alışkın olduğu uzun ve sürekli aerobik yapan bacakların ardından dikkatim çekmeyeceğim düşünmüştü ama şu an bakışlarında yakaladığı hayranlık dolu kıvılcım durumu yanlış değerlendirmiş olduğunun bir göstergesiydi.

Jane kafasının bugüne kadar böylesine karıştığı hiç hatırlamıyordu. Dün gece içinde ona karşı her tür duyguyu hissetmişti.

Mutfaktayken hiç ummadığı bir dostluğu paylaşmıştı. Kahkaha, öfke ve arzu vardı. Şu an onu en çok rahatsız eden arzu kısmıydı.

"Saçını sevdim," dedi Cal.

Saçlarını açık bırakmıştı, gözlüğünü takmamış ve makyajına her zamankinin iki kaü zaman ayırmıştı. Üzerine düşen bakışlar saçlarını sevmesinden ötesinin de olduğunu söylüyordu.

"Bu gece komik işler yapmak yok, beni anladın mı?"

"Çok net bir şekilde." Bilerek onu huzursuz etmek için uğraşta böylelikle bir gece önceyi düşünüp durmayacaktı. "Komşular beni göremesin diye ceketini başıma geçirmek gibi bir isteğin yok mu? Bak sana ne diyeceğim. Eğer biri bile beni görürse onlara kız arkadaşlarından birinin annesi olduğumu söyleyebilirsin."

Cal onu kolundan yakalayarak ön kapıya doğru yürüttü. "Günün birinde o zeki ağzını koli bandıyla yapıştıracağım."

"Mümkün değil. O zamana kadar çoktan ölmüş olursun. Garajda bir tane elektrikli çim makinesi gördüm."

"O zaman seni bağlayıp dolaba kapatıp içine de açlıktan gözü dönmüş bir düzine fare attıktan sonra kapısını kilitleyeceğim."

Jane tek kaşını kaldırdı. "Çok güzel."

Cal homurdanarak ön kapıyı açtı.

"Buradayız," diye seslendi içeriden Lynn.

Cal onu neredeyse tümüyle beyazlarla dekore edilmiş olan bir odaya soktu, aralara şeftali tonları ve nane yeşilleri serpiştirilmişti. Jane hayatında gördüğü en güzel erkeklerden biri olan adama gözleri takılmadan önce odayı çok inceleyemedi.

"Jane, bu kardeşim Ethan."

Ethan ileri çıktı, Jane'in elini tutarak o nazik mavi gözleriyle gözlerinin içine baktı. "Merhaba Jane, sonunda tanıştık."

sezinn

Jane erimeye başladığını hissetti, ona verdiği tepkiye o kadar şaşırmıştı ki doğru düzgün selamlaşmayı başaramadı. Bu san saçlı, heykel gibi yontulmuş, yumuşacık bir sesle konuşan adam gerçekten Cal'm kardeşi olabilir miydi? Gözlerinin içine bakarken yeni doğmuş bir çocuk ya da Rahibe Teresa'nın fotoğrafını gördüğünde hissettiklerini hissetti. Bir şey kaçınıp kaçırmadığını tam olarak anlayabilmek için sinsi bakışlarını Cal'a çevirdi.

Cal omuz silkti. "Bana bakma. Bunu hiçbirimiz anlayamadık."

"Doğumda karıştırılmış olduğunu düşünüyoruz." Lynn kanepeden kalktı. "Ailenin utanç kaynağı. Tanrı biliyor ya hepimizin kilometrelerle ölçülebilen bir günah listesi var ama o bu görünüşüyle hepsini daha da uzun kılıyor."

"İyi bir sebebim var." Ethan, Jane'e mutlak bir samimiyetle baktı. "Hepsi Şeytan'ın yavrusu."

Jane artık Bonner'lann espri anlayışını çözmüştü. "Muhtemelen sen de boş zamanlarında yaşlı kadınları dolandırıyorsundur."

Ethan bir kahkaha atarak ağabeyine döndü. "Sonunda kendine kanlı canlı birini bulmuşsun."

Cal duyulmayan bir şeyler mırıldandıktan sonra Jane'e ateş saçan gözlerle baktı, onları yabancılaştırması gerekiyordu, gülüp eğlendirmesi değil. Jane bunu unutmamışta ama şu an için bu kısmını çok da fazla düşünmek istemiyordu.

"Babanın bir doğumu var," dedi Lynn, "ama her an gelebilir. Betsy VWood'un üçüncü çocuğu. Sen de hatırlarsın, ilk mezuniyet balosu eşindi. Senin babanız sürekli olarak eski kız arkadaşlarınızın çocuklarını doğurtuyor."

"Babam pratiğini kendi babasının yanında kazanmış," diye açıkladı Ethan. "Uzun bir süre buralardaki tek doktordu, şimdi yardımcısı var ama yine de çok çalışıyor."

Bu sohbet Jane'e bir an önce bir doktor bulması gerektiğini hatırlattı. Bu tabii ki Jim Bonner olmayacaktı.

Jane tam onu düşünürken Jim kemerin alünda belirdi. Son derece yorgun ve yaşlı görünüyordu, Jane Lynn'in gözlerinde endişeli bir ifade yakaladı.

Jim salona girdiği anda güçlü sesiyle gürledi. "Nasıl oluyor da kimse bir şey içmiyor?"

"Mutfakta bizi bekleyen bir sürahi dolusu margarita var." Lynn'in kırışan alnı düzeldi ve kapıya doğru ilerledi.

"Biz de seninle geliyoruz," dedi Jim. "Sen ve fantezi meraklısı dekoratörün mahvettikten sonra bu odaya tahammül edemiyorum. Bu kadar beyazın içinde oturmam mümkün değil."

Jane odanın çok hoş olduğunu düşünüyordu ve Jim'in bu tepkisini çok yersiz buldu. Dördü birden Lynn'in peşinden çamla döşeli ve çok zevkli aksesuarlara sahip olan mutfığa geçtiler, burası sıcacık bir taşra mutfığıydı. Jane, Cal'ın böylesine huzurlu bir evde büyüdüktan sonra o gösterişli eve nasıl tahammül ettiğini merak etti.

sezinn

Jim oğluna bir bira verdikten sonra Jane'e döndü. "Margarita ister misin?"

"Alkolsüz bir şeyi tercih ederim."

"Baptist misin?"

"Pardon?"

"Alkole mi karşısın?"

"Hayır."

"Evde güzel beyaz şarabımız da var, Amber kendini son dönemde bir şarap eksperı yapü, öyle değil mi tatlım?" Sözleri gururlu bir kocanın sözleri gibiydi ama sanki ardında farklı bir hikâye vardı.

"Bu kadar yeter, baba." Cal'ın sesi çelik gibiydi. "Burada neler olduğunu bilmiyorum ama artık bir son verilmesini istiyorum."

Babası doğruldu ve bakışları çarpıştı. Cal'ın duruşu hâlâ sakindi ama gözlerindeki parıltı babasını çizgiyi aştığına dair uyarıyordu.

Jim'in, otoritesine meydan okunmasına alışık olmadığı aşikârdı ama Cal'ın geri adım atmaya hiç niyeti yokmuş gibi görünüyordu. Daha dün ebeveynlerinin evliliğinde bir sorun olabileceğini inkâr edişi akıma geldi.

Ethan bir bira isteyerek araya girdi ve belediye meclis toplantısı hakkında klasik bir yorum yaptı. Ailenin arabulucusu oydu. Gerilim azaldı, Lynn Jane'e sabahı Annie ile nasıl geçirdiğini sordu. Jane Lynn'in sesindeki soğukluğu algıladı, kadm gelininin onunla birkaç saat etrafı dolaşmaya çıkmayıp vaktinin çoğunu annesinin bahçesi ile ilgilenerek geçirmesini anlayamıyor olmalıydı.

Jane, Cal'a baktı. Yüzünde bir vazgeçmişlik gördü. Daha önce verdiği sözü tutmasını beklemiyordu.

Bir an büyük bir hüzn hissetti ama ona bunu borçlu olduğunu bilirken imkânsız olanı dileyip durmanın bir anlamı yoktu. "Çok sıkıcıydı ama ona bunu söylemeyin. Beni araştırmamdan uzaklaştıran her bir dakikayı geri almanın mümkün olmadığını bir türlü anlayamıyor."

Bir an gerilim dolu bir sessizlik yaşandı. Jane Cal'a bakmayı reddetti. Ailesinin önünde yaşadığı utançtan dolayı nasıl rahatladığını görmek istemiyordu. Yaptığı işten nefret ederek biraz daha kamrtü. "Bahçesinin kıymetli olduğunu biliyorum ama... Yani cehaletini vurgulamak istemiyorum ama açık sözlü olalım, anlama kapasitesi oldukça kısıtlı."

"Seni orada neden istiyor ki?" diye hırladı Jim.

Jane onun sesindeki savaşçılıktan etkilenmemiş gibi göründü, tipkı oğlu gibiydi. "Kim yaşlı bir kadının kaprislerini anlayabilir ki?"

sezinn

Cal araya girdi. "Ben size ne düşündüğümü söyleyeyim. Jane'in de Annie gibi hırçın bir doğası var, bence Annie bu yüzden onun etrafında olmasından hoşlanıyor. Ortak çok noktaları var."

"Ne şanslıyız," diye mırıldandı Ethan.

Jane'in yanakları yanmaya başladı, Cal elinden gelenden de fazlasını yapmış olduğunu hissetmiş gibiydi çünkü sohbetin yönünü Ethan'm kayak gezisine çevirmişti. Bir süre sonra hepsi yemek masasına oturmuştu.

Jane aileyi incelerken elinden geldiği kadar sıkılmış görünmeye çalışıyordu. İki kardeşin arasındaki şefkati, Lynn ile Jim'in oğullarına hissettikleri koşulsuz sevgiyi gözlemledi. Aralarındaki tüm sorunlara rağmen o mesafeli babayla büyümüş olmanın yerine bu ailenin bir parçası olmak için her şeyini verirdi.

Yemek sırasında konu birkaç kez Jim'in işine döndü: elindeki ilginç bir vaka, yeni bulunan tıbbi bir prosedür. Jane bu açıklamaları bir yemek masası için son derece kanlı buldu ama bu konular kimsenin canını sıkmıyor gibi görünüyordu, hepsinin alışmış olduğuna karar verdi. Özellikle Cal babasının ayrıntıları anlatması için onu zorluyordu.

Jane en çok Lynn'den etkilenmişti. Yemek ilerledikçe sanattan, müzikten ve yöneticisi olduğu tartışma grubunda okunmakta olan yeni bir romandan bahsetti. Muhteşem bir aşçıydı. Jane giderek korkmaya başladı. Bu eski dağ kızının iyi yapmadığı bir şey yok muydu?

Ethan başıyla masanın ortasında duran, içinde zambak ve orkidelerin bulunduğu vazoyu gösterdi. "Bu çiçekleri nereden buldun, anne? Jolly Belik Noel'de dükkânım kapattıktan sonra ortalıkta hiç bunlar gibisini görmedim."

"Onlan perşembe günü Asheville'e gittiğimde aldım. Zambaklar biraz pörsüdü ama hâlâ onlara bakmaktan hoşlanıyorum."

Yemeğe başladıklarından bu yana Jim ilk kez doğrudan karısıyla konuştu. "Evlendiğimiz ertesi günü masayı nasıl süslediğini hatırlıyor musun?"

Lynn bir süre sessizliğini korudu. "Çok önceydi, unutmuşum."

"Ben unutmadım." Oğullarına döndü. "Anneniz karahindibaları bir başkasının arka bahçesinden toplamış, sonra da onları turşu kavanozuna koyarak okuldan eve geldiğimde bana daha önce hiç görmemiş olduğum egzotik bir çiçekmiş gibi göstermişti. O kavanoz dolusu karahindibadan bir vazo dolusu gül kadar etkilenmişti."

Jane, Jim'in karısının mütevazı köklerini dile getirerek onu utandırmak isteyip istemediğini merak etti ama isteği buysa stratejisi geri tepmişti. Lynn hiç de utanmış gibi görünmüyordu hatta Jim'in sesinde duygusal bir boğukluk oluşmuştu. Belki de Jim Bonner karısının mütevazı kökleri hakkında görüldüğü kadar sert hisler beslemiyordu.

"Bana çok kızardın," dedi Lynn. "Gerçi seni suçlayamam. Düşünsenize... sofrada karahindibalar."

sezinn

"Süs olarak sadece çiçekleri kullanmazdı. Bir keresinde güzel olduğunu düşündüğü taşları temizlemiş ve bulduğu bir kuş yuvasının içine yerleştirmişti."

"Kuş yuvası konusunda gerçekten de çok haklısın, mutfak masasının üzerinde iğrenç bir görüntüsü vardı ve ben onu atmadan yemek yemeyi reddetmiştin."

"Evet, bunu yaptım, değil mi?" Parmaklarını kadehinin sapında gezdirirken kaşlarını çatı. "Hijyenik değildi ama güzeldi."

"Jim, gerçekten de güzel değildi." Lynn gülümsedi, kocasını etkileyen eski duygulardan uzak, sakın bir tebessümdü bu.

Jim yemeğe oturdukları andan bu yana ilk kez karısının gözlerinin içine baktı. "Sen her zaman güzel şeyleri sevdin."

"Hâlâ seviyorum."

"Ama şimdi hepsinin üzerinde etiketlerinin de olması gerekiyor."

"Ve sen de o etiketlerden karahindibalar ya da kuş yuvalarından etkilendiğinden çok daha fazla etkileniyorsun."

Jane aileyle mesafeli olacağına dair söz vermişti ama daha fazla mutsuzluğa şahit olmak istemiyordu.

"Evlendiğiniz ilk yılları geçirmeyi nasıl başardınız? Cal paranız olmadığını söylemişti."

Cal ile Ethan bakiştılar, Jane yasaklı bir konuya dokunup dokunmadığını merak etti. Sorusu son derece özeldi ama zaten çirkin şeyler yapması gerekiyordu, o yüzden ne fark ederdi ki?

"Evet baba, bunu nasıl başardınız?" dedi Ethan.

Lynn dudaklarının kenarlarını peçetesiyle sildi. "Çok sıkıntılıydı. Baban her bir anından nefret etti ve şu an yemeğinin rezil olmasını istemiyorum."

"Her bir anından nefret falan etmedim." Jim iskemlesine yaslanırken son derece dalgındı. "Chapel Hill'deki insanların eski koltuklarını ve paslı yataklarını attıkları sokağa bakan o çirkin iki odalı apartman dairesinde yaşadık. Yer gerçekten kötüydü ama anneniz severdi. *National Geographic*'ten fotoğraflar kesip duvarlara asardı. Perdemiz yoktu, sadece iki pencerenin rengi sararmış gölgeliği vardı, anneniz kâğıt mendilden pembe güller yaparak uçlarına takmıştı. Bunun gibi şeyler yapardı hep. Kilise fareleri kadar fakirdik. Okulda değilken ya da ders çalışmam gerekmeyen zamanlarda market raflarını doldurarak para kazanırdım ama annenizin işi en zoruydu. Cal'ın doğduğu güne kadar sabahın dördünde kalkarak pastanedeki işine gitti. Ne kadar yorgun olursa olsun eve dönerken gördüğü yerden karahindiba toplamayı da hiç unutmadı."

Lynn omuz silkti. "İnan bana o pastanede çalışmak Heartache Dağı'nda yaptığım çiftçiliğin yanında çok daha az yorucuydu."

sezinn

"Ama hamileydiniz/" diye araya girdi Jane, bir yandan da durumu gözünde canlandırmaya uğraşıyordu.

"Gençtim, güçlüydüm. Âşıktım." Lynn ilk kez heyecanlanmış gibiydi. "Cal doğduktan sonra en büyük giderimiz übbi masraflar oldu, hem ona bakıp hem de pastanede çalışmıyordum o yüzden kurabiye tarifleri denemeye başladım."

"Cal'ı saat ikide emzirdikten sonra dörde kadar çalışıyordu sonra bir saat uyuyordu ve Cal yeniden uyanıyordu. Onu yeniden emzirdikten sonra beni okula gitmek üzere uyandırıyor. Sonra yaptıklarını paketliyor, Cal'ı bir eskiciden satm aldığı eski bir bebek arabasına koyuyor ve öğrencilere iki kurabiye yirmi beş sente sattığı kampüse kadar yürüyordu. Satış lisansı yoktu bu nedenle kampüs polisinin her gelişinde Cal da dâhil olmak üzere her şeyin üzerini kocaman bir battaniyeyle örtüyordu."

Lynn, Cal'a gülümsedi. "Zavalılık. Bebekler hakkında o kadar az şey biliyordum ki seni yaz ortasında neredeyse boğacaktım."

Cal ona anlayışla baktı. "Hâlâ üzerimde fazla örtü olmasından hoşlanmıyorum."

"Polisler onu yakalamayı hiç başaramadı," dedi Jim. "Tüm gördükleri eski kot giymiş on altı yaşında bir dağ kızı ve eski püskü bir arabanın içinde kardeşiymiş gibi duran bir bebektir."

Ethan'm yüzü oldukça düşünceliydi. "Zor zamanlar geçirdiğinizi hep biliyorduk ama bize bu kadar ayrıntılı anlatmamıştınız. Bu nasıl oldu?"

Ve niye şimdi, diye düşündü Jane.

Lynn yerinden kalktı. "Eski ve sıkıcı bir hikâye. Yoksulluk geride kaldığında büyüleyicidir. Ethan, masayı tatlı için boşaltmama yardımcı olur musun?"

Konu çok daha az ilgi çeken futbola dönünce Jane hayal kırıklığına uğradı, Jim Bonner'm karısının arkasından huzursuz gözlerle baktığını da kimse fark etmemişti.

O akşamüstü sergilediği tavır ne kadar kaba olursa olsun Jane artık onu yargılamak peşinde değildi. Jim'in gözlerinde yüreğine dokunan bir hüznü vardı. Cal'ın annesiyle babasının göründükleri gibi olmadıklarına dair garip bir hisse kapılmıştı.

Jane için gecenin en ilginç anı Ethan, Cal'a toplantılarının nasıl gittiğini sorduğunda yaşandı ve kocasının zamanını neler yaparak geçirdiğini öğrendi. Cal eski bir sınıf arkadaşı olan lise müdürüyle konuşarak işadamlarıyla görüşmeye ve yüksek riskli öğrenciler adına yeni bir meslek programı yaratmak için gönüllü olmuştu. Bölgenin gençleri için oluşturulan uyuşturucu programı için de Ethan'a oldukça yüklü bir miktarda bağış yapmıştı. Jane ayrıntılara girmek isteyince Cal konuyu değiştirdi.

Gece devam etti. Jim çalışması ile ilgili sorular sorduğunda ona patronluk tasladı. Lynn onu kitap kulübüne davet ettiğinde kadın toplantılarında vakit harcayamayacağını söyledi. Ethan onu pazar ayininde görmeyi umduğunu söyleyince inançlı biri olmadığını bildirdi.

Özür dilerim Tanrım ama elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Onlar çok iyi insanlar ve kalpleri daha fazla kırılmamak.

sezinn

Sonunda eve dönüş vakti geldi. Herkes son derece kibardı ama Jane Jim'in vedalaşırken kaşlarını çatışını, Lynn'in oğluna sarılırken gözlerinde beliren endişeyi kaçırmadı.

Cal yola çıkana kadar bekledikten sonra ona döndü. "Teşekkür , ederim, Jane."

Jane önüne bakmaya devam etti. "Bunu bir daha yapamam. Beni onlardan uzak tut."

"Tutacağım."

"Ciddiyim."

"Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum/" dedi usulca.

"Onlar harika insanlar ve yaptığım korkunçtu."

Kasabadan çıkana kadar Cal hiç konuşmadı. "Düşünüyordum da, yakın bir zamanda seninle bir gece çıksak, ne dersin?"

Bu gece kendini küçük düşürmesinin ödülü müydü bu? Bu fikir, davet karşısında huysuzlanmasına sebep oldu. "Birileri beni görmesin diye kafama kâğıt bir torba geçirmem gerekecek mi?"

"Neden bana bu kadar imalı sözler sarf ediyorsun? Sana çıkma teklif ettim, tek yapman gereken evet ya da hayır demek."

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum. Önümüzdeki çarşamba akşamına ne dersin?"

"Nereye gideceğiz?"

"Hiç endişelenme, üzerine sahip olduğun en dar kotunu ve bir tane de dar atlet giy."

"Dar kotumun düğmesini ilikleme yi başaramıyorum ve dar atletim yok. Olsa bile donarım."

"Seni yeterince sıcak tutabilirim ve düğmeler konusunda da endişelenme." Tonlamasındaki cinsel vaatlerin derin tınısı Jane'in içinin ürpermesine sebep oldu. Cal onu süzdü, Jane bakışlarıyla okşadığını hissetti. Niyetini daha açık belirtmezdi. Jane'i istiyordu ve sahip olacaktı.

Ama asıl soru Jane'in ona hazır olup olmadığıydı. Yaşam onun için çok ciddi bir işti ve hiçbir şey onu kafası rahat bir insan haline getiremezdi. Ona olan gardım düşürürse onu gelecekte bekleyen acıyla baş etmeye hazır mıydı?

Başı ağrımaya başladı ve ona cevap vermeden başım çevirerek camdan dışarıyı izledi. Aralarındaki gizli elektriğin getirdiği cızırtılı titreşimlerden etkilenmemek için Cal'm annesiyle babasını düşünmeye başladı, bu arada Jeep Salvation'ın boş ve sessiz sokaklarında ilerlemeye devam etti. Jane onlardan neler öğrendiğini zihninde sıralamaya başladı.

sezinn

Lynn tüm hayatı boyunca bu gece onlan asil bir şekilde eğlendiren vakur ve sofistike kadın olmamıştı. Peki ya Jim? Jane ondan nefret etmek istiyordu ama gece boyunca karısına her baktığında gözlerinde bir özlem panltısı görmüşü, böylesine duygulara sahip olan bir adamdan nefret etmesi mümkün değildi.

Bir zamanlar birbirine âşık olan o lise çocuklarına ne oldu, diye merak etti.

Jim mutfağa gitti ve son kalan kafeinsiz kahveyi bardağına doldurdu. Lynn evyenin önünde ona arkası dönük olarak durmaya devam etti. Jim Lynn'in ona hep sırtını döndüğünü düşündü gerçi yüzü dönük olsaydı da pek bir şey fark etmeyecekti, yüzüne takındığı o kibarlık maskesinin ardında neler olduğunu asla göstermeyecekti. Bu maskeyi bir tek oğullarına karşı kullanmıyordu.

Lynn, Gabe'e hamileyken kendini mükemmel doktor karısına dönüştürmeye başlamıştı. Gittikçe artan içe kapanıklığını, düzelen dilbilgisi ve azalan taşkınlığı ile onu artık insanların önünde utan-dırmamaya başlamasını nasıl da mutlulukla karşılamıştı. Yıllar ilerledikçe Lynn'in bu dönüşümünün evliliklerinin herkesin beklediği felakete ulaşmasını engellediğine daha çok inanmıştı. Hatta mutlu olduğunu bile düşünmüşü.

Sonra tek torununu ve taptığı gelinini yitirmişti. Bunun arkasından ortanca oğlunun sonsuz ve tedavisi imkânsız üzüntüsüne şahit olduğunda içinden bir şeyler kopmuştu. Cal ona telefonla evlendiğini bildirdiğinde yeniden umut etmeye başlamıştı ama sonra yeni geliniyle tanışmıştı. Cal bu soğuk, kendini beğenmiş cadıyla nasıl evlenmiş? Bu kadının kendini sefil edeceğini görmemiş miydi?

Kahve bardağını ellerinin arasında tutarak kansının ince ve dimdik olan sırtına baktı. Hem Lynn hem de kendisi, Cal'ın evliliğinin içyüzünü görünce sarsılmışlardı ve şu anda ikisi de Cal'm böylesine kötü bir seçim yapmasının sebebini bulmaya çalışıyorlardı. Fizikçi, Jim'in hemen gördüğü gizli bir cinsel çekiciliğe sahipti, Lynn bunu fark etmemiş olabiliirdi ama sırf bu Cal'ın onunla neden evlendiğini açıklayamazdı. Yıllar yılı Cal'm seçimlerinin çok genç ve ona göre son derece düşük bir entelektüel zekâya sahip olmasından dolayı üzülmüşlerdi ama bu kızlar en azından iyi huylu kızlardı.

Jim kendi sorunlarıyla başa çıkamazken Cal'm sorunlarıyla başa çıkabilmesinin imkânı yoktu. Akşam yemeğinde yapılan sohbet onu çok gerilere götürmüşü ve şu anda zaman kulaklarında son derece yüksek sesle tik taklayarak ilerliyordu, ellerini kulaklarının üzerine sımsıkı bastırmak istiyordu çünkü geri gidip yanlış seçimler yapmış olduğu anları düzeltmesi mümkün değildi.

"Neden senden kurabiye satın aldığım o gün hakkında bir şey söylemedin? Bunca yıl boyunca bu konuda tek kelime bile etmedin."

Lynn'in başı bu sorunun ardından yukarı kalktı. Jim onun yine neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi yapmasını bekledi, yönteminin bu olmayacağını anlaması gerekirdi. "Tanrım, Jim, bu otuz altı yıl önceydi."

"Ben dünmüş gibi hatırlıyorum."

North Carolina Üniversitesi'ndeki ilk yılında güzel bir nisan sabahıydı ve Cal doğalı beş ay olmuştu, Cal yeni arkadaşlarıyla birlikte kimya laboratuvarından çıkmıştı, hepsi ondan

sezinn

büyük sınıftaydı. Şimdi isimlerini hatırlamıyordu ama o zaman kendini aralarına almalarını çok istiyordu. Aralarından bir tanesi, 'Hey bakın, kurabiyeci kız geldi,' dediği anda bir anda donduğunu hissetmişti.

Neden o anda orada olmak zorundaydı? Yeni arkadaşları onu görecek. Öfke ve reddediş içinin asitle dolmasına sebep oldu. Bu kız gerçekten umutsuz vakaydı. Onu herkesin önünde nasıl küçük düşürdü?

Lynn titrek tekerlekli bebek arabasıyla ilerlerken çok zayıf, son derece bakımsız, küçük bir çocuktan hiç farkı görünmeyen bir dağ kızıydı. Jim bir anda onun sevdiği her yanını unutmuştu: kahkahasını, kollarının arasındayken nasıl istekli olduğunu, yanma uzanmadan önce karnına çizdiği küçük kalpleri ve kendini içinde hissetmekten başka hiçbir şeyi düşünemediği anları.

Onun yaklaşmasını izlerken ailesinin onun hakkında söylediği tüm zehirli sözler kulaklarında uğulduyordu. Hiçbir iyi yanı yoktu. Bir sürüngen gibiydi. Onu tuzağa düşürerek hayaünü mahvetmişti. Paralarından bir kuruş dahi almak istiyorsa onu boşamalıydı. O böcek istilası altındaki apartman dairesi ve o küçük dağ kızından çok daha iyisini hak ediyordu. Bu kız sevgi ve şefkatiyle onu mutluluktan ağlayacak hale getirse bile...

Arkadaşları ona seslenirken içini bir panik sardı. "Hey, kurabiyeci kız, fısık ezmeli kurabiyen var mı?"

"İki paket parça çikolatalı kaç para?"

Jim kaçmak istiyordu ama artık çok geçti. Yeni arkadaşları o sabah uyurken Lynn'in pişirdiği kurabiyeleri incelemeye başlamıştı bile. Bir tanesi de eğilmiş oğlunun kamını gıdıklıyordu. Diğerleri Jim'e döndü.

"Hey, Jimbo buraya gel. Bu küçük kızın kurabiyelerini tatma-dıysan hayatında hiç kurabiye yememişsin demektir."

Amber başını kaldırıp ona baktı, gökyüzü kadar mavi olan gözlerinde kahkahalar uçuşuyordu. Onun karısı olduğunu söylemesini beklediğini anlamıştı, birlikte kurdukları yaşamın her anından aldığı tadı şu anki durum komedisinden de almak üzere bekliyordu.

"Evet, eee, tamam."

Jim ona doğru yürürken Amber hâlâ gülümsüyordu. Açık kahverengi saçlarını mavi bir lastikle atkuyruğu yapmıştı, üzerindeki Jim'e ait olan eski kareli gömleğin omzunda bir ıslaklık vardı, Cal kusmuş olmalıydı.

"Parça çikolatalıdan alacağım."

Lynn'in başı sorgularcasına yana eğildi -*seni ahmak, onlara ne zaman söyleyeceksin?*- ama gülümsemeye devam etti, şakayı sürdürmekten keyif almayı da.

"Parça çikolatalı/" diye tekrarladı Jim.

sezinn

Lynn'in onun onuruna saygısı sonsuzdu. Sabırla bekledi. Gülümsedi. Jim elini cebine attı ve bir çeyreklik çıkardı.

Parayı uzattığı anda Lyrvn anladı. Onu tanıdığını kimseye söylemeyecekti. Bir anda biri içindeki ışığı söndürmüştü, kahkahası, neşesi ve ona olan inancı uçup gitmişti sanki. Yüzü acı ve şaşkınlıkla bulutlandı. Bir an sadece ona baktı ve hemen ardından kurabiyeleri almak için arabaya uzanarak titreyen eliyle ona istediğini uzattı.

Jim daha sabah evden okula gelmek için çıkmadan Lynn'in ona vermiş olduğu dört çeyreklikten bir tanesini ona fırlattı. Parayı bir sokak dilencisine verir gibi fırlatmış ve sonra arkadaşlarından birinin söylediği bir şeye gülerек arkasını döndü. Lynn'e bakmamıştı, kurabiyeler gümüş parçaları gibi elini yakarken yürüyüp gitmişti.

Bu olayın üzerinden otuz yıldan fazla bir zaman geçmişti ama şu an bile gözlerine bir şeyler batıyordu. Bardağım tezgâha bıraktı.

"Yaptığım şey yanlıştı. Bunu hiç unutmadım ve kendimi hiç affetmedim ve özür dilerim."

"Özrün kabul edildi." Musluğun üzerine hafifçe vurarak sohbetin kapandığını belirtti. Suyu kapadığında konuşmaya başladı. "Neden Cal onunla evlendi? Neden onun nasıl bir kadın olduğunu görebilmesi için yeterli bir süre birlikte yaşamadılar?"

Jim, Cal ve soğuk karısından bahsetmek istemiyordu. "Yüzüme tükürmeliydin."

"Keşke Jane ile daha önce tanışmış olsaydık."

Hatasının üzerinin bu kadar çabuk kapatılması hiç hoşuna gitmemişti, özellikle de Lynn'in aslında bunu kapatmamış olduğunu bilince. "Seni geri istiyorum, Lynn."

"Belki de biz fikrini değiştirebilirdik."

"Kes şunu! Onlardan bahsetmek istemiyorum! Bizden konuşmak istiyorum ve seni geri istiyorum."

Sonunda döndü ve o mavi, dağ göklerinin rengindeki gözleriyle ona baktı, hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Hiç gitmedim ki."

"Eskiden olduğun gibi. İstedğim bu."

"Bu gece havandasın."

Umutsuzluk Jim'in boğazının tıkanmasına sebep oldu ama yine de susamadı. "Başlangıçta olduğun gibi olmanı istiyorum. Komik ve saçmalayan seni istiyorum, ev sahibesi rolü oynayan ve çok ciddi olduğum için benimle alay eden seni istiyorum. Karahindibaların, salamuranın ve fasulyenin sofraya dönmesini istiyorum. Katılarak gülmeni istiyorum, kapıdan girdiğimde eskiden olduğu gibi üzerime atlamayı istiyorum."

Lynn'in alını endişeyle kırıştı. Jim'e doğru yürüyerek elini kolunun üzerine, yaklaşık olarak kırk yıldır koyduğu rahatlatma bölgesine koydu. "Seni yeniden gençleştiremem, Jim. Sana Jamie'yi, Cherry'yi ve geçmişte yaşananları da geri veremem."

sezin

"Bunu biliyorum, lanet olsun!" Ondan kurtuldu, acımasını, onu korumasını ya da tükenmek bilmeyen nezaketini istemiyordu. "Bu konu onlarla ilgili değil. Olanlar bana artık bir şeyleri bugünkü halleriyle sevmediğimi gösterdi. Değişmenden hoşlanmıyorum."

"Zor bir gün geçirdin. Sırtını ovayım."

Tatlılığı her zamanki gibi kendim suçlu, değersiz ve kaba hissetmesine neden oldu. Bu kabalığı son dönemde onu ele geçirmişti ve Lynn'i kırması, o buzdan suskunluğu deşerek içindeki kaybolan kızı bulmasını söyleyip duruyordu.

Belki de ona o kadar da kötü olmadığını ipuçlarını verirse biraz yumuşardı.

"Seni hiç aldatmadım."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Bu şekilde yarım bırakamazdı, ona sadece gerçeğin görülmesi istediği tarafım gösteremezdi. "Pek çok şansım oldu ama hiçbirini sonuna kadar götürmedim. Bir kez kendimi otel odasının kapısı önünde buldum..

"Bunu duymak istemiyorum."

"Ama içeri girmedim. Tanrım bunu yaptığım için kendimi en az bir hafta boyunca çok iyi hissettim. Kendini beğenmiş ve erdemli."

"Kendine ne yapıyorsan bunu hemen kesmeni istiyorum."

"Yeniden başlamak istiyorum. Bunun tatildayken olabileceğini düşünmüştüm... Ama birbirimizle konuşmuyorduk bile. Neden baştan başlayamıyoruz?"

"Çünkü bundan şu anda da o zaman nefret ettiğin kadar nefret ederdin."

Çok uzaktaki bir yıldız kadar dokunulmazdı ama Jim'in hâlâ ona dokunmaya ihtiyacı vardı. "Seni çok sevdim, bunu biliyorsun değil mi? Ailemin senden boşanmam için benimle konuşmalarına izin verirken bile seni çok seviyordum."

"Artık bir önemi yok, Jim. Gabe geldi, ardından da Ethan ve boşanma olmadı. Hepsi çok zaman önceydi. Geçmiş deşmenin bir anlamı yok. Üç tane harika oğlumuz ve rahat bir yaşamımız var."

"Ben rahat olmak istemiyorum!" Hayal kırıklığıyla beslenen öfke içinde patladı. "Lanet olsun! Anlamıyor musun? Tanrım, senden nefret ediyorum!" Birliktelikleri boyunca ona asla vahşetle dokunmamıştı ama şu anda onu kollanndan tutmuş sallıyordu. "Buna daha fazla dayanamayacağım! Eski haline dön!"

"Kes şunu!" Lynn'in parmakları kollarına geçti. "Kes şunu! Neyin var senin?"

Lynn'in yüzündeki korkuyu gördü ve hemen geri çekildi, yaptığına kendi de şaşırmıştı.

sezinn

O buzdan savunması sonunda erimiş ve geride öfke ve şu ana kadar yüzünde hiç görmediği bir ifade bırakmıştı.

"Aylardır bana işkence yapıyorsun!" diye haykırdı. "Beni oğullarımın önünde küçük düşürdün. Beni dürttün, itekledin ve her gün binlerce kez karamı emdin! Sana her şeyi verdim ama bir türlü yetmedi. Pekâlâ, artık buna tahammül etmeyeceğim! Seni terk ediyorum! Ben bittim!" Hızla mutfaktan çıktı.

Jim'in içini bir panik sardı. Peşinden koşmaya başladı ama kapıya vardığı anda durdu. Onu yakaladığında ne yapacaktı? Yeniden mi sarsacaktı? Tanrım. Ya onu çok zorladıysa ne olacaktı?

Derin bir nefes aldıktan sonra Amber Lynn'in hâlâ aynı insan olduğunu düşündü, o bir akşamüstü gibi tatlı ve kibardı. Ne söylese söylesin onu asla bırakmazdı. Sakinleşmek için sadece zamana ihtiyacı vardı, hepsi buydu.

Arabasının evin önünden ayrıldığını duyduğu zaman da kendine aynı şeyleri tekrarlamaya devam etti.

Lynn onu terk etmezdi. Bunu yapamazdı.

Lynn'in göğsü daralıyordu; dar, virajlı yolda ilerlerken nefes almaya çalışıyordu. Burası oldukça zorlu bir yoldu ama yıllardır bu yolu kullanıyordu ve gözlerinden akan yaşlara rağmen yavaşlamadı. Jim'in ondan ne istediğini biliyordu. Yeniden damarlarını açmasını ve bir zamanlar ona hissettiği aşkla dolmasını istiyordu. Asla karşılığı olmayacak bir aşkla kanamasını.

Nefes almak için savaş verirken yıllar önce daha küçücük bir kızken, on altı yaşında saf ve cahil bir kız çocuğuyken aldığı dersi hatırladı, aşk asla aralarındaki muazzam boşluğu kapatamazdı. Bu saflığı çok uzun sürmemişti. Gabe'e hamile olduğunu söyledikten iki hafta sonra -Cal o sırada sadece on bir aylıktı- masumiyeti sonsuza kadar kırılmıştı. Bunun olacağını önceden görmeliydi ama görememişti. Cal daha bir yaşırı doldurmamış olmasına rağmen ve zorla geçimlerini sağlıyor oldukları halde Jim'e, hamile olduğunu mutluluktan uçarak söylemişti. O gevezelik ederken Jim donup kalmıştı.

"Bir düşünsene, Jim! Bir dünya tatlısı bebek daha! Belki bu kez kız olur ve ona Rose of Sharon adını koyabiliriz. Ah, kızım olmasına çok mutlu olurum ama erkek olması elbette ki daha iyi olur böylelikle Cal'ın patırtı yapabileceği biri olur."

Jim'in yüzündeki ifade değişmeyince korkmaya başlamıştı. "Bir süre bizi zorlayabilir ama kurabiye işi gerçekten iyi gidiyor ve Cal'ı ne kadar sevdiğimizi bir düşün. Bundan sonra başka çocuğumuz olmaması için gerçekten de dikkatli olmamız gerekiyor. Bana bu bebek için sevindiğini söyle, Jim. Söyle bana."

Ama Jim hiçbir şey söylemeden, onu korkmuş ve yalnız bırakarak dairelerinin kapısından çıkıp gitmişti. O dönene kadar Lynn saatler boyunca karanlıkta oturmuştu. Jim döndüğünde de konuşmamış, onu yatağa götürmüş ve onu korkutan bir vahşetle sevişmişti.

İki hafta sonra Jim okuldayken kayınvalidesi onu görmeye gelmişti. Mildred Bonner, Jim'in onu sevmediğini ve boşanmak «istediğini söylemişti. Lynn'in yeniden hamile olduğunu

sezinn

söylediği gece aslında Jim'in ona bu haberi verecek olduğunu ama şimdi kendini ona karşı sorumlu hissettiğini bildirmişti. Lynn onu gerçekten seviyorsa gitmesine izin verirdi. Lynn ona inanmamıştı. Jim ona hiç boşanmak istediğini söylememişti. Onu seviyordu. Her gece yatakta bunu göstermiyor muydu?

Jim kütüphanede çalışmasını bitirip eve döndüğünde Lynn ona annesinin ziyaretini anlatmış ve onun kahkahalar atmasını beklemişti ama öyle bir şey olmamıştı. "Bunu artık konuşmanın bir anlamı yok," demişti. "Yine hamilesin yani hiçbir yere gidemem."

Lynn'in toz pembe dünyası tuzla buz oluvermişti. Yaşadığı her şey bir yanılsamaydı. Onunla sevişmeyi sevmesi onu sevdiği anlamına gelmiyordu. Nasıl bu kadar aptal olabilmmişti? O bir Bonner idi kendisi ise bir Glide.

Jim'in annesi iki gün sonra yeniden dairelerine gelmişti, burnundan soluyan bir ejderha gibi Lynn'e oğlunu serbest bırakmasını söylemişti. Lynn eğitimsizdi, cahildi; onu sadece utandırıyordu! Onu engellemekten başka bir şey yapmıyordu.

Mildred'ın söylediği her şey doğrudu ama Lynn Jim'i sevdiği sürece bırakamayacağını biliyordu. Kendi adına bunu yapabiliirdi ama çocukların babalarına ihtiyaçları vardı.

Annesine meydan okuyacak gücü kendinde buldu. "Onun için yeterince iyi değilsem beni düzeltmeye başlasanız iyi olur çünkü ben ve bebeklerim hiçbir yere gitmeyeceğiz."

Hiç kolay olmamıştı ama sonunda iki kadın oldukça kırılğan bir ittifak kurmayı başarmıştı. Lynn, Mildred Bonner'm her konudaki rehberliğini itirazsız kabullenmişti: nasıl konuşulur, nasıl yürünür, ne yemek yapılır. Mildred, Amber'm kötü bir isim olduğunda ve kendisine Lynn dedirtmesi konusunda da direnmişti.

Cal ayağının dibinde oynarken Jim'in İngilizce kitaplarını hatmetmiş, bebeğini bakıcıya bırakabildiği zamanlarda büyük konferans salonlarına sızarak tarihin, edebiyatın, sanatın ve şair ruhunu besleyen her konunun içinde kaybolmuştu.

Gabe doğmuştu, Jim'in ailesi cüzdanlarını biraz açarak Jim'in okul masraflarını ve çocukların sağlık faturalarını karşılamaya başlamışlardı. Hâlâ kısıtlı paraları vardı ama eskisi kadar çaresiz değillerdi. Mildred daha iyi bir daireye taşınmalan konusunda ısrarcı olmuştu, Bonner aile eşyalarıyla döşenen bir daireye.

Lynn'in dönüşümü kademeli bir şekilde gerçekleşmişti ve Jim'in bunu fark edip etmediğinden hiç emin olamamıştı. Onunla yine her gece sevişmeye devam etmişti ama Lynn'in artık gülmediğini, dalga geçmediğini, kulağına edepsiz sözcükler fısıldamadığını fark etmiş gibi görünmüyordu. Lynn yatak odasının dışında daha da dikkatli davranıyordu, Jim'in onaylayan bakışları ise onun tek ödülüydü.

Yavaş yavaş kocasına olan aşkını da kimseyi utandırmayacak bir yere kilitlemeyi başarmıştı.

Jim lisans çalışmalarını tamamladıktan sonra tıp fakültesinin en yorucu yıllarına başlamıştı, Lynn'in dünyası ise oğulları ve kendini aşmak için dinmek bilmeyen çalışmalarla geçiyordu. Jim ihtisas dönemini bitirdikten sonra babasının yanında çalışmaya başlayabilmesi için Salvation'a dönmüşlerdi.

sezinn

Yıllar geçmiş ve Lynn oğulları, sosyal sorumluluk projeleri ve sanata olan tutkusuyla mutluluk bulmayı öğrenmişti. Jim ile ayrı yaşamları vardı ama Jim'in bir yanı hiç değişmemişti, yatak odasında samimiyeti olmasa bile tutkuyu paylaşmaya devam etmişlerdi. Çocuklar sırayla evi terk edince Lynn yeni bir huzur bulmuştu. Kocasını tüm kalbiyle seviyordu ama onu kendisini aynı şekilde sevmemekle suçlamıyordu.

Sonra Jamie ile Cherry ölmüş ve Jim Bonner darmadağın olmuştu.

Ölümleri takip eden aylarda ise Jim sürekli olarak onu yaralamaya başlamıştı ve Lynn yakında kanamadan öleceğine inanmıştı. Bu yapılan haksızlık onu çileden çıkarmıştı. Jim'in istediği her şey olmuştu ve Jim şimdi bunları istemiyordu. Tam tersine artık içinde olmayan ve veremeyeceği bir şeyleri istiyordu.

Annie pazartesi sabahı saat sekiz olmadan Jane'i aradı ve bir kaç gün bahçede bir şey yapması gerekmediğini söyledi. Bu arada o çağırmandan ikisinin de giderek onu rahatsız etmemesini de bildirdi. Ayrıca yeni evli bir çiftin ölmek üzere olan yaşlı bir kadının başının etini yemekten yapacak çok daha iyi işleri olmalıdır, diye de devam etti.

Jane telefonu kapatırken güldü ve yulaf pişirme işine devam etti. Yaşlandığında Annie kadar cesur olmayı umdu.

"Kimdi o?"

Cal yatak mahmurluğundan kurtulamamış o muhteşem haliyle mutfağa girince Jane yerinden sıçrayarak elindeki kaşığı düşürdü. Bir kot ve düğmeleri iliklenmemiş bir gömlek giymişti. Saçları dağınıktı, ayakları da çıplak.

"Öyle arkamdan gizli gizli gelme!" Kendine kalbinin hızla çarpmasına onun bu karmaşık ve çok yakışıklı görüntüsünün değil, korkunun sebep olduğunu telkin etmeye çabaladı.

"Gizli gizli gelmiyordum. Sadece sessiz yürürüm."

"Tamam, o zaman bir daha yapma."

"Çok huysuzsun, özürlü görevli."

"Özürlü görevli mi?"

sezinn

"Öğretim Görevlisi. Biz aptal sporcular size özürlü görevli diyoruz."

Jane temiz bir kaşık alarak yeniden yulafı karıştırmaya başladı. "Biz özürlü görevliler de gerçekten akıllı olduğumuzu gösterebilmek için size aptal sporcular diyoruz."

Cal güldü. Burada ne arıyordu? Jane kahvaltı etmek için aşağı indiğinde genelde evden gitmiş olurdu. Geçen hafta boyunca onu Annie'ye götürdüğü sabahlarda bile kahvaltıyı birlikte etmemişlerdi. Cal vaktini hep çalışma odasında geçirmişti.

"Kimdi arayan?" diye tekrarladı.

"Annie. Bugün onu rahatsız etmememizi istedi."

"Güzel."

Kilere giderek orada sakladığı bir düzine Lucky Charms marka renkli mısır gevreği kutularından birini, patates cipsini, kurabiye kutusunu ve gofret paketini aldı. Jane onun renkli mısır gevreklerini servis kâsesine dolduruşunu ve ardından sütü almak için buzdolabına gidişini izledi.

"Bir doktor çocuğuna göre son derece kötü besleniyorsun."

"Tatildayken sevdiğim şeyleri yiyorum." Kaşığını aldı, bacağını tezgâhın önünde duran taburelerden birinin üzerine attı, dizlerini açarak oturdu, çıplak topuklarını taburenin kenarına koydu.

Jane bakışlarını o uzun, ince ayaklardan kaçırken ürperdi. "Bir sürü yulaf pişiriyorum. Neden o saçmalıkların yerine biraz bundan yemiyorsun?"

"Bilgin olsun, bunlar saçmalık değil. Yıllar boyunca yapılan bilimsel araştırmaların ürünleri."

"Kutunun üzerinde cüce cin resmi var."

"Küçük sevimli adam." Sütle kaplı kaşığını öne doğru uzattı. "En iyi bölümü neresi biliyor musun? Marşmelovlar."

"Marşmelov mu?"

"Kim o küçük kar bulutlarını bunların içine sakladıysa akıllı •ıdammış. Stars ile kontratıma antrenmanlarda sadece benim için birçok kutu Lucky Charms bulunması maddesini eklettim."

"Bu çok etkileyici. *Summa cum laude* ile mezun olmuş bir adamla konuşuyorum ama karşımda tam bir salağm durduğuna yemin edebilirim."

"Merak ettiğim şey şu aslında... Lucky Charms çok güzel ama belki de ondan bile daha iyi olan bir mısır gevreği şu an bulunmayı bekliyordun" Bir kaşık daha yedi. "Seninki kadar büyük bir beynim olsaydı ben bunu yapardım, profesör. Üst kuarkla uğraşmak yerine dünyadaki en iyi mısır gevreğini yarattırdım. Tabii bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum."

sezinn

Mısır gevreğine zaten çikolata, şeker ve fıstık ezmesi eklediler, bu küçük renkli kar bulutlarından bahsetmeme gerek bile yok ama şu sorumu cevapla... Birileri mısır gevreğine M&M eklemeyi hiç düşündü mü? Hayır, efendim düşünmediler. Kimse kahvaltđ gevreğinin içine M&M eklemenin ne kadar büyük bir ticari getirisinin olacağının farkında değil."

Jane bu sözleri düşünürken onu seyretmeye devam etti. Tezgâhın önünde oturuyordu, ayakları çıplaktı, gömleğın açık önünden göğsü görünüyordu, her kıpırdayışında o elik kaslan harekete geçiyordu. Aptallığın mükemmel resmi, yalnız bu aptal bir tilki kadar zekiydi.

Jane kâsesini doldurarak yanında bir kaşıkla birlikte tezgâha götürdü. "Fıstık ezmeli mi sade mi?"

Cal düşündü. "şu an muhtemelen çok fantezi bir şeye gerek yok. Ben sadeyi tercih ederdim."

"Akıllıca." Yulafına süt ekledikten sonra yanına oturdu.

Cal ona baktı. "Onu gerçekten yiyecek misin?"

"Elbette yiyeceğim. Bu yediğim Tanrı'nın ürettiğı bir tahıl."

Hiç sormadan kaşığım Jane'in kâsesinin ortasında bulunan esmer şekerli kısma daldırdı.

"Kötü değil."

"Bütün esmer şekerimi aldın!"

"Bunun içine en çok ne yakışırdı biliyor musun?"

"Dur bir düşüneyim... M&M mi?"

"Zeki kadınsın." Lucky Charms kutusunu aldı ve Jane'in yulafının üzerine biraz serpti. "Bu kaçırdığın kıırları sana verecek."

"Teşekkürler."

"Bu marşmelovları gerçekten seviyorum."

"Söylemiştin." Jane, Lucky CharmsTan bir kenara ittikten sonra bir lokma daha yedi. "Bunun ocuklar için yapılmış bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Sanırım içimde hâlâ bir ocuk var."

ocuk olduğunu hatırlatan tek yanı kadınlara olan olgunlaşmamış tavırlarıydı. Onu sabahın üçüne kadar dışanda tutan bu muydu? Genç kadınları ayartmak mı?

Kendini daha fazla tutma zahmetine katlanmadı. "Dün gece neredeydin?"

"Beni mi kontrol ediyorsun?"

sezinn

"Hayır. Uyuyamadım ve o saatte geldiğini duydum, hepsi bu."

"Seninle hiç alakası olmayan bir yerdeydim."

"Başka bir kadınla birlikteysen benimle alakası olur."

"Düşündüğün bu mu?" Bakışlarını Jane'in bedeninde dolaş-ürdü, Jane bunu sadece psikolojik bir savaş olarak değerlendirdi. Üzerinde Maxwell Denklemleri'nin basılı olduğu kırmızı bir tişört giymişti, son denklem pantolonunun içine sıkıştırdığı yerde yanda kesiliyordu. Cal'ın bakışları kalçasında durdu, kadınlarında görmeye alışkın olduğu kadar inee bir kalça değildi gördüğü. Jane yine de bu bakışlarda eleştiren bir ifade görmediğini hissetti.

"Aklımdan geçti." Yulafını iterek onu inceledi. "Sadece kuralları bilmek istiyorum. Bu konuyu hiç konuşmadık ve bence konuşmamız gerekiyor. Evliyken başkalarıyla yatmakta serbest miyiz değil miyiz?"

Cal'm kaşları bir anda ortada birleşti. "Biz mil Bu biz de ne demek?"

Jane yüzünü ifadesiz tutmayı başardı. "Ne demeye çalıştığım anlamıyorum."

Cal elini saçlarının arasından geçirdi. Son birkaç haftada biraz uzamıştı ve bir yana doğru kıvrılmışlardı. "Biz evliyiz," dedi homurdanarak. "Bu kadar."

"Ne kadar?"

"Bu işte."

"Hımm."

"Sen evli ve hamile bir kadınsın, unutma diye hatırlattım."

"Sen de evli bir erkeksin." Durdu. "Unutma diye hatırlattım."

"Kesinlikle."

"Yani bu, biz evliyken başka insanlarla takılabileceğimiz anlamına mı geliyor yoksa aksi mi?"

"Takılmayacağız anlamına geliyor!"

Jane tabureden kalkarken rahatladığını belli etmedi. "Tamam. Birileriyle düşüp kalkmayacağız ama gecenin geç saatlerine kadar içki içip dolaşp açıklama yapmak ya da özür dilemek zorunda değiliz, doğru mu anladım?"

Cal'm düşünmeye başladığını görünce bunu nasıl çözeceğini merak etti. Bir denemeye girişmediğini görünce hiç şaşırmadı. "Ben içebilirim. Sen yapamazsın."

"Anladım." Yulaf kâsesini alarak evyeye götürdü. Onun kendisinden bir saldırı beklediğini hissediyordu, savunulamaz bir durumu savunabilmek için ona meydan okuduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu onu. "Sanırım senin bakış açısından bu durum oldukça mantıklı."

sezinn

"Öyle mi?"

"Elbette." Ona gülümsedi. "Başka türlü insanları nasıl hâlâ yirmi bir yaşında olduğuna inandırabilirsin?"

Çarşamba gecesi tüm kuşklarına rağmen gitmeye karar verdiği gizemli randevu için hazırlanmaya başladı. Duşunu aldı, pudralandı, parfümünü sıktı. Sonra bu geceye bu kadar özen gösterdiği için utandı. Çok güzel bir gün geçirmişti ve kendini sıkıntıya sokmak istemiyordu. Çalışması iyi bir yola girmişti, bu hafta Cal'ın evde daha çok gezinmesinden de keyif almıştı. Bugün mükemmel bir bahane bularak yürüyüşünde ona eşlik bile etmişti. Kafasının formüllerle çok dolu olduğunu, bu nedenle de kaybolmasından korktuğunu söylemişti.

Onunla olmaktan ne kadar çok hoşlandığını itiraf etmekten hoşlanmıyordu. Onu bu kadar çok güldüren biriyle hiç birlikte olmamıştı, keskin zekâsıyla dikkatini her an ona vermesini sağlıyordu. En büyük endişe kaynağının, onun zekâ düzeyinin, kendisine böylesine bir keyif yaşıyor olması çok komikti.

Bebeğinin gelecekteki mutsuzluğunu hatırlatan düşünceleri bir kenara bırakarak birkaç saat önce gelen ve arazinin uzak bir köşesindeki eski barakanın arkasına saklanmış olan eski kırmızı Ford Escort'u düşündü. Telefonla kullanılmış araba satın almak pek mantığa uygun değildi ama Jane yaptığı alışverişten memnundu. Tamam, araba çökük kapısı, kırık ön panel ızgarası ve kötü rötuşlarıyla pek de bir şeye benzemiyordu ama bütçesine son derece uygundu ve birkaç ,ty sonra Şikago'ya dönene kadar ayağından yerden kesecekti. Orada /aten mükemmel durumdaki Saturn'ü garajında onu bekliyordu.

Arabayı saklamak gibi bir düşüncesi yoktu ama Cal'ın çok öfkeleneyeceğini de biliyordu ve ona hapis hayatının sona erdiği haberini vermeden önce bu geceyi eğlenerek geçirmek istiyordu.

Giyindikten sonra gülümsedi. Kot giyme konusunda onun talimatına uydu ama kolsuz dar atlet yerine karadut renginde ipek bir bluz giydi, kulağın da düzgün bir fizikçiden çok Cal'ın küçük kızlarına uyacak bir çift halka küpe taktı. Onları neden bu kadar çok sevdiğini hiç anlayamamıştı. Bluzunun en üst düğmesini açtı ve dantelli siyah sütyeninin kenarını gösterecek kadar aşağı düşmesini sağladı. Kendini inceledi, içini çektikten sonra düğmeyi yeniden ilikledi. Şimdilik küpeler yeterliydi.

Merdivenden inerken Cal antreye çıktı. Üzerine mükemmel göğüs kaslarını ortaya çıkaran eski bir Stars tişörtü giymiş ve onu da daracık kotunun içine sokmuştu. Kotu son derece soluk ve eskiydi, çıplak olsa daha iyi olurdu.

Bakışları Jane'in üzerinde sıcak bir yaz günündeki tembel esinti gibi dolaştı. Jane kızardı ve basamağa takılarak korkuluğa tutunmak zorunda kaldı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Cal tüm masumiyetiyle.

Adi. Ne olduğunu gayet iyi biliyordu. Yürüyen ve konuşan bir seks abidesiydi. "Pardon. SeibergVVitten Teorisi'ni düşünüyordum. Oldukça karmaşık."

sezinn

"Eminim." Bakışları Jane'in hazırlanmak için onca vakti boşa geçirmemiş olduğunu düşünmesine yol açtı.

"Kolsuz atlet bulamadın demek."

"Hepsi kirlideydi."

Cal gülümsedi, Jane elmacık kemiğinin altında beliriveren gamzeyi incelerken bile böyle bir adamla ne yapmakta olduğunu düşündü. Jane'in liginden çok uzakü, başka bir güneş sisteminden gelmişti sanki.

Jane ceketini unuttuğunu fark ederek merdivende döndü ve yeniden tırmanmaya başladı.

"Şimdiden korkup kaçıyor musun?"

"Ceketimi almalıyım."

"Bunu giy." Dolaba giderek kendi gri, fermuarlı eşofman üstünü çıkardı. Jane aşağı indi, Cal eşofman üstünü omzuna koyarken elleri bir süre orada kaldı. Jane onun baş döndüren çam, sabun ve kesinlikle Cal Bonner'a ait olan sarhoş edici tehlike kokusunu içine çekti.

Eşofman üstü kalçasına kadar uzandı. Ona bakarak üzerine erkek giysilerinin yakıştığı ufak tefek kadınlardan olmayı diledi ama sanki biraz toplu görünüyordu. Gerçi Cal'ın bakışlarında ortada hiç de hatalı bir şey varmış gibi bir ifade olmadığı için morali yükseldi.

Jeep'i evin önünde bırakmıştı ve her zamanki gibi Jane'in kapısını açtı. Arabayı çalıştırıp anayola doğru ilerlerken Jane heyecanlı olduğunu fark etti, Cal'ın bu gerilimi ortadan kaldırmak için bir şeyler söylemesini diledi ama o araba kullanmaktan son derece mutlu gibi görünüyordu.

Petticoat Junction Cafe dışında dükkânların kapalı olduğu kasabadan geçtiler. Jane, ara sokaklardan birinde önünde birkaç arabanın park etmiş olduğu ıııklı bir bina gördü. Burasının Mountaineer olduğuna karar verdi.

Kasabanın sonuna vardılar ve Heartache Dağı'na doğru ilerlediler. Tam düşündüğü gibi onu Annie'ye götürüyordu, Jeep'i çakıllı, bozuk yolda yavaşlattı. Jane farların ışığında bilet gişesinden daha büyük olmayan, viran bir kulübe görmeyi başardı, yolun kenarına çekilmiş zincirin ardındaydı.

"Neredeyiz?"

"Kendin bak." Arabayı durdurdu ve koltuğun altından bir fener çıkardı. Camı açıktan sonra ışığı dışarı tuttu.

Başım eğdi ve kırık ampullere sahip olan yıldız şeklindeki, dökülmüş mor renkli yazıyı gördü: *Carolina'nın Gururu*. "Beni randevumuzda *buraya* mı getirdin?"

"Genç kızken hiç arabalı sinemaya gitmediğim söylemiştin. Ben de seni getirdim."

sezinn

i-

Jane'in küçük dilini yutmuş gibi görüntüsüne güldükten sonra feneri söndürdü, arabadan inerek yolu kapatan kaim zinciri açtı. Geri döndü ve arabayı eski tekerlek izlerinin üzerinden hızla sürdü.

"Bir milyarderle ilk randevum," diye homurdandı Jane, "ve neyle karşılaştığıma bir bak."

"Sakin filmi daha Önce gördüğünü söyleyerek duygularımı incitme."

Jane gülümseyerek daha fazla sarsılmamak adına kapıya tutundu. Homurdanmasına rağmen onunla bu terk edilmiş arabalı sinemada yalnız kalmaktan hiç de mutsuz değildi. Bu bebeğin yararma, diye düşündü. Cal ile birbirlerini daha iyi tanıyacaktı.

Jeep'in farları boş arazide gezindi, tümsekleri ve metal hoparlör direkleri ile son derece ürkütücü bir bilimkurgu manzarasına sahipti. Araba sinemanın arkasına doğru yol alırken sallandı, Jane bir eliyle ön paneli yakalarken diğeriyle içgüdüsel olarak karnını tuttu.

Cal bakı. "Küçük adam mı uyandı?"

Bu hamileliğinden düşmanlık hissetmeden ilk bahsediydi. İçinde bir çiçeğin yavaş yavaş açmaya başladığını hissederek gülümsedi.

Cal arabayı en son sıraya doğru döndürdü. "Bir dakika içinde yeniden uykuya geçebilir. Tabii denklem falan çözmekle meşgul değilse."

"Diğer çocuklar mısır gevreklerini yerken o gevrekleri onlu gruplar halinde ayırmaya başlarsa bu sana hiç de komik gelmeyecek."

"İnan bana hayatımda tanıştığım en endişeli kadınsın. Beyninde sürekli trajediler yaraşıyor. Oğlan gayet iyi olacak. Bana bir bak. Bir beynimin olması çok da canımı sıkıyor."

"Çünkü sen kendininkini kilit altında tutuyorsun."

"O zaman sen de kendininkini bir süreliğine kilit altına al ki lanet olası filmin tadım çıkarabilelim."

Buna söyleyecek bir lafı yoktu, bu nedenle de bir girişimde bulunmadı.

Cal arabayı son sıranın tam ortasına, çit gibi sarkan bir zincirin önüne çekerek tekerlekleri yüksekte durmaları için küçük tepeliklerden birinin üzerine çıkararak durdurdu. Hoparlörü alarak arabanın içine soktu, direksiyonun üzerine astı ve camı kapatarak gecenin soğukunu dışarıda bıraktı. Jane hoparlörün kablolarının olmadığını söylemekten kaçındı.

Cal farları söndürdü, motoru kapadı. Yarım ayın gümüşü ışığıyla baş başa kaldılar. Jane'in dikkati ay ışığıyla ikiye bölünmüş olan perdeye kaydı. "Daha iyi bir yer bulabilmek için daha erken gelmemiz gerekirdi."

"En arka sıra en iyisidir."

sezin

"O neden?"

"Böylelikle küçük çocuklar camdan içeri bakamazlar. Sevişirken mahremiyetten hoşlanırım."

Jane yutkundu. "Beni buraya sevişmek için mi getirdin?"

"Evet."

"Ya."

"Bununla ilgili bir sorunun var mı?" Ay bulutların arasma girerek onları karanlıkta bıraktı. Arabanın ışığını yaktığında Jane ■ 11 id ağının köşesinin yukarı kalkmış olduğunu gördü, tatmin olmuş

İ m adam görüntüsü vardı. Arka koltuğa uzanarak elinde koca bir lorba mısırla öne döndü.

Jane'in beyni ışık hızıyla çalışıyordu ama onun dinlemeye hiç niyeti yoktu. Kendisine kur yapılmasını istiyordu ve garip bir yol .çemiş olsa da Cal da aynen bunu yapıyordu. Daha önce ne söylemiş (>lursa olsun Jane onun artık kendisinden nefret etmediğini düşünüyordu çünkü birlikte oldukları zamanlarda çok fazla gülümsemeye başlamıştı.

Ayrıca onun bir tilki kadar kurnaz olduğunu da kendine hatir-

1 attı, Jane'i arzuladığım da saklamıyordu. Cal'ın ahlak kurallarında sadakat ön sırada yer alıyordu ve bundan sonraki birkaç ay boyunca ya onu baştan çıkaracaktı ya da hiçle yaşayacaktı. Jane bu imkânsız durumun içine düşmemiş olsalar bile onun peşine düşeceğine inanmayı çok istedi ama böylesine bir düşünceye kendisini kaptırmadı.

"İlk buluşmada sonuna kadar gitmeyeceğimi anladığın sürece hiçbir sorunum yok."

Cal torbayı açarak içinden bir avuç dolusu patlamış mısır çıkardı. "Buna saygı duyarım. Tabii yine de ilk buluşmamızda ne kadar hesaplı davranmış olduğun konusunu aramızda tartışmamız gerekir. Bir sürpriz doğum günü partisi hatırlıyorum da..."

"Cal..."

Mısırları ağzına attı. "Arka koltuktaki soğutucuda bira ve meyve suyu var. Uzanıp alabilecek misin?"

Jane arkasına döndü ve koltuğun üzerinde duran küçük strafor soğutucuyu gördü. Koltuğa diz çökerek ona doğru uzanırken, son derece nazik ama güçlü ellerle havaya kaldırıldığını hissetti. Beceriksiz hareketlerle kendini dengelemeye çabalarken arka koltuğa düştü ve arkasından şeytani bir kıkırdama sesi duydu.

"Çok iyi fikir, sevgilim. Hemen yanına geliyorum."

Jane herhangi bir tepki veremedi. Cal kapışım açtı, dışarı çıktı ve arka kapıyı açarak yarana yerleşti.

sezinn

"Tanım..." Bluzunu düzeltti. "Babalar sen ortalıktayken kızlarını kilit altında tutuyordu herhalde."

"Üniversiteye girene kadar birtakım numaralarımı tam olarak geliştirememiştim."

"Neden susup filmi seyretmiyorsun?"

"Önce bana bir tane şu biralardan ver."

Jane onun isteğini yerine getirdikten sonra kendine de bir kutu elma suyu aldı ve mısır yemeyi reddetti. Cal birasını o da elma suyunu yudumladı. İkisi de başlarını koltuğa yaslayarak ortak bir sessizliğe gömüldüler, tepelerinde yanan ışığın altında oturmaya devam ettiler.

Cal kolunu koltuğa doğru uzattı. "Bu film beni azdırıyor."

Jane'in kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu. "Hangi bölümü? Dağlarda şarkı söyleyen Maria mı? Yoksa çocukların söylediği *do re mi* şarkısı mı?"

Dudaklarında bir sırıtma belirdi. "Maria, tamam mı? İnsan önlüğünün altına ne giymiş olduğunu merak ediyor."

Tartışma tehlikeli sulara girmişti. Jane hiç bu kadar afalladığını ve kendiyle teması kaybettiği bir zaman hatırlamıyordu. Konuyu değiştirerek zaman kazanmaya çalıştı. "Yerel işadamları ve yöneticilerle görüşmediğin zamanlarda ne yapıyorsun?"

Önce cevap vermeyeceğini düşündü ama Cal omuz silkti. "Y'da spor yapıyorum, arkadaşlarımı ziyaret ediyorum, birtakım işlerle ilgileniyorum. Bugün birkaç saatimi babamın muayenehanesinde geçirdim. Oraya gitmemden hoşlanıyor." Kaşlarını çatı.

"Bir sorun mu var?"

"Pek sayılmaz. Bilmiyorum. Sanırım babamla annemin yaşadığı sorun düşündüğümünden daha büyük." Alnındaki çizgi derinleşti.

"Babam annemin bir süre Annie ile kalacağım söyledi. Ben o)'rce için olduğunu düşündüm ama sanırım hafta sonundan beri ı >rada kalıyor ve bugün bana geri dönme niyeti olmadığı söyledi."

"Aman Tanrım."

"Bunu neden yaptığım gerçekten anlayamıyorum. Babam çok üzülüyor." Birasını içtikten sonra Jane'e baktı. "Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum, sorularım kendine saklar mısın?"

Bu bilgiyi gönüllü olarak veren kendisiydi ama Jane bunu hatırlatmadı.

Cal boş bira kutusunu camdan dışarı fırlattı. "O kadar çok konuştun ki aklımı filme veremedim ve Maria en sevdiğim şarkılardan birini söylüyor. Lanet olsun, kadm çıplakken çok güzel görünüyor."

sezinn

"Maria Neşeli Günler 'de çıplak şarkı söylemez!"

"Gözlerim son derece iyi görüyor ve kadm çınçıplak. Bunu sen dahi görebilirsin..."

"Yaralıyorsun. Çıplak olan Baron von Trapp. Ve gerçekten de çok etkileyici bir vücudu var."

"Sen *ona mı* etkileyici diyorsun? Bu alız..."

"Etkileyici işte."

"Ah, sen bunun etkileyici olduğunu düşünüyorsan demek ki ben seni çok mutlu bir kadın yapabilirim."

"Palavracı." Gerçekten bu kadar delirmiş miydi? Bilerek Cal'a yem atıyordu.

"Ayrıca senin kamında da bildiğim kadarıyla siğiller var."

"Kamımda siğil falan yok."

"Bunu sen söylüyorsun." Elma suyunu elinden aldı ve bira kutusunun yarana attı, soğutucuyu kaldırdı ön koltuğa koydu.

"Tamam, bana şimdi gösterebilirsin."

"Sana neyi göstereceğim?"

"Burada son derece ciddiym. Eğer siğillerin varsa oğlumda da olacak ve bu doğruysa kendimi hazırlamak için zamana ihtiyacım olacak."

"Sen tescilli delisin."

"Sadece kotunun fermuarını azıcık açman yeterli. Bakabileceğim kadarım."

"Hayır!"

"Pekâlâ. O zaman hissetmeye çalışacağım."

Jane üzerine doğru uzanan ellere vurdu. "Seninle sevişeceğimi söyledim, übbi muayene yapmana izin vereceğimi söylemedim."

Jane Cal'ın yüzündeki piyango kazanmış gibi sırtışı görünce bir anda ne söylemiş olduğunu fark etti. "Bu doğru, sevişeceğim söyledin. Hadi gel, tatlım. Bana kendini göster."

"Göstermeyeceğim."

"Korkak."

"Yemi yutmayacağım."

sezinn

"Benimle sevişmekten korkuyorsun." Tek harekette üzerindeki bol eşofman üstünü çıkardı ve onu soğutucunun üstüne fırlattı. "Benimle başa çıkamayacağından korkuyorsun. Sen kocaman korkak bir kedisin."

"Değilim."

"Bana nelerin olduğunu göstermekten korkuyorsun. Geçmişimdeki binlerce kadınla kıyaslanmaktan korkuyorsun."

"Geçmişinde **binlerce** kadın yok."

Sıntması tam bir tilkininkine benziyordu, neredeyse ağzından sarkan tavuk tüylerini görecekti.

Kalbi göğüs kafesim zorlamaya başladı. Korkuyordu, uyarılmışta ve çok eğleniyordu, kaşlarını çatması ya da kızmış gibi görünmesi çok zordu. "Ah, pekâlâ. Samrım seninle sevişeceğim. Ama ellerini kendine sakla."

"Ellerini dilediğin her yere koymana izin vereceğim için bu hiç iie adil bir teklif değil."

Akima düzinelerce yer geliverdi. "Bunu istemeyeceğimden eminim."

"Büyük bir ciddiyetle bunun doğru olmadığı umuyorum." Arabanın ışığını söndürerek ikisini de yoğun bir karanlığa mahkûm etti, Jane bir an tüm yıldızların söndüğünü düşündü.

Gözleri yavaş yavaş karanlığa alışta, yüz hatlarını göremese de vücut hatlarını seçebiliyordu. Cal omzunu tutunca yakınına gelmiş olduğunu hissetti. "Belki de en iyi yerlerin nereleri olduğunu hatırlatmama ihtiyacın vardır." Dudakları halka küpelerin asılı olduğu yere süründükten sonra altındaki yumuşak bölgeye yerleşti. "Mesela bu güzel ve sıcak bir noktadır."

Jane nefesini tutarak bu bölgesinin bu kadar hassas olduğunu nereden bildiğini düşündü. "Konuşmaya devam edersen çok da taşralı gibi konuşmamaya özen gösterirsen ben de fanteziler kurabilirim."

Dudakları halka küpenin hemen yanından kulak memesine dokunurken dirseği kapıya çarptı. "Benden daha iyi olan kimi bulup da fantezi kuracaksın?"

"Pekâlâ..." Tüyleri ürperirken konuşmakta zorlandı. "Termilabs'da üst kuark avcısı bir fizikçi vardı **ve...**"

"Bana hünerlerini göstermen lazım. Şu ana kadar buradaki bütün işi ben yaptım." Dudağının kenarıyla oynamaya başladı.

Jane tüm direnme gücünü kaybetti ve başım dudakları dudaklarıyla buluşana kadar eğdi. Temas onu öylesine çarptı ki oyun oynadığım unuttu, öpüşmeleri derinleştikçe kendim erotik hazlara teslim etti. Bira, mısır, gerilerde kalmış diş macunu ve ona gökgür-lemesini hatırlatan tehlikeli bir şeyin tadım hissetti.

"Taradığım en acayip kadınsın," diye fısıldadı Cal.

sezin

Jane onu tekrar öptü. Cal gömleğini pantolonundan kurtardı, büyük, güçlü, sahipleneni elleri tenine dokundu. Başparmağı omurgasından sütyenine doğru tırmanmaya başladı, soma dudaklarını ayırmadan fısıldadı. "Bundan kurtulmamız gerekiyor, Rosebud."

Jane tartışmayı akıl dahi etmedi. Cal'ın dilinin keyifli istilasının tadını çıkarırken adam bluzunun düğmelerini açtı. Karanlığın ne yaptığını görmesini engellemesine rağmen sütyeninin önden olan kopçasını da açtı. Gerçi her hareketi biraz gürültülüydü çünkü her kıpırdarışında arabanın bir yerlerine çarpıyordu.

Onu ağzına almak için başını eğdi. Jane'in göğüs uçları hamilelikten dolayı hassaslaşmıştı, Cal onu emmeye başladığında Jane geriye doğru bükülerek parmaklarını saçlarına geçirdi. Bu nazik emişin yaşattığı hafif acı içinde hem ağlayarak durmasını istemek hem de durmaması için yalvarma hissi yaratıyordu.

Cal kendisine dokunduğu için o da ona dokunmalıydı. Tişörtünü sıvadı. Arabanın içi ısınmış ve buharlanmıştı, elinin altındaki kumaş nemliydi. Omzunu pencereye çarptı ve camdaki soğuk buğunun bluzuna sızdığını hissetti.

Cal tişörtünü çıkarırken ona yardım etti ve sonra dikkatini kotuna verdi. Ayakkabılarını çıkarıp ön koltuğa attı, Jane çıplak göğsünü keşfederken Cal pantolonuyla ilgilendi.

Cal pantolonunu çıkarınca çıplak poposu soğuk döşemeyle temas eden Jane şaşkınlıkla ofladı. Bu şok onu sarstı ve bir an her

şeyin çok hızlı geliştiğini hissetti. Bunu düşünmesi, gerçekleri tartması, seçeneklerine karar vermesi gerekiyordu. "Ben hiç... Ben..."

"Sus." Bacağını yakalayıp diğerinden ayırırken kısıp nefesi arabanın içini doldurdu. Jane fısıldanan bir küfür duydu.

"Çok karanlık," diye mırıldandı Cal. "Seni hâlâ göremiyorum."

Jane onun göğsünü okşamaya devam etti ve başparmağını göğüs ucuna kadar kaydırdu. "Hisset," diye fısıldadı.

Cal daha iyisini yaptı. Tatmaya başladı, Jane hep hayal ettiğini ama asla yaşamadığını bu hazzın verdiği zevkten öleceğini düşündü.

"Bunu..." İnledi. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Gülüştü çok da tutarlı değildi ve Jane onun sıcak fısıltısının nefesini hissettiği anda inledi. "Sen kendi işine bak."

Cal yemden başını aşağı indirince Jane bedeninin çözüldüğünü hissetti. Onun çıplak, nemli omuzlarını yakalarken dirseğini buharlı cama vurdu. Cal aşağı doğru kayarken koltuğa çarpınca bir küfür daha savurdu ama hiçbirini önemli değildi.

Son derece mucizevi, nefis bir şeydi. Jane tırmandı, kıvrıldı, büküldü ama tam yuvarlanmaya başlayacağı sırada Cal geri çekildi. "Hayır, yapma. Bensiz olmaz."

sezinn

Her Şeye açık ve savunmasız bir Şekilde karşısında yatmaya devam etti. Cal'ın nefesi hem yoğunlaŐmıŐ hem de sıklaŐmıŐtı. "Tanrım, bu ne aptalca bir fikirdi. Bunu yatakta yapmalıydık ve birbirimizi görmeliydik ama o kadar uzun süre bekleyemem. Sana Şu anda ihtiyacım var."

Jane onun kotunun önündeki ŐiŐkinliğe uzandı ve sertliğim hissetti. Cal'ın pantolonunun fermuarım açarken nefesi taslamaya dönüştü ve araştırmaya devam ederken Cal tüm gücünün tükendiğini kaba bir nidayla belli etti. "Dayanamıyorum, Rosebud. Daha fazla dayanamam."

"Korkak." Dudaklarını göğsüne götürerek yalamaya başladı.

Yarı kıkırdama yarı inleme benzeri bir ses çıkarırken arkasına yaslanarak Jane'i kaldırdı ve üzerine binmesini sağladı. Jane'in üzerinde önü omuzlarına kadar açık gömleğinden başka hiçbir giysi kalmamıŐta. Cal ise sadece tişörtünü çıkarmıştı. Jane kotun bir kısmım onun üzerinden sıyrırmıŐtı ama bulundukları yer tamamen çıkarmasına engel oluyordu. Göğsü kendi poposu kadar çıplakta, dişlemeye başladı.

Cal boğuk bir inilti çıkardı, Jane üstün konumundan memnundu ve hiç acıması yoktu. Ayakları ön koltuğā garip bir Şekilde sıkıŐmıŐta ama bunun istediği yeri istediği kadar öpmesini engellemesine izin vermedi.

Karanlık görüşünü engellemiŐtı ama diğeri duyulanların da daha iyi çalışmasını sağlamıştı, dokunuŐlarının, tat almasının, samimi okŐayıŐlarının onun tarafından da aym Şekilde algılanıp algılanmadığım merak etti.

Aydan sızan incecik bir hüzme arabanın buharlı pencerelerinden süzölerek bedenlerinin terini parlattı. Cal elleriyle çıplak poposunu tutarak onu yükseltti. "Şimdi sevgilim. Şimdi."

Cal onu üzerine oturturken Jane inledi ama bedeni onu hiç karşı koymadan kabullendi. Hıçkırarak göğsünü onun ağzına yapıştırdı. Cal onu dudaklarıyla okşadı, dişledi, yaladı ve Jane delirmeden önce geri çekilerek hareket etmeye başladı.

Cal kalçasını tuttuğunda bile onu kendi ritmine uyması için zorlamadı, kendi ritmini bulmasına izin verdi. Jane göğüslerini onun hafif tüylü olan göğsüne sürterek ve doyurucu öpüŐlerine karşılık vererek yukarı aşağı hareket etmeye devam etti. Kendim son derece güçlü hissediyordu ve onu doyurabildiğinden emindi. Duyarlılık arttı, gerçekler yok oldu, bir çarpıŐmaya doğru sürüklenmeye başladı, ışık hızıyla her Şeyin paramparça olduğı yere açılan dar geçitten geçti.

Molekülleri parçalanırken bir çığlık attı; atomları ayıştı, çekirdekleri açığā çıktı, her Şey paramparça oldu ve sonunda kendini bugüne kadar hiç hissetmediği kadar tam hissetti.

Jane çığlık attığı anda Cal kaskatı kesildi. Dişleri boynuna canım acıtmadan saplandı ama içine boşalırken onu sımsıkı olduğı yerde tuttu. Jane onun kısa süreli savunmasızlığım hissederek öne doğru eğildi ve ona sarılarak rahatlamasını sağladı.

Kalpleri birbirinin üzerinde çarpmaya devam etti. Jane dudaklarıyla onun saçlarını okşadı. Sonunda Cal kıpırdandı, eli yana kaydı, bacağı hafifçe hareket etti. İşte o anda Jane açık duran bacaklarındaki ağrının ve baldırındaki krampın farkına vardı. Arabamın içindeki hava çok

sezinn

ısınmış ve ağırlaşmıştı, nefes almak imkânsız gibiydi ama yine de kıpırdamak istemedi. Bu samimiyet onun için çok değerliydi.

"Seninle ne yapacağım ben?" diye mırıldandı Cal.

Beni sevmeyi deneyebilirsin.

Bu dışı vurulmayan düşünce onu çok sarstı ve soma içi umutsuzlukla doldu. Farkında olmadan ilerlediği bu yol yıkıcı değil miydi? Onun kendisine âşık olmasını mı istiyordu? Ne zaman gerçeklerle bağlantıyı koparmıştı? Fantezi de olsa kimseyle bir bağ istemeyen ve kurmayan bu adamın onu sevebileceğini düşünmeyi nasıl başarmıştı?

"Beni eve götürmelisin," dedi hızlı hızlı. "Bu oldukça hoştu ama yarın yapmam gereken çok iş var ve dinlenmeliyim."

"Oldukça *hoş* mu?"

Dünyayı yerinden oynatacak kadar güzeldi ama Cal'a birlikte doruğa ulaşmalarının hızlı atom parçacıklarının çarpışmaları konusundaki fikirlerine yepyeni bir bakış açısı getirdiği asla itiraf etmeyecekti.

Tanrım! Şu an bunu nasıl düşünebiliyordu? İnsanların onun hakkında söylediği her şey doğrudu! İneğin tekiydi.

Giysilerine uzandı, külotunu karanlıkta bulamayınca kotunu ıslaklığın üzerine çekiverdi.

Cal kapıyı açtı, tavan ışığı yaranca Jane hemen bluzunu göğüslerinin üzerine çekti. Cal pantolonunun fermuarını çekerken onu süzdü. "Sıkı bir oyuncu olmamana rağmen sen de kötü değilsin, profesör."

Jane için çok önemli olan bir şeye verdiği bu tepki, içinin ağlama isteğiyle dolmasma sebep oldu. Aptal! Ne bekliyordu ki? Ona zaten çoktan almış olduğu bir şeyi yemden verdiği için kendisine olan ölümsüz aşkı mı açıklayacaktı?

Sessizlik içinde eve doğru ilerlediler. Cal onunla birlikte eve girdi, Jane yatak odasına gitmek üzere merdiveni çıkarken Cal'ın bakışlarının üzerinde olduğunu hissetti.

Kısa bir tereddüdün ardından hâlâ antrede durmaya devam eden Cal'a döndü. "Bu güzel gece için teşekkür ederim."

Sert bir tavırla konuşmayı amaçlamıştı ama ses tonunda özlem tınları vardı. Gecenin bu şekilde son bulmasını istemiyordu. Elini uzatsa ve onu yatağına davet etse ne olurdu? Bu fikir içini ürpertti. Onu yanında tutabilmesinin tek yolu bu muydu?

Cal kapıya yaslandı, cam sikkındı sanki. "Evet, harikaydı."

Jane ile işinin bitmiş olduğunu daha açık bir şekilde ifade edemezdi. Cal Bonner gibi bir adam için oyun her şey demektir ve artık oyun sona ermişti, o da ilgisini yitirmişti. Jane kalbi kırık ve kızgın bir şekilde odasının yolunu tuttu.

sezinn

Dakikalar soma arabanın uzaklaştığını duydu.

Hoş! Oldukça *hoş* demişti! Cal Mountaineer'daki her zamanki köşe masasında oturmuş düşünüyordu. Genellikle etrafında oturacak boş yer olmazdı ama bu gece muhtemelen çok sinirli görüldüğü için etrafını boş bırakmayı tercih etmişlerdi.

Onu ne kadar kolay başından atmış olursa olsun profesör Rosebud'm bu gece sahip olduğundan daha iyi bir âşığa hiç sahip olmadığından emindi. Daha önceki seferlerde olduğu gibi, ellerim itmek gibi saçmalıkların hiçbirini yapmamıştı. Hayır efendim. Cal ellerini dilediği her yerde gezdirmişti ve Jane de buna en ufak bir itiraz bile göstermemişti. Aklım bulandıran ama gerçekten bulandıran şey ise hayaündaki en iyi sekslerden birini yapmıştı ve kendini hiç bu kadar tatminsiz hissetmemişti.

Kibar olmakla hata yapmış olabilirdi. Onu neden evde kolundan yakaladığı gibi yukarı çıkarıp aynalı yatağında ışıklar açıkken sevişmemişti? Orada en iyi işi çıkarabilirdi. Tamam, bu geceki de güzeldi ama yatağında olsalardı görmek istediği her şeyi görebilecekti. Hem de çift taraflı.

Kendine bunun üçüncü sevişmeleri olduğunu haürlatü ve hâlâ onu ilk gecekinden daha çıplak görmeyi başaramamışta. Bu bir saplantı halini almaya başlıyordu. Arabanın tepe ışığını kapatmamış olsaydı onun dolgun ve şımarık dudaklarını görebilirdi, ürkek olduğunu biliyordu ve onu öyle çok istiyordu ki doğru düzgün düşünememişti. Şimdi de sonuçlarına katlanmalıydı.

Onu gün içinde binlerce kez düşünme sebebinin onunla hâlâ doğru dürüst sevişmediğini hissetmesi olduğunu biliyordu. Neye benzediğim bilmeden bunu nasıl yapabilirdi? Bir kez görse bu sona erecekti. Ona olan ilgisi her gün artmak yerine yok olacaktı ve yeniden kendisi gibi olabilecekti, kusursuz hatları olan tatlı genç kızlara tohumlarını serpmeye devam edebilecekti ama artık minimum yaş sınırını yirmi dörde yükseltmeyi ciddiyetle düşünüyordu, herkesin onu kandırmasından sıkılmıştı.

Düşünceleri yeniden profesöre kaydı. Lanet olsun, komik bir kadındı. Çok da zekiydi. Cal yıllar içinde herkesten zeki olduğunu bilerek son derece kendini beğenmiş bir tavır sergilemişti ama bu kadının keskin zekâsını geride bırakmak zordu. Bu kadının beyni hemen yanında yürüyordu, aynı hızla çalışıyordu ve her hareketini, her adımını takip edebiliyordu. Hatta bazen bir değerlendirme yapabilmek için onun beyninin tozlu köşelerine bile bakabildiğini düşünüyordu.

"Geçen yıl Chiefs'in şutlarını üç kez nasıl engellediğini mi düşünüyorsun?"

sezin

Başı hızla yukarı kalktı ve kendini kâbusuna bakarken buldu.

Orospu çocuğu.

Kevin Tucker'm dudakları züppece yukarı kıvnldı ve Cal'a bu çocuğun ağırlardan kurtulmak için her gece yarım saat sıcak duş altında kalma ihtiyacı olmadığını hatırlattı.

"Burada ne halt ediyorsun?"

"Buraların güzel olduğunu duydum ve bir göz atmaya karar verdim. Kasabanın kuzeyindeki tatil villalarından birini kiraladım. Güzel bir yer."

"Bula bula Salvation'ı mı buldun?"

"İşin en garibi de ne biliyor musun? Kasabaya girdiğim anda burada yaşadığım hatırladım. Bunu nasıl unuttuğumu anlayamadım."

"Ya, ben de anlayamadım."

"Belki bana etrafı gezdirirsin." Kevin bardan servis yapan kıza döndü. "Bana bir tane Sam Adams. Bombacı'ya da ne içiyorsa ondan getir."

Cal soda içiyordu ve Shelby'nin bu konuda çenesini kapalı tutmasını umdu.

Kevin herhangi bir davet beklemeden oturarak arkasına yaslandı. "Evliliğini kutlama şansı bulamamışım. Bu herkesi çok şaşırttı. Sen ve yeni eşin benim onu o gece otel odana bir hayranın olarak getirmiş olmama çok gülmüşsünüzdür."

"Ah, evet buna gerçekten çok güldük."

"Bir fizikçi. Buna bir türlü alışamıyorum. O gece de senin standart hayran grubundakilere benzemiyordu ama bir bilim insanına da benzemiyordu."

"Sadece bir gösteri."

Shelby içkilerini getirdi ve Kevin'e baktı. "Geçen sene dördüncü çeyrekte 49ers'a karşı oynarken sizi görmüştüm, Bay Tucker. Oldukça iyiydiniz."

"Bana Kevin de, bebek surat ve teşekkür ederim. Bildiğim her şeyi bu yaşlı adam öğretti."

Cal sinirlendi ama Kevin'i Shelby görmeden yumruklaması çok zordu. Kızın Güzel Çocuk'la flört edip masadan ayrılması bir ömür kadar sürdü.

"Saçmalamayış kesmeye ne dersin, Tucker? Buraya neden geldin?"

"Sana zaten söyledim. Biraz tatil. Hepsi bu."

Cal öfkesini dizginledi, biraz daha baskı yapmak Tucker'ın biraz daha fazla tatmin olmasını sağlamak anlamına geliyordu. Ay-rica Kevin'in neden Salvation'a geldiği konusunda küçük bir fikri vardı ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Çocuk yıldırmaya yönelik bir oyun

sezinn

oynuyordu. *Benden kaçamazsın, Bonner. Sezon dışında bile bunu yapamazsın. Buradayım, gencim ve emendeyim.*

Cal ertesi sabah saat sekizde mutfağa girdi. Ethan'm yerel eyalet temsilcisiyle saat dokuzda olmasını planladığı toplantıya gidecek durumu yoktu. Üçü oturup gençler için planlanan uyuşturucu programını konuşacaklardı, sonra annesiyle öğle yemeğine gidecek ve ona aklını başına toplamasını söyleyecekti. Bunları yapmayı istemiyordu ama ikisi de ertelenemezdi. Belki biraz daha iyi uyumuş olsa bu durumda olmazdı.

Bu huzursuzluğunu ne uykuya ne de kas ağrılarına yorabileceğinin farkındaydı. Bunun tek sorumlusu evlenmiş olduğu o seks yılınıydı. Kıyafetlerini üzerinde tutmak gibi bir inat olmasa Cal dün geceyi bebekler gibi uyuyarak geçirmiş olacaktı.

Mutfağa girdiğinde Jane'i tezgâhta oturmuş, oldukça besleyici gibi görünen ballı ekmek yerken gördü. Bir an için bu sahnenin evcilliği nefesini kesti. İsteddiği bu değildi! Bir ev, bir eş ve yoluna çıkan bir çocuk istemiyordu! Hele Kevin Tucker birkaç kilometre ötesindeyken hiç istemiyordu. Buna hazır değildi.

Profesörün her zamanki gibi derli toplu olduğunu gördü. Alın renkli boğazlı kazağı ne çok bol ne de çok dar olan pantolonunun içine sokulmuştu, saçlarını kaplumbağa kabuğu renkli klipsli bir saç bandıyla arkaya doğru toplamıştı. Her zamanki gibi dudaklarına ruj dokundurmanın dışında bir makyaj yapmamıştı. Görünüşünde seksi denebilecek tek şey bile yoktu. Peki o zaman neden ona hâlâ bu kadar nefis görünüyordu?

Kilerden yeni bir kutu Lucky Charms aldıktan sonra kaşık ve kâse de aldı. Süt kutusunu gerekenden çok daha büyük bir sertlikle tezgâha vurdu ve Jane'in dün geceki kaçıışı konusunda kendisini deşmesini bekledi. Bunun hiç efendice bir hareket olmadığını biliyordu ama gururunu incitmişti. Şimdi de bunun bedelim ödeyecekti, sabahın sekizinde duymak istediği en son şey ölüm perisinin çığlıklarıydı, ama duyacaktı.

Jane gözlüğünün üzerinden kaşlarının ikisini birden kaldırarak baktı. "Hâlâ gevreğe yüzde iki oramda yağı olan sütlerden mi koyuyorsun?"

"Bir sorun mu var?" Gevrek kutusunu açtı.

"Yüzde ikilik süt milyonlarca Amerikalının sandığı gibi yağ oram düşük süt değil. Damarlarının sağlığı için yağsız ya da en azından yüzde bir yağlı süte dön."

"Sen kendi işinle ilgilensene." Lucky Charms'ı kâsesine döktü.

"Senin fikrini istersem..." Cümlesini yarıda kesti, gördüğüne inanamıyordu.

"Ne oldu?"

"Şuna bakar mısın?"

"Aman Tanrım."

İnanmayan gözlerle gevreklerle bakıyordu. Hiç marşmelov yoktu! Bir sürü bej renkli üzeri şeker kaplı mısır gevreği vardı ama bir tane bile marşmelov yoktu. Ne rengârenk gökkuşakları

sezinn

ne yeşil yoncalar, ne mavi aylar, ne mor at nalları ne de o sarı zamazingolardan. Bir tek marşmelov bile yoktu.

"Belki de biri kutuyu kurcalamışta," dedi o serinkanlı bilim inşam sesiyle.

"Kimse onu kurcalayamaz! Açmadan önce sımsıkı mühürlüydü. Fabrikada bir terslik olmuş olmalı."

Taburesinden ayağa fırladı ve yeni bir kutu almak üzere kilere gitti. Zaten boktan olan sabahım daha da kötüleştiyecek tek şey buydu. Kâsesindeki mısır gevreklerini çöpe döktü, yeni kutuyu açtı ve kâseye boşalttı ve gördüğü tek şey yine üstü şeker kaplı mısır gevrekleriydi. Marşmelov yoktu.

"Buna inanmıyorum! General Mills'in başkanına yazacağım! Kalite kontrol denen bir bölümleri yok mu?"

"Bir tesadüf olduğundan eminim."

"Tesadüf olup olmamasının bir önemi yok. Bu olmamalıydı. İnsanın Lucky Charms alırken birtakım beklentileri vardır."

"Sana buğdaylı ekmekle bal hazırlayayım mı? Yanına da bir bardak yağsız süt."

"Ekmek istemiyorum, lanet olası yağsız sütü de istemiyorum! Ben Lucky Charms'ımı istiyorum!" Kilere giderek kalan üç kutuyu da çıkardı. "En azından birinde marşmelov olduğundan eminim."

Ama hiçbirinde yoktu. Üç kutuyu da açtı ve içlerinde bir marşmelov bile göremedi.

O sırada profesör ekmeğini bitirmişti ve yeşil gözleri kayıp marşmelov yoncalar kadar sakindi. "Sana yulaf yapabilirim. Ya da Wheatena. Wheatena kalmış olması lazım."

Cal'ın öfkeden gözü dönmüştü. Bugünlerde artık hiçbir şeye güvenemeyecek miydi? Profesör onu zihinsel fırtınalara sürüklü-yordu; Kevin Tucker bir anda ortaya çıkıvermişti; annesi babasının yanından taşınmıştı ve şimdi de en sevdiği sabah kahvaltısının içindeki marşmelovlar kayıpta, hem de beş kutunun içindekiler de. "Hiçbir şey istemiyorum!"

Jane sütünden bir yudum alarak büyük bir ciddiyetle onu süzdü. "Güne iyi bir kahvaltı etmeden başlamak gerçekten son derece sağlıklı bir durum."

"Bunu göze alacağım."

Jane'i taburesinden kapmak, omzuna atıp yukarı yatak odasına ıışıyarak dün gece başlamış olduğu işi bitirmek istiyordu. Bunun yerine anahtarlarını cebinden çıkararak garaja doğru yürümeye başladı.

Sadece General Mills başkanına yazmakla yetinmeyecekti. O lanet olası şirketteki herkesi dava edecekti! Şirketteki yöneticilerden nakliye ekibine kadar herkesi dava edecekti hem de. O lanet olası General Mills'e eksik mısır gevreği yapmamayı öğretecekti. Jeep'inin kapısını açtığı anda onları gördü.

sezinn

Marşmelovlar. Yüzlerce küçük marşmelov koltukları kaplamıştı. Kırmızı balonlar, pembe kalpler, mavi aylar. Her yere saçılmışlardı. Ön panelden arka koltuğa kadar her yerdeydiler.

Gözlerine kızıl bir örtü indi. Arabanın kapısını çarparak kapadı ve son hızla mutfığa yöneldi. Onu öldürecek!

Jane çay içerek tezgâhın başında oturuyordu. "Bir şey mi unuttun?"

"Evet, bir şeyi unuttum. Sana bir şaplak atmayı unuttum!"

Jane hiç de korkmuş görünmüyordu. Lanet olsun! Ne tehdit savurursa savursun, ne kadar yüksek sesle konuşursa konuşsun etkilenmeyecekti, muhtemelen ona asla dokunmayacağını biliyordu. O zaman sesini daha da yükselterek kendini tatmin etmeliydi. "Bunu ödeyeceksin!"

Lucky Charms kutularından birini kaptı, tersini çevirdi, içindekiler her yere döküldü. Kutunun altını ayırdığında içindeki torbanın özenle bantlanmış olduğunu gördü.

Dişlerini gıcırdattı. "Bunun biraz çocukça olduğunu düşünmüyor musun?"

"Kesinlikle öyleydi. Bir o kadar da tatmin edici." Çayından bir yudum aldı.

"Dün gece bana o kadar kızdıysan bunu neden söylemedin?"

"Bunu yapmayı tercih ettim."

"Bir insanın bu kadar olgunlaşmamış olabileceğine inanamıyorum."

"Daha olgunlaşmamış hareketler de yapabilirdim, mesela marş-melovlan iç çamaşırını çekmecene de boşaltabilirdim ama intikamların dozunda olması gerektiğine inanırım."

"Dozunda mı? Beş kutu Lucky Charms'ımı mahvettin ve günümün de içine ettin."

"Ne acı."

"Ben... Yemin ederim ki..." Onu aslında şu anda omzuna aüp yukarı çıkarmalı ve affı için yalvarana kadar onunla sevişmeliydi.

"Bana bulaşma, Calvin. Sadece camn yanar."

Cidden. Cidden onu öldürecek. Gözlerini kısarak onu süzdü. "Belki de seni bunu yapacak kadar neyin üzdüğünü açıklaştan iyi olacak. Aslında dün gece o kadar da önemli bir şey olmadı, değil mi? Öyle demiştin. Dur bakayım neydi? Ah, evet. *Oldukça hoş* demiştin. Benim düşüncelerime göre oldukça hoş tanımlaması önemli bir şey *olmadığını* gösterir." Ona daha dikkatli baktı. "Ama belki de senin için hoştan ötedir. Belki de söylemek istediğinden çok daha önemlidir."

O yonca yeşili gözlerde gördüğü bir kıvılcım mıydı yoksa bu hayal gücünün bir oyunu muydu? "Komik olma. Çirkin bulduğum şey nezaketsizliğindi. Senin gibi bir genç için son hızla arkadaşlarının yanına koşup skorunu anlatmak hoş olabilir tabii ama görgü kurallarına uymaz."

sezinn

"Görgü kuralları mı? Beş kutu hadım edilmiş Lucky Charms'm sebebi bu mu?"

"Evet."

Güzel bir atış. Toplantısına geç kalmıştı ama iyi bir atış yapmadan oradan ayrılması da mümkün değildi. "Yeryüzünün en aşaklık insanının seviyesine inmek üzeresin."

"Bunun biraz abartı olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hem de hiç." Ellerini başının üzerinde sallayarak nefretle ona baktı. "Bir mısır gevreği katiliyle evlenmişim."

Jane o akşamüstü eski Escort'uyla Heartache Dağı'na tırmanırken gülümsüyordu. Dün gece neredeyse dört saatini mısır gevreklerini ayırmakla geçirmişti ama Cal'ın yüzündeki ifadeyi görmek bu yorgunluğuna değmişti. Günün birinde onun üzerine gelemeyeceğini öğrenecekti. Marşmelov uygulamasının onu doğru yöne yönelttiğini umdu.

Bu kadar büyüleyici olmak zorunda mıydı? Bu evlilikte hayal ettiği tuzaklardan biri bu değildi ve günden güne daha da dikkat etmesi gereken bir konu haline gelmişti. Bu Jane'i rahatsız ediyordu ama zekâsının onu diğerleri gibi korkutmadığını görmek de hoşuna gidiyordu. Omurlayken yaşadığım hissediyordu: kanı damarlarında hızla akıyordu, beyni sürekli olarak alarmdaydı ve tüm duyuları çalışıyordu. Şu ana kadar kendini bir tek işiyle uğraşırken böyle hissetmişti.

Onu bencil, egoist bir sporcu olarak değerlendirebilseydi onunla başa çıkmak son derece kolay olurdu ama bunlardan çok daha karmaşık bir yapıya sahipti. O gürültücü çocuk görüntüsünün altında sadece keskin bir zekâ yatmıyordu, son derece gelişmiş bir mizah duygusuna da sahipti. Marşmelov olayının ardından arabayı da öğrenecekti, Jane çok yakında karşılık vermesini bekliyordu.

Arabayı Annie'nin evinin önüne çekerek kontağı kapadı. Escort tam olarak susmadan önce birkaç kez sarsıldı. Lynn'in arabası görünürde yoktu, demek hâlâ Cal ile birlikte öğle yemeğindeydi, bu da Jane'e Annie'yi kontrol etme şansı vermişti.

Ön basamakları tırmandı ve kapıyı vurma gereği hissetmeden içeri girdi, son gittiğinde Annie öyle yapmasını buyurmuştu zaten. *Sen ailedensin küçük hanım, bunu sakın unutma.*

"Annie?" Boş salonda ilerledi.

Lyrtn Bonner mutfaktan başını uzatarak onu dehşete düşürdü ve gelinini görünce yavaşça ilerledi.

sezinn

Jane, Lynn'in makyajıyla gizlemeye çalıştığı mor halkaları gözden kaçırmadı. Kotu ve pembe cepli tişörtü ile beş gün önce yemek masasındaki harika giyimli modern kadınla pek alakası yoktu. Jane endişesini göstermek istedi ama en ufak bir hareketin bile iyilikten çok kötülüğe yol açacağını fark etti. Lynn'in derdine dert eklemeyecek, cadı rolüne devam edecekti. "Burada olduğunuzu bilmiyordum. Cal ile öğle yemeği yediğini sanıyordum."

"Sabahki toplantısı uzadı ve yemeği iptal etmek zorunda kaldı." Lynn elindeki kurulama havlusunu iskemlenin arkasına bıraktı. "Buraya belirli bir sebeple mi uğradın?"

"Annie'yi görmeye geldim."

"Kestiriyor."

"O zaman ona uğradığımı söylersin."

"Onu neden görmek istiyordun?"

Jane tam Annie için endişelendiğini söyleyecekken durmayı başardı. "Cal bugün buraya gelip onu kontrol etmemi istedi." Yalanlar iyi niyetle söylendiğinde Tanrı'nın gazabına uğranılmazdı, değil mi?

"Anladım." Lynn'in mavi gözleri buza dönüştü. "Görev de olsa uğramana sevindim çünkü seninle konuşmak istiyorum. Bir fincan çay ya da kahve ister misin?"

İhtiyacı olan son şey Cal'ın annesiyle yapılacak özel bir sohbetti. "Gerçekten kalamam."

"Uzun sürmeyecek. Otur."

"Belki başka bir zaman. Gerçekten yapılacak çok işim var."

"Otur!"

Jane gitme konusunda bu kadar telaşlı olmasa çok eğlenebilirdi. Görünüşe göre Cal liderlik özelliklerinin hepsini babasından almamıştı ama sonra bu kadar güçlü iradeye sahip üç oğul yetiştirmenin bir kadının otoritesini güçlendireceğini düşündü. "Pekâlâ, ama sadece birkaç dakikalığına." Kanepenin diğer ucuna yerleşti.

Lynn, Armie'nin koltuğuna oturdu. "Seninle Cal hakkında konuşmak istiyorum."

"Arkasından onun hakkında konuşmak beni rahatsız ediyor."

"Ben annesiyim sen de karısım. Bu bize onu konuşma hakkını vermiyorsa başka ne verir bilmem. Sonuçta ikimiz de ona değer veriyoruz."

Jane bu yorumun sonundaki gizli soru işaretini kaçırmadı, Lynn onun Cal'a olan duygularını açığa vurmasını istiyordu. Yüzünün ifadesiz kalması için elinden geleni yaptı. Cal haklıydı. Lynn ile Jim çok acı çekmişti ve bir de başarısız evliliklerinin yasını tutmamalıydılar. Felaket bir evliliğin bitişini kutlamaları çok daha iyi olacaktı. Belki de paylaşacakları bir şeyler olurdu.

sezin

Lynn'in duruşu daha da gerginleşti ve Jane onu kıldığını düşündü. Ona şu anda verdiği acıdan büyük pişmanlık duyuyordu ama sonunda bunun çok daha iyi olacağını biliyordu. Gelinleri ona hep acı vermişti ama bu seferki en azından kısa süreli olacaktı.

"Cal bazı açılardan babasına benzer/" dedi Lynn. "İkisi de yaygara yaparlar ama aslında çok çabuk incinirler." Yüzü gölgelendi.

Belki de yapacağı basit bir itiraf kayınvalidesini rahatlatır ve bu sohbetin bir an önce sona ermesini sağlardı. "Cal çok özel bir insan. Bunu onunla tanıştığım anda anladım."

Hemen yaptığı hatanın farkına vardı çünkü kayınvalidesinin gözlerinde bir anda bir umut ışığı beliriverdi, Lynn bir anda kendini beğenmiş gelininin görüldüğü kadar da kötü olamayabileceğini düşünmeye başlamışta.

Jane'in elleri kucığında kenetlendi. Bu kadına acı vermekten nefret ediyordu. Lynn'in o sofistike maskesinin altında son derece kırılğan bir hüzn vardı. Jane yanlış umutlar beslenmesine sebep olamazdı, o zaman kendini daha da kötü gösterecekti. Aksi takdirde sonuç çok daha acımasız olacaktı.

Dudaklarını iyice incelterek kendini gülümsemeye zorladı. "Zaten özel olduğundan şüphe eden biri olursa gidip ona sorması yeterli. Öyle büyük bir egoya sahip ki."

Lynn'in çenesi bir anda havaya dikildi, elleriyle koltuğa yapıştı. "Ondan pek hoşlanıyormuş gibi görünmüyorsun."

"Elbette hoşlanıyorum ama kimse mükemmel değildir." Jane boğulduğunu hissetmeye başlamışta. Hayatında hiçbir zaman bilerek acımasızlık yapmamışta, bunu yapmak zorunda olduğunu bilmesine rağmen midesi bulanıyordu.

"Onunla neden evlendiğini anlamıyorum."

Jane bir an önce parçalanmadan buradan çıkmalıydı, ayağa kalktı. "Zengin, zeki ve işime karışmıyor. Başka bilmek istediğin bir şey var mı?"

"Evet." Koltuğun kolunu bırakan Lynn de ayağa kalktı. "O seninle ne halt etmeye evlendi?"

Jane, Lynn'in umutlarını toptan yok etmek adına tabuta son çiviye de çakması gerektiğini biliyordu. "Çok basit. Zekiyim, işine karışmıyorum ve yatakta iyiyim. Bak Lynn, bu işe fazla kanşma. Cal da ben de bu evlilikten duygusal bir çıkar sağlama peşinde değiliz. Yürüyeceğini umuyoruz ama yürümezse ikimize de bir şey olmaz. Şimdi izinle bilgisayarının başına dönmem gerekiyor. Annie'ye bir şeye ihtiyacı olduğunda Cal'ı aramasım söyle."

"Evimi boyama işini bitirmesini istiyorum."

Jane'in başı hızla arkasına döndü ve Annie'nin yatak odalarına giden kapının eşliğinde durduğunu görünce dehşete kapıldı. Ne kadar zamandır oradaydı ve ne kadarını duymuştu? Annie'nin yüzünden bir şey anlaşılmıyordu. Lynn'e Jane'in hamileliğinden bahsetmediği açıktı ama ne söylemişti? Mavi göz makyajının ve kırışıklıklarının altındaki ifadesi sadece merhamet olabilirdi.

sezinn

"Ona söylerim," dedi Jane.

"Güzel." Annie başıyla onu selamladıktan sonra mutfağa geçti.

Jane hızla arabasına gitti, yaşlar gözlerini yakıyordu. Onu Salvation'a getirdiği için Cal'ı lanetliyordu. Onu bu evliliğe zorladığı ve ailesiyle mesafeli olmanın kolay olacağına onu inandırdığı için Cal'ı lanetliyordu.

Anahtara kontağa soktuğu sırada hatanın Cal'da olmadığını idrak etti. Hata sadece kendisindeydi. Her şeyin suçlusu oydu ve yaptığı hatanın sonuçları aklına dahi gelmeyen insanlara kadar ulaşmıştı.

Yaşları elinin tersiyle sildikten sonra arabayı görmeyen gözlerle sürmeye başladı, düşünceler beyninde uçuşup duruyordu, tam bir kelebek etkisi yaratıyorlardı. Bu bilim insanların üzerinde çalışmakta oldukları bir kaos teorisiydi, Singapur'da kanatlarını çırpan bir kelebek bir dalgalanma başlatıyor ve sonunda Denver'ın havasını da etkiliyordu. Kelebek etkisi mini bir ahlak dersi de olabilirdi, üçüncü sınıf öğrencileriyle bunu konuştuğunu hatırlıyordu. Onlara ne kadar küçük olursa olsun iyi bir hareketin gittikçe büyüyerek dünyayı çok daha iyi bir yer haline getireceğini anlatmıştı.

O da aynı şeyi yapmıştı ama tam tersini. Bencil hareketi gittikçe sayısı artan masum insanların acı çekmesine sebep oluyordu. Şu an sonu da görünmüyordu. Verilen hasar da kelebek etkisiyle gittikçe artıyordu. Cal'ı incitmişti, ailesini incitiyordu ve işin en kötü yanı yaptığı yanlış değerlendirme bebeklerini incitecekti.

Çalışamayacak kadar üzgündü, kasabadan geçerken eczaneye uğradı. Dışarı çıkarken tanıdık bir ses duydu.

"Hey, güzellik. Benim için dua mı ettin?"

Hızla dönüp baktığında bir çift kendini beğenmiş yeşil gözle karşılaştı. Hiç sebebi yokken kendini daha da kötü hissetmeye başladı. "Merhaba, Bay Tucker. Sizinle burada karşılaşmayı hiç beklemiyordum."

"Neden bana Kevin demiyorsun? Hatta bana tatlım desen ve yaşlı adamı çileden çıkarsan ne olur?"

Jane gülümsedi. Kevin ona küçük bir köpeği hatırlatıyordu: çekici, aşırı istekli, enerji dolu ve huzursuz, sınırsız bir özgüven. "Dur bir tahmin yürüteyim. Salvation'a Cal'ı mümkün olduğu kadar çok huzursuz etmek için geldin."

"Ben mi? Neden böyle bir şey yapayım? Ben o yaşlı adamı seviyorum."

"Eğer birileri yakında sana haddini bildirmezse dünyada adalet olmadığına inanacağım."

"Yerim şu an yedek kulübesinde oturmak ve bundan hiç hoşlanmıyorum."

"Hoşlanmadığından eminim."

sezinn

"Sana ögle yemeği ısmarlamama izin ver, Jane... sana Jane diyebilirim, değil mi? Neden bu hurdayla dolaşıyorsun? Bunun gibi arabaların trafiğe çıkmasına hâlâ izin verdiklerinden haberim yoktu. Kimin bu?"

Jane Escort'un kapısını açarak paketlerini içeri koydu. "Benim ve bu şekilde konuşmam da istemiyorum, duygularını incitiyorsun."

"Bu araba senin olamaz. Bombacı böyle bir hurdayı kullanmana hayatta izin vermez. Hadi gel ögle yemeğini Mountaineer'da yiyelim, kasabadaki en iyi yemek orada."

Kevin kolunu yakaladı ve Jane köşeyi dönerek uzun zamandır bahsini duyduğu düzgün ahşap binaya doğru sürüklendiğini hissetti, verandanın önünde de yerin adı yazıyordu. Yürüdükleri süre boyunca Kevin hiç susmadan konuştu.

"Buranın kupkuru bir bölge olduğunu biliyor muydun? Hiç bar yok. Mountaineers'a da bu yüzden şişe kulübü diyorlar. Girebilmek için üye olmak zorunda kaldım. Bunun sahtekârlık olduğunu düşünmüyor musun? Bu bölgede içmek yasak değil ama içebilmek için yine de üye olman gerekiyor."

Jane'i merdivenden ahşap verandaya çıkardı ve küçük giriş kapısından içeri soktu. Orada kotlu genç bir kadın üzerinde rezervasyon defteri bulunan eski bir kürsünün yanında duruyordu. "Merhaba, hayatım. İki kişilik bir masaya ihtiyacımız var. Rahat bir yer olsun." Üye kartım çıkardı.

Kadın, Kevin'e gülümsedi ve onları bir zamanlar normal bir evin salonu olan ama şimdi yanm düzine kadar kare masa ile dekore edilmiş olan yemek odasına götürdü. Masalann hepsi boştu. İki basamakla yeri tuğla kaplı açık bir alana iniliyordu, burada maun bir bar ve içine bir sepet dolusu eski dergi konmuş olan kocaman taş bir şömine vardı. Fonda **country** müzik çalıyordu ama kulak tırmalayan bir gürültüsü yoktu. Yuvarlak masalarda ve barda oturan kasaba sakinleri yemeklerinin tadım çıkarmakla meşguldü. Hostes onları şöminenin yanma sıkışmış gibi duran masaya götürdü.

Jane barlardan pek hoşlanmazdı ama buranın oldukça rahat ve sıcak olduğunu kabul etmek zorundaydı. Duvarlara nostaljik reklamlar, sararmış gazete kupürleri ve mavi-altın renklere sahip olan on sekiz numaralı bir Stars forması asılıydı. Formanın yanında ise çerçeveli dergi haberleri vardı ve hepsinde kocasının fotoğrafı ona bakıyordu.

Kevin iskemlesini tutmak için arkasına geçtiğinde duvara bir göz attı. "Yemekler çok güzel ama manzara iştahını kaçırabilir."

"Böyle bir manzara istemiyorduysan Salvation'a gelmemeliydin."

Kevin yerine otururken homurdandı. "Tüm kasabanın beyni yıkanmış."

"Biraz büyü, Kevin."

"Senin de onun tarafını tutacağını bilmeliydim."

Jane onun yüzünde beliren yaralı ifadeyi görünce bir kahkaha attı. "Karışтым. Ne bekliyordun?"

sezinn

"Öyle mi? Senin sadece bir dâhi ya da öyle bir şey olman gerekmiyor mu? Biraz adil olamaz mısın?"

Kevin'e aç gözlerle, onu soyacakmış gibi bakan garsonun gelişiyle cevap vermekten kurtuldu, menüye dalmış olan Kevin kızın bakışlarının farkında değildi. "Biz iki hamburger, patates kızartması ve bira istiyoruz. Red Dog olsun."

"Pekâlâ."

"İki tane de lahana salatası."

Jane onun bu zorba tavrı karşısında gözlerini devirmeden durmayı başardı. "Bana bir salata getirin, içinde jambon olmasın, peyniri az olsun, sosunu ayrı getirin ve bir bardak da yağsız süt lütfen."

Kevin yüzünü ekşitti. "Ciddi misin?"

"Beyne iyi geliyor."

"Her neyse."

Garson kız gitti. Siparişlerini beklerken Jane, Kevin tarafından yapılan benmerkezci monologu dinledi. Yemekleri gelene kadar vakit geçirdi ve sonra direkt olarak konuya girdi. "Tam olarak neyin peşindesin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Salvation'a neden geldin?"

"Güzel bir yer."

"Pek çok güzel yer var." Onu öğretmen edasıyla süzdü. "Kevin

o patatesleri bırak ve bana burada tam olarak ne yapmaya çalıştığını söyle." Cal'ı korumaya başladığım hissetti. Ne garip, halbuki ona kızgındı.

"Hiçbir şey." Omuz silkerek mavi sepette servis edilen patateslere döndü. "Sadece biraz eğleniyorum. Hepsi bu."

"Cal'dan işinin dışında daha ne istiyorsun?"

"Neden ondan bir şey istiyor olayım?"

"Aksi takdirde buraya gelmezdin." Parmağını süt bardağının ağzında gezdirdi. "Kısa bir zaman sonra emekli olacak ve sen de onun yerine geçeceksin. Neden biraz bekleyemiyorsun?"

"Çünkü buna şimdi sahip olmalıyım!"

"Anlaşıldığı üzere koçlar seninle aynı fikirde değil."

sezinn

"Onlar salak!"

"Ona zor zamanlar yaşatmak için yapmayacağın şeyler yapıyormuş gibi görünüyorsun. Bunun sebebi nedir? Rakip olmanız düşman olmanızı gerektirmez."

Kevin'in yüzü sarktı ve olduğundan da küçük göründü. "Çünkü ondan nefret ediyorum."

"Eğer birinden senin Cal'dan nefret *ettiğin* kadar nefret etseydim ondan uzak durmak için elimden geleni yapardım."

"Anlamıyorsun,"

"Anlat o zaman."

"Ben... O gerçek bir pislik, hepsi bu."

"Ve?"

"O... Bilmiyorum." Bakışlarını yere indirdi. Tabasının kenarını dürttü. "O oldukça iyi bir koç."

"Yaa."

"Bu da ne demek?"

"Hiçbir şey. Sadece yaa."

"Sanki bir anlamı varmış gibi söyledin."

"Öyle mi?"

"Gerçekten onun koçum olmasını istediğimi mi düşünüyorsun? Sürekli olarak arkamdan bağırarak, futbol zekâsına sahip olmadığım için kollanmam değersiz olduğunu söyleyip duracak. İnan bana bu, hayaümda ihtiyaç duyduğum son şey. Onun yardımı olmadan da çok iyi bir oyun kurucuyum."

Ama Cal'm yardımıyla daha da iyi olursun, diye düşündü Jane. İsteddiği sadece Cal'm işi değildi, Cal'm ona koçluk yapmasını da istiyordu. Yanlış anlamadıysa bunu gururuna zarar vermeden Cal'a nasıl soracağını bilemiyordu. Bu bilgiyi zihninin bir yanma gizledi.

Kevin konuyu değiştirme telaşındaydı. "Oteldeki gece konusunda özür dilerim. Senin de bir hayran olduğunu düşünmüştüm, birlikte olduğunuzu bilmiyordum."

"Sorun değil."

"İlişkinizi elbette gizli tutuyordunuz."

Jane doğum günü gecesi onu gören Junior ile diğer oyuncuların düşündü, bu ilk düşüncüsü değildi. Onlar ne düşünüyordu? Daha da önemlisi çenelerini kapalı tutmayı başarmışlar mıydı?

sezin

Biraz araştırmaya karar verdi. "Görüşüğümüzü bilen birkaç kişi vardı."

"Takımdakiler mi?"

"Bırkaçı."

"Bana hiç söylemediler."

Demek Cal'm arkadaşları konuşmamışü.

"Hiç onun tipi gibi durmuyorsun."

"Belki de sen Cal'ı düşündüğün kadar iyi tanımıyorsun."

"Belki de bunu istemiyorum." Dişlerini hamburgere geçirdi, görgüyle uzaktan yakından ilişkisi bile olmayan büyüklükte bir lokma kopardı. Yine de coşkusu bulaşıcıydı ve Jane acıktığını hissetti.

Jane yemeğim yerken Kevin onu komik hikâyeleriyle eğlendirdi, çoğu müstehcendi. Bu durum canını sıkmalıydı ama sıkmadı. Onun berımerkezciliğinin altında herkesten gizlemeye çalışüğü güvensizliği yatıyordu. Kevin Tucker'ı sevmemesi için onca neden varken ondan hoşlanmaya başlamışta.

Kevin birasını bitirerek ona sırtıttı. "Bombacı'yı aldatmak ister misin? İstersen seninle güzel bir şeyler yapabiliriz."

"İflah olmazsın."

Kevin gülümsedi ama gözleri ciddiye. "Dışarıdan bakıldığında ortak yönümüz olmadığını farkındayım ve benden birkaç yaş büyüksün ama yine de seninle olmaktan hoşlanıyorum. İnsanı anlıyorsun ve iyi bir dinleyicisin."

"Teşekkür ederim." Tebessümüne engel olamadı. "Ben de seninle olmaktan hoşlanıyorum."

"Ama muhtemelen gizli bir ilişkiyle ilgilenmiyorsun, değil mi? Yani daha evleneli birkaç hafta oldu."

"O da var tabii." Bundan hoşlanmaması gerektiğini biliyordu ama dün gece kendine olan güveni paramparça olmuştu ve Kevin Tucker da çok sevimliydi. Onun egosunu pompalamadan da yeterince günahı vardı. "Kaç yaşındasın?"

"Yirmi beş."

"Ben otuz dört yaşıdayım. Senden dokuz yaş büyüğüm."

"Buna inanmıyorum. Neredeyse Bombacı kadar yaşlısın."

"Korkarım öyle."

sezin

"Umurumda bile değil." Dudaklarını inatçı bir şekilde birleştirdi. "Bombacı bu yaş olayını çok umursuyor olabilir ama bana bir şey ifade etmiyor. Burada önemli olan..." Gözlerinde hafif bir hüznü vardı. "Bombacı'dan ne kadar nefret edersem edeyim evli kadınlarla takılmamak gibi bir huyum var."

"Bu iyi bir şey."

"Hoşlandın mı?"

"Senin adına iyi bir şey."

"Evet, sararım öyle." Mutlu olmuştu, masanın üzerinden uzanarak elini tuttu.

"Bana söz ver, Jane. Bombacı'yla ayrılırsanız beni arayacaksınız."

"Ah, Kevin ben hiç sanmam..."

"Bak, bak ne samimi, değil mi?"

Derin, kavgacı bir ses sözünü kesince Jane hızla başını kaldırarak Cal James Bonner'ın yüzündeki patlamaya hazır öfkeyle karşı karşıya kaldı. Burun deliklerinden fişkıran dumanlan görebiliyordu, elini Kevin'in elinin altından çekmeye çalışı ama Kevin ondan hızlı davranarak elini daha sıkı tuttu. Onun kocasını sinirlendirmek için bu altın fırsatı kaçırmayacağını bilmesi gerekirdi.

"Selam, yaşlı adam. Hanımefendiyle biraz sohbet ediyorduk. Hir iskemle çek ve bize katıl."

Cal onunla ilgilenmedi ve Jane'e Kuzey Carolina'mn yarısını nükleer bombayla yok edecek bir şekilde patladı. "Hadi gidiyoruz."

"Daha yemeğimi bitirmedim." Eliyle yarısı yenmiş salatasını gösterdi.

"Bence bitirdin." Salatayı önünden çekerek Kevin'in tabağına boşalttı.

Jane'in gözleri irileşti. Yanılıyor muydu yoksa bir kıskançlık krizine mi şahit oluyordu? Öfkelenmeye başladığını hissettiği halde yine de durumla ne şekilde başa çıkmak istediğini çözmeyle çalışıyordu. Bu sahne halka açık mı yoksa özel mi yaşanmalıydı?

Kevin ayağa fırlayarak bu kararı verme gücünü elinden aldı. "Seni orospu çocuğu!"

Bir yumruk havada uçtu ve Jane Kevin'i yerde yatarken gördü. Panik içinde yerinden fırlayarak ona koştu. "Kevin iyi misin?" Kocasına öfkeyle baktı. "Seni aptal."

"O tam bir muhallebi çocuğu. Adam gibi vurmam bile."

Kevin ayağa fırlarken ağız dolusu bir küfür savurdu, Jane son derece asabi iki koca bebekle uğraştığını farkına vardı. "Şunu hemen kesin!" diye bağırdı ayağa kalkarken. "Bu kadar yeter."

sezinn

"Dışarıda halletmek ister misin?" diye sordu Cal, Kevin'e.

"Hayır! Canına burada okuyacağım."

Kevin, Cal'ı göğsünden itti. Cal geriye doğru tökezledi ama düşmedi.

Jane ellerini yanaklarına kapadı. Tam bir bar arbedesi çıkarmak üzerelerdi ve onun için kavga ediyorlardı! Bu baştan çıkarıcı güzellikte olan fikri bir kenara bırakması gerektiğini hatırladı, şiddetten hoşlanmazdı ve bu işi durdurmalıydı.

"Kimse kimsenin canına okumayacak!" En ciddi ses tonunu kullanmıştı, bu tonlama üçüncü sınıflardaki azgın çocukların üzerinde son derece etkili oluyordu. Ama **bu** çocuklar hiç ilgilenmediler. Tam tersine Cal, Kevin'i bar taburesinin üzerine fırlattı sonra da Kevin, Cal'ı duvara yapıştırdı. Üzerinde kocasının kaskını çıkarırken fotoğrafı olan *Sports Illustrated* dergisinin kapağının bulunduğu çerçeve yere düşerek kırıldı.

Jane fiziksel olarak onlara üstünlük taslayamayacağını biliyordu, bu nedenle başka bir taktik denedi. Bann arkasına geçerek içki dağıtan hortumlarından birini kaptı ve kavgacıların üzerine doğrultarak tetiği çekti. Su ya da sodaydı, hangisi olduğunu tam olarak bilemiyordu ama sıvı onlara varmadan önce tazyikini kaybetti.

Etrafına bakınarak iskemlelerinden kalkarak seyre dalmış olan adamlardan birkaçına bağırdı. "Bir şey yapmayacak mısınız? Onlan durdurun!"

Jane'i duymazdan geldiler.

Bir an onları birbirlerinin beyinlerini dağıtmaları için bırakmayı düşündü ama çok güçlüydüler ve Jane'in böyle bir cesareti yoktu. Bann üzerindeki ağzına kadar dolu bira sürahisini alarak koştu ve üstlerine boşalttı.

İkisi de derin birer nefes aldı, kafalarını sallayıp hiçbir şey olmamış gibi yeniden birbirlerinin üzerine çullandılar. Bu ne kadar dayanıklı olduklarının başka bir sevimsiz göstergesiydi.

Kevin yumruğunu Cal'm kamına geçirdi sonra Cal, Kevin'in göğsüne bir yumruk attı. İşadamlarının ya da emeklilerin hiçbiri onlara yardımcı olmak niyetinde değildi, Jane tek başına olduğunun farkındaydı ama düşünebildiği her şey boşa çıkıyordu. Daha iyi bir fikir bulamayacağını anlayınca bar taburelerinden birine oturdu, derin bir nefes aldı ve ciğerlerinin izin verdiği güçte bir sesle çığlık atmaya başladı.

Ses onun için bile çok rahatsız ediciydi ama susmadı. İzleyiciler lıı anda dikkatlerini kavgadan ayırıp taburede oturmuş bir ölüm

I n'risi gibi çığlıklar atan sarışına çevirdiler. Cal'm dikkati öylesine dağıldı ki Kevin onu kafasından yakaladı. Sonra Kevin'in dikkati de ılağıldı ve kendini yerde buluverdi.

Jane biraz daha nefes alarak çığlığına devam etti.

"Şunu kessene!" diye bağırdı Cal duvardan sendeleyerek uzaklaşırken.

sezinn

Jane'in başı dönmeye başlamışta ama kendini zorlayarak yeni bir nefes aldı ve devam etti.

Kevin yerden ayağa fırladı, göğsü son hızla inip kalkıyordu. "Nesi var onun?"

"İsterik." Cal gözüne kaçan birayı elinin tersiyle sildi, nefes-lendi ve gözlerinde anlamlı bir ışıltıyla Jane'e doğru atıldı. "Onu tokatlayacağım."

"Cüret dahi etme!" diye haykırdı Jane.

"Mecburum." Gözlerindeki ifadeye şeytani bir panlta da eklendi.

"Bana dokunursan çığlık atarım!"

"Ona sakın dokunma!" diye bağırdı kalabalığın içinden üç kişi aynı anda.

Jane kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak seyircilere baktı. "Yardım edebilirdiniz ve bunu yapmama da gerek kalmazdı."

"Bu sadece bir bar kavgası," diye homurdandı Kevin. "Bu kadar olay çıkarmaya gerek yok."

Cal onu kolundan tutarak tabureden indirdi. "Biraz asabidir."

"Bence de." Kevin gömleğinin ucunu kaldırarak yüzündeki biraları sildi. Elmacık kemiğindeki kesik kanıyordu ve bir gözü de şişmeye başlamıştı.

1

Araba tamiri ve yağ değişimi yapılan bir Amerikan işletmesi, (ed.n.)

Beyaz kolalı gömlekli, siyah papyorvlu orta yaşlı bir adam merak içinde Jane'i süzdü. "O kız da kim oluyor?"

Cal duymamış gibi yaptı.

"Darlington," dedi Jane adamın elini sıkmak için elini uzatarak. "Jane Darlington."

"Karım/" diye mırıldandı Cal.

"Karın mı?" Adam Jane'in elini sıkarken şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Aynen," dedi Jane.

"Bu Harley Crisp. Buradaki nalburun sahibi." Jane bundan daha gönülsüz bir tanıştırmaya şahit olmamıştı.

Harley Jane'in elini bıraktıktan sonra Cal'a döndü. "Buraya ilk kez geldi ve seninle değil Kevin Tucker'la birlikteydi, bu nasıl oluyor?"

Cal'ın çenesi kasıldı. "Eski arkadaşlar."

sezinn

Jane bardaki herkesin onu incelemeye başladığını fark etti, hiçbiri de dostça bakmıyordu.

"Sonunda burada yaşayan insanlarla tanışmak için vakit bulmuş olmanıza çok sevindik, Bayan Bonner," dedi Harley.

Çekici barmen de dâhil olmak üzere birkaç kişiden pek de dostça olmayan mırıltılar gelince Jane, Cal'ın herkesten daha önemli olduğuna inanan soğuk bir bilim insanı olan karısına dair hikâyenin her yere yayılmış olduğunu anladı.

Cal kalabalığın dikkatini barmene hasar bedelini Kevin'in öğle yemeği faturasına eklemesini söyleyerek dağıttı. Kevin ceza alarak odasına gönderilmiş bir çocuk gibi somurtuyordu, "ilk yumruğu sen attın."

Cal onunla ilgilenmedi. Jane'i hâlâ biradan dolayı nemli olan eliyle yakalayarak ön kapıya doğru yürütmeye başladı.

"Hepinizle tanıştığım çok memnun oldum," diye bağırdı Jane o düşman topluluğa. "Gerçi biraz yardım etmiş olsaydınız hiç de lena olmazdı."

"Susacak mısın?" diye kükredi Cal.

Onu verandaya çıkararak basamaklardan indirdi. Jane köşeye park edilmiş Jeep'i görünce verilecek bir kavgası daha olduğunu hatırladı. Cal Bonner ile evli olmak gittikçe karmaşık bir iş haline geliyordu.

"Benim arabam var."

"Elbette var." Dudağı kanıyordu ve bir tarafı şişmeye başlamıştı.

"Var."

"Yok."

"Eczanenin önünde duruyor." Çantasını açarak ona bir kâğıt mendil uzattı.

Cal ilgilenmedi. "Araba mı aldın?"

"Alacağımı söylemiştim."

Cal durdu. Jane mendili onu sıcratacak bir sertlikte dudağına bastırdı. "Ben de sana almayacağını söylemiştim."

"Evet ama biraz fazla yaşlıyım ve dikkatimi sana tamamıyla veremeyecek kadar da bağımsızlığım düşkünüm."

"Göster bana." Kelimeler ağzından ateş eder gibi çıkmıştı.

Jane, Kevin'in araba hakkında yaptığı sevimsiz yorumları hatırlayınca bir an tereddüt etti. "Neden seninle evde buluşmuyoruz?"

sezinn

"Göster bana!"

Pes eden Jane merkeze giden yolda bir blok yürüdükten sonra eczaneye doğru döndü. Cal yanında ses çıkarmadan ilerliyordu ama adımlarının sertliğinden topuklarından her an kıvılcımlar çıkabilirdi.

Bu zaman aralığında Escort'un görüntüsü maalesef düzelmemişti. Jane arabanın yanında durunca Cal şoka uğramış gözlerle baktı. "Bana bu olmadığını söyle."

"Tek ihtiyacım ayağımın yerden kesilmesiydi. Evimde beni bekleyen mükemmel durumda bir Satürn'üm var."

Cal görünmeyen bir el onu boğuyormuş gibi konuşmaya devam etti. "Seni bunu kullanırken gören oldu mu?"

"Pek sayılmaz."

"Kim?"

"Sadece Kevin."

"Lanet olsun!"

"Cal, gerçekten kullandığın dile biraz dikkat etmelisin, tansiyonundan bahsetmek bile istemiyorum. Senin yaşındaki bir erkek..." Yanlışını fark ederek hemen lafını değiştirdi. "İhtiyacımı tam olarak karşılıyor."

"Anahtarları bana ver."

"Vermeyeceğim!"

"Kazandın, profesör. Sana araba alacağım. Şimdi şu lanet anahtarları bana ver."

"Benim arabam var."

"Gerçek bir araba. Bir Mercedes, BMW ya da her ne istiyorsan."

"Mercedes ya da BMW istemiyorum."

"Sen öyle san."

"Zorbalık etmeyi bırak."

"Daha başlamadım bile."

Kalabalığın dikkatini çekmeye başlamışlardı ki bu hiç de şaşırtıcı değildi. Salvation'da yaşayanlar kahramanlarını ne sıklıkla üzerinden bira damlarken ve kan revan içindeyken görüyordu?

"Şu anahtarları bana ver," diye tısladı.

sezinn

"Rüyanda görürsün."

Kalabalık Cal'ın onları elinden kapmasına engel oluyordu. Jane bu avantajı kullanarak onun yanından geçti, arabanın kapısını açtı ve bindi.

Cal patlamak üzere olan bir düdüklü tencereye benziyordu. "Seni uyanyorum, profesör. Bu çöp yığınının son binişin, tadını çıkar."

Cal'ın bu seferki zorbalığı onu o kadar da eğlendirmede. Anlaşılan marşmelovlar gereken etkiyi göstermemişti, daha kesin önlemler alma zamanı gelmişti. Bay Calvin Bonner evliliğiyle sahada topla oynadığı gibi oynayamayacağını anlamak zorundaydı.

Jane dişlerini gıcırdattı. "Bu uyarılarla ne yapacağını sen daha iyi bilirsin, zorba herif. Onları al ve..."

"Bunu eve vardığımızda konuşacağız." Onu nükleer kış yaşayan gözleriyle vurdu. "Şimdi sür!"

Jane öfkeden kudurarak park yerinden ayrıldı. Araba hemen çalışarak onu rezil etmemişti. Çenesini havaya dikerek yola çıkı.

Canına tak etmişti artık.

Jane otomatik bahçe kapısını devre dışı bırakmak için çantasında hep taşıdığı küçük tornavidayı kullandı. Artık hep kapalı duracaklardı ve bu iş iki dakikasını bile almamıştı. Eve vardığında Escort'u ön tarafa park etti, içeri koştu, bir sicimi kapının kulplarının arasında sekiz şeklinde dolandırarak açılmasını engelledi. Mutfak eşyalarından bir takoz oluşturarak arka kapıyı da sağlama aldı.

İnterkom vızıldamaya başladığında salondaki balkon kapılarının kilitlerini kontrol etmekle meşguldü. Umursamayarak garaja doğru ilerledi, buradaki küçük merdiveni kullanarak otomatik kapı açıcının fişini bulunduğu yerden çıkardı.

İnterkomun vızıltısı kulaklarını deşerken yeniden mutfığa gitti. Birinci kattaki tüm perdeleri kapadı ve telefonu açıp kenara koydu. Bu işleri bitirdikten sonra tornavidasını alarak interkomun bulunduğu yere gidip düğmeye bastı.

"Cal?"

"Dinle Jane, bahçe kapısında bir sorun var."

sezinn

"Bir sorun olduğu doğru zorba herif ama bunun kapıyla bir alakası yok!" Tek bilek hareketiyle bağlanüyü kesti ve vızıltı sona erdi. Üst kata çıktı, bilgisayarım açtı ve çalışmaya başladı.

Cal'ın kapıyı açmaya çalıştıktan sonra yumruklamaya başlaması çok zaman almadı. Gürültü iyice artınca dikkati dağılmasın diye bir kâğıt mendili ikiye böldükten sonra kulaklarının içine tıktırdı.

Huzurlu bir sessizlik.

Bir *Escort!* Cal birinci kattaki çalışma odasının alçak çatısının üstüne çıktı. Önce Lucky Charms'larına sabote etmişti, şimdi de onu on yıllık bir Escort'a binerek tüm kasabaya rezil etmişti! Bu iki olayın da onu kendi evinin dışında bırakmasından neden daha fazla etkilemiş olduğunu bilmiyordu. Belki de içeri girmek için uğraşmak hoşuna gidiyordu, içeri girmeyi başardıktan sonra edecekleri kavganın vereceği keyfin beklentisi ise inanılmazdı.

Çatıda son derece dikkatli adımlarla ilerledi çünkü bir sonraki yağmurda akmasını istemiyordu. Gökyüzündeki kara bulutlara baktığında yağmurun o kadar da uzakta olmadığını düşündü.

Çatının balkonla birleşen ucuna ulaştığında biraz hayal kırıklığına uğradı, arada mücadeleyi zorlaştıracak büyük bir açıklık yoktu. Yine de korkulukları oluşturan ızgaralar pek sağlam değildi ve bu da işi biraz olsun ilginçleştiriyordu.

Balkonun alt kenarını tutarak bacaklarını aşağı sallandırdı ve kolona varana kadar elleriyle ilerledi. Bir şimşek çaktı ve yağmur onu ıslatmaya başlayınca gömleği sırtına yapıştı. Bacaklarını kolona sardı, bir elini oynak korkuluğa yasladı, kendini kaygan yüzeyden yukarı doğru çekti ve sonra da korkuluğun üzerine bıraktı.

Yatak odasına açılan balkon kapılarının kilitleri çok derme çatmaydı ve Bayan Büyük Beyin'in onlarla ilgilenmemiş olması canını sıktı. Muhtemelen buraya ulaşamayacak kadar *yaşlı* olduğunu düşünmüştü! İşin aslında dudağı yaralıydı, kaburgaları ağrıyordu ve zaten sakat olan omzu deli gibi zonklayarak işini zorlaştırıyordu, kapıları açarken öfkesi yeniden tepesine çıktı. İnsan biraz saygı gösterir ve kulpun altına bir iskemle falan yerleştirirdi!

Karanlık odasından koridora çıktı ve Jane'in odasından gelen ışığa doğru yürüdü. Kapıya arkası dönük oturuyordu ve o tüyler ürpertici konsantrasyonu bilgisayar ekranından geçen verilere odaklanmıştı. Kulaklarına mavi kâğıt mendiller sıkıştırılmıştı ve çizgi filmlerdeki tavşanlara benziyordu. Arkasından usulca yaklaşıp kâğıtları kulaklarından çekerek onu korkutmayı düşündü. Bunu hak etmişti ama hamile olduğu için planını değiştirdi. Annie'nin bebekler ve dolanan kordonlar hakkında söylediklerine elbette ki inanmıyordu ama yine de işi şansa bırakamazdı.

Alt kata inerken bedeninden çıkan bira kokusu bardaki sigara dumanı gibi burnuna doldu. Islaktı, canı acıyordu ve çok kızgındı, hepsi Jane'in hatasıydı! Antreye ulaştığında kanı tüm bedenine hızla pompalanmaya başlamıştı. Başını geriye atarak adını haykırdı.

"Jane Darlington Bonner! Hemen buraya gel!"

sezinn

Jane hızla başını kaldırdı. Kükremesi kulak tıkaçlarından beynine süzölmüştü. Demek içeri girmeyi başarmıştı. Kâğıtları kulaklarından çıkarıp çöpe atarken bunu nasıl başardığını düşündü. Bu tam bir kabadayılık gösterisiydi, bu efsane oyun kurucunun cam kırmak gibi basit hareketlerle kendini küçük düşürmeyeceğı ortadaydı. Tüm kırgınlığına rağmen yine de gururluydu.

İskemlesinden kalktı, gözlüğünü çıkardı ve neden kendini odasına kapatmak gibi bir istek duymadığını anlamaya çalıştı. Tartışmalardan hiç hoşlanmazdı ve bu konuda hiç de başarılı değildi, Jerry Miles ile yapamadığı tartışmalar bunun en büyük göstergesiydi. Belki de bu tartışmadan sadece Cal ile yapılacağı için kaçmıyordu. Hayatı boyunca hep nazik, onurlu davranmış ve karşısındaki alınmasın diye uğraşmıştı. Cal ise nezaketten anlamıyordu, onurlu davranışlardan etkilenmiyordu ve alınmıyordu. Söylediklerine ya da tavırlarına dikkat etmesine gerek yoktu. İçinden geldiğı gibi davranabilirdi. Oda kapısına doğru ilerlerken nabızı hızlandı, tüm beyin hücreleri alarma geçti. Kendini şaşılacak derecede yaşam dolu hissetti.

Cal antreden onun merdivene yaklaşmasını izledi. Poposu ufaktı ama pantolonunun içinde bir sağa bir sola sallanıyordu, yeşil örgü bluzu da ölçü olarak çok matah bir boyuta sahip olmayan göğüslerini vurguluyordu, Cal buna rağmen gözlerini onlardan alamıyordu. Saçları üst sınıf okul çocuklarınıninki gibi takalarla iki yandan geriye doğru çekilerek toplanmış, öne arkaya savrulup duruyordu, dudakları da bir o kadar şımarıktı.

Jane ona baktı ve Cal o gözlerde olması gereken korkunun yerine fesat panlıtlar gördüğüne yemin edebilirdi. "Birileri çok kızmış," dedi Jane son derece küstah ve kendini beğenmiş bir tavırla.

"Sen," ellerini beline koydu, "bunun bedelini ödeyeceksin."

"Ne yapacaksın, koca adam? Popoma şaplak mı atacaksın?"

İşte! Bu kadar basit bir şekilde sertleşmişti. Lanet olsun! Bunu ona yapmayı nasıl başarıyordu? Ve saygın bir üniversite profesörü için bu ne alışılmadık bir konuşma tarzıydı?

İstemedenden de olsa o küçük poponun avucunun altında olduğunu hayal ediverdi. Çenesini kastı, gözlerini kıstı ve ona o kadar kötü baktı ki aslında zavallı, savunmasız bir hamileye karşı bunu yapüğı için utanıyordu. "Çıplak popona aölacak bir şaplağı ihtiyacın olduğı kesin."

"Öyle mi?" Her duygusal kadının yapacağı gibi sinmiş bir ifadeye bürünmek yerine oldukça ciddi ve hesap yapmakla meşgul bir ifadeye büründü. "Eğlenceli olabilir. Bunu düşüneceğim."

Bu sözleri söyledikten sonra onu merdivenin dibinde bırakarak arkasını döndü ve yeniden odasına gitti. Cal donakaldı. Her şeyi ona karşı çevirmeyi nasıl başarıyordu? Ve düşüneceğim derken ne demek istemişti?

Peşi sıra merdivene hamle yaparken aklına onun harap Escort'u ve kendi mükemmel Jeep'i geldi. Bu mücadele henüz sona ermemişti!

Jane onun ayak seslerini duydu ve bu ayak seslerinin ona verdiği büyülu beklenti hissinden utandı. Şu yaşadığı son birkaç haftaya kadar omuzlarına yüklenen haysiyetini koruma

sezin

görevinin ne kadar ağır olduğunu hiç fark etmemişti. Cal ise haysiyet denen şeye hiç önem vermiyordu.

Cal oda kapısından içeri dalarak parmağını ona doğrulttu. "Şu andan itibaren bir şeyleri ikimizin de doğru anlaması gerekiyor. Bu evin reisi benim ve saygı beklerim! Senden gelecek tek şımarıklığa bile katlanmayacağım! Ne dediğimi anladın mı?"

Bu çatışma teknikleri muhtemelen erkeklerde işe yarıyordu ve Jane onun geçmişteki küçük kız arkadaşlarını düşününce onlar için üzüldü. Kadınsı kıvrımlara sahip olan bu masum bebekleri mahvetmiş olmalıydı.

Ama her nedense onu yirmi yaşındaki savunmasız bir güzellik kraliçesine bağırırken hayal etmeyi başaramadı ve bunun sebebini bulması fazla zamanını almadı. Cal bunu asla yapmazdı. Karşısındakini kendinden zayıf olarak değerlendirdiği anda öfkesini asla onun üzerine boşaltmazdı. Bu farkındalık Jane'in bir kez daha kendiyile gurur duymasına sebep oldu.

"Dudağın yeniden kanamaya başladı," dedi. "Banyoya gidelim ve bir bakayım."

"Bu konu hallolmadan hiçbir yere gitmiyorum."

"Lütfen. Hep bir savaşçıyı tedavi etme fantezisi kurmuşumdur."

Bu Cal'ın duraksamasına sebep oldu. Gözlerini kısmıştı, dizlerini titretecek kadar tehlikeli bakışlara sahipti. Patlamaya hazır, doksan kiloluk bir bombaydı ve Jane neden hâlâ ondan korkmuyordu?

Parmağını kotunun cebine soktu. "Yaramı sarmana tek şartla izin veririm."

"Neymiş o?"

"İşin bittikten sonra sessizce oturup -ama gerçekten ağzını hiç açmadan oturup- sana yapacaklarıma katlanacaksın."

"Tamam."

"Tamam mı?" Kükremesi kulak patlatacak cinstendi. "Bu kadar mı? Aklımdan neler geçtiğini bilmiyorsun, bilseydin karşımda öylece durup tamam demezdin."

Jane onu daha da huzursuz edeceğini bildiği için gülümsedi. "Açık iletişimin evlilik için faydalı olduğunu düşünürüm."

"Açık iletişimden falan bahsetmiyoruz. Seni paramparça etmemden bahsediyoruz." Durarak çenesini öne uzattı. "El ve çıplak popo buluşmasından."

"Neyse ne." Elini sallayarak banyoya doğru yürümeye başladı.

Jane neredeyse onun için üzülecekti. O güçlü bir ahlak yapısıyla lanetlenmiş olan, oldukça yapılı bir adamdı, bu da kadınlarla onu tatmin edebilecek bir kavgaya tutuşmasına engel oluyordu. Sonunda onun bu kadar sert ve çok kuralı bulunan futbolu neden böylesine çok

sezinn

sevdiğini anlamıştı. Cal için kaba gücünü kullanmak adil olduğu sürece mükemmel bir durumdu.

Bu da kadınlarla olan ilişkisinde büyük bir sorundu.

Jane mezara benzeyen banyoya girerek ecza dolabını açtı ve içindekilere baktı. "Umarım gerçekten yakacak bir şeyler vardır."

Cal yorum yapmayınca ona döndü ve gömleğini başının üzerinden çıkarmakta olduğunu görünce yutkundu. Vücudu gerilince sıyrılmış olan göğüs kafesi daha öne çıktı ve göbek deliğinin etrafında oval bir çizgi oluştu. Koltuk altlarındaki ipeksi tüyleri ve omzundaki yara izini gördü. "Ne yapıyorsun?"

Gömleği kenara fırlatırken pantolonunun düğmesini açtı. "Ne yaptığımı sanıyorsun? Duş alacağım, kafamdan aşağı bir sürahi bira döktüğünü ve beni o vahşi fırtınada sokakta bıraktığını unuttun mu? Bu arada hasar verdiğin bahçe kapısının tamiri için de yarın sabah ilk iş servisi aramalısın, aksi takdirde ödeyeceğin bedel çok ağır olacak." Fermuarını indirdi.

Mümkün olan en doğal hareketlerle arkasını döndü. Neyse ki banyonun har yaru onu tamamıyla görebileceği şekilde aynalarla kaplıydı. Maalesef sadece arkadan görebiliyordu. Yine de büyüleyiciydi. Daracık kalçaların üzerinde geniş omuzlar, sıkı ve küçük bir popo. Omurgasının bir yanında Kevin ile yaptığı kavganın sonucu oluşan bir kızartı vardı. Yaşlanan savaşçı bedeninin bu eski ve yeni yaralara daha ne kadar tahammül edebileceğini düşünerek kaşlarını çatı.

Cal bir uzay gemisinin parçası gibi duran silindirik duş kabinin kapılarını açarak içine girdi. Belden aşağı kısma denk gelen buzlu camlar yine görüntüsünü kapatıyordu.

"Vahşi fırtına konusunu abarttığını düşünüyorum/" diye seslendi suyun sesini bastırabilmek için. "Daha yağmur yeni başladı."

"Ben balkona tırmanmadan önce başladı."

"İçeri bu şekilde mi girdin?" Etkilenmiş bir şekilde duşa döndü.

"Bana yeterince güvenmeyip üst kapıları kilitlemediğin için."

Cal'ın sesindeki yaralanmışlık gülümsemesine sebep oldu. "Özür dilerim. Düşünememişim."

"Belli." Başını suyun altına soktu. "Bana katılmak ister misin?"

Evet demek için kıvranıyordu ama sesindeki ipeksi baştan çıkana tonlama ona Yasak Ağaç'a tırmanan yılanı hatırlattı ve duymazdan gelmeyi tercih etti. Cal duş alırken antibiyotikli bir merhem bulabilmek için bütün çekmeceleri karıştırmaya başladı.

Yarıya kadar sıkılmış tartara karşı diş macunu ve kapağı özenle kapatılmış bir deodorant buldu. Siyah tarağı tertemizdi ve bütün dişleri yerli yerindeydi. Çekmecede diş ipi, gümüş renkli bir tırnak makası, üraş kremi, birkaç tıraş bıçağı, ekstra güçlü Tylenol ve koca bir tüp Ben Gay vardı. Ve prezervatif. Hem de bir kutu dolusu. Bu prezervatifleri onun dışında biriyle kullandığını bilmek canım acıttı.

sezin

Bu görüntüyü bir kenara bırakarak lavabonun alündaki dolaba diz çöktü ve orada biraz daha Ben Gay, banyo tuzu ve bir tüp anti-biyotikli merhem olduğunu gördü. Dakikalar sonra su kapatıldı ve duşun kapısı açıldı.

"Tucker seni kullanıyor," dedi. "Bunun farkındasın, değil mi?"

"Bu doğru değil." Ona döndüğü sırada kalın havluyu beline sardı. Göğsü hâlâ ıslaktı ve koyu renkli saçları karışmıştı.

"Kesinlikle doğru. Bana ulaşmak için seni kullanıyor."

Kevin'in onu çekici bulamayacağına inanıyor olması Jane'in canını acıttı ve onu misilleme yapmaya yöneltti. "Bu doğru olabilir ama Kevin ile aramızda cinsel bir kimyanın oluştuğu da kesin."

Cal'm saçlarını kurulamak için baş havlusuna uzanan kolu arada kaldı. "Sen neden bahsediyorsun? Hangi cinsel kimya?"

"Otur da dudağına bakayım. Yine kanamaya başladı."

Saçlarından sular süzülürken hızla öne atıldı. "Oturmayacağım! Neden bahsettiğini öğrenmek istiyorum."

"Yaşlı kadın ve çekici genç adam. Bu tarihte hep olagelmıştır. Ama üzülmene gerek yok. Evli kadınlarla takılmıyormuş."

Kevin hakkında yaptığı tammm ardından Cal'm gözleri iyice kısılmıştı. "Bu beni rahatlatmalı mı?"

"Kevin ile birlikte olmam fikri seni rahatsız ediyorsa."

Havluyu hızla çekerek saçlarını kurulamaya başladı. "Seninle parmağında yüzüğümü taşıdığın için ilgilendiğinin farkındasın, değil mi? Bu olmasaydı seni görmezdi bile."

Jane'in hassas noktasını bulmuştu ve işin eğlencesi bir anda kaçmıştı. Anlamsız tehditleri canını hiç sıkıyordu ama bir başka erkeğin onu çekici bulamayacağı kadar inek olduğunu düşünmesi zoruna gitmişti. "Hayır, farkında değilim." Odasına yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi Cal arkasından. "Yarama bakacağım sanıyordum."

"Antibiyotik tezgâhın üzerinde. Kendin yap."

Onu odasına kadar takip edip kapının eşiğinde durdu. "Kevin... Kevin sana bir şey ifade ediyor mu?" Başındaki havluyu indirdi. "Sana nasıl bir şey ifade edebilir? Onu tanı mıyorsun bile!"

"Tartışmamız sona erdi."

"Açık iletişime inandığım sanıyordum."

sezinn

Jane bir şey söylemedi, bir an önce gitmesini dileyerek pencereden dışarı baktı.

Cal arkasından geldi, sesindeki meraklı boğukluğu hemen duydu. "Duygularım indttim, değil mi?"

Başıyla usulca onayladı.

"Yapmak istediğim bu değildi. Ben... Ben sadece incinmeni istemedim o kadar. Sporcularla çok deneyimin yok. Onlar... kadınlara kötü davranabilirler."

"Biliyorum." Jane döndüğü anda kahverengi göğüs ucunun üzerinden aşağı süzülen damlacığı gördü. "Bugün yeteri kadar drama yaşadığımı sanıyorum. Gitsen iyi olacak."

Cal tersini yaparak iyice yaklaştı, konuşmaya başladığında sesinde sevgi dolu bir nezaket vardı. "Daha popoya şaplak atma bölümüne bile gelmedik."

"Başka bir zaman yaparız."

"Pekâlâ, sadece çıplak popo kısmını yapsak?"

"Bir süreliğine ikimizin de çıplak olmaması iyi olacak."

"Neden öyle diyorsun?"

"Çünkü bu, işleri daha da karıştırıyor."

"Dün gece hiç de karışık değildi. Yani sen kibirli davranana kadar."

"Ben mi?" Jane'in başı dikildi. "Hayatımda hiçbir zaman kibirli olmadım!"

"Öyle mi?" Alınganlığı Cal'ın olmasını umduğu bir şeydi çünkü o kavgacı parıltılar yeniden gözlerinde belirivermişti. "Evet, dün seninle arabalı sinemada seviştim ve inan bana son derece küçümseyen bir tavra sahiptin."

"Ne zaman?"

"Sen çok daha iyi bilirsin."

"Bilmiyorum."

"O *oldukça hoş* saçmalığı."

"Ne demeye çalışıyorsun... Ah, şu." Cal'ı dikkatle inceledi. "Bu canını mı sıktı?"

"Elbette ki hayır! Hiç canımı sıkmadı. Ne kadar iyi olduğumu bilmediğimi mi sanıyorsun? Sen bunu fark etmediysen bu senin sorunundur, benim değil."

Suraü asıkti. Jane duygularını incitmiş olduğunu fark etti. Bunu bilmek ona dokundu. Sonsuz derecede kendine güvenen görüntüsüne rağmen onun da herkes gibi güvensizlikleri vardı. "Hoştan çok daha fazlasıydı," diye itiraf etti.

sezin

"İşte bu doğru!"

"Ben... Şöyle derdim... Yani..." Göz ucuyla Cal'a baktı. "Hangi lanet olası kelimeyi arıyorum ben?"

"Neden müthişti ile başlamıyorsun?"

Jane kendini bir anda çok daha iyi hissetmeye başlamışta. "Müthiş mi? Evet, bu iyi bir başlangıç. Kesinlikle müthişti. Ayrıca..Bekledi.

"Heyecan verici ve son derece seksiydi."

"Bu da var ama..."

"Sinir bozucuydu."

"Sinir bozucu mu?"

"Evet." Cal'ın çenesi yine mücadelecı bir tavırla öne uzandı. "Seni çıplak görmek istiyorum."

"Öyle mi? Neden?"

"Çünkü istiyorum."

"Bu erkeklere has bir mesele mi?"

Yüzündeki ifade yumuşadı, hatta dudağının yaralanmamış olan tarafı yukan doğru kıvrıldı. "Öyle de diyebilirsin."

"İnan bana kaçırdığın bir şey yok."

"Durumu senden çok daha iyi yargılayabilirim."

"Bunun doğru olmadığını söyleyebilirim. O bacakları ince ve uzun olan modelleri biliyorsun, değil mi? Hani bacakları koltuk altına kadar uzananları."

"Evet."

"Bende onlardan yok."

"Ciddi misin?"

"Bacaklarım kısa değil ama aşın uzun da değil, normal. Göğüslere gelince... Kendini göğüsleri seven bir erkek olarak tanımlar mısın?"

"Geçmişte dikkatimi çekmişlikleri var."

"Benimkiler öyle değil. Kalçam ise başka bir sorun. Kocaman."

"Kalçan hiç de kocaman değil."

sezinn

"Armuda benziyorum."

"Armuda benzemiyorsun."

"Güvenin için teşekkür ederim ama beni çıplak görmediğin için yargılama hakkına da sahip değilsin."

"O yüzden bu işi hemen halletmeliyiz."

Çok çekiciydi: gri gözleri parlıyordu, o alışılmadık gamze yine elmacık kemiğinin alünda belirivermişti, komikti, sıcacıktı ve seksiydi. Jane de son derece savunmasız. Bir anda içinde bir kıvılcım çaktı, ona âşık olmuştu. Çok yoğun ve sonsuz bir aşkü bu. Onun erkeksiliğini, zekâsını ve karmaşıklığını seviyordu. Mizah anlayışını, ailesine olan sadakatini, çocukken içine işlenmiş olan o eski moda ahlak anlayışını da. İstemese de bu olmuştu.

Bunu düşünecek zamanı yoktu, kaçıp bir yere saklanıp bu büyük şeyle boğuşamazdı. Onun kolunu kaldırıp başparmağını çenesinde gezdirdiğini izledi. "Senden hoşlanıyorum, Rosebud. Senden çok hoşlanıyorum."

"Öyle mi?"

Başıyla onayladı.

Ondan çok hoşlandığını söylemişti, sevdiğini söylememişti, boğazındaki yumruyu yuttu. "Bunu sadece beni çıplak görmek için söylüyorsun."

Gözlerinin kenarları şaşkınlıkla kırıştı. "Bu çok cazip ama bu konu yalan söylenmeyecek kadar önemli."

"Benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Ediyordum. Ama senden uzun süre nefret etmek oldukça zor."

Jane'in içinde bir umut belirdi. "Beni affettin mi?"

Cal tereddüt etti. "Tam olarak değil. Bu hemen affedilemeyecek kadar büyük bir şey."

Jane bir kez daha içindeki suçluluk duygusunun onu ele geçirdiğini hissetti. "Pişman olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Öyle misin?"

"Bebek için pişman değilim ama seni o şekilde kullandığım için pişmanım. Senin gerçek bir insan olabileceğini düşünmemiştim, istediğimi alabileceğim insanlık dışı bir nesne olarak algılamıştım. Birisi bana böyle bir şey yapsa onu asla affetmezdim ve seni teselli edecekse bu yaptığımdan dolayı kendimi hiç affetmeyeceğim."

"Belki de benim yaptığımı yapıp günah ile günahkârı birbirinden ayırmalısın."

sezinn

Jane gözlerinin içine bakarak yüreğini görmeye çalıştı. "Gerçekten artık benden nefret etmiyor musun?"

"Sana senden hoşlandığımı söyledim."

"Bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorum."

"Sanırım bir anda oldu."

"Ne zaman?"

"Ne *zaman mı* senden hoşlanmaya başladım? O gün, Annie'nin evinde, benim akıllı olduğumu öğrendiğin zaman."

"Sen de yaşlı olduğumu öğrenmiştin."

"Bunu hatırlatma, hâlâ üstesinden gelemedim. Belki hâlâ trafik şubesinin ehliyetinde hata yaptığımı söyleyebiliriz."

Jane Cal'ın gözlerindeki boş umut parıltısını görmezden geldi. "Benden o gün hoşlandığını nasıl söylersin? Korkunç bir kavga etmiştik."

"Bu soru beni aşıyor. Oldu işte."

Cal'm neyi açığa vurduğunu düşündü. Bu bir aşk ilanı değildi ama yine de oldukça hoş bir sıcaklığa sahipti. "Bu konuyu düşünmem gerekiyor."

"Neyi?"

"Soyunup soyunmayacağımı."

"Pekâlâ."

Bu da sevdiği bir başka yönüydü. O zorba ve gürültücü görüntüsünün altında önemli ile önemsizi birbirinden ayırt edebiliyordu, Jane'i aceleye getirmemesi gerektiğini de anlamıştı.

"Açıklığa kavuşturmamız gereken bir konu daha var."

Jane tedirgin gözlerle ona bakarak içini çekti. "Arabamı seviyorum. Bir kişiliği var."

"Psikopatların da bir kişiliği var ama bu onlardan birini evine sokmak isteyeceğin anlamına gelmez. Bak şimdi, şöyle yapacağız..."

"Cal, lütfen bana o söylevlerinden birini vermek için boşuna nefesini tüketme yoksa seni yine evden atmak zorunda kalacağım. Senden araba almak için yardım istedim, sen beni reddettin ve ben de işi tek başıma yaptım. Araba kalacak. Hem senin ününe de gölge düşürmez. Bir de şöyle düşün. İnsanlar benim onunla ortalıkta dolaştığımı gördükçe senin karm olamayacak kadar değersiz olduğumu daha da çok düşünecekler."

sezinn

"Bu konuda haklısın. Herkes benim öyle hurda bir şeyi kullanan bir kadını uzun süre yanımda tutmayacağımı bilir."

"Yargı değerlerin konusunda herhangi bir yorum yapmayacağım." Aslında harika değerleri vardı. Tekrar gözden geçirilmesi gereken tek yönü kadınlarla ilgili olandı.

Cal sırttı, Jane bundan etkilenmeyi reddetti. "Senden arabama dokunmayacağına dair şeref sözü vermeni istiyorum. Onu başka bir yere götürmeyeceksin ya da arkam dönükken bir çekiciyle çektirmeyeceksin. Araba benim ve kalıyor. Artık birbirimizi anlamaya başladığımıza göre sana şu anda söylüyorum: Eğer parmağını Escort'uma sürersen bu evde bir daha Lucky CharmsTann tadını çıkaramazsın."

"Yine mi marşmelov sabotajı?"

"Asla kendimi tekrarlamam. Fare zehri olabilir."

"Hayatımda gördüğüm en kana susamış kadınsın."

"Ağır ve acılı bir ölümdür. Hiç tavsiye etmem."

Cal gülerek banyoya doğru ilerlemeye başladı, kapıyı arkasından ittikten sonra başını dışarı uzattı. "Bu tartışma iştahımı açtı. Ben giyinir giyinmez mutfakta yiyecek bir şeyler araştırmamıza ne dersin?"

"Tamam."

Dışarıda yağmur devam ederken çorba, salata, sandviç ve cipten oluşan yemeklerini yediler. Yemek sırasında Jane ona gençlerle ilgili yaptığı çalışmalar konusunda sorular sordu ve Cal'ın uzun yıllarını dezavantajlı çocuklara adanmış olduğunu keşfetti. Onlar için eğlence merkezleri kurulmasına maddi destek sağlamış, okul sonrası ders programları için gönüllüler bulmak adına konuşmalar yapmış, onlar için okul içi turnuvalar düzenlemişti, ayrıca Illinois eyalet yasasının okullardaki uyuşturucu ve cinsel eğitim konusundaki bölümünün tekrar gözden geçirilmesi için bir lobi çalışması yapıyordu.

Jane normalde ünlülerin kendi çıkarlarını gözetmeden başkalarına zaman ayırmaktan hoşlanmadığını söylediğinde omuz silkti. Bu yapılması gereken bir şey, diye homurdandı.

Koridordaki saat gece yansını çalınca sohbetleri bölündü. Aralanna daha önce orada olmayan bir gariplik çöktü. Jane ekmek kınkısıyla oynadı. Cal oturduğu yerde kıpırdandı. Jane gece boyunca son derece rahattı ama şu an kendini çok gari ve mahcup hissediyordu.

"Geç oldu," dedi sonunda. "Yatağa gitsem iyi olacak." Kalkarken tabağını da topladı.

Cal da ayağa kalktı ve elinden tabağı aldı. "Sen pişirdin. Ben yıkarım."

Cal evyeye gitmedi. Olduğu yerde durarak onu aç gözlerle süzmeye devam etti. Jane sorulmayan soruyu duyabiliyordu aslında. *Bu gece olur mu Rosebud? Bu saçmalığı kesmeye ve ikimizin de istediği şeyi yapmaya ne dersin?*

sezinn

Elini uzatıp dokunsaydı Jane oracıkta eriyecekti ama Cal bunu yapmadı. Jane bu kez ilk hareketi yapma sırasının kendisinde olduğunu anladı. Cal'ın kaşları sessizlik içinde havalandı.

Jane göğüs kafesini döven dehşetin kanatlarını hissetti. Bu ona âşık öldüğünü fark etmiş olmamın yaptığı farklılıkta. Aralarındaki seksin anlamı olmasını istiyordu.

Hayatı boyunca ona yoldaşlık eden güçlü beyni çalışmayı reddediyordu, kafası kanşü. Felç olmuş gibiydi, nezaketle gülümsemeye çalıştı. "Bu gece çok güzeldi, Cal. Sabah ilk iş olarak bahçe kapısını tamir edeceğim."

Cal hiçbir şey söylemeden ona bakmaya devam etti.

Jane gerilimi azaltmak için sıradan şeyler söylemeye çalıştı ama bir şey bulamadı. Cal öylece seyretmeye devam etti. Jane huzursuzluğunun farkında olduğunu biliyordu ama bunu onunla paylaşmayacaktı. Aynı duyguları paylaşmayınca bunu yapması için bir sebep var mıydı? Âşık olan Cal değildi.

Jane arkasını döndüğü anda yoksunluk hissiyle doldu. Mutfaktan çıkarken beyni doğruyu yaptığını söylüyor, kalbi ise ödlele diyordu.

Cal onun kapıdan çıkışını izledi ve içi hayal kırıklığıyla doldu. Jane kaçıyordu ve Cal sebebini bilmiyordu. Bu gece onu zorlamamıştı. Ona zaman tanımıştı, sohbeti hep güvenli konularda gezdirmişti. İşin aslında sohbetten seksi neredeyse unutacak kadar büyük bir keyif almıştı. Neredeyse, tamamen değil. Onu çok istiyordu, kafasını rahatlatmak için de buna ihtiyacı vardı. Jane dün geceki sevişmelerinden mutlu olmuştu, olduğunu biliyordu, peki neden hayatın en temel zevklerinden birini paylaşmalarına izin vermiyordu?

Tabakları evyeye taşıdı ve ikisini de sudan geçirdi. Hayal kırıklığı huzursuzluğa dönüştü. Neden Jane'in canını bu kadar sıkmasına izin veriyordu?

Kendinden nefret ederek merdiveni tırmandı, geneleve benzeyen odasına girince içi daha da karardı. Pencerelelerden bir çatırtı gelince fırtınanın arttığını fark etti. Güzel. Ruhuyla uyum sağlıyordu. Yatağın kenarına oturarak ayakkabısını çıkardı.

"Cal?"

Banyonun açılan kapısına bakmak için başını kaldırdığı anda kör edici bir şimşek çaktı ve ev aniden karanlığa gömüldü.

Birkaç saniye sonra yumuşak bir kıkırtı duydu.

Diğer ayakkabısını da çıkardı. "Şu an elektriğimiz kesildi. Bana neyin bu kadar komik olduğunu söyler misin?"

"Aslında tam olarak komik sayılmaz. Aslında iyi ve kötü haber durumuna daha çok benziyor."

"O zaman önce iyi haberi ver."

"İkisi birbirine karışmış durumda."

sezinn

"Oyalandıktan vazgeç."

"Pekâlâ. Sakın kızma ama..." Bir kahkaha daha duydu. "Cal... Çıplağım."

Bir ay sonra

Cal banyo kapısından Jane'in odasına başını uzattı. Gözlerinde bir ışıltı vardı. "Duş alacağım. Benimle girmek ister misin?"

Jane bakışlarını onun mükemmel çıplak bedeninde gezdirdi, sabah ışığında o kadar güzel görünüyordu ki dudaklarını yalamamak için kendini zor tuttu. "Belki başka bir zaman."

"Ne kaçırdığının farkında değilsin."

"Sanırım farkındayım."

Sesindeki istemeden öne çıkan özlem ifadesi onu eğlendirdi. "Zavallı küçük Rosebud. Kendini gerçekten de köşeye kıstırdın, değil mi?" Züppe bir tebessümle banyoya geri girdi.

Jane boş kapıya dil çıkardı ve yanağını kıvrık dirseğine dayayarak bir ay önce yaşanan o nisan gecesini düşündü. İçgüdülerine uyarak soyunup ona gitme kararı vermişti. Odasına girdiği sırada o beklenmedik elektrik kesintisi olmuş ve bu da asla unutamayacağı, tutku ve hazla dolu bir gecenin başlangıcı olmuştu. Kendi kendine gülümsedi. O günden sonra yaşanan bu bir ay süresince Cal dokunarak sevişmede son derece büyük bir gelişme kaydetmişti.

Gururla kendisinin de son derece iyi olduğunu düşündü. Muhtemelen Cal'ın dinç doğası ve kendini tutmama huyu Jane'in de kendini tutmamasına sebep olmuştu. Her şeyi yapabiliyordu... Hem de her şeyi... Onu çıplak görmesinin dışında.

Bu bir oyuna dönüşmüştü. Onunla sadece geceleri ışıklar kapalıyken sevişiyordu ve her seferinde şafak sökmeden yanından kalkıp kendi yatağına dönüyordu ya da Cal onun yatağında uyuyakaldıysa Cal'ın yatağına gidiyordu. Cal kuralları değiştirebilirdi. Ona karşı güç kullanabilirdi ya da bir öğle vakti öpücükleriyle onu sarhoş edip soyabilirdi ama bunu asla yapmadı. O bir savaşıydı, kurnazlıkla kazanmak istemiyordu, tam bir teslimiyetin peşindeydi.

Jane'in karanlıkta sevişme ısrarı kibar bir cinsel eğlence olarak başlamıştı ama haftalar birbirini izledikçe ve Jane ona âşık olduğunu anladıkça bir şeyler değişmişti. Onu gördüğünde ne tepki vereceğinden endişelenmeye başlamıştı. Dört aylık hamileydi, çok sağlıklıydı ama belki kalınlaşmıştı ve pantolonlarının önünü ilikleyemiyordu, bluzu pantolon içine sokma devri

sezinn

sona ermişti. Genişleyen karnı, etkisiz göğüsleri ile onun geçmişindeki güzelliklerle kapışamazdı.

Tereddüdü sadece bedenindeki eksikliklerden kaynaklanmıyordu. Ya onun her gece yatağına gelmesinin sebebi gizemse? Ya bilinmezcin çekiciliğiye? Bir kez merakı tatmin olduktan sonra ilgisini kaybeder miydi?

Bunun bir önemi olmadığına inanmayı çok istiyordu ama Cal'm mücadele etmeyi ne kadar çok sevdiğini de biliyordu. İsteklerini kabul ettiği zaman da bu birliktelikten hoşlanacak mıydı? Onu büyüten anneannesini ve annesi dışında şu an hayatındaki tek kadındı.

O zeki, iyi ve yüce gönüllü bir adamdı ama aynı zamanda son derece otoriter ve rekabetçi. Yatakta ve yatak dışında birlikteliklerinden hoşlanma sebebi bu yeni rekabet ortamı mıydı?

Oyun oynama vakti gittikçe daralıyordu. Artık korkaklığı bir kenara bırakıp giysilerini çıkarması ve gerçeklerle yüzleşmesi gerekiyordu. Onu o olduğu için değil de sadece rekabet için istiyorsa birlikteliklerinin zaten bir anlamı yoktu. Bunu çok yakında yapmalıyım, diye düşündü. İşi bu şekilde *uzatmak* çılgınlıktı.

Yataktan çıktı ve kendi banyosuna gitti. Sabah vitaminlerini aldıktan sonra dişlerini fırçaladı, odasına döndükten sonra elini büyütmekte olan kamırın üzerine koyarak pencereye doğru ilerledi, mayıs sabahını seyretmek istiyordu. Dağlar çiçek açmıştı: kızcıklar, orman gülleri, alevli açelyalar ve tomurcuklanan defneler. Bu bölgede geçirdiği ilk bahar ayları hiç ummadığı kadar güzel geçiyordu. Menekşeler, trilyumlar ve Venüsçarıkları her gün yürüdüğü ağaçların arasında, mor salkımlar ise evin yan tarafında beyaz böğürtlen çiçeklerinin altında açmıştı. Hayatında böyle nefes kesici, mutluluk veren bir mayıs yaşamamıştı.

Tabii bugüne kadar hiç âşık da olmamıştı.

Kendini ne derece savunmasız kıldığının farkındaydı ama Cal'ın bakışlarındaki savunma da yerini kahkaha ve şefkate bırakmıştı, belki bir gün o da Jane'e âşık olabilirdi. İki ay önce bu fikir kulağına çok saçma gelebilirdi ama artık o kadar imkânsız görünmüyordu.

Hiçbir ortak noktaları bulunmamasına rağmen hiç konuşacak ya da yapacak şey sıkıntısına düşmüyorlardı. Jane gündüzlerini bilgisayar karşısında geçirirken Cal dışarıda çalışarak taahhütlerini yerine getiriyordu, akşamüstlerinin ve gecelerinin çoğunu ise birlikte geçiriyorlardı.

Cal Annie'nin evini boyama işini Jane de bahçedeki işleri bitirmişti. Birkaç kez birlikte Asheville'e gitmişlerdi, şehrin en iyi restoranlarında yemek yemiş, Biltmore arazilerinde otobüs dolusu turistle yürümüşlerdi. Büyük Dumanlı Dağ Milli Parkı'nın kolay parkurlarında uzun yürüyüşlere çıkmışlardı, Cal onu Cari Sandberg'in evi olan Connemara'ya da götürmüştü. Jane yerleşimin güzelliği karşısında büyülenmiş Cal da onun orada bakılmakta olan keçilerle birlikte fotoğraflarını çekmişti.

Sessiz bir anlaşmaları vardı ve Salvation'a asla birlikte gitmiyorlardı. Jane alışveriş yapması gereken zamanlarda kasabaya yalnız iniyordu. Bazen Kevin'e rastlıyordu ve öğle yemeklerini Petticoat Junction Cafe'de birlikte yiyorlardı, Jane kasabalıların düşmanca bakışlarını görmezden geliyordu. Hamileliğini hâlâ bol elbiselerle kamufle edebildiği için şanslıydı.

sezin

Cal'ın despotluk yaptığı zamanlarda kavga ediyorlardı ama bu genelde iyi bir kavga oluyordu. Cal asla ilk haftalarda gösterdiği nefret dolu tavrı göstermiyordu. Yüreğinden geçenleri en gürültülü şekilde dışa vuruyordu Jane de buna karşılık vererek onun en büyük zevkini elinden almıyordu. İşin aslında bu kavgalardan en az onun kadar zevk alıyordu.

Düşün sesi kesildi. Daha fazla arzudan kavrulmamak için onun kurulanarak beline bir havlu sarmasına yetecek süreyi tanıdıktan sonra aralık olan banyo kapısını usulca vurdu ve içeri girdi.

Cal kalçasına siyah banyo havlusunu sarmış, lavabonun başında duruyordu, havlunun bulunduğu yerden düşmemesi son derece şaşırtıcıydı. Çenesine tıraş kremi sürerken Jane'in Snoopy'li kiraz kırmızısı geceliğini gördü.

"Profesör, ne zaman merhamet edip bana bu seksi geceliklerle işkence etmekten vazgeçeceksin?"

"Yarın akşam Winnie-the-Pooh giyeceğim."

"Harikasın."

Jane gülümseyerek klozetin kapağını kapadı ve üzerine oturdu. Bir süre keyifle tıraş olmasını izledikten sonra konuyu bir gece önceki tartışmalarına getirdi.

"Cal bana neden Kevin ile vakit geçirmek istemediğini bir kez daha anlatır mısın?"

"Yeniden aynı konuya mı dönüyoruz?"

"Hâlâ neden ona koçluk yapmak istemediğini anlamış değilim. Sana gerçekten saygı duyuyor."

"Benden nefret ediyor."

"Bunun tek sebebi bir an önce ilerlemek istemesi. Genç ve yetenekli, sen de yolunu tıkıyorsun."

Kasları gerildi. Jane'in Kevin ile vakit geçirmesinden hoşlanmıyordu ama Jane ona sadece arkadaş gözüyle baktığını net olarak belirttiği ve Cal da Kevin'e bir daha Jane'e dokunursa kollarını kıracağını söylediği için huzursuz da olsa bir ateşkes imzalamışlardı.

Başını kaldırarak çenesinin altını tıraş etti. "Düşündüğü kadar yetenekli değil. Kolu çok iyi, bu şüphe götürmez. Hızlı ve agresif ama savunmaların ne yapacağım önceden anlamayı öğrenmeli."

"Neden ona öğretmiyorsun?"

"Daha önce de söylediğim gibi rakibimi eğitmek bana mantıklı gelmiyor ayrıca yeryüzünde son tavsiye alacağı insan da benim."

"Bu doğru değil. Neden Salvation'da takıldığını sanıyorsun?"

sezinn

"Çünkü Sally Terryman ile yatıyor."

Jane kıvrımları çok hoş olan Sally'yi kasabada birkaç kez görmüştü, Cal haklı olabilirdi ama bunu ona itiraf etmek istemediği için bu yorumla ilgilenmedi. "Onunla çalışırsan çok daha iyi bir oyuncu olur ve sen de emekli olurken arkada gerçekten iyi bir miras bırakmış olursun."

"Ki bu uzun bir süre olmayacak." Başını eğerek yüzünde kalan köpükleri suyla sildi.

Jane tehlikeli sularda yüzdüğünü bildiği için dikkatli olmaya çalıştı. "Otuz alü yaşındasın, Cal. Çok uzun bir süre kalmış olamaz."

"Bu konuya nereden baktığına bağlı." Havluyu alarak yüzünü kuruladı. "Oyunculuğumun en yüksek noktasındayım. Emekli olmamı gerektiren bir sebep yok."

"Hemen değil ama yakın bir gelecekte olacak."

"Daha pek çok yılım var."

Jane onun kimsenin bakmadığını düşündüğü sıralarda omzunu ovalayışını düşündü, banyosuna yaptırdığı jakuziyi de... Kendim kandırıyordu.

"Emekli olduğunda ne yapmayı planlıyorsun? İş dünyasına mı atılacaksın? Koçluk mu yapacaksın?"

Sırtındaki kaslar hafifçe gerildi. "Neden sadece kuarklarınla ilgilenip geleceğimi bana bırakmıyorsun, profesör?" Odasına gitti, havlusunu üzerinden çıkardı ve çekmecedeki külot aldı. "Unutmadın, değil mi? Seni bu akşamüstünden sonra Teksas'a götürüyorum."

Konuyu değiştirmişti. "Bir golf turnuvası demiştin, değil mi?"

"Bobby Tom Denton Daveti."

"Arkadaşın mı?" Klozetin üzerinden kalkı ve onun odasına açılan kapının çerçevesine yaslandı.

"Tatlım, bana sakın Bobby Tom Denton'm adım hiç duymadığını söyleme. O futbol tarihindeki en ünlü dış açıkür. Oyun kurucular topları onlara atar. Dizini sakatlayıp emekli olmak zorunda kaldığı gün futbol tarihinin kara günlerinden biridir."

"Şimdi ne yapıyor?"

Hâkî bir pantolon aldı. "Oldukça cesur davranıyor. Karısı Gracie ve yeni doğan bebekleriyle birlikte Teksas, Telarosa'da yaşıyor. Ailesi ve kurduğu vakıf, hayatında ihtiyaç duyduğu yegâne şeylermiş gibi davranıyor."

"Belki de öyledir."

"Bobby Tom'u tanımıyorsun. Küçük bir çocukken bile sadece futbol için yaşırdı."

"Şu anda da çok önemli bir iş yapıyor ama."

sezinn

"Denton Vakfı mı?" Koyu kahverengi, polo yakalı penyeyi başından geçirdi. "Sakın yanlış anlama, pek çok iyilik yapıyor. Sadece bu golf turnuvası bile hayır işlerine harcanmak üzere birkaç yüz bin dolar toplanmasını sağlıyor ama fikrimi sorarsan bu ülkede böyle bir vakıf kurabilecek pek çok insan var ama o topu öyle yakalayabilecek bir B.T var."

Jane bir vakıf yürütmenin bir topu yakalamaktan çok daha önemli olduğunu düşünüyordu ama çenesini ne zaman tutması gerektiğini de biliyordu. "Emeklilik heyecan verici de olabilir. Bir kendine bak aslında. Gençken yepyeni bir hayata başlama şansın var."

"Sahip olduğum hayati seviyorum."

Jane daha fazla konuşmadan ona yaklaştı, onu kollarının arasına alarak nefessiz bırakıncaya kadar öptü. Jane pantolonunun içinde sertleştiğini hissetti ama gündüzdü ve Cal istemeyerek de olsa geri çekildi, gözleri alev alevdi. "Hâlâ pes etmeyecek misin?"

Jane'in gözleri dudaklarına gitti ve içini çekti. "Etmek üzereyim."

"İşini kolaylaştırmayacağım, biliyorsun değil mi? Seni gün ışığında çıplak soymaktan daha aızıyla yetinmeyeceğim."

"Biliyorum."

"Seni o şekilde dışarı bile çıkarabilirim."

Jane suratını asarak ona baktı. "Hiç şaşırmam."

"Tabi seni öyle hiçbir şeysiz de ortaya çıkaramam."

"Ne iyi kalplisin."

"Muhtemelen ayağına o güzel topuklu ayakkabılarından birini giymene izin veririm."

"Ne bulunmaz bir adamsın."

Onu yeniden öpmeye başladı. Sonra göğüslerini avuçladı, ikisi de soluk soluğaydı ve Jane durmak istemiyordu. Daha o sabah kendine artık oyun oynamayacağım söylemişti ve şimdi tam zamanıydı. Elini geceliğinin etek ucuna uzattı.

Tam o sırada telefon çaldı. Jane eteğini biraz yukarı çekerek Cal'ı öpmeye devam etti ama telefonun ısrarcılığı anı bozdu.

Cal inledi. "Neden telesekreter devreye girmiyor?"

Jane geceliğinin ucunu bırakı. "Dün temizlikçi kadınlar buradaydı. Yanlışlıkla kapatmış olmalılar."

"Kesin babamdır. Bu sabah beni arayacaktı." Hiç istemeden de olsa öpüşmeyi bırakı ve bir süre alnını onunkine yaslayarak durdu, sonra burnunun ucunu öptü.

sezinn

Jane buna inanamıyordu. Sonunda tombul bedenini ona gösterecek cesareti toplamışta ve o aptal telefon çalmış! Cal'ı yalnız bırakarak kendi banyosuna gitti, duş aldı ve giyindi. Sonra mutfığa indi.

Cal cüzdanını pantolonunun cebine sokmakla meşguldü. "Arayan babamdı. Bugün annemle Asheville'de öğle yemeğinde buluşuyor-larmış. Umarım annemi bu deliliğe bir son vermeye ikna ederek eve götürür. Bu kadar inatçı olduğuna inanamıyorum."

"Evlilik iki kişi arasındadır."

"Ve bir tanesi çok kalın kafalı."

Jane bu konuda onunla tartışmadı. Evden ayrılan annesi olduğu için bu işte onun hatalı olduğunu düşünüyordu ve Jane onu hikâyenin başka bir yönü olabileceğine ikna etmeyi şu an başaramazdı.

"Ethan anneme danışmanlık teklif ettiğinde annemin ona ne dediğini biliyor musun? Ona kendi işine bakmasını söylemiş."

Jane kaşını kaldırdı. "Ethan onun için en iyi danışman seçeneği olmayabilir."

"Ama onun papazı."

Jane gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Sabırla aşıkâr olanı açıklamayı tercih etti. "Sen ve Ethan ikisinden birine danışmanlık yapamayacak kadar bu işin içindesiniz."

"Evet, sanırım öyle." Tezgâhtan araba anahtarlarını alırken kaşlarını çattı. "Bunun nasıl olduğunu anlayamıyorum."

Cal'm endişeli yüzüne bakarken Lynn ile Jim'in sorunlarını bir an önce çözmelerini diledi, bunu sadece kendileri için yapmayacaklardı, buna oğullarının da ihtiyacı vardı. Cal ile Ethan ebeveynlerini seviyordu ve bu yabancılaşma onlara acı veriyordu.

Bir kez daha Lynn ile Jim Bonner arasında ne olduğunu düşündü. Yıllar boyunca birlikte yaşamayı başarmışlardı. Neden şimdi ayrılıyorlardı?

Jim Bonner Asheville'in en ünlü oteli Grove Park Inn'in Blue Ridge isimli yemek salonuna girdi. Burası Lynn'in en sevdiği yerlerden biriydi ve bu yüzden onunla öğle yemeğini burada yemek istemişti. Belki de bu hoş girişimler karısının inatçı kalbini yumuşatırdı.

Grove Park Inn yüzyılın başında ulusun zenginlerini yaz sıcaklarından koruyacak lüks bir sığınak olarak inşa edilmişti. Sunset Dağı'nın kenarındaki granitlerin içine yapılmış olan bu dev yapı bakış açısına göre çirkin ya da muhteşem olarak değerlendirilebilirdi.

Blue Ridge yemek salonu otelin diğer bölümleri gibi rustik bir çekicilikle döşenmişti. Birkaç basamakla alçaltılmış olan salona indiğinde Lynn'in dağlara bakan yüksek pencerelerin önünde bulunan küçük bir masada oturduğunu gördü. Onu gözleriyle içti.

Onu Heartache Dağı'nda ziyaret etmeyi reddettiği için ya telefonla aramak ya da kasabaya ineceğini bildiği zamanlarda onu izlemek zorunda kalmışta, Lynn'in çarşamba akşamları

sezinn

kilisede komite toplantısına katıldığı günlerde bir bahaneyle kiliseye uğramış ve Ingles'in dükkânının önündeki park alanında arabasının yolunu gözlemişti.

Lynn ondan kaçabilmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Eve onun hastanede ya da muayenehanesinde olduğunu bildiği saatlerde giderek karşılaşmalarını engellemişti. Jim, Lynn'in bugünkü daveti kabul etmesiyle biraz olsun rahatlamıştı.

Onu görmenin verdiği mutluluk kısa sürede rahatsızlığa dönüştü. Bu son ay onu hiç değiştirmemişti oysa Jim kendini hırpalanmış ve yaşlanmış hissediyordu. Üzerine Jim'in hep sevdiği gevşek dokulu lavanta ve krem renkli ceketini giymişti, ipek etek ve bluzunu gümüş küpeleri tamamlıyordu. Karşısındaki ağır ahşap iskemleyi çekip otururken kendini gözlerinin altındaki morlukların uykusuzluktan olduğuna inandırmaya çalıştı ama bu da sadece pencereden gelen ışığın bir oyunuydu.

Lynn onunla yabancılarla selamlaşığı gibi başını hafifçe eğerek selamlaştı. Yemek masasını karahindibalarla süsleyen, kıkırtısını kontrol edemeyen o büyüleyici dağ kızma ne olmuştu?

Garson geldi ve Jim en sevdikleri şaraptan iki kadeh sipariş ettiği sırada Lynn diyet Pepsi içeceğini bildirdi. Garson yanlarından ayrılınca soran gözlerle karısına baktı.

"İki kilo aldım da," diye açıkladı.

"Hormon tedavisindesin, kilo alman doğal."

"Bunu yapan haplar değil; Annie'nin yemekleri. İçine tereyağı atmazsa yenmeyeceğini düşünüyor."

"Bu iki kilodan kurtulmak için en iyi yol eve gelmen."

Lynn bir süre sustuktan sonra cevap verdi. "Heartache Dağı hep benim evimdi."

Jim ensesinden soğuk ter boşaldığını hissetti. "Ben gerçek evinden bahsediyorum. Evimizden."

Lynn cevap vermek yerine menüyü alarak incelemeye başladı. Garson içeceklerini getirdi ve siparişlerini aldı. Yemeklerini beklerlerken Lynn havadan ve bir hafta önce gitmiş olduğu konserden bahsetti. Jim'e klimanın kontrol edilmesi gerektiğini ve yeni yol inşaatı konusunda bilileriyle konuşması gerektiğini hatırlattı. Jim'in içi acıdı. Hep yüreğinden kopanları söyleyen bu kadın artık bunu hiç yapmıyordu.

Kişisel her tür konudan kaçmaya kararlı gibi görünüyordu ama Jim onun oğullarından konuşmaktan kaçamayacağını biliyordu. "Dün gece Gabe Meksika'dan aradı. Anlaşıldığı üzere iki kardeşi de ona senin evden taşındığını söylememiş."

Alnı endişeyle kırıştı. "Ona bir şey söylemedin, değil mi? Yeteri kadar yükü var. Onu üzmem istemiyorum."

"Hayır, hiçbir şey söylemedim."

Lynn gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Onun için çok endişeleniyorum. Keşke eve dönse."

sezinn

"Belki bir gün."

"Cal için de endişeleniyorum. Fark ettin mi?"

"Bana gayet iyi görünüyor."

"İyiden de öte. Onu dün kasabada gördüm ve daha önce hiç bu kadar mutlu gördüğümü hatırlamıyorum. Anlamıyorum, Jim. Her zaman bir insan sarrafı olmuştur ve bu kadın onun kalbini kıracak. Neden o kadının nasıl biri olduğunu göremiyor?"

Jim gelinini düşününce ciddileşti. Onu birkaç gün önce sokakta görmüştü ve kadın o yokmuş gibi yanından geçip gitmişti. Kiliseye gelmeyi reddetmişti, kasabanın hoş kadınlarından gelen davetleri de geri çevirmişti hatta Jaycee'lerin Cal onuruna verdikleri akşam yemeğine bile katılmamıştı. Gün içinde vakit ayırabildiği tek kişi Kevin Tucker idi. Bunların hiçbirisi oğluna uyan şeyler değildi.

"Anlamıyorum," diye devam etti Lynn. "Nasıl mutlu olabilir yani böylesine... böylesine bir..."

"Kalpsiz bir kaltakla."

"Ondan nefret ediyorum. Buna engel olamıyorum. Cal'ı çok kötü incitecek ve o bunu hiç hak etmiyor." Alm iyice kırıştı, sesi üzüntüsünü dışa vuracak şekilde boğuklaştı. "Bunca yıldır durulmasını ve hoş biriyle evlenmesini bekledim, onu seven biriyle ama kimi seçtiğine bakar mısm. Kendinden başka kimseye değer vermeyen bir kadın." Sıkıntılı gözlerle kocasına baktı. "Keşke yapabileceğimiz bir şey olsaydı."

"Biz kendi sorunlarımızla bile başa çıkamıyoruz, Lynn. Cal'ınkileri çözebileceğimizi nasıl düşünüyorsun?"

"Aynı şey değil. O... o çok savunmasız."

"Biz değil miyiz?"

İlk kez belli belirsiz savunmaya geçti. "Böyle bir şey söylemedim."

Acı göğsünü sıkıştırdı ve safra gibi boğazına kadar yükseldi. "Bu kedi fare oyunundan bıktım, Lynn. Seni uyarıyorum, buna çok uzun süre tahammül etmeyeceğim."

Yaptığı hatayı anında fark etti. Lynn köşeye sıkıştınlmaktan hoşlanmazdı ve o sessiz inatçılığının altında gizlenen bir saldırganlıkla karşı koyardı. Şimdi de onu son derece ölçülü bakışlarla süzüyordu. "Annie sana evi aramanı istemediğini söylememi istedi."

"Bak, bu çok kötü işte."

"Sana gerçekten çok kızgın."

"Annie sekiz yaşımdan beri bana kızgın."

"Bu doğru değil. Sağlığı onu huysuzlaştırıyor."

sezin

"Her şeyin içine tereyağı koymaktan vazgeçerse kendini daha iyi hissedebilir." İskemlesine yaslandı. "Neden konuşmamızı istemiyor biliyor musun? Çünkü senin tam zamanlı olarak Heartache Dağı'na dönüp ona bakman işine geliyor. Bundan kolay vazgeçmez."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle."

"Yanılıyorsun. Beni korumaya çalışıyor."

"Benden mi? Doğru ya." Sesi yumuşadı. "Lanet olsun Lynn, sana iyi bir koca oldum. Bu şekilde davranılmayı hak etmiyorum."

Lynn önce tabağına sonra da ona baktı, gözleri acı doluydu. "Konu hep sen oldun, değil mi Jim? İlk günden beri her şey senin etrafında döndü. Ne hak ettiğin, nasıl hissettiğin, ruh halin hakkında oldu her şey. Hayatımı seni mutlu etmek adına inşa ettim ama bu bir türlü olmadı."

"Çok saçma. Abartıyorsun. Bak o gece söylediğim her şeyi unut. Hiçbirinde ciddi değildim. Ben, tam olarak bilemiyorum, orta yaş krizi filan yaşıyordum. Seni olduğun gibi seviyorum. Bir erkeğin sahip olabileceği en iyi eşsin. Olanları unutamam ve kaldığımız yerden devam edelim."

"Bunu yapamam çünkü *sen* yapamazsın."

"Sen neden bahsettiğinin farkında değilsin."

"İçinde bir yerlerde evlendiğimiz gün oluşan bir düğüm var ve o yerinden kıpırdamıyor. Beni geri istemen sadece bir alışkanlık olmam. Beni sevdiğini düşünmüyorum, Jim. Belki de hiç sevmedin."

"Bu çok saçma. Her şeyi fazlasıyla dramatize ediyorsun. Sadece bana ne istediğini söyle ve sana onu vereyim."

"Şu an kendimi mutlu etmek istiyorum."

"Güzel! Kendini mutlu, et. Ben yoluna çıkmıyorum, bunu yapmak için kaçmana gerek yok."

"Çıkıyorsun."

"Her şey için beni suçlayacaksın, değil mi? Hadi devam et! Oğullarına ne kötü bir adam olduğumu anlat. Bunu anlaürken otuz yedi yıllık evliliği kim çiğneyip geçiyor bunu da söylemeyi unutma, o kişi ben değilim."

Lynn yine dengeli bir tavırla onu süzdü. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence sen evlendiğimiz gün yeminlerimizi ederken evliliğimizi çiğneyip geçtin."

"Bana geçmişi kusacağını biliyordum. Şimdi de beni on sekiz yaşındaki bir çocuğun yaptığı hatalardan dolayı mı suçlayacaksın?"

sezin

"Yaptığım şey bu değil. Sadece senin hâlâ on sekiz yaşında olan yanınla yaşamaktan yoruldum, Amber Lynn Glide'la yatan ve sonuçlarına katlanmayı bir türlü kabullenemeyen tarafınla. Hep daha iyisini hak ettiğini düşünen o çocuk bir türlü oradan gitmiyor." Sesi kısık ve yorgundu. "Suçluluk duygusuyla yaşamaktan yoruldum, Jim. Hep kendimi kanıtlamam gerekiyormuş duygusuyla yaşamaktan yoruldum."

"O zaman bunu yapmayı kes! Bu şekilde yaşamayı ben istemedim. Bunu sen kendine yaptın."

"Şimdi de bunu geri almanın bir yolunu bulmalıyım."

"Bu kadar bencil olduğuna inanamıyorum. Boşanmak mı istiyorsun, Lynn? Peşinde olduğun şey bu mu? Boşanmak istiyorsan bana hemen söyle. Bu belirsizlikle sonsuza kadar yaşayamam. Bana hemen burada söyle."

Lynn'in şoka uğramasını bekledi. Önerdiği şey düşünülebilir gibi bir şey değildi ama şok yoktu ve Jim paniklemeye başladı. Neden ona saçma saçma konuşmamasını söylemiyordu? Neden durumlarının boşanmak gibi ciddi bir durumla alakası bile olmadığını söylemiyordu? Bir kez daha durumu yanlış değerlendirmişti.

"Belki de en iyi çözüm bu."

Jim uyuştüğunu hissetti.

Lynn'in yüzünde dalgın bir ifade belirdi. "Ne istiyorum biliyor musun? Keşke her şeye yeniden başlayabilseydik. Geçmiş olmayan iki yabana gibi yeniden karşılaşıyaydık. Böylelikle birbirimizde bulduklarımızı beğenmediğimiz takdirde ikimiz de yolumuza giderdik. Beğenirsek de..." Sesi iyice boğuklaştı. "Oynadığımız oyun dengeli olurdu. Bir... bir güç dengesi olurdu."

"Güç mü?" Korku içini yaktı. "Neden bahsettiğini anlamıyorum."

Ona içine işleyen bir acıyla baktı. "Gerçekten anlamıyorsun, değil mi Jim? Otuz yedi yıl boyunca bu ilişkideki tüm güç senin ellerindeydi ve benim elimde de hiçbir şey yoktu. Otuz yedi yıl boyunca evliliğimizde ikinci sınıf vatandaş gibi yaşadım. Buna daha fazla katlanamam."

Bir çocuğa laf anlatan yetişkin gibi sabırlıydı ve bu Jim'i çıldırttı.

"Pekâlâ!" Düzgün düşünme yeteneğim tümüyle kaybederek en kaba duygularını açığa vurdu. "Al bakalım, boşanmam. Umarım içinde boğulursun."

İskemlesinden fırladı, cebinden çıkardığı banknotları saymadan masaya fırlattı ve arkasına bile bakmadan yemek salonundan ayrıldı. Koridora çıktığında terlemeye başladığını fark etti. Lynn tanıştıkları günden beri hayatını altüst ediyordu.

Güçten bahsetmişti! On beş yaşmdan beri hayatının şeklini değiştirip durma gücüne sahipti. Lynn ile tamşmamış olsaydı her şey çok farklı olabilirdi. Elbette ki Salvation'a geri dönüp aile doktoru olmazdı. Araştırmacı olurdu, belki de uluslararası bir şirkete girerek dünyayı gezer ve hep hayalini kurduğu bulaşıcı hastalıklar üzerine incelemeler yapardı. Onunla evlenmeye zorlanmasaydı gerçekleştirebilecek milyonlarca seçenek vardı ama Lynn yüzünden bunların bir

sezinn

tanisini bile keşfedememişti. Bakması gereken bir karısı ve çocukları vardı, bu nedenle de kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak kasabaya dönmüş ve babasıyla çalışmaya başlamıştı.

İçi daha da öfkeyle doldu. Daha ne olduğunu anlayamayacak kadar küçükken hayata geri dönülmez bir noktaya gitmişti. Bunu ona Lynn yapmıştı, biraz önce onunla yemek masasında oturup gücü olmadığını söyleyen kadın yapmıştı bunu. Hayatını sonsuza kadar mahvetmişti ve şimdi de onu suçluyordu.

Tüm kan beynine hücum ettiği sırada durdu. Tanrım. Lynn haklıydı.

Duvarın önündeki koltuklardan birine oturarak başını ellerinin arasına aldı. Saniyeler, ardından da dakikalar geçti, gerçeklere karşı zihninde kurmuş olduğu bariyerler bir anda saydamlaştı.

Yıllar boyunca Lynn onun kendisine kırgın olduğunu söylerken haklıydı ama bu acısı kendisi için o kadar eski ve yakın bir dosttu ki artık kendi bile onu tanımlayamıyordu. Lynn haklıydı. Bunca zaman sonra bile hâlâ Lynn'i suçluyordu.

Yıllar yılı onu nasıl cezalandırdığını bir anda gördü: hata bulmak, küçümsemek, inat etmek ve onun ihtiyaçlarını görmezden gelmek. Bu küçük küçük verilen cezalar karşısındaki kadının ruhuna yavaş yavaş işlemişti.

Parmaklarını gözlerine bastırarak başını iki yana salladı. Lynn her konuda haklıydı.

Otuz dört yaşındaki bedeninin yuvarlaklaşan kamı da dâhil olmak üzere her bir santimine badem kokulu losyon sürmekte olan Jane'in elleri titredi. Güneş yatak odasının penceresinden içeri doluyordu ve yan odada Cal'm bavulu yatağının üzerinde açık duruyordu, akşamüstü Austin'e gitmek üzere hazırdı. Jane bu sabah kararım vermişti ve cesaretini yitirmeden önce hemen uygulamaya geçmek istiyordu.

Saçlarını parlayana kadar fırçaladı, sonra jakuzinin ardındaki aynalı duvarda çıplak bedenini inceledi. Cal'a nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştı ama tek yapabildiği nasıl görünmeyeceğini düşünmek oldu. Dergilerin orta sayfasında yer alan yirmilik vücutlara benzemeyecekti.

Nefretle çılgık atarak odasına döndü, kollarında ve etek ucunda yeşil defneyapraklarının bulunduğu kayısı rengi ipek sabahlığı kaptı ve kollarım geçirdi. O bir fizikçiydi Tanrı aşkına! Başarılı bir profesyonel! Ne zamandan beri değerini kalça boyutuyla ölçmeye başlamıştı?

sezin

Ve ne zamandan beri kendisine sadece bir beden olarak bakan bir adama saygı duyuyordu? Ölçüleri Cal'ın kıstaslarını karşılamıyorsa bunu öğrenme zamanı çoktan geçmişti. Tek ilgilendiği şey

çıplakken nasıl görüldüğünün gizemiyse zaten uzun soluklu bir ilişkileri olamazdı.

Gerçek bir ilişkiye sahip olmayı her şeyden çok istiyordu. Bunun tek taraflı olmasından korkmak onu çok incitiyordu. Bunu ertelemeye bir son verip aralarında uzun süreli bir şey olup olmayacağını öğrenmek zorundaydı. Ya da tam tersine Cal Bonner için hanesine yazılacak bir skor olarak kalacaktı.

Garaj kapısının kayarak açılırken çıkardığı kısık sesi duydu ve yüreği ağzına geldi. Evdeydi. Tüm kuşkuları depreşti. Daha uygun bir zaman seçmeliydi, onun ülkenin diğer ucuna bir golf turnuvasına katılmak üzere uçmayacağı bir günü. Sakinleşene kadar beklemeliydi, kendinden daha emin olmalıydı. Aslında...

Korkaklığından tiksindi ve dolabından bir düzine giysi çıkarıp bir kutup ayısı boyutlarına gelene kadar hepsini üstüne geçirme dürtüsüyle savaştı. Bugün kalbini boş yere kaptırıp kaptırmadığını öğrenme operasyonuna başlayacaktı.

Derin bir nefes aldıktan sonra sabahlığının kuşağını fiyonk yaptı ve çıplak ayaklarla koridora çıktı.

"Jane?"

"Yukarıdayım." Merdivenin tepesinde dururken hızla çarpan kalbi başının dönmesine sebep oldu.

Cal antrede belirdi. "Bil bakalım kim..Başını kaldınp onu öğlen saat birde üzerinde sadece ipekli bir sabahlıkla görünce sesi kesildi.

Gülümseyerek parmaklarını kotunun cebine soktu. "Bir erkeği nasıl karşılayan gerektiğini biliyorsun."

Jane konuşmayı başaramadı. Kalbi son hızla atıyordu, içinden sessiz bir dua yükselirken elleri hâlâ kuşağındaydı. *Lütfen beni bir rakip değil, sadece ben olduğum için istiyor olsun. Lütfen beni az da olsa seviyor olsun.* Beceriksiz parmaklarıyla kuşağı çekti ve sabahlığın önü açılırken bakışlarını Cal'm gözlerine kenetledi. Omzunu hafifçe silkerek yere düşmesini ve ayaklarının altına serilmesini sağladı.

Sıcak güneş bedenini okşadı ve her şeyi gözler önüne serdi: küçük göğüslerini, yuvarlak kamım, kocaman kalçasını ve sıradan bacaklarını.

Cal sersemlemiş görünüyordu. Jane bir elini yavaşça korkuluğa koyarak basamakları inmeye başladı, üzerinde sadece badem kokulu losyon vardı.

Cal'ın dudakları aralandı. Gözleri parladı.

Jane'in ayağı son basamağa değdi ve gülümsedi.

sezinn

Cal kuruyan dudaklarını yaladı ve çatlak bir sesle konuştu. "Arkanı dön, Eth."

"Hayatta olmaz."

Jane hızla başını kaldırdı. Dehşet içinde kemerli girişte Cal'ın tam arkasında duran Rahip Ethan Bonner'ı gördü.

Ethan gizlemediği bir ilgiyle onu inceledi. "Umarım kötü bir zamanda gelmedim."

Jane boğulurcasına bir iniltiyle arkasını dönerek son hızla basamakları tırmandı, arkadan sunduğu görüntünün fazlasıyla farkındaydı. Sabahlığını kaptı, önüne tutarak odasına kaçtı, kapıyı kapadı ve ona yaslandı, hayatında hiç bu kadar utanmamıştı.

Birkaç saniye geçmeden dışarıdan gelen ayak seslerini duydu. "Tatlım?" Cal'm sesinde bombanın patlamamasını sağlamak için sadece birkaç dakikası olduğunu bilen bir adamın şefkati vardı.

"Burada değilim. Git buradan." Yaşlar gözlerini yakmaya başlamıştı. Bunu çok uzun zaman düşünmüştü, çok önem vermişti ve şimdi bir felaketle sonuçlanmıştı.

Arkasındaki kapı ona çarptı. "Geri çekil sevgilim, içeri girmeme izin ver."

Kapıdan çekildi, canı tartışmak istemiyordu. İpek sabahlığını önüne tutarken çıplak sırüra bitişik duvara yasladı.

Cal önünde mayın tarlası varmış gibi temkinli adımlarla içeri girdi. "İyi misin sevgilim?"

"Bana bu şekilde hitap etmekten vazgeç! Hiç bu kadar utan-mamıştım."

"Utanma, tatlım. Zavallı Ethan'm gününü şenlendirdin. Hatta bütün bir yılını. Benimkinden bahsetmeme gerek bile yok."

"Kardeşin beni çıplak gördü! Orada, merdivenin tepesinde çırılçıplak durdum ve kendimi inanılmaz bir aptal durumuna düşürdüm."

"İşte yanıldığın nokta burası. Çıplak görüntünde aptallığa dair en ufak bir şey yoktu. Başına bir şey gelmeden sabahlığını yerine asmama ne dersin?"

Sabahlığı karnının önüne daha da sıkı bastırdı. "Onca zaman boyunca bana bakıyordu ve sen tek kelime bile etmedin. Neden beni yalnız olmadığımıza dair uyarmadın?"

"Beni bu sürprizinle gafil avladın, sevgilim. Düzgün düşünemedim. Ve Eth de bakmadan duramadı. Güzel, çıplak bir kadın görmeyeli seneler olmuştur. Bakmasaydı onun için endişelenirdim."

"O bir rahip!"

"Bu kutsal bir olaydı. O sabahlığı asmamı istemediğinden emin misin?"

"Bu konuyla dalga geçiyorsun."

sezinn

"Kesinlikle geçmiyorum. Sadece duygusuz bir serseri bu travma-tik anın komik olduğunu düşünebilir. İstersen hemen aşağı ineyim ve uzaklaşmadan onu öldüreyim."

Jane gülmeyi reddetti. Surat asmak istiyordu. Bu hep yapmak istediği bir şeydi ama şu ana kadar bunu nasıl yapacağını bir türlü

bulamamıştı. Şimdiyse kendiliğinden oluvermişti. "Hayatımın şokunu yaşadım ve sen buna büyük bir şaka muamelesi yapıyorsun."

"Ben bir domuzum." Onu duvardan kendine doğru çekerek çıplak omurgasını okşamaya başladı. "Yerinde olsaydım seninle aynı havayı solumayı hak etmediğimi söyleyerek beni bu odadan kovardım."

"Bu çok doğru."

"Tatlım, bu güzel sabahlık için gerçekten çok endişeleniyorum. Aramızda sikişti kaldı, başına bir iş gelecek. Onu almama izin vermen gerektiğim düşünmüyor musun?"

Jane yanağını onun göğsüne yaslayarak sırtını okşamasının tadını çıkardı ama somurtması henüz sona ermemişti. "Bir daha Ethan'ın gözlerinin içine asla bakamayacağım. Zaten benim bir kâfir olduğumu düşünüyor. Bu da kanıtı oldu."

"Doğru ama Ethan hayatı boyunca günahkâr kadınlara ilgi duymuştur. Bu da onun en büyük kusuru."

"Hamile olduğumu fark etmemiş olamaz."

"İstediğim takdirde çenesini kapalı tutacaktır."

Jane içini çekerek somurtmaktan vazgeçti. "Sanırım bununla yaşamak zorundayım, değil mi?"

Cal yanağını avuçlayarak başparmağıyla çenesini okşadı. "Üst basamağa bastığın anda geri dönüş noktasını çoktan geçmiştin."

"Sanırım."

"Ama senin için bir sakıncası yoksa yani bu kadar zaman bekle-yebildiğine göre birkaç saniye daha beklesen de şu kapalı perdeleri de açsam ve içeri biraz daha ışık girse."

Cal pencereye giderken Jane iç geçirdi. "Bunu kolaylaştırmayacaksın, değil mi?"

"Hayır." Perdeyi çekti ve pırıl pırıl öğle güneşi odaya doldu.

"Peki ya Ethan?"

"Kardeşim aptal değildir. Çoktan gitmiştir."

"Önce giysilerini çıkar."

"Hiç yolu yok. Sen beni pek çok kez çıplak gördün. Sıra bende."

sezin

"Sen tamamen giyinikken çıplak olacağımı düşündüysen..."

"Aynen öyle düşünüyorum." Yatağa doğru yürüdü ve yastıkları yatak başının önüne yığdı. Sonra ayakkabılarını çıkardı, gerindi, mükemmel bir film seyredecekmişçesine uzanarak ellerini başının arkasına koydu.

Jane mutlulukla huzursuzluk arasında gidip geliyordu. "Ya fikrimi değiştirirsem?"

"İkimiz de şu an geri çekilmek için fazlasıyla gururlu olduğumu biliyoruz. Gözlerimi kapatmamı istiyorsan söyle."

"Sanki yaparsın da." Neden bunu büyük bir mesele haline getirmişti? Zeki bir kadına göre tam bir salaktı. Cal'a da lanet okuyordu. Neden sabahlığı elinden çekerek olaya bir son vermemişti? Ama hayır. Bu çok kolay olurdu. Onun yerine gri gözlerinde garip bir parıltıyla yatağa uzanmış, cesaretini sınıyordu. Huzursuzluğu arttı. Bu Cal'ın sınavıydı, onun değil. Kanıtlaması gereken şeyler olan oydu ve artık ona bu şansı tanıma zamanı gelmişti.

Gözlerini yumdu ve sabahlığı bıraktı.

Ölüm sessizliği.

Aklından bir sürü şey geçti, hepsi de korkunçtu: vücudundan nefret etmişti, kalçasının genişliğini görünce bayılmışta, hamile kamı midesini bulandırmışta.

Bu son fikir sigortalarını attırdı. O *bir solucandı!* Solucandan da aşağılıktı. Ne tür bir adamm, çocuğunu taşıyan kadının vücuduna balonca midesi bulamrdı? Yeryüzünde yaşayan en aşağılık yaşam formuydu.

Gözleri hızla açıldı. "Biliyordum! Vücudumdan nefret edeceğini biliyordum!" Ellerini beline koyarak hızlı adımlarla yatağa ilerledi ve ona ateş saçan gözlerle baktı. "Pekâlâ, sadece bilgin olsun diye söylüyorum, geçmişindeki o bütün kızların mükemmel vücutları olabilir ama leptonu protondan ayıramazlar ve burada durup kalçanın büyük olduğunu, kamımın düz olmadığını yargılamayı bekleyeceğimi sanıyorsan çok aldanıyorsun!" Parmağını ona doğrulttu. "Yetişkin bir kadın böyle görünür, kaba herif! Bu vücut Tanrı tarafından fonksiyonel olmak üzere tasarlandı, hâlâ Barbie bebekleri olan kadınlara bakarak uyanılan hormonları dengesiz bir sporcunun seyretmesi için değil!"

"Lanet olsun. Seni hemen susturmak zorundayım." Seri bir hareketle onu yatağa çekti, üzerine ürmandı ve dudaklarını dudaklarıyla örttü.

Öpüşü son derece ateşli ve derindi. Dudaklarından başladı, göğüslerine, karnına, dizlerinin arkasına doğru büyüleyici duraksamalarla bir yolculuğa çıktı. Jane'in huzursuzluğunun yerini ihtiyaçlar aldı.

Cal'm giysilerinden ne ara kurtulduğunun farkında değildi, o güçlü bedeni ellerinin ve dudaklarının altında hissettiği anda kendini sürüklendiği haz dünyasında kaybetmişti. Bir eylem adamı olmasına rağmen her zaman acele etmeyen bir âşık olmuştu ve bugün de farklı değildi. Parlak gün ışığı bedenlerinin üzerine düşerken Cal onu bir o yana bir bu yana, bir ışığa bir gölgeye çevirerek tüm merakını tatmin etti. Sonunda Jane ona yalvardı.

sezin

"Lütfen... Daha fazla dayanamayacağım."

Dudaklarını göğsüne sürterek boğuk bir sesle konuşurken sıcak nefesi Jane'in nemli bedenine dokundu. "İşimizi bitirene kadar daha çok şeye dayanman gerekecek."

Jane onun bu sözlerini kendi yöntemiyle cezalandırdı, ağzını onun en sevdiği şekilde kullanarak ona işkence etmeye başladı ama bu yoğun alışveriş kendi ihtiyaçlarını da alevlendirdi, Cal sınıra ulaştığında Jane de aynı noktaya ulaşmıştı. Cal onu bedeniyle örtetek içine girdiği anda Jane doruğa ulaştı.

"Bak şimdi, ne yaptığını gördün mü?" diye şikâyet etti yeniden yeryüzüne indiğinde.

Cal'ın gri gözlerinde bahar fırtınaları vardı, kendini içine bastırırken sesi tatlı bir tehditle boğuklaşmıştı. "Zavallım benim. Sanırım her şeye yeniden başlamam gerekecek."

"Artık ilgilenmiyorum," diye yalan söyledi.

"O zaman gözlerini kapa ve ben işimi bitirene kadar başka şeyler düşün."

Jane gülerek onu öptü ve birbirlerinin içinde kayboldular. Jane hiç bu kadar özgür olduğunu hissetmemişti. Giysilerinden vazgeçerken son savunmalarını da kırmıştı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, Cal içine girerken. "Seni çok seviyorum."

Cal kelimeleri içer gibi dudaklarını öptü. "Tatlım... Tatlım benim. .. Çok güzel..."

Bedenleri zaman kadar eski olan o ritmi buldu ve birlikte ikisini ayıran tüm bariyerlerin üzerine tırmandılar. Jane Cal'ın onu hem bedeniyle hem de yüreğiyle sevdiğinden emindi. Başka türlü olamazdı ve bunu bilmek onu doruğa çıkardı. Birlikte yaratılışa dokundular.

Sonraki birkaç saati çıplaklığın çeşitli hallerini deneyerek geçirdiler. Cal onun açık mavi topuklu ayakkabılarını giymesine izin verdi, Jane de Cal'ın siyah banyo havlusunu kullanmasma ama sadece boynundan sarkıtabilirdi.

Yatakta yemek yediler, portakal dilimleriyle seksi oyunlar oynadılar. Sonra birlikte duşa girdiler, sular üzerlerinden akarken Jane onun önünde diz çökerek ikisi de kontrolünü kaybedene kadar onu sevdi.

Doymak bilmiyorlardı. Jane sadece bu adamı mutlu etmek ve karşılığında aynı mutluluğu yaşamak için yaratıldığını hissetti. Hiç bu kadar güzel sevilmemişti ve kadınlığından da bu kadar emin olmamıştı. Kendini zeki ve güçlü, yumuşak ve verici, son derece doymuş hissediyordu, Cal kelimelere dökmüş olmasa da yüreğinin derinliklerinde Jane onu sevdiğini hissediyordu. Böylesine bir duygu yoğunluğu sadece kendisinden kaynaklanıyor olamazdı.

Cal havaalanına son dakikada yetişebileceği ana kadar oradan ayrılmadı. Jeep uçarcasına evden ayrıldığında Jane gülümseyerek kollarını bedenine sardı.

Her şey yoluna girecekti.

sezinn

Teksas, Talarosa'nın en iyi *western* orkestrası hareketli bir şarkı çalıyordu ama Cal Dallas Cowboy amigosunun ve Austin sosyetesinden birinin daha dans tekliflerini geri çevirdi. Oldukça iyi bir dansçıydı ama bu gece keyfi yoktu, keyifsizliğinin bugün turnuvada çok iyi bir oyun çıkarmamasıyla da ilgisi yoktu. Sıkıntı içini yoğun ve karanlık bir dağ gecesi gibi kaplıyordu.

Sıkıntısının bir sebebi yanında duran ve futbolu bırakmış olan birinin görünmesi gerektiğinden çok daha neşeli görünen adamdı. İlerde çok can yakacağı belli olan san saçlı bir kız bebek, bir zamanlar maçlarda topun olduğu yere kurulmuştu. Cal'ın gördüğü kadarıyla Wendy Susan Denton'ın babasının koluna yapışık olmadığı anlar Bobby Tom'un golf sopasını salladığı ve annesinin onu emzirmesine izin verdiği anlardı.

"Grade sana eve yeni eklediğimiz bölümleri gösterdi mi?" diye sordu Bobby Tom Denton. "Bebek ve diğer işler de olunca bize daha çok oda gerektiğine karar verdik. Grade Talarosa belediye başkam seçildikten sonra evde de bir ofise ihtiyacı oldu."

"Grade bana gösterdi, B.T." Cal kaçacak bir yer bulmak için etrafına bakındı ama bulamadı. B.T'nin kansı Grade Snow Denton ile yalmz geçirdiği birkaç dakikanın bu hafta sonunun en mutlu anları olduğunu fark etti. O sırada Bobby Tom spor muhabirleriyle sohbet ediyor ve Wendy'yi gezdiriyordu, böylelikle Cal o zaman zarfında o küçük, kıpır kıpır yumağa bakarak kendi geleceğini gözlemlemek zorunda kalmamıştı.

Şaşırtıcıydı ama Wendy'nin annesini çok sevmişti, Başkan Gracie hiç de efsanevi Bobby Tom'un evleneceği türde bir kadın değildi. O hep sarışın bombalarla gezerdi, Gracie ise güzelden çok sevimliydi. Son derecede iyiydi. Açık sözlüydü ve insanlara gerçekten değer veriyordu. Profesöre çok benziyordu ama onun gibi bir sohbetin ortasında bir anda yok olup yeryüzünde sadece onun ve birkaç düzine daha insanın anlayabileceği akıma gelen bir teoriyi düşünmeye başlamıyordu.

"Gracie ile birlikte evin yeni bölümlerini tasarlarken çok eğlendik." Bobby Tom sırtarak başındaki Stetson'ı arkaya itti. Cal, Bobby Tom'un Ethan'a film yıldızı yakışıklılığı konusunda birkaç ders verebileceğini düşündü, gerçi yüzündeki karakteristik çizgiler Ethan'ınmkilerden fazlaydı. Yine de çok yakışıklıydı.

"Peki, sana Batı Teksas'tan aldığım taş döşeli sokaktan bahsetti mi? Gracie o sokağı sökerek asfalt yapacaklarını öğrenmiş, ben de oraya gittim ve onlarla bir anlaşma yaptım. Hiçbir şey taşın güzelliğinin önüne geçemez. Evin arka tarafına bakmayı sakın unutma, onlarla ne yaptığımızı mutlaka görmelisin."

Bebek kolunda duruyor, yumruklarını yiyerek kendisine tapan babasına gülücükler dağıtıyordu. Bobby Tom eski tuğlaların ve tahta döşemelerin yeryüzünün en önemli yapı elemanları olduğunu anlatmaya devam etti. Cal boğulmaya başladığını hissetti.

Daha iki saat önce bu muhteşem dış açığın Stars'ın sahibi Phoebe Calebow ile *emzirme* konusunda yaptığı muhabbete kulak misafiri olmuştu! B.T, Gracie'nin *doğru* yaptığından emin değildi. Bu işi yeterince *ciddiye* almadığını düşünüyordu. Futboldan başka hiçbir şeyi ciddiye almayan Bobby Tom bebek emzirmeden dünyanın en önemli işiymiş gibi *bahsediyordu!*

sezinn

Bunu şu an hatırlamak bile Cal'm terlemesine sebep oluyordu. Cal onca zaman boyunca Bobby Tom'un kendini korumaya çalıştığını, hayatını mükemmelmış gibi göstermeye çalıştığını düşünmüştü ama artık Bobby Tom'un buna inandığını biliyordu. Bir sorun olduğunun farkındaymış gibi görünmüyordu. Tarihteki en önemli dış açığın hayatım karısına, çocuğuna ve ahşap döşemelere adanmış olması ürkütücüydü! Cal, Bobby Tom Denton'm ne olursa olsun kim olduğunu unutacağım kırk yıl düşünse inanmazdı ama olan buydu işte.

Gracie gelip Bobby Tom'u uzaklaştırınca rahatladı. Onlar uzaklaşmadan önce Cal, Bobby Tom'un kansına bakarken yüzünde beliren tatmini gördü ve kamına bir tekme yemiş gibi oldu.

Birasım bitirdi ve kendini profesöre bir kez bile o şekilde bakmamış olduğuna inandırmaya çalıştı ama emin olamıyordu. Son dönemde profesör onu altüst edip duruyordu ve onun yarımdayken yüzünde kimbilir hangi aptal ifade belirliyordu.

Keşke onu sevdiğini söylemeseydi, o zaman paniklemeyecekti. Neden o kelimeleri söylemek zorundaydı. İlk söylediği anda kendini iyi hissetmişti. Profesör gibi akıllı, komik ve tatlı bir kadının onayım kazanmak son derece tatmin ediciydi ama bu delilik anı Telarosa'ya gelip Bobby Tom Denton'ın futbol sonrası hayatını görünce bitivermişti.

Bobby Tom bu kalıcılık saçmalığıyla mutlu olabilirdi ama Cal asla olamazdı. Onu futbol oynamamın ötesinde bekleyen bir şey yoktu, ne bir hayır kurumu ne değer verdiği doğru düzgün bir iş, başını bir erkek gibi dimdik tutabilmesini sağlayacak hiçbir şey. İşin püf noktasının bu olduğunu kendine itiraf etti.

Bir erkek doğru düzgün bir işi olmadan nasıl yaşayabilirdi? Bobby Tom'un Denton Vakfı vardı ama Cal'm onun gibi parayı katlama yeteneği yoktu. O parayı banka hesaplarına yatırmışta ve faiziyle geçiniyordu. Cal'ı gol çizgisinin ötesinde bekleyen değerli bir hayat yoktu. Çizginin ötesinde onun için hiçbir şey yoktu.

Tabii bir de Jane vardı, dün akşamüstü vedalaşırken onun artık kendi gibi kısa vadeli düşünmediğini anlamıştı. Tahta döşemeler, işli banyo havluları ve yaşlandıklarında yerleşecekleri bir ev düşünüyordu. Ama Cal buna hazır değildi ve Jane'in onu sevdiğini söylemesini de istemiyordu! Ondan bir sonraki isteği duvarı boyaması ve duvardan duvara halıyı seçmesi olacaktı. Şimdi o cümleyi söylemişti ve karşılığında Cal'm bir şey yapmasını bekleyecekti ve Cal buna da hazır değildi. Henüz değil. Şu an değerli tek şeyinin futbol olduğunu bilirken olmazdı. Hayatının en zorlu sezonuna hazırlanması gerekirken hiç olmazdı.

Cal Teksas'ta golf oynarken Jane dağda uzun yürüyüşler yaptı ve geleceği hayal etti. Yaşayabilecekleri yerleri akimdan geçirdi, onunla seyahatlere çıkabilmesi için çalışma programını yeniden düzenlemesi gerekiyordu. Pazar akşamüstü kahvaltı ettikleri cumbada bulunan çirkin metalik güllü duvar kâğıdını söktü ve tavuk suyuna şehriye çorbası yaptı.

Pazartesi sabahı uyandığında duştan gelen sesi duydu ve Cal'm gece o uyuduktan sonra gelmiş olduğunu anladı, yanına girmemiş olması onu hayal kinklığına uğrattı. Son birkaç haftada o taraş olurken yanında oturma alışkanlığı edinmişti ama banyonun kapısı sınıksı kapalıydı. Kahvaltı için mutfağı inene kadar onunla karşılaşmadı.

"Eve hoş geldin." Kısık sesle konuşmuştu ve Cal'ın onu kollarının arasına almasını bekliyordu. O ise anlamsız bir şeyler homurdandı.

sezinn

"Golf nasıldı?" diye sordu.

"Boktan."

Keyifsizliğini açıklıyordu.

Mısır gevreği kâsesini evyeye götürerek içini suyla doldurdu. Döndüğünde bir parmağım kahvaltı bölümünün çıplak duvarına doğru uzattı. "Eve döndüğümde evimin parçalanmış olmasını görmekten hoşlanmam."

"O korkunç gülleri seviyor olamazsın."

"Sevip sevmemem önemli değil. Evimi yemden dekore etmeye başlamadan önce benimle konuşman gerekirdi."

Hafta sonu boyunca hayaller kurduğu o nazik sevgili yok olmuştu. İçini bir huzursuzluk kapladı. Bu korkunç yeri o da evi olarak düşünmeye başlamıştı ama Cal'ın duruma aynı gözle bakmadığı ortadaydı. Derin bir nefes aldı, acısını bastırarak makul bir şekilde konuşmaya çalıştı. "Rahatsız olacağını düşünmedim."

"Oldum."

"Tamam. Yeni bir duvar kâğıdı seçebiliriz. Onu senin için kaplamaktan mutluluk duyarım."

Cal'ın yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. "Ben duvar kâğıdı seçmem, profesör! Asla! Ve sen de seçmeyeceksin, bırak olduğu gibi kalsın." Tezgâhtan anahtarlarını kaptı.

"Duvarı böyle bırakmak mı istiyorsun?"

"Kesinlikle."

Ona cehenneme gitmesini mi söylemeliydi yoksa biraz müsamaha mı göstermeliydi karar veremedi. Acısına rağmen buna daha sonra karar verecekti. Ona daha sonra da cehenneme gitmesini söyleyebilirdi. "Tavuk suyuna şehriye çorbası yaptım. Akşam yemeğine gelecek misin?"

"Bilmiyorum. Beni geldiğim zaman görürsün zaten. Bana ayak bağı olma, profesör. Buna katlanmayacağım." Bu sözlerin ardından garaja gitti.

Jane mutfak iskemlelerinden birine oturarak olanları fazla dramatize etmemesi gerektiğini düşündü. Uçaktan yeni inmişti, golf turnuvasında arkadaşlarının karşısında kötü oynadığı için bozulmuştu ve bunlar onun canını sıkıyordu. Bunların, gittiği gün aralarında olanlarla bağlantısını kurmak saçma olurdu. Bu sabahki saçma oyununa rağmen Cal düzgün bir adamdı. Gün ışığında giysilerini çıkarıp onu sevdiğini söylediği için ona sırt çevirmezdi.

Zorla tostunun yarısını yerken ona kendini çıplak göstermemek konusundaki sebepleri aklına geldi. Ya korkuları doğruysa? Ya onunla savaştıktan vazgeçtiği için ona olan ilgisini kaybettiye ve artık hayatında istemiyorsa? İki gün önce Cal'ın onu sevdiğinden emindi, peki ya şimdi? Artık hiçbir şeyden emin değildi.

sezinn

Çok fazla düşündüğünü fark ederek ayağa kalktı, işinin başına gitmek yerine evde gezinmeye başladı. Telefon çaldı, peş peşe hızlı iki çalış çağrının Cal'ın iş hattına yapıldığını gösteriyordu, Jane bu telefonu hiç açmazdı.

Çalışma odasının önünden geçerken telesekreter devreye girdi ve Jane çok iyi hatırladığı o sesi duydu. "Cal, ben Brian. Bak, seninle hemen konuşmalıyım. Tatildeyken bu konuyu nasıl çözeceğimizi buldum. Beyaz kumlar beyin hücrelerini acayip açıyor; bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm bu arada. Her neyse, hafta sonunda bunun olup olamayacağım anlamak için biriyle buluştum ve bir kazananımız var gibi görünüyor. Bu işi yapmak istiyorsan hemen harekete geçmemiz gerekiyor." Duraksadıktan sonra sesi biraz kısıldı. "Aşikâr sebeplerden ötürü faks kullanmak istemedim ve sana her şeyin yazılı olduğu raporu cumartesi günü ekspres postayla gönderdim. Bu sabah alman gerekir. Okur okumaz beni ara." Kıkırdadı. "Mutlu evlilik yıl dönümleri."

Cal'm avukatı Brian Delgado'yu çok iyi hatırlıyordu; ağgözlü, kibirli, küçümseyen bir adamdı. Bu konuşmada onu rahatsız eden bir şey vardı, belki de sesindeki sinsilikti. Ne iğrenç bir adamdı.

Saatine baktı ve dokuz olduğunu gördü. Sabah bunalımıyla gereğinden fazla vakit harcamıştı ve endişe listesine bir de Brian Delgado'yu eklemeyecekti. Mutfağa dönerek bir fincan kahve aldı, odasına gitti, bilgisayarını açarak şifresini girdi.

Karşısında tarih belirdi ve ensesindeki tüyler ürperdi. Bir an nedenini çözemedi ama sonra hatırladı. 5 Mayıs. Cal ile iki ay önce bugün evlenmişlerdi. *Mutlu evlilik yıldönümleri*.

Parmak uçlarını dudaklarına bastırdı. Bu bir rastlantı mıydı? Delgado'nun sinsiliğini hatırladı. *Aşikâr sebeplerden ötürü faks kullanmak istemedim...* Aşikâr sebep neydi? Bu gizemli raporu Cal'dan önce okuyabileceği gerçeği mi? İskemlesinden fırladı, çalışma odasına indi, masanın başına oturdu ve mesajı yeniden dinleyip düşündü.

Saat on olmadan biraz önce FedEx kuryesi geldi. Paketi imzalayarak teslim aldı ve Cal'm çalışma odasına götürdü. Tereddüt dahi etmeden yırtarak açtı.

Rapor birkaç sayfa uzunluğundaydı ve yazım hatalarıyla doluydu, raporu Delgado kendi elleriyle hazırlamıştı. Buna hiç şüphe yoktu. Kalbi sıkışarak Delgado'nun teklifinin her bir ayrıntısını okudu. Cal onunla seviştiği onca zaman boyunca ondan intikam almayı planlıyordu.

Ancak bir saat sonra bavulunu hazırlamak üzere yukan çıkmayı başardı. Kevin'i aradı ve gelmesini istedi. Kevin bavulları gördüğünde hemen itiraza başladı ama Jane onu dinlemedi. Onu sonunda bilgisayarı kendi başına aşağı taşıyacağı ve arabaya yükleyeceği tehdidiyle yola getirmeyi başardı. Yükleme işi bittikten sonra Kevin'i gönderdi ve oturarak Cal'm eve dönmesini beklemeye başladı. Eski Jane sessizce ortalıktan kaybolurdu ama yeni Jane'in Cal ile son bir kez yüzleşmesi gerekiyordu.

sezinn

Jane gitmemiştii!

Cal onun salondaki sürgülü kapıların ardında durarak Heartache Dağı'na baktığım görebiliyordu. Gerildiğinin farkında bile olmadığı kasları gevşemeye başladı. Hâlâ buradaydı.

Y'da spor yaparken Kevin, karısının bavullarım ve bilgisayarım toplayıp Şikago'ya dönme hazırlığında olduğu haberiyle ağırlık odasına dalmıştı. Onu bulmak Kevin'in birkaç saatini almıştı, Cal son hızla eve giderken üzerinde hâlâ terli tişörtü ve gri şortu vardı ve şimdiye kadar çoktan gitmiş olmasından çok korkuyordu.

Hâlâ Jane'in neden bu kadar sert bir tepki verdiğini anlayamı-yordu. Tamam, bu sabah suratsız ve kabaydı. Zaten bundan pişmanlık duymuş ve ev yapımı tavuk suyuna şehriye çorbasını içmek üzere eve dönmeye karar vermişti. Jane kavgadan kaçmazdı. Onu kafasına demir tavayı geçirirken hayal edebiliyordu ama toplanıp giderken hayal edemiyordu.

Şimdi orada duruyordu, tüm düğmeleri kapalı ve suratı asıktı, bu kadar düzenli ve temiz giysileri bir tek kardeşi Ethan'da görmüştü. Krem rengi, yüksek belli, pamuklu elbiselerinden birini giymişti, önü yukarıdan aşağı kadar düğmeliydi. Üzerinde o kadar bol duruyordu ki kimse hamile olduğunu anlayamazdı ama buna rağmen

son derece derli toplu görünmeyi başarıyordu. Elbisenin uzun eteği bacaklarının büyük bir kısmını kapatıyordu ama ince bilekleri ve bir çift deri sandaletin içine soktuğu güzel ayaklarını kapatamıyordu.

Başındaki kaplumbağa kabuğu renkli saç bandı saçlarının düzgün bir şekilde geride durmasını sağlıyordu. Güneşin sarı saçlarında oynadığı oyunları seyrederken ne kadar güzel olduğunu düşündü. Karısı tam bir klasikti, onu seyrederken pek çok şey hissetti: şefkat ve arzu, karmaşa ve dargınlık, öfke ve özlem. Neden gitmeye kalkışarak böyle bir kapris yapıyordu? Bir aileye bir kötü huylu yeterdi ve o da kendisiydi.

Ama sorun onun kötü huyu değildi. Yatak odasında geçirilen birkaç saat sonunda Jane'e bu sabah yapmış olduklarını unuttura-bilirdi, Şikago'ya falan gitmeyi de düşünmezdi. Hayır, sorun daha derinlerdeydi. Neden Cal'a onu sevdiğini söylemek zorundaydı ki? Bu cümle söylendikten sonra bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağını farkında değil miydi?

Hayaüna bir on yıl önce, yaş problemiyle ilgilenmeye başlamadan önce girmiş olsaydı ve o zamanlar futbolda kendine bir gelecek görüyor olmasaydı o zaman profesörle bir yere yerleşmeyi düşünmek çok daha kolay olurdu. Jane'in kendini hayatının sonuna kadar meşgul edebilecek kadar değerli çalışması vardı. Cal'm ise yoktu ve hayatının hiç hazır olmadığı bir yöne doğru çekildiğini hissediyordu, bu yön Bobby Tom Denton'a uymuş olabilirdi ama Cal için doğru yön değildi.

sezinn

Sürgülü kapının koluna uzandığında bir tek şeyden emindi. Jane kendini gerçekten zor bir duruma sokmuştu ve onu sakinleştirmenin tek yeri çarşafların altıydı. Onu oraya götürmeden önce ciddi bir çaba harcaması gerektiğinin de farkındaydı.

"Merhaba, profesör."

Jane Cal'm sesine döndü ve elini gözlerinin üzerine siper etti. Cal darmadağındı, terliydi ve sundurmada yürürken muhteşem görünüyordu. Boğazına bir şey takıldı, oldukça büyük acı veren, onu boğan bir şey.

Cal kurnaz bir gülümsemeyle korkuluğa yaslandı. "Spor yaptım ve duş alacak vaktim olmadı, mükemmel bir sekse hazırsan yukarı koşup suyu benim için hazırlaşan çok iyi olur."

Jane ellerini ceplerine sokarak ağır hareketlerle ahşap basamakları tırmandı. Böylesine affedilmez bir şey yapmışken nasıl böyle davranabiliyordu?

"Bu sabah Brian Delgado aradı." Verandaya çıktı.

"Hı hı. Hemen duşa benimle girip sırtımı sabunlamanı mı söyledi?"

"Delgado sana bir rapor yollamış. Onu okudum."

Sonunda dikkatini çekmeyi başarmıştı ama hâlâ paniklememişti. "Ne zamandan beri kontratlarımla ilgileniyorsun?"

"Rapor benim hakkımdaydı."

Cal'ın yüzündeki sırtıma yok oldu. "Nerede?"

"Masanın üzerinde." Ona acıyla baktıktan sonra sesini boğan yumruyu yutmaya çalıştı. "Benim hakkımda hemen bir karar vermen gerekiyor çünkü Preeze Yönetim Kurulu toplantısı iki gün sonra yapılacak. Şanslısın çünkü avukatın gereken bütün başlangıç işlemlerini yapmış. Jerry Miles ile taraşmış ve ikisi birlikte ayrıntıları planlamışlar. Yapman gereken tek şey bol sıfırlı bir çek yazmak."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Sakin bana yalan söyleme!" Ellerini yumruk yaptı. "Delgado'ya beni mahvetmesini söyledin!"

"Ona telefon açıp hemen bu meseleyi çözeceğim. Bu bir yanlış anlaşılma." Kapıya döndü ama Jane önüne atıldı.

"Yanlış anlaşılma mı?" Artık kederini saklayamıyordu. "Avukatına kariyerimi mahvetme emrini verdin ve buna da yanlış anlaşılma mı diyorsun?"

"Ona asla böyle bir şey söylemedim. Bana bir saat ver ve sonrasında sana her şeyi anlatacağım."

"Şimdi anlat."

sezinn

Cal onun fazlasını hak ettiğini biliyordu, kapıdan uzaklaşarak yeniden korkuluğa gitti. "Bana o raporda ne yazdığını söyle."

"Delgado Preeze Laboratuvarları'nın yöneticisi Jerry Miles ile bir tuzak hazırlamış, laboratuvara yüklü bir bağış yaparsan benden kurtulacaklarmış." Derin bir nefes aldı. "Jerry beni kovmak için cevabım bekliyor sonra da çarşamba günkü toplantıda kurul üyelerine senin cömertliğinden bahsedecek."

Cal usulca bir küfür savurdu. "O orospu çocuğunu hemen halledeceğim. Bu Delgado'nun yapüğü ilk saçmalık değil."

"Yani bunun sadece onun fikri olduğunu mu söylüyorsun?"

"Lanet olsun ki evet."

Jane'in boğazı iyice daraldı. "Bunu yapma, Cal. Benimle oyun oynama."

Cal'ın gözleri öfkeyle parladı. "Böyle bir şey yapmayacağımı biliyorsun!"

"Yani ona beni araştırmasını söylemedin mi? En kırılgan noktamın neresi olduğunu ortaya çıkarmasını ve sonra da bunu bana karşı kullanmayı istemedin mi?"

Çenesini avucunun tersiyle sıvazladı, Jane'in hiç görmediği kadar sıkıntılıydı. "Çok zaman önceydi. Durum biraz karışık."

"Oldukça zekiyim. Anlat."

Cal yeniden kapıya doğru yürüdü, Jane onunla göz göze gelemediğini anlayınca kırıldı. "Her şey başladığında aramızın nasıl olduğunu hatırlaman gerekiyor. Binlerinin benden bir şeyler koparmasına izin verecek türden bir adam değilim ve senin cezalandırılmanı istiyordum." Parmağını şortunun beline soktu, sonra yeniden çıkardı. "Brian'a seninle ödeşmek istediğimi söyledim ve sana karşı bir şeyler yapabilmem için hakkında araştırma yapmasını söyledim."

"Araştırmanın sonucunda ne çıktı?"

"Karanlık sırlarının olmadığı." Sonunda Jane'e bakmayı başardı. "Senin çok parlak ve kendini işine adanmış olduğun. İşinin senin için her şey demek olduğu."

"Bunu bulmak için dedektif tutmana gerek yoktu."

"O zaman bilmiyordum."

"Sen de işimi elimden almaya karar verdin," dedi usulca.

"Hayır!" Kapının kolunu sıkta. "İlk birkaç haftadan sonra sakinleştim ve bu işi bir kenara bıraktım. Peşini bıraktım!"

"Sana inanmıyorum. Hiçbir avukat, izni olmadan harekete geçmez ve bu tip bir şey yapmaz."

sezinn

"İzin vermiştim. Bunun için değildi ama..." Kapıyı iterek açtı ve eve girdi. "Ona işin peşini bırakmasını söylemedim sadece, hepsi bu!"

"O nedenmiş?" diye sordu peşinden giderken.

"Bu konuyu konuşmadık, o kadar." Şöminenin yanında durdu. "Bir sürü şey oluyordu. Aldığım senetlerden bir tanesi patlamışta. Her şey karmakarışıkta ve yoluna sokmak zaman aldı. Sonra o tatile gitti ve ben de onun birkaç telefonunu açmadım."

"Neden?"

"Kontratlardan bahsetmek istemiyordum."

"Ben bir kontrat değilim."

"Hayır, değilsin. Sadece aramızda olanların onu ilgilendirmediğini düşündüm!" Bunalmışta. "Benim iznimi almadan böyle bir hareket yapacağım düşünmedim."

"Ama ona zaten bu izni başından vermişsin."

"Evet, ama..." Elini son derece savunmasız bir jestle açtı. "Jane, üzgünüm. Bir an bile benimle konuşmadan harekete geçeceğini düşünmedim."

Aslında kendini çok daha iyi hissetmeliydi. Sonuçta Cal bu planı son bir ayda yapmamışta ama Jane yine de kendini kötü hissediyordu. "Telefonu kaldırıp köpeklerini geri çekmesini söyleseydin bunların hiçbirisi olmazdı. Bunu neden yapmadım, Cal? Geri çekilirsen maçoğunun bozulacağından mı korktun?"

"O kadar önemli değildi, hepsi bu. Aramız düzelmişti ve intikam aklımdaki son şeydi."

"O kan emiciye bunu söylememiş olman çok kötü."

Elini zaten dağılmış olan saçlarının arasından geçirdi. "Bak, kimseye bir zarar gelmedi. Preeze'e bir kuruş bile vermeye niyetim yok ve birileri senden kurtulmaya çalışırsa onları ayrımcılık yapmaktan mahkemelerde süründürürüm, başlarına ne geldiğini bile anlayamazlar."

"Bu benim işim Cal, senin değil."

"Sadece bana birkaç saat ver. Bu işi hemen düzeltereğim, söz veriyorum."

"Sonra ne olacak?" diye sordu usulca.

"Sonra bir daha bu konu için endişelenmek zorunda kalmayacaksın."

"Onu sormuyorum. Bu işi düzelttikten sonra aramızda ne olacak?"

"Hiçbir şey olmayacak. Her şey olduğu gibi devam edecek." Çalışma odasına yöneldi. "Önce birkaç telefon konuşması yapacağım, sonra arabayı boşaltacağım, ondan sonra dışarı yemeğe gidebiliriz. Kaçmayı düşündüğüne hâlâ inanmıyorum."

sezin

Jane onu çalışma odasına kadar takip etti ve kapıda durdu. Kollarını ovuşturdu ama hissettiği soğuk içinden taşıyordu. "Eski halimize dönebileceğimizi hiç sanmıyorum."

"Elbette ki döneceğiz." Masasına gitti. "Yemin ederim, Delgado'yu işten kovacağım."

"Kendi başlattığın şeyden ötürü onu suçlama," dedi usulca.

Hızla ona döndü, vücudu gerilmişti. "Sakın bunu söyleme! Bunu başlatan sensin, sakın unutma!"

"Her bulduğun fırsatta bunu yüzüme vururken nasıl unutturum?"

Ateş saçan gözlerle Jane'e baktı, Jane de aynı şekilde karşılık verdi. Bu karşılıklı suçlama oyunu bir sonuca ulaşmadı.

Jane ellerini elbisesinin ceplerine soktu ve kendine en kötü korkusunun yersiz olduğunu hatırlattı. Cal onunla sevişirken komplo hazırlamamıştı ama karnındaki düğüm bir türlü çözülüyordu. Olanlar aslında Jane'in aralarında yokmuş gibi davrandığı ya da hasıraltı ettiği sorunları sembolize ediyordu.

Birkaç gün önce Cal'ın onu sevdiğini düşünerek nasıl umutlandığını hatırladı. Hayalinde inşa ettiği kumdan kaleleri hatırladı. Bilimsel yöntemlerle eğitilmiş birinin mantıklı düşünmeyi bu kadar büyük bir istekle terk etmesi büyük bir ironiydi aslında.

Ellerini ceplerinden çıkararak önünde kenetledi. "Nereye gittiğimizi bilmem gerekiyor Cal, bana olan duygularını öğrenmeliyim."

"Ne demek istiyorsun?"

Sesindeki huzursuzluk kesinlikle ne demek istediğini anlamış olduğunun bir kanıtıydı. "Benim için ne hissediyorsun?"

"Ne hissettiğimi biliyorsun."

"Aslında bilmiyorum."

"O zaman dikkatini vermemişsin."

Bu işi daha da zora koşacağı ortadaydı ama Jane geri adım atmayacaktı. Hayal kurma zamanı sona ermişti. Tam olarak nerede durduğunu öğrenmek zorundaydı. "Benimle ilgili söylediğin tek şey benden hoşlandığını."

"Elbette senden hoşlanıyorum. Bunu biliyorsun."

Cal'm bakışlarını dürüstçe karşıladı ve boğazında sıkışıp kalan kelimeleri söylemek için kendini zorladı. "Sana seni sevdiğimi söyledim."

Cal bakışlarını kaçırınca Jane ona bakamayacağını anladı. "Ben... ben onur duydum."

sezinn

Jane tırnaklarını avuçlarına geçirdi. "Hiç sanmıyorum. Bence dürüstlüğüm seni ölümüne korkuttu ve senin beni sevmediğini düşünüyorum."

"Bu da ne anlama geliyor şimdi?" Masasına yürüdü. "Birbirimizle hayal dahi edemeyeceğimiz kadar iyi anlaşıyoruz ve bir bebeğimiz olacak. Neden buna bir etiket yapıştırmak zorundayız? Sana çok değer veriyorum ve bu benim için çok önemli." Tartışma sona ermiş gibi koltuğuna çöktü.

Konunun bu şekilde kalmasına izin vermeyecekti. Belki bu son birkaç ayda akıllanmıştı belki de sadece inattandı ama bu ilişkiye Cal'm seks ve birkaç kahkahadan fazlasını ekleme zamanı gelmişti. "Geleceğimizi düşündüğümde sadece değer verilmesi bana yetmiyor."

Elini havada sabırsızca salladı. "Gelecekte ne olacağı belli değil. Şu an ikimiz de bir şeylerin içine sıkışıp kalmak istemiyoruz."

"Son konuşmamızda fikir bebek doğar doğmaz boşanmaktı. Bunu hâlâ istiyor musun?"

"Daha çok var. Ne olacağını nereden bilebilirim?"

"Yani hâlâ planın bu."

"Orijinal plan buydu."

"Peki ya şimdi?"

"Bilmiyorum. İkimiz de bilemeyiz. Günü yaşıyoruz."

"Ben artık günleri sayarak yaşamak istemiyorum."

"Ama şimdilik öyle olmak zorunda."

Bir taahhütte bulunmayacaktı ve Jane daha aزیyla yetinemezdi. Yaşlar gözlerini zorladı ama akmalarına izin vermedi. Artık gitmek zorundaydı ve bunu onurunu koruyarak, dürüstçe yapmak niyetindeydi.

"Korkarım bunu daha fazla yürütemeyeceğini, Cal. Sana âşık olmak istemedim -bunu beklemediğini de biliyorum- ama oldu işte. Konu sen olunca her şeyi mahvediyorum." Kuruyan dudaklarını yaladı. "Ben Şikago'ya dönüyorum, Cal."

Masadan fırladı. "Canım ne isterse!"

"Bebek doğduktan sonra seninle bağlantı kurarım ama o zamana kadar benimle avukatım aracılığıyla ilişki kurarsan sevinirim. Konu ziyaretlere geldiğinde işleri senin için zorlaştırmayacağıma söz veriyorum."

"Kaçıyorsun." Ona bakarak açıkça saldırdı. "Kalıp bu işi çözecek cesaretin yok ve bu yüzden kaçmak istiyorsun."

Jane sakın konuşabilmek için kendini zorladı. "Çözülecek ne var? Sen hâlâ boşanmak istiyorsun."

sezin

"Acelem yok."

"Ama planın hâlâ bu."

"Ne var yani? Biz dostuz, işi çirkinleştirmenin bir anlamı yok."

Cal zaten bildiği şeyi onaylayınca yine de göğsü sikişti. Evliliklerini kalıcı bir şey olarak görmüyordu. Sadece vakit geçiriyordu. Arkasını dönerek antreye yürüdü.

Cal anında yanında belirdi. Şakağında bir damar atıyordu, yüzü kararmışta. Jane hiç şaşırmadı. Cal gibi adamlar ultimatolardan hoşlanmazdı.

"Peşinden koşacağımı sanıyorsan yanıyorsun! Bir kez o kapıdan çıkarsan evliliğimiz kesinlikle sona erer. Hayatımdan çıkarsın, duydun mu beni?"

Yaşları akıtmamaya çalışırken başıyla usulca onayladı.

"Ciddiyim, Jane!"

Jane tek kelime bile etmeden döndü ve onun evinden çıktı.

Cal orada durup arabayla uzaklaşmasını beklemedi. Kapıyı tekmeleyerek kapadı, mutfığa gitti ve kilerden bir şişe viski çıkardı. Bir an içsin mi yoksa şişeyi duvara mı patlatsın karar veremedi. Hazır olmadığı bir şeye onu itmesine izin vermeyecekti.

Şişenin kapağını açtı ve dudaklarına götürdü. İşlerin böyle yürümesini istiyorsa böyle yürüyecekti. Elinin tersiyle ağzını sildi. Normal hayatına dönme zamanı gelmişti.

Kendini iyi hissetmesi gerekirdi ama başını arkaya atarak ulumak istiyordu. Bir yudum daha içti ve Jane'in nelerinden şikâyetçi olduğunu sıralamaya başladı.

Jane'e her kadına sunduğundan çok daha fazlasını sunmuştu -lanet olası arkadaşlığını sunmuştu!- peki o ne yapmışta? Dizlerinin üzerine çökmediği ya da o lanet olası *duvar kâğıdı* seçmediği için sunduğu şeyi *yüzüne* fırlatmıştı.

Şişeyi sıkıca tuttu. Pes etmeyecekti. Ortalıkta bir sürü genç ve güzel kadın vardı, hiçbiri de küçücük şeyler için onunla kavgaya tutuşmazdı, sözünü dinler ve sonra da onu yalnız bırakırlardı. İsteddiği buydu. Genç, güzel ve onu rahat bırakacak biri.

Bir yudum daha aldıktan sonra sarhoş olma görevini yerine getirmek üzere çalışma odasına gitti.

Jane, Annie ile vedalaşmadan gidemeyeceğini biliyordu. Şu an tüm üzüntüsünü serbest bırakamazdı, Heartache Dağı'na tırmanırken gözlerini kırptırarak derin nefesler aldı. Lynn'in arabası görünürde yoktu, Annie'ye onun düşmanca bakışları olmadan veda edebileceği için mutlu oldu.

Ev ilk gördüğü halinden çok farklı duruyordu. Cal onu beyaza boyamıştı. Kırık kepenkleri ve merdiveni de onarmıştı. İçeri girip Annie'ye seslenirken birlikte çalışırken attıkları kahkahaları hatırladı.

sezinn

Mutfağa girince tel kapıdan Annie'yi gördü. Kucağında bir kâse taze fasulye ile güneşte oturuyordu. Jane Annie'nin boğumlu parmaklarının ritmik hareketini izlerken kâseyi elinden kapıp onları kendi ayıklamak istedi. Fasulye ayıklamak teknolojidenden nasibini almamış nadir işlerden biriydi. Yüzlerce yıl önce de ayrı şekilde ayıklanıyordu. Bir anda o fasulyeleri ayıklamanın hayatına bir şeyler getireceğini hissetti, ondan önce yaşamış olan kadınlarla bir bağ, tarihteki tüm fasulye ayıklayan ve kendilerini sevmeyen insanların sebep olduğu kalp ağrısını yaşayan kadınlarla.

Dudağını ısırdıktan sonra dışarı çıktı. Annie başını çevirdi. "Uğrama vaktin gelmişti."

Annie'nin yanındaki katlanır bahçe iskemlesine oturdu ve kucağında çöpleri koymak için serili olan gazetenin üzerinde duran kâseye baktı. O anda fasulyeler gözüne çok değerli göründü, ona sonsuz bir esenlik getireceklerini hissetti. "Ben de yapabilir miyim?"

"İsraf istemem."

"Tamam." Kâseyi alırken elleri titredi. Büyük bir dikkatle başını eğdi, fasulyelerden birini aldı, başlarını kopardı. Çok fazla koparmadığı ortadaydı çünkü Annie onu eleştirmemişti. Uçların kucağına düşmesine izin verdikten sonra fasulyeyi ağza atılabilir boyutlarda bölmeye başladı.

"Bunlar manavdan alınma fasulyeler, bahçemdekiler çok daha iyi olacak."

"Burada onların büyüdüklerini görebilecek kadar uzun kalmak isterdim." Sesi normale yakın çıkmıştı. Biraz kısık olabilirdi. Biraz da gergin ama normale çok yakın.

"Cal kamp için buradan ayrılmadan ve ikiniz birlikte Şikago'ya dönmeden çok önce büyümüş olacaklar."

Jane bir şey söylemedi. Yeni bir fasulye aldı, başparmağını ucuna bastırarak kopardı.

Annie manolya ağacının üzerinde zıplayan mavi kuşu izlerken birkaç dakika boyunca kendini sadece fasulyelere adadı. Annie'nin sessizliği ve güneşin sıcaklığı bu tekrarlanan işle birleşince ona beklediği huzuru getirmedi tam tersine tüm savunmaları birbirine karıştı ve en sonunda kırılıverdi.

Gözünden akan bir damla yaş yanağından süzülerek pamuklu elbisesinin üzerine düştü. Bir tane daha ve bir tane daha. Dudaklarından bir hıçkırık döküldü. Fasulyeleri ayıklamaya devam ederek üzüntüsüyle savaşmaya çalıştı.

Annie mavi kuşun uçuşunu izledikten sonra bu kez de aynı ağaca tırmanan sincabı izlemeye başladı. Yaşlardan biri fasulyelerin içine düştü.

Annie kısık sesle mırıldanmaya başladı. Jane son fasulyeyi de ayıkladıktan sonra gözden kaçırmış olduğu başka bir tane var mı diye telaşla kâseyi araştırmaya başladı.

Annie önlüğünün cebine uzanarak pembe bir kâğıt mendil çıkardı ve ona verdi. Jane burnunu sildikten sonra konuşmaya başladı. "Ben... seni çok özleyeceğim Annie ama artık dayanamıyorum. Gitmek zorundayım. B... beni sevmiyor."

sezinn

Annie onaylamaz bir tavırla dudaklarını sarkıttı. "Calvin ne hissettiğini bilmiyor."

"Bunu çözecek yaşa geleli çok oldu." Burnunu bir kez daha siimküdü.

"Hayatımda yaşlanmaktan bu kadar korkan bir erkek görmedim. Yıllarla savaşımlar genelde kadınlardır."

"Seninle vedalaşmadan, gidemezdin." Gitmek zorundaydı, ayağa kalkarken fasulyeleri neredeyse düşürüyordu.

"Şunları yere devirmeden önce kenara koy."

Jane söyleneni yapü. Annie iskemlesinden kalkmak için uğraşü. "Sen iyi bir kızsın, Jane Bonner. Cal'm aklı yakında başına gelecektir."

"Hiç sanmıyorum."

"Bazen bir eşin sabra ihtiyacı olur."

"Korkarım benimki tükendi." Yanaklarından yeni yaşlar süzöldü. "Hem ben onun gerçek karısı değilim."

"İşte bu tam bir saçmalık."

Söyleyecek başka sözü kalmamışü, kollarını yaşlı kadının narin bedenine sardı. "Her şey için çok teşekkür ederim Annie ama artık gitmem gerekiyor." Bir kez daha sarıldıktan sonra geri çekildi ve döndü.

İşte o anda en üst basamakta duran Lynn Bonner'ı gördü.

"Oğlumu terk mi ediyorsun?"

Jane'e bakan Lynn hem kızgın hem de kafası karışmış gibi duruyordu. Lynn bahçeye inince Jane tam bir ümitsizliğe kapıldı. Neden bu kadar uzun kalmıştı? Neden sadece Annie ile vedalaşıp gitmemişti? Hızla arkasını döndü ve eliyle ıslak yanağını kuruladı.

Annie sessizliği bozdu. "Fasulyeleri akşam yemeği için ayıkladım ve sevsen de sevmesen de onu yağda pişireceğim, Amber Lynn."

Lynn onu duymazdan gelerek Jane'e doğru yürüdü. "Bana Cal'ı neden terk ettiğini söyle."

sezinn

Jane yüzünü ona döndüğünde Lynn'in beklediği o soğuk kadına dönüşmek için elinden geleni yaptı. "Müteşekkik olmalısın," dedi. "Çok kötü bir eştim."

Ama bu dürüstlükten uzak olan sözler ona yeni yaş tehditleri olarak döndü. Onun sahip olabileceği en iyi eşti, lanet olsun! Gördüğü en iyi eş! Arkasını döndü.

"Öyle miydin?" Lynn'in sesi son derece endişeli çıkmıştı.

Jane tamamıyla parçalanmadan önce oradan ayrılmalıydı. "Yetişmem gereken bir uçak var. Cal ile konuşursan çok daha iyi olur. O daha iyi anlatır."

Jane evin yan tarafına doğru yürümeye başladı, iki adım atmıştı ki Lynn'in şaşkınlık çığlığı onu durdurdu. "Tanrım, hamilesin!"

Hızla ona döndü ve Lynn'in kamına baktığını gördü. Otomatik olarak aynı yere baktığında elini koruma içgüdüyle oraya koymuş olduğunu gördü. Bu hareket elbisesini bedenine yapıştırmış ve karnının şekli ortaya çıkmıştı. Elini hemen oradan çekti ama geç kalmıştı.

Lynn şaşkındı. "Cal'm mı?"

"Amber Lynn Glide!" diye bağırdı Annie. "Görgü kurallarına ne oldu?"

Lynn suçlamıyordu, sadece sarsılmıştı. "Ama bu evliliği anlayamazken bebeğin ondan olup olmadığını nasıl anlayabilirim? Birbirlerinde ne bulduklarını ya da nasıl bir araya geldiklerini bile bilmiyorum. Şu an neden ağladığını bile bilmiyorum." Sesi kesildi. "Burada yanlış giden bir şeyler var."

Lynn'in yüzüne kazınmış olan acıyı gördüğü anda Jane'in yıpranmış olan tüm duyguları ortalığa döküldü, ona gerçeği söylemesi gerektiğini biliyordu. Cal'ın annesiyle babasını korumak istemesi anlamlıydı ama artık hasar veriyordu. Şu son dört ayda aldatmanın çok daha fazla acı verdiğini öğrenmişti.

"Cal'm bebeği," dedi usulca. "Bu şekilde öğrendiğin için özür dilerim."

Lynn'in ne kadar kırıldığı ortadaydı. "Ama o hiç... hiçbir şey söylemedi. Neden bana söylemedi?"

"Çünkü beni korumaya çalışıyordu."

"Neden?"

"Senden ve Dr. Bonner'dan. Cal ikinizin de ona ne yaptığımı öğrenmenizi istemedi."

"Anlat bana!" Yüzünde yavrusu tehdit altında olan bir anne aslan ifadesi belirmişti, yavrusunun aslında ormanın kralı olması umurunda bile değildi. "Bana her şeyi anlat!"

Annie kâseyi aldı. "Ben içeri gidiyorum ve fasulyelerimi dilediğim gibi pişiriyorum. Janie Bonner, Amber Lynn ile bu olayı halledene kadar burada kalacaksın, arlaşıldı mı?" Sallanarak verandaya doğru ilerledi.

sezinn

Jane'in bacakları artık onu taşııyordu, katlanır iskemleye çöktü. Lynn de diğeri iskemleyi aldı ve yüzünü Jane'e dönerek oturdu. Çenesi kararlıydı, çatışmaya hazırды. Jane bir anda kocasına ve bebeğine bakmak için kurabiye pişirerek satan o kavgacı küçük kıızı hatırladı. Üzerindeki pahalı, sarı keten elbise ve kehribar takılan onun mücadelecisi olduğu gerçeğini gizlemiyordu.

Jane ellerini kucığında birbirine kenetledi. "Cal seni ve babasını korumak istedi. Geçen yıl yeterince şey geçirmiştiniz. O da..." Bakışlarını yere çevirdi. "Gerçek tüm çıplaklığıyla şu, umutsuzluk içinde çocuk sahibi olmak istiyordum ve ona oyun oynayarak beni hamile bırakmasını sağladım."

"Ne yaptın?"

Jane başını kaldırmak için kendini zorladı. "Bu yanlıştı. Ölçüsüzdü. Onun öğreneceğini hiç düşünmemiştim."

"Ama öğrendi."

Başıyla onayladı.

Lynn'in dudakları daha da inceldi. "Evlenmek kimin kararıydı?"

"Onun. Beni istediğini yapmazsam velayet için mahkemeye vermekle tehdit etti. Şimdi onu daha iyi tanıyorum ve bu tehdidini yerine getireceğinden şüpheliyim ama o zaman bunu bilmiyordum."

Derin bir nefes aldıktan sonra Jodie Pulanski'ye kapıyı açtığı sabahı anlattı, sonra da erkeklerin hazırladığı doğum günü partisinden bahsetti. Çocuk özlemini ve ona baba bulma peşinde olduğunu da anlattı. Hiçbir şeyi süslemedi, davranışlarını da hiçbir şekilde haklı göstermedi.

Cal'ı televizyonda gördüğünde verdiği tepkiyi ve onu kullanma kararını açıkladığında Lynn parmaklarını dudaklarına bastırdı, du-daklarından dehşet iniltisiyle kanşık bir kahkaha çıktı, isteri krizinin eşiğindeydi. "Yani Cal'ı *aptal* olduğu için mi seçtiğini söylüyorsun?"

Lynn'e nasıl taşralı ağzıyla konuştuğunu ve hem çok yakışıklı hem de çok aptal göründüğünü anlatmayı düşündü ama vazgeçti. Çocuğuna tapan bir annenin anlayamayacağı şeyler vardı. "Görünen o ki onu çok yanlış değerlendirmişim, bunu evlenmemizin üzerinden birkaç hafta geçtikten sonra anladım."

"Herkes Cal'm cin gibi olduğunu bilir. Sen aksine inanmayı nasıl başardın?"

"Sanırım bazılarımız düşündükleri kadar akıllı değiller." Hikâyesine devam etti, düşünlerinin basın tarafından yazılışını ve Salvation'a gelme kararlarını anlattı.

Lynn'in yüzünde büyük bir öfke belirdi ama bunun ona karşı olmaması Jane'i şaşırttı. "Cal bana en başında gerçeği söylemeliydi."

"Ailede kimsenin bilmesini istemedi. Hiçbirinin iyi bir yalana olmadığını ve hikâyenin kısa zamanda herkes tarafından duyulacağını söyledi."

sezin

"Ethan'a da mı güvenmedi?"

Jane başım iki yana salladı. "Geçen cuma günü Ethan beni gördü... Yani hamile olduğumu anladı ama Cal ona size kendisi söyleyene kadar söylememesi için sessizlik yemini ettirdi."

Lynn'in gözleri kısıldı. "Bundan fazlası var. Bunlar bize olan düşmanlığını açıklamıyor."

Jane'in kucağında kenetli duran ellerine kramp girdi ve bir kez daha kendini Lynn'in gözlerinin içine bakmak için zorladı. "Bebek doğar doğmaz boşanmayı kabul ettiğimi size zaten söylemiştim. Yakın zamanda çok sevdiğiniz bir gelininizi kaybettiniz ve diğerine de bağlanmanızı sağlamak zalimlik olacaktı. Yani tabii ille de bağlanacaktınız demiyorum," dedi telaşla. "Cal için düşündüğünüz kişinin ben olmadığımı biliyorum. Kalıcı olmadığımı bile bile ailenize girmem benim açımdan hiç doğru olmazdı."

"Böylece sen de elinden geldiği kadar kötü davranmaya karar verdin."

"Yapılabilecek en zarif hareket buydu."

"Anladım." Lynn'in yüz ifadesi biraz değişti, Jane yeniden o ilk tanıştığı kendine hâkim kadınla karşı karşıya olduğunu anladı. Mavi gözlerini Jane'e doğrulttu. "Cal'a karşı ne hissediyorsun?"

Jane tereddüt etti, sonra da gerçeklerin etrafında gezindi. "Suçluluk. Çok yanlış bir şey yaptım."

"İnsanlar, beni hamile bırakması için Jim'i oyuna getirdiğimi söylediler ama bu doğru değildi."

"On beş yaşındaydın, Lynn. Ben otuz dört yaşındayım ve ne yaptığımı çok iyi biliyordum."

"Ve şimdi de bu yanlışını onu terk ederek daha da büyütüyorsun."

Yaptığı onca açıklamanın ardından kayınvalidesinin ondan kurtulmak için can atıyor olması gerekirdi. "O... o kalıcı bir evliliğe hazır değil, yani gidiyor olmam bir şeyi değiştirmiyor. Hem bir şeyler oldu ve işime de geri dönmem gerekiyor. Böylesi çok daha iyi."

"Böylesi iyiye neden ağlıyorsun?"

Burun deliklerinin titrediğini hissetti, bir kez daha kontrolünü kaybetmenin eşiğine gelmişti. "Bunu zorlama, Lynn. Lütfen."

"Ona âşık oldun, değil mi?"

Ayağa kalktı. "Gitmeliyim. Bu çocukla dilediğiniz her an iletişim kuracağınıza dair söz veriyorum. Torununuzu sizden asla uzaklaştırmayacağım."

"Bunda ciddi misin?"

"Elbette."

sezinn

"Bebegi bizden uzak tutmayacak mısın?"

"Hayır."

"Tamam, sana bu sözünü tutturacağım." Ayağa kalktı. "Şu andan itibaren."

"Anlamadım."

"Torunumla iletişimimin şu anda başlamasını istiyorum." Hafif tizleşen sesine inatçı dudakları da eklendi. "Salvation'dan ayrılmanı istemiyorum."

"Gitmeliyim."

"Sözünden mi cayıyorsun?"

Jane'in acısı arttı. "Bebek daha doğmadı. Benden ne istiyorsun?"

"Kim olduğunu bilmek istiyorum. Tanıştığımız günden beri öyle saçma tavırlar sergiledin ki bu konuda hiçbir fikrim yok."

"Oğlunu en kötü şekilde kandırmış olan bir sahtekâr olduğumu biliyorsun. Bu kadarı yetmez mi?"

"Yetmeli ama nedense yetmiyor. Cal'ın sana karşı ne hissettiğini bilmiyorum ama uzun bir zamandan beri ilk kez mutlu olduğunu görüyorum. Ayrıca Annie'nin de sende ne bulduğunu kendime sorup duruyorum. Annem zor bir kadındır ama aptal değildir. Yani kısacası sende benim görmediğim ne görüyor?"

Jane ellerini ovuşturdu. "İstediğin şey imkânsız. Cal'a geri dönmeyeceğim."

"O zaman burada, Annie ve benimle birlikte kalabilirsin."

"Burada mı?"

"Bu ev senin için yeterince iyi değil mi?"

"Sorun o değil." İşi hakkında bir şeyler söyleyecekti ama içinde gereken enerjiyi bulamadı. Bugün o kadar çok şey yaşanmıştı ki artık tükenmişti. Asheville'e kadar araba kullanma ve oradan uçağa binme fikri bile korkutucuydu.

Bir başka mavi kuş manolya ağaana kondu, Heartache Dağı'nda gerçekten kalmak istediğinin farkına vardı. Kısa bir süre için. Lynn bebeğinin büyükannesi olacaktı ve gerçeği biliyordu. Onun kötü bir insan olmadığını görmesi için kısa bir süre burada kalmak kötü mü olurdu?

Bacakları titriyordu. Bir fincan çay ve bir kurabiye özlemiyle yanıp tutuşuyordu. Manolya ağacına konan mavi kuşları seyretmek ve Annie'nin ona hükmetmesine izin vermek istiyordu. Güneşin altında oturup fasulye ayıklamaya ihtiyacı vardı.

sezinn

Lynn'in bakışlarında hem vakar hem de gizli bir dua vardı, Jane kendini cevap verirken buldu. "Pekâlâ, kalacağım. Ama sadece birkaç gün ve sen de bana Cal'm buraya gelmeyeceğine söz vereceksin. Onu tekrar görmek istemiyorum. Göremem."

"Oldukça adil."

"Söz ver bana, Lynn."

"Söz veriyorum."

Lynn bavulunu arabadan indirmesine yardıma oldu ve onu evin arka tarafındaki küçük boş odaya yerleştirdi. Odada dar demir bir karyola ve eski bir siyah Singer dikiş makinesi vardı. Duvarlar üzerinde mavi peygamber çiçekleri bulunan soluk sarı duvar kâğıdıyla kaplıydı. Lynn yerleşmesi için onu yalnız bıraktı ama Jane o kadar yorgundu ki kıyafetleriyle uyuyakaldı, Lynn onu akşam yemeği için uyandırana kadar da uyudu.

Yemek, Lynn patates püresinin içine tereyağı koymadığı için Annie'nin bir dizi şikâyetle bulunmasına rağmen şaşırtıcı bir huzur içinde geçti. Bulaşıkları bitirmek üzerelerken mutfağın duvarında asılı olan telefon çaldı. Lynn telefonu açtı ve Jane'in arayanın kim olduğunu anlaması uzun sürmedi.

"Golf seyahatin nasıldı?" Lynn telefonun kordonunu parmaklarının arasmda büktü. "Bu çok kötü." Jane'e bakı ve alını kırıştı. "Evet, doğru duymuşsun. Burada. Evet... Onunla konuşmak mı?"

Jane başını iki yana sallarken yalvaran gözlerle ona bakı. Bulaşık işini masadan denetlemekte olan Annie onaylamayan bir homurtuyla yerinden kalkarak salona gitti.

"Jane'in şu an konuşmak istediğini sanmıyorum... Üzgünüm Cal ama gerçekten planlarının ne olduğunu bilmiyorum, tek bildiğim seni görmek istemediği." Kaşlarını çatı. "Benimle konuşurken ses tonuna dikkat et genç adam, ayrıca kendi mesajlarını kendin iletirsin!"

Uzun bir duraksama oldu ama Cal her ne söylediye Lynn'i tatmin edemedi ve yüzündeki öfke daha da arttı. "Hepsi tamam güzel de seninle konuşmamız gereken çok şey var, karının dört aylık hamile olması ve senin bundan bahsetmeyi atlamış olman da bu konulara dâhil."

Bir süre daha geçti. Lynn'in kaş çatışı azaldı ve yerini şaşkınlık aldı. "Anladım... Öyle mi?"

Jane kendini kulak misafiri olmuş gibi hissetmeye başladığı için salona, Annie'nin yanına gitti. Annie televizyondaki magazin programının karşısında, koltukta uyukluyordu. Jane tam sallanan iskemleye oturduğu sırada Lynn mutfaktan çıktı.

Lynn kapının eşiğinde kollarını göğsünün üzerinde çaprazla-yarak durdu. "Cal bana seninkinden farklı bir hikâye anlattı, Jane."

"Ya?"

"Senin ona oyun oynadığından bahsetmedi."

"Ne dedi?"

sezin

"Kısa bir ilişkiniz olduğunu ve hamile kaldığımı."

Jane bugün kendini ilk kez biraz daha iyi hissederek gülümsedi. "Çok nazik bir davranış." Lyrin'e baktı. "Yalan söylediğini sen de biliyorsun, değil mi?"

Lynn çekimser bir tavırla omuz silkti. "Şu an için hiçbir şeyi yargılamıyorum."

Annie'nin kafası koltuktan yükseldi ve kaşları çdüldü. "İkiniz de Bay Stone Phillips'ten daha önemli bir şey söylemediğiniz sürece çenenizi kapalı tutun."

Sustular.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Jane yaüp uyuduktan sonra Lynn koltuğa oturup düşüncelerini toparlamaya çalıştı, annesi bu kez VH-l'ı sessiz olarak izliyordu muhtemelen Harry Connick, Jr.'ın küplerinden birinin yayınlanmasını bekliyordu. Jim'i çok özlemişti: evde dolaşırken yaptığı gürültüleri, gecenin bir yarısı çılgına dönmüş bir anneyi telefonda sakinleştirirken çıkardığı sakin mırıltıları.

Geceleri onu sarmalayan o iri, sıcak bedeni çok özlemişti, gazeteyi tersinden katlayışını bile özlemişti. Evinde yaşamayı ve mutfağının patronu olmayı da ama bu arada yıllardır hissedememiş olduğu bir huzuru da hissediyordu.

Jim haklıydı. Evlendiği kızı çok uzun bir süre önce kaybetmişti ama Lynn onun o kızı geri istemediğini düşünebilecek kadar akıllıydı. Jim kendini geri istiyordu, lisedeki hayatın önüne tüm olasılıkları serdiği günleri.

Kendi adına çok şeyin değiştiğini ve bir daha o özgür ruhlu, mutlu kız olamayacağını biliyordu. Ama tüm kabalıklarını ve duygularını bastırmak üzere programlanan, kayınvalidesi tarafından iyi eğitilmiş o sakin ve kontrollü Bayan Doktor Bonner da olamazdı.

Peki, kimdi? Ailesini seven bir kadm olduğu kesindi. Sanattan hoşlanıyordu ve bu dağlardan ayrılamazdı, onun için nefes almak gibi bir şeydi. Ayrıca on beş yaşından beri sevdiği adamdan hak ettiğinden azını artık kabul etmeyecekti.

Jim gururlu ve inatçıydı. Boşanmadan bahsettiğinde teslim olmamıştı. Asla boş tehditler savurmazdı, eve geri dönüp evliliğine kaldığı yerden devam etmezse söylediğini yapacaktı. O böyleydi, hatalarında ısrarcıydı, tıpkı oğlu gibi. İkisi de eğilmek yerine kırılmayı tercih ediyordu.

Jim'le yaşadıkları sorun otuz yıl öncesine dayanıyordu, peki ya Cal'inki? Jane'in anlattığı hikâyeden satır aralarım okumayı başarmıştı, gelini hayat boyu sürecek bir şey istiyordu ama Cal ona bunu vermemişti.

Oğlunun vahşi bir tavırla evliliğe ve bağlılığa karşı koymasının sebebi neydi? Sevgi dolu bir ailede yetişmişti. Neden aynı şeye sahip olmaktan kaçıyordu?

Daha küçük bir çocukken bile rekabet onun her şeyiydi. Ona seksek oynamayı öğretişini hatırladı, daha doğru düzgün yürüyemezken tek ayak üzerinde sekmeye kalkışmıştı. Lynn de çocuktu ve aslında oğlu onun oyun arkadaşıydı. Yaşadıkları apartmanın önündeki kaldırıma tebeşirle çizdiği çizgilerin arasında zıplayan Cal'm dudaklarım dişlerinin arasına nasıl

sezinn

kıstırdığını hâlâ unutamıyordu, küçük yavrusu o zaman bile onu yenme telaşındaydı. Kalıcı bağlar ile evliliğin Cal'a, hayatının en önemli kısmının sonuna geldiğini simgelediğini düşündü, Cal'ın bunların yerine koyacak bir şeyi yoktu.

Cal onunla yaptığı telefon konuşmasının ardından babasını aramış ve ona bebekten bahsetmiş olmalıydı. Jim'in aileye yeni bir can katılmasından çok mutlu olacağını biliyordu, Cal'ın mutluluğu da onun için önemliydi. Tabii arka odada uyumakta olan genç kadının duygularıyla pek ilgilenmeyecekti.

Lynn annesine baktı. "Jane'e değer veriyor olmalı, yoksa bana o yalanı söylemezdi."

"Calvin Jane'i seviyor. Sadece henüz bunu bilmiyor."

"Sen de bilemezsin. Yani tam olarak." Aslında buna zemin hazırlamış olmasma rağmen annesinin o her şeyi ben bilirim hali onu rahatsız etmişti. Ya da Annie'nin Jane'i ondan daha iyi tanınmasının sebep olduğu incinmişliği hâlâ çözmemişti.

"Sen neye inanmak istiyorsan ona inan." Annie burnunu çekti. "Benim de bildiğim şeyler var."

"Mesela ne?"

"Jane onun bu saçmalıklarına pabuç bırakmaz. Cal onun bu tarafını seviyor. Jane de bir savaşçı ve Cal'dan korkmuyor. Janie Bonner gerçekten çok iyi ."

"Madem bu kadar iyi bir savaşçı, neden onu terk ediyor?"

"Sanırım şu anki hisleri kaldıramayacağı kadar ağır. Oğluna karşı çok yoğun bir sevgi hissediyor. Kimsenin onları seyretmediğini düşündükleri anlarda birbirlerine bakışlarını görmelisin. Gözbebek-lerinde alevler çıkıyor."

Lynn Cal'ın son dönemdeki mutluluğunu ve gelininin gözlerinde akmaya hazır olan yaşları haürladı, annesi haklı olabilirdi.

Annie kurnaz gözleriyle onu süzdü. "Bebekleri son derece zeki bir delikanlı olacak."

"Bu kaçınılmaz."

"Bana sorarsan öylesine özel bir çocuk tek başına büyümemeli. Baksana tek çocuk olarak büyümek Janie Bonner'da nasıl travmalar bırakmış."

"Bu konuda haklısın."

"Bana büyürken kendini hep bir ucube olarak gördüğünü söyledi."

"Bunu anlayabiliyorum."

"Bir çocuğun kardeşlere ihtiyacı vardır."

"Ama bunun olabilmesi için ebeveynlerin aynı çatı altında oturmaları gerekir."

sezinn

"Bunda kesinlikle haklısın." Annie sallanan koltuğuna yaslanarak iç geçirdi. "Sanırım fazla seçeneğimiz yok, Amber Lynn. Kendimize yeni bir Bonner yakalama zamanı geldi."

Annesi yattıktan sonra dışarı çıkan Lynn verandada yürürken kendi kendine gülümsedi. Annie onların Jim'e birlikte tuzak kurmuş olduklarını düşünmekten çok hoşlanıyordu. Durum hiç de böyle değildi ama Lynn bunu ona anlatmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Annie hep inanmak istediği şeye inanırdı.

Gece yarısı olmak üzereydi, üzerine giymiş olduğu Cal'ın okul günlerinden kalma Wolverine hırkasının fermuarını çekti. Yıldızlara baktı ve onları Heartache Dağı'nın tepesinden evdekinden çok daha iyi gördüğünü düşündü.

Yaklaşan bir arabanın fren sesi dikkatini dağıttı. Ailesindeki tüm erkekler gece kuşuydu yani gelen Cal ya da Ethan olabilirdi. Gelenin karısını geri almak üzere en büyük oğlu olmasını umdu. Sonra onu buradan uzak tutacağına dair Jane'e verdiği sözü hatır-layıp kaşlarını çatı.

Araba son düzlüğe geldiğinde Cal ya da Ethan'a ait olmadığını gördü, kocasına aitti. Buna inanamadı. Jim'i terk ettiğinden beri bir kez bile buraya gelmemiştir.

Cuma günü ayrıldıkları sıradaki halini hatırlayınca avukatının kartını yüzüne fırlatmak için gelip gelmediğini düşünmeden duramadı. İnsanların nasıl boşandığı hakkında hiçbir fikri yoktu, avukattan randevu alınması gerektiğini biliyordu. Böyle mi oluyordu? İnsan avukattan randevu alıyor ve sonrasında daha ne olduğunu fark etmeden evlilikleri sona mı eriyordu?

Jim arabadan çıktı ve kalbini hayatı boyunca hızla çarptırılmış olan o zarif yürüyüşüyle ona doğru ilerledi. Aslında geleceğini tahmin etmeliydi. Cal şu ana kadar onunla mutlaka konuşmuştu ve torun sahibi olma fikri ona buraya gelme ve Lynn'i bir kez daha sindirme çalışması yapma bahanesini vermişti. Teneke çatılı verandadaki direklerden birine yaslanarak kendini sağlama aldıktan sonra onun kendisini çok kılıksız bulmamasını umdu.

Jim en alt basamağın önüne geldi ve başını kaldırıp ona baktı. Bir süre hiçbir şey söylemedi -sadece inceledi- ve konuşmaya başladığında sesinde garip bir resmiyet vardı. "Umarım bu kadar geç gelerek seni korkutmadım."

"Sorun değil. Gördüğün gibi hâlâ uyanığım."

Jim bakışlarını yere dikti, Lynn bir an için de olsa onun kaçmak istediğini düşündü ama bu mümkün değildi. Jim hiçbir şeyden kaçmazdı.

Başını kaldırdığında gözlerinde Lynn'in çok iyi tanıdığı o inatçı bakış vardı. "Ben Jim Bonner."

Lynn ona baktı.

"Kasabada doktorum."

Aklım mı yitirmişti? "Jim, neyin var?"

Heyecanlıymış gibi ayak değiştirdi, Lynn onun güveninin sarsıldığını sadece Jamie ile Cherry öldüğünde görmüştü.

sezin

Ellerini kavuşturdu, sonra hemen iki yanına düşmelerine izin verdi. "Dürüst olmam gerekirse sallantıda olan otuz yedi yıllık bir evliliğim var. Bu konuda çok üzgünüm ve şişelere sarılmak yerine bir kadın arkadaş bulmanın bana çok daha iyi geleceğine karar verdim." Derin bir nefes aldı. "Kasabada, burada eski bir savaş baltasına sahip olan yaşlı annesiyle birlikte yaşayan çok güzel bir hanım olduğunu duydum ve uğrayıp bu hanımefendiye benimle bir akşam yemeğine çıkmak ister mi diye sorayım dedim. Ya da belki sinemaya gideriz." Dudaklarının kenarında tebessüme benzer bir şey oluştu. "Tabii evli bir erkekle çıkmak konusunda çekincen yoksa?"

"Bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

"Evet. Bu işler için biraz paslanmışım, umarım doğru yaptım."

Lynn parmaklarını dudaklarına bastırdı, yüreği kabarmıştı. Cuma günkü konuşmalarında ona, keşke yeniden tanışsalar ve yürüyüp yürümeyeceğini görebilmek için keşke her şeye baştan başlayabilseler diye dileğinden bahsetmişti ama o sırada Jim o kadar öfkeliydi ki bunu duyduğundan bile emin değildi. Bunca yılın ardından kendisini bu kadar şaşırtmayı başaracağını hiç ummuyordu ama başarmıştı işte.

İçinden gelen kollarına atılarak affedildiğini söyleme dürtüsünü bastırdı. Bu küçük çabasını çok takdir etmesine rağmen bu kadar ucuza teslim olmayacaktı, daha silinmesi gereken pek çok yıl vardı. Jim'in bunu nereye kadar götüreceğini merak ediyordu.

"Uyuşamayabiliriz," dedi onu yoklayarak.

"Olabilir ama denemeden bunu anlayabileceğimizi sanmıyorum."

"Bilemiyorum. Annem hoş karşılamayabilir."

"Annemi bana bırak. Yaşlı hanımefendilerle aram gayet iyidir, kötücül ve çılgın olanlarla bile."

Neredeyse bir kahkaha atacaktı. İnatçı ve kalın kafalı Jim Bonner'ı bunu yaparken hayal etmek... Hem büyülenmiş hem de duygusallaşmıştı ama bu kadarı yetmezdi.

Onu üzen bir şey vardı ve bir anda bunu çözdü. Hayatını hep Jim Bonner'ın sevgisi için dilendiğini hissederek geçirmişti, son derece tavizkâr, uyumlu ve yatıştırıcı bir role sahip olmuştu. Jim onun için bir şeyler yapmak üzere hiç ortaya atılmamışta çünkü Lynn'in ondan hiçbir talebi olmamıştı. Yoluna en ufak bir taş bile koymamışta, şimdi de kendisi için ufak bir çaba gösterdi diye kaçmaya hazırlanıyordu.

O azgın gencin üzerinde dolanan ellerini hâlâ hissediyordu. İlk birkaç seferde seksten hiç hoşlanmamıştı ama hayır demeyi de başaramamıştı oysa o sırada Lynn arkadaşlarıyla oturup kola içerek dedikodu yapmayı çok daha fazla tercih ediyordu. Bu düşünce bir anda öfkelenmesine sebep oldu. Onu bekâretini aldığı gün incitmişti. Bilerek yapmamışta ama incitmişti işte.

"Bunu düşünceğim," dedi usulca. Eşofman üstüne sıkıca sarınarak içeri girdi.

Bir dakika sonra çakılların etrafa saçılma seslerini duydu, Jim on sekiz yaşındaki bir delikanlının öfkesiyle kullanıyordu arabayı.

sezinn

İki hafta boyunca Cal Heartache Dağı'ndan uzak durdu. Birinci haftada üç kez sarhoş oldu, Dodge'dan çıkmasını söylemesine rağmen gitmek istemeyen Kevin'e bir yumruk savurdu. İkinci hafta en az beş kez Jane'in peşinden gitmek üzere yola çıktı ama gururu onu bırakmadı. Kaçan o değildi! Her şeyi anlamsız isteklerle mahveden o değildi.

Tabii o üç inatçı kadının kendisini eve sokup sokmayacaklarından da emin değildi. Oraya gidebilen tek erkek vardı. Aslında iki. Ethan ve Kevin, Ethan sayılmazdı ama Kevin kesinlikle sayılırdı! Cal Kevin'in canı istediği zaman Heartache Dağı'na giderek yemek yiyip sohbet ettiğini düşününce dişlerini gıcırdattı, bu arada her nasıl olduysa Cal'm evine taşınmayı başarmıştı!

Cal'ın Mountaineer'da sarhoş olduğu ilk gece Tucker anahtarlarını çalmıştı sanki Cal araba kullanamayacağını fark edemeyecek kadar akıllı değildi. Zaten o gece ona bir yumruk savurmuştu ama bu yumruğu çok da içinden gelerek savurmadığı için hedefi ıskalamıştı. Sonra Kevin onu yetmiş bin dolarlık Mitsubishi Spyder'ının yolcu koltuğuna oturtmuş ve evine getirmişti ve o günden beri çocuktan kurtulamamıştı.

Kevin'e kalabileceğini söylemediğinden emindi. Hatta ona evinden gitmesini emrettiğini de net olarak hatırlıyordu. Ama Kevin mükemmel bir evi olmasına rağmen lanet olası bir bekçi köpeği gibi ona yapışmıştı, Sally Terryman'dan bahsetmeye gerek bile yoktu. Daha sonra Kevin ile maç filmlerini seyretmeye başlamışlardı, Cal Kevin'e sabırlı olup beklemek yerine nasıl her seferinde ilk fırsatını değerlendirdiğini anlatmaya başlamıştı, savunmayı önceden okuyup açığı olan adamı bulması gerekiyordu...

Kevin ile bu filmleri seyretmek ona profesörü nasıl özlemiş olduğunu unutturuyordu, bu konuda hâlâ ne yapacağını bulamamıştı. Sonsuza kadar sürecek bir evlilik yapmaya hazır değildi, tüm enerjisini harcaması gereken futbol varken ve onu hayatta bekleyen başka bir meslek yokken bunu yapamazdı. Jane'i kaybetmeye de hazır değildi. Neden bir şeyler talep etmek yerine işleri olurla bırakmıyordu?

Dizlerinin üzerinde sürünerek Heartache Dağı'na tırmanıp geri dönmesi için yalvarmak seçeneklerin içinde yoktu. O kimse için sü-rünmezdi. Oraya gitmek için mantıklı bir sebep bulması gerekiyordu ama bir tane bile bulamıyordu.

Şikago'ya dönmek yerine neden hâlâ burada kaldığını da anlayamıyordu ama bu en azından akımın başına gelmesi için ona zaman kazandırıyor. Onu sevdiğini söylemişti ve ciddi olmasa asla bu cümleyi sarf etmezdi. Belki de bugün onun hatasını kabul edip geri döneceği gündü.

Kapının zili çaldı ama birileriyle arkadaşlık edecek durumda değildi, ilgilenmedi. Uyuyamıyordu ve sandviç dışında düzgün bir şey de yemiyordu. Lucky Charms'lar bile çekiciliğini yitirmişti -acı veren anılan vardı- kahvaltayı kahveyle geçiştiriyordu. Sakallı çenesini eliyle sıvazlarken ne zamandır tıraş olmadığını düşündü ama tıraş olmak da

sezinn

istemiyordu. Maç filmlerini seyredip Kevin'e bağırarak dışında hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Kapı yeniden çalınca kaşlarını çatı. Gelen Tucker olamazdı çünkü orospu çocuğu bir şekilde kendi anahtarına da sahip olmuştu. Belki de gelen...

Yüreğinin yerinden fırlayacağını hissetti ve antreye doğru koşarken dirseğini kapıya çarptı. Kapıyı açtığı anda diğer tarafta profesör yerine babasının durduğunu gördü.

Jim elinde bir magazin gazetesiyse fırtına gibi içeri daldı ve açık sayfadaki makaleyi gösterdi. "Bunu gördün mü? Maggie Lowell muayenehanemden çıkmadan hemen önce bana gösterdi. Tanrım, yerinde olsam o senin karını sahip olduğu her bir kuruşu almak üzere dava ederdim ve sen bunu yapmazsan ben yapacağım. Onun hakkında söyleyeceğin hiçbir şey umurumda bile değil. Bu kadının oyunlarının başından beri farkındaydım ve sen de gerçeği göremeyecek kadar körsün!" Cal'ın halini görünce tiradını yarıda bıraktı. "Kendine ne halt ettin böyle? Korkunç görünüyorsun."

Cal dergiyi babasının elinden kaptı. İlk gördüğü şey profesör ile kendisinin Kuzey Carolina, O'Hare'de iken çekilmiş olan fotoğrafı oldu. Cal çok ciddiye, Profesör de afallamış ama onu mahveden fotoğraf değil altına atılmış olan başlıktı:

Ulusal Futbol Konferansı'nın en iyi (ve en aptal) oyun kurucusunu nasıl tuzağa düşürdüm...
Yazan Dr. Jane Darlington Bonner.

"Lanet olsun."

"Bu boktan yazıyı okuduğunda daha söyleyecek çok sözün olacak!" diye haykırdı Jim. "Hamile olup olmaması umurumda bile değil, bu kadın inanılmaz bir yalancı! Burada hamile kalabilmek için fahişe taklidi yaparak *doğum günü hediye* olduğunu söylüyor. Ona bulaşmayı nasıl başardın?"

"Tıpkı sana anlattığım gibi oldu, baba. Bir kaçamak yaptık ve hamile kaldı. Klasik olan şey işte."

"Görünüşe bakılırsa bu kadının gözüne o kadar da etkileyici görünmemiş ve gidip böylesine sıradışı bir hikâye uydurmuş. Ne olacak biliyor musun? Bu yazıyı okuyanlar gerçek olduğuna inanacaklar. Kesinlikle her şeyin bu şekilde geliştiğine inanacaklar."

Cal gazeteyi avucunda buruşturdu. Karısını görmeye gitmek için bir bahane arıyordu ve şimdi buna sahipti.

Erkekler olmadan hayat son derece keyifliydi ya da kendilerine öyle telkin ediyorlardı. Jane ile Lynn kediler gibi güneşin altında tembellik yapıyor ve öğlene kadar saçlarını bile taramıyorlardı. Akşamları Annie onları et ve patatesleri ile besliyordu sonra da armutların üzerinde köy peyniri eriterek yiyorlar ve buna da gecelik diyorlardı. Telefona bakmıyorlardı, sütyen takmaktan vazgeçmişlerdi ve Lynn mutfak duvarına Speedo mayolu, kaslı genç bir adam fotoğrafı yapıştırmıştı. Radyoda Rod Stewart çalınca birbirleriyle dans ediyorlardı. Jane utangaçlığı bir kenara bırakmıştı ve ayakları halının üzerinde bir kuğununkiler gibi kanat çırpıyordu.

sezinn

Bu harap ev Jane için olması gereken evdi. Fasulye ayıklıyor, odalan kır çiçekleriyle dolduruyordu. Çiçekleri süslü cam bardaklara, porselen vazolara, Lynn'in en üst rafta bulmuş olduğu Bagels 2 Go kahve fincanına koyuyordu. Lynn ile birbirlerine nasıl bu kadar çok bağlandıklarını anlayamıyordu ama bunun sebebi kocalarının arasındaki benzerlik olabilirdi. Acılarım kelimelere dökmeden anlaşılabiliyorlardı.

Kevin'in eve girmesine izin veriyorlardı çünkü onları eğlendiriyordu. Onları güldürüyor, çenelerinden bir damla armut suyu aktığında ya da saçlarında tohumlar gördüğünde kendilerini arzulanır hissetmelerini sağlıyordu. E than'a da izin veriyorlardı çünkü onu geri çevirecek yürekleri yoktu ama o evden gittiğinde çok mutlu oluyorlardı çünkü Ethan üzüntüsünü saklamayı bir türlü başaramıyordu.

Lynn kadın kulübü toplanılanndan ve uyumlu kıyafetlerinden vazgeçmişti. Saçlarını boyamayı ya da manikür yapmayı da bırakmıştı, tırnaklarının kenarları sertleşmeye başlamıştı. Jane'in bilgisayarını Escort'unun bagajında duruyordu. Büyük Birleştirme Teorisi'ni çözmeye çalışmak yerine zamanım ön verandanın bir köşesinde duran eski hasır şezlongda yatarak ve bebeğinin kamında büyümesini izleyerek geçiriyordu.

İnanılmaz bir mutluluk yaşıyorlardı. Bunu her gün birbirlerine söylüyorlardı. Sonra güneş ortalıktan çekiliyor ve sohbetleri duraklama dönemine giriyordu. Bir tanesi çıkmekte olan alacakaranlığı seyrederken diğeri iç çekiyordu.

Gece olunca Heartache Dağı'nın tepesindeki küçük ve eski eve yalnızlık çöküyordu. Daha sert bir ayak sesini, daha derin bir sesi özlüyorlardı. Gün boyunca çok sevdikleri adamların onlara nasıl ihanet ettiklerini hatırlıyorlardı ama geceleri o kadar da mutlu geçmiyordu. Yatağa erken yatıp şafakla birlikte kalkarak geceleri kısaltıyorlardı.

Her gün yaptıkları belirli şeyler vardı ve Heartache Dağı'na gelişinin ikinci haftasında o günü de diğerlerinden ayıran özel bir durum yoktu. Jane, Annie'nin kahvaltısını hazırladı, ev işlerini yaptı ve yürüyüşe çıktı. Geri döndüğünde VH-l'dan Mariah Carey'nin sesi geliyordu, Lynn'in yıkamış olduğu perdeleri ütülemesine engel oldu ve birlikte dans ettiler. Sonra verandada uzandı. Öğle yemeği bulaşığı ortadan kaldırdıktan sonra bahçede çalışmaya hazırıldı.

Kıymetli fasulyelerini tehdit eden yabancı otları çapalarken kol kasları ağrıyordu. Hava sıcaktı ve bu tür işleri sabahın erken saatlerinde yapmak daha akıllıcaydı ama zekice programlar onun için çekiciliğini yitirmişti. Sabah şezlongda yaüp bebeğini büyütmekle çok meşguldü.

Sırtını dinlendirmek için doğrularak elini çapanın üzerine koydu. Rüzgâr eski moda pamuklu ev elbisesinin eteğini uçuşturarak dizlerine yapıştırdı. Çok yıkanmaktan iyice yıpranarak yumuşamıştı. Annie bu elbisenin bir zamanlar en sevdiği elbisesi olduğunu söylemişti.

Belki bugün Ethan ya da Kevin'e bilgisayarını arabadan eve taşı-tırdı ya da taşıtmazdı. Ya o çalışırken radyoda Rod Stewart çalmaya başlarsa ne yapacaktı? Dans etme şansını kaçırıacaktı. Ya da kendini denklemlerin arasında kaybettiği anda fasulyelerini boğmakla tehdit eden yabancı otlar nasıl alınacaktı?

Hayır. Jerry Miles kariyerini mahvetmek için arkasından ne tezgâhlıyor olursa olsun çalışmak iyi bir fikir değildi. Yetiştirecek fasulyeleri ve büyütecek bir bebeği olduğu sürece çalışmak hiç de iyi bir fikir değildi. Büyük Birleştirme Teorisi ona göz kırptıyordu ama bürokrasi artık

sezinn

canını çok sıkıyordu. Gökyüzüne bakarak hayatı o kadarla sınırlıymış gibi yapmak çok hoşuna gidiyordu.

Cal onu o durumda buldu. Bahçede bir eli çapanın üzerinde, yüzü göğ'e dönük...

Onu soluk basma ev elbisesiyle güneşe karşı dururken gördüğü anda Cal'ın nefesi kesildi. Topuzu dağılmış sarı saçları başının üzerinde bir hale oluşturmuştu. Göğün ve toprağın arasında onları birbirine bağlayan bir element gibiydi.

Ter ve esinti elbisesini bedenine yapıştırmıştı, çıplakmış gibi görünüyordu, göğüslerinin şekli, bebeğinin büyümekte olduğu kamı ortadaydı. Elbisesinin üst iki düğmesi açık ve o nemli, tozlu göğsün iki yamna V şeklinde düşmüştü. Rengi kahverengiye dönmüştü: kolları, bacakları ve tozla kaplı yüzü, V den görünen nemli göğsü. Tam bir dağ kadınına benziyordu, hiçbir yanlış affetmeyen topraktan her şekilde hayat çıkarmayı başaran o güçlü, metin kadınlara.

Yüzü hâlâ göğ'e çevriliyken kolunun tersiyle alnını sildi ve orada da kahverengi bir iz kaldı. Elbisenin kumaşı o küçük göğüslerin üzerinde gerilip yuvarlak karnını daha da ortaya çıkarınca Cal'ın ağzı kurudu. Şu ana kadar gözüne hiç bu kadar güzel görünmemişti, üzerinde kozmetiğe dair tek şey bile yoktu, anneannesinin bahçesinde duruyordu ve otuz dört yaşını tam olarak gösteriyordu.

Cal'ın elindeki gazete bacağına sürtündüğü sırada arkasında Annie'nin sesi çınladı. "Arazimden çık, Calvin. Seni buraya davet eden olmadı!"

Jane'in gözleri hızla açılırken çapa elinden düştü.

Döndüğü anda babasının evin yan tarafına doğru hızla atıldığını gördü. "Seni çılgın yaşlı kadın, o tüfeği hemen bırak!"

Annesi arka verandada belirerek Annie'nin arkasında durdu. "İşte şimdi *Psychology Today* tarafından seçilen Yılın Ailesi'ne benzedik."

Annesi. Onunla telefonda sık sık konuşmuştu ama yemeğe çıkma tekliflerini reddettiği için onu haftalardır görmemişti. Ne olmuştu ona? Asla dokundurmalar yapmazdı ama sesi son derece alaycıydı. Şoka girmiş bir şekilde diğer değişiklikleri inceledi.

O pahalı ve şık elbiselerinin yerine üst bacağının ortasından dikkatsiz bir şekilde kesilerek şorta dönüştürülmüş siyah bir kot, üzerine de en son karısının üstünde gördüğü yeşil bir bluz vardı, tabii o zamanlar bluzun üzerinde lekeler yoktu. O da Jane gibi makyajsızdı. Saçları hiç görmediği kadar uzun ve dağınıktı, bugüne kadar hiç bilmediği beyazlara sahipti.

Bir an içini panik kapladı. Toprak ana gibi duruyordu, *annes*i gibi değil.

Bu arada Jane çapayı elinden düşürdükten sonra basamaklara doğru yürümeye başlamıştı. Çıplak ayaklarına kirli, beyaz lastik ayakkabılar giymişti, yanlarında kesikler vardı ve bağların yerinde yeller esiyordu. Cal bakarken Jane verandada, diğer kadınların yanındaki yerini aldı.

sezinn

Annie tam ortalarında, elinde Cal'ın bağırsaklarına doğrultulmuş tüfeğiyle duruyordu. Jane de diğer yanındaydı. Hiçbiri o kadar iri olmamasına rağmen kendini amazon kadınlarına bakıyormuş gibi hissetti.

Annie bu sabah kaşlarını kalemle çarpık bir şekilde çizmişti ve bu ona şeytani bir ifade veriyordu. "Bu kızı geri almak istiyorsan ona ciddi bir şekilde kur yapman gerekir, Calvin."

"Onu geri istemiyor," diye terslendi Jim. "Şu yaptığına bakın." Gazeteyi Cal'ın elinden kaparak kadınlara uzattı.

Jane basamaktan indi, gazeteyi aldı ve okumak üzere başını eğdi.

Cal babasının sesinin bu kadar acı çıktığını hiç haırlamıyordu. "Umarım kendinle gurur duyuyorsundur," diye hırladı Jane'e. "Bu işi onun hayatını mahvetmek için yaptın ve lanet olası, oldukça da iyi bir iş başardın."

Jane yazının ana fikrini anladıktan sonra Cal'a baktı. Cal göğsünde bir patlama hissetti ve bakışlarını ondan koparmaya çalıştı. "Jane'in gazetedeki hikâyeye bir ilgisi yok, baba."

"Adı lanet olası başlıkta yazıyor! Ne zaman onu korumaktan vazgeçeceksin?"

"Jane pek çok şey yapabilir, inatçılık ve mantıksız olmak da bunlara dâhildir," gözlerini ona dikti, "ama bunu yapmaz."

Cal bu savunması karşısında Jane'in şaşırmadığını görünce mutlu oldu. En azından ona biraz olsun güveniyordu. Jane'in gazeteyi orada yazanları tüm dünyadan saklamak istemişçesine göğsüne basüşünü izledi ve Jodie Pulanski'nin ona yaşattığı bu acının bedelini fazlasıyla ödeyeceğine karar verdi.

Babası hâlâ çok öfkeliydi, ona gerçeğin bir kısmını anlatması gerektiğine karar verdi. Ona asla Jane'in ne yaptığını söylemezdi -bu kimseyi ilgilendirmezdi- ama en azından ailesine olan tavrının sebebini açıklayabilirdi.

Babası Jane'e yaklaşıncı, öne doğru koruma amaçlı bir adım attı. "Düzenli doğum öncesi kontrollerini yapıyor musun yoksa bir doktora gidemeyecek kadar o lanet olası kariyerinle mi meşgulsün?"

Jane dürüst bakışlarını adamın gözlerinin içine dikti. "Vogler adlı bir doktora gidiyorum."

Babası gönülsüzce onayladı. "İyidir. Sana söylediklerini kesinlikle yapmalısın."

Annie'nin kolu titremeye başladı, Cal tüfeğin onun için çok ağır olduğunu biliyordu. Gözü annesine ilişti. Annesi uzanarak silahı aldı. "Annie, ikisinden birini vurmak gerekirse bu işi ben yaparım."

Harika! Annesi de delirmişti.

"Bir sakıncası yoksa," dedi Cal gergin bir sesle, "karımla yalnız konuşmak istiyorum."

sezinn

"Bu ona kalmış." Annesi başım iki yana sallamakta olan Jane'e baktı. Bu Cal'ı gerçekten kızdırdı.

"Evde kimse var mı?"

Üç kadın tek vücut halinde döndü ve yedek oyun kurucunun evin yanından sanki ev ona aitmiş gibi güvenli adımlarla geldiğini görünce üçü birden gülümsedi.

Tam da işlerin daha da kötüye gidemeyeceğini düşünmeye başlamıştı...

Kevin verandadaki kadınları gördü, iki Bonner erkeği aşağıdaydı ve bir de tüfek vardı. Kevin, Cal'a kaşını kaldırarak bakı, Jim Bonner'ı başıyla selamladı ve kadınlara katılmak üzere verandaya çıktı.

"Siz güzel hanımlar dilediğim zaman kızarmış tavuk yemek üzere uğrayabileceğimi söylemişsiniz, ben de geldim." Cal'm daha bir ay önce boyamış olduğu direğe yaslandı. "Küçük adam bugün ne yapıyor?" Kolunu uzatarak Jane'in karnım okşadı, bu hareketi daha önce de yapmış olduğu aşikârdı.

Cal onu saniyeler içinde verandadan kaptığı gibi yere fırlattı.

Tüfek kulaklarını sağır edecek bir gürültüyle patladı. Toprak parçalan yüzüne ve çıplak kollanna battı. Gürültü ve toprağın onu geçici de olsa kör etmesi sebebiyle yumruğunu yerine oturtmadı ve Kevin yuvarlanarak yana kaçmayı başardı.

"Lanet olsun Bombacı, bu bahar bana geçen sezonda verilen hasardan çok daha fazlasını verdin."

Cal gözlerine giren toprakları temizlerken ayağa kalktı. "Ellerini ondan uzak tut."

Kevin küserek Jane'e döndü. "Eğer sana da böyle davranıyorsa onu terk etmiş olman hiç de şaşırtıcı değil."

Cal dişlerim gıcırdattı. "Jane, seninle konuşmak istiyorum. Hemen!"

Annesi, o tatlı ve mantıklı annesi Jane'in önüne geçti, sanki çocuğu Cal değil, oydu! Babasının da pek yardımı olmuyordu. Sadece orada durmuş, hiçbir şeyi anlamıyormuş gibi annesine bakıyordu.

"Jane'e karşı niyetin nedir, Cal?"

"Bu ikimizin arasındaki bir şey."

"Tam olarak değil. Jane'in artık ona bakacak bir ailesi var."

"Lanet olsun! Çok haklısın, bir ailesi var. O benim!"

"Sen onu istemedin, bu nedenle şu anda onun ailesi Annie ile benim. Yani onun çıkarlarını biz gözetiyoruz."

sezinn

Jane'in bakışlarının annesine kenetlendiğini gördü ve onun hem şaşkın hem de mutlu ifadesini seyretti. Onu yetiştiren o soğuk pis herifi haırladı, içinde bulunduğu duruma rağmen -tüfek, annesinin onu terk edişi, Kevin Tucker- sonunda kendisine düzgün bir aile bulabildiği için mutlu oldu. Keşke *kendi* düzgün ailesini bulmamış olsaydı.

Ama içini saran sıcaklık, annesinin yirmi yıl öne yaptığında "arabanın anahtarlarını geri ver" anlamına gelen "son derece ciddiym" bakışlarıyla karşılaşınca bir anda yok oldu.

"Jane'e evlenirken verdiğin yemini tutacak mısın yoksa hâlâ bebek doğar doğmaz ondan kurtulmayı mı planlıyorsun?"

"Bu işi sanki onunla bir kontrat yapmışım gibi komik bir duruma çevirmekten vazgeç!" Parmağını Tucker'a uzattı. "Ve özel konuşabilir miyiz, bu herif bizi dinlemezken?"

"O kalacak," diye araya girdi Annie. "Onu seviyorum ve o sana değer veriyor, Calvin. Öyle değil mi Kevin?"

"Kesinlikle veriyorum, Bayan Glide. Hem de çok." Tucker ona çarpık bir gülüşle baktıktan sonra Lynn'e döndü. "Ayrıca Jane'i istemiyorsa, ben istiyorum."

Jane gülümseme cüretini gösterdi.

Annesi gerekli olduğunda dikkatli olan bir kadındı. "Dilediğini yapamazsın, Cal. Jane ya karındır ya da değildir. Kararın ne olacak?"

Sabırının sonuna gelmişti ve en sonunda ipler koptu. "Tamam! Boşanmayacağız. Kahrolası bir şekilde evli kalacağız!" Üç kadına öfkeyle baktı. "Buyurun! Tatmin oldunuz mu? Şimdi karımla konuşmak istiyorum!"

Annesi irkildi. Annie başını iki yana sallayarak dilini şaklattı. Jane ona küçümseyerek baktıktan sonra gazeteyle birlikte eve girdi.

Tel kapı çarptı ve Kevin bir ıslık koyuverdi. "Lanet olsun Bombacı, sürekli o maç videolarım izleyeceğine biraz da kadın psikolojisi hakkında birkaç kitap okusaydın."

Cal işi mahvettiğinin farkındaydı ama mantık sınırını çoktan geçmişti. Onu el birliğiyle küçük düşürmüşler ve karısının önünde bir kuklaya çevirmişlerdi. Hepsine bir kez daha öfkeli gözlerle baktıktan sonra topuklarının üzerinde dönerek sert adımlarla ilerledi.

Lynn gözden kaybolan oğlunun ardından ağlamak istedi. Yüreği onunla birlikteydi, bu inatçı en büyük oğlu aynı zamanda oyun arkadaşıydı. Lynn'e çok sinirlenmişti ve Lynn doğru bir şey yapüğım ve Cal'm bir gün bunu anlayacağım umuyordu.

Jim'in Cal'm peşinden koşmasını beklemişti. Tam tersine Jim verandaya yaklaşarak ona değil, Annie'ye döndü. Annesine karşı hislerini bildiği için bir huysuzluk gösterisi bekledi ama bu da olmadı.

"Bayan Glide, kızınızı yürüyüşe çıkarmak için izninizi rica ediyorum."

sezin

Lynn'in nefesi kesildi. İki hafta önce o gece onu geri çevirdiğinden bu yana Jim'in eve ilk geliyordu. O geceyi takip eden günlerde hep doğruyu yaptığım düşünmüştü ama geceleri tüm duvarları yıkıldığında hep farklı olmasını dilemişti. Onun gururunu bir kenara bırakarak yeniden kibar talip rolüne bürüneceğini hiç düşünmemişti.

Annie ise bu durumu hiç garip bulmamıştı. "Evin görüş alanında gezinin," diye uyardı.

Jim'in çenesinde bir kas seğirdi ama başıyla Annie'yi onayladı.

"Pekâlâ." Annesinin kemikli parmakları sırtına battı. "Şimdi git bakalım Amber Lynn; Jim son derece güzel ve düzgün bir tavırla sordu. Ona karşı kibar ol, bana davrandığın gibi kurumlu olma."

"Peki." Lynn basamaktan inerken gözlerinde biriken yaşlara rağmen kahkahalarla gülmek istiyordu.

Jim'in eli eline sarıldı. Bakışları yüzündeydi, o ela gözlerdeki sıcacık altın parıltılar Lynn'e onun üç hamileliği süresince ne kadar şefkat dolu olduğunu hatırlattı. En şişman dönemlerinde karım öperek dünyanın en güzel kadını olduğunu söylerdi. Eli o kocaman elin içine yuvasına yerleşir gibi yerleşirken iyi şeyleri ne çabuk unutup nedense kötülerini aklında tuttuğunu düşündü.

Jim onu ormana giden yolda yürütmeye başladı. Annesinin tembihine rağmen kısa sürede evin görüş alanından çıktılar.

"Güzel bir gün," dedi Jim. "Mayıs için biraz sıcak."

"Evet."

"Burası oldukça sessiz."

Hâlâ yeni tanışıyorlarmış gibi davranmaya devam etmesi Lynn'i şaşırttı. Birbirlerini incitemeyecekleri bu yeni bölgede bir an önce onunla buluşmaya çalıştı.

"Sessiz ama ben seviyorum."

"Yalnızlık hissetmiyor musun?"

"Yapılacak çok şey var."

"Mesela?"

Jim bakışlarını ona çevirince Lynn oradaki ifade yoğunluğuyla şaşkına döndü. Gününü nasıl geçirdiğini bilmek istiyordu! Onu dinlemek istiyordu! Büyük bir keyifle anlattı.

"Hepimiz erken kalkıyoruz. Ben güneş yükselir yükselmez ormanda dolaşmayı seviyorum, geri döndüğümde gelirim..." Duraksayarak yan gözle onu süzdü. "Adı Jane."

Jim kaşlarını çatı ama bir şey söylemedi. Orman güllerinin ve defne ağaçlarının iki yanda yer aldığı yolda ormanın derinliklerine doğru ilerlediler, menekşeler ve bordo renkli çiçekler halı

sezinn

gibi her yanı sarmıştı. İki kızılıcık ağacı beyaz çiçeklerini Carolina Dağlan'nın mantar ve dokularını bozan böceklerinden kaçışlarını kutlarcasına açmışlardı. Lynn yemlenmiş toprağın zengin, nemli kokusunu içine çekti.

"Ben yürüyüşten döndüğümde Jane kahvaltıyı hazırlamış oluyor," diye devam etti. "Annem pastırma ve yumurta istiyor ama Jane tam tahıllı krepler ya da taze meyveli yulaf pişiriyor ve bu nedenle her mutfağa girişimde Annie'yi onunla kavga çıkarmaya uğraşırken görüyorum. Jane kurnaz ve Annie ile başa çıkmayı ailemdeki herkesten çok daha iyi başarıyor. Kahvaltı sona erince müzik dinleyerek mutfağı temizliyorum."

"Ne tür müzik?"

Ne tür olduğunu çok iyi biliyordu. Yıllar boyunca onun klasik müzik kanalını kendi *country* ve *western* kanallarım bulmak için değiştirip durmuştu. "Mozart, Vivaldi, Chopin ve Rachmaninoff'u seviyorum. Gelinimse klasik *rock*!tan hoşlanıyor. Bazen dans ediyoruz."

"Sen ve... Jane mi?"

"Rod Stewart'a dayanamıyorum." Lynn güldü. "Radyoda çalmaya başladığı anda ne iş yapıyor olursam olayım beni durduruyor ve onunla dans etmemi sağlıyor. Yeni gruplardan, muhtemelen senin adım hiç duymadıklarından bazıları da çok seviyor. Bazen kendisini tutamıyor, sanırım büyürken bunu yapma fırsatım hiç bulamamış."

"Ama o... onun bir bilim inşam olduğunu duydum," dedi Jim dikkatli bir tavırla.

"Öyle. Ama bu aralar sadece bebeğini büyötmek istediğim söylüyor."

Jim'inbunu sindirmesi zaman aldı. "Alışılmadık bir tipe benziyor."

"Harika biri." Sonra içgüdüsel olarak devam etti. "Bu akşam bize yemeğe gelip onu daha yakından tanımak ister misin?"

"Beni davet mi ediyorsun?" Yüzünde hem şaşkınlık hem de keyif vardı.

"Evet. Evet, sanırım ediyorum."

"Pekâlâ, çok sevinirim."

Bir süre hiç konuşmadan yürüdüler. Yol daraldı, Lynn yoldan çıkarak onu dereye doğru yürötmeye başladı. Çocukken buraya pek çok kez gelmiş ve çürümeye başlayan bir kütüğün üzerinde yan yana oturmuşlardı. Bazen sadece suyun yosunlu kayaların üzerinden akışını izlemişlerdi ama çoğunlukla sevişmişlerdi. Cal buralarda can bulmuştu.

Jim boğazını temizleyerek bir fırtınada dere yatağımn kenarına düşmüş olan atkestanesi gövdesinin üzerine oturdu. "Orada oğlumla konuşurken son derece serttin."

"Biliyorum." Lynn Jim'in yamna oturdu ama ona değmemeye dikkat etti. "Düşünmem gereken bir torunum var."

"Anlıyorum."

sezin

Ancak Lynn onun hiçbir şekilde anlamadığına dair iddiaya bile girebilirdi. Sadece birkaç hafta öncesinde şüphesizliği yüzünden Jim'i tersleyebilirdi ama şu an rahatsız değil, dalgın duruyordu. Lynn'e güvenmeye mi başlıyordu?

"Sana evliliğimin bitmek üzere olduğundan bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

Lynn gerildiğini hissetti. "Hatırlıyorum."

"Benim hatam yüzünden. Benimle... görüşmeyi düşünüyorsan bilmen gerekir diye düşündüm."

"Hepsi mi?"

"Yüzde doksan dokuzu. Kendi eksikliklerimden dolayı hep onu suçladım ve bunu yaptığımı fark etmedim bile." Kollarını dizlerine sararak akan suyu izledi. "Yıllar boyunca eğer o kadar genç yaşta evlenmeye zorlanmamış olsaydım dünyaca ünlü bir epidemiolog olabileceğimi düşünüp durdum ve o beni terk ettiğinde sadece kendimi kandırmış olduğumu görebildim." Doğumla ölüm arasındaki köprüyü oluşturan, iyilik dağıtan o güçlü ellerini kavuşturdu. "Bu dağlardan uzakta asla mutlu olamazdım. Bölge doktoru olmayı seviyorum."

Sesindeki duygusallık Lynn'e dokundu, sonunda kayıp parçasını bulmayı başardığını düşündü. "Peki ya eşinin yüzde biri nedir?"

"Ne?" Başını çevirdi.

"Yüzde doksan dokuz hatanın sende olduğunu söyledin, peki ya karının yüzde biri neydi?"

"Aslında onun hatası bile sayılmazdı." Suya yansıyan ışıkların oyunu muydu yoksa gözlerinde gerçekten şefkat mi vardı? "Büyürken hiçbir avantaja sahip olamadı, düzgün bir eğitimi bile yoktu. Hep ona tepeden baktığımı söylerdi ve sanırım haklıydı, zaten pek çok konuda haklıydı ama bazen düşünüyorum da o da ona tepeden bakmamı kolaylaştırdı. Bir insanın iki kez hayata gelse ancak başarabileceği kadar çok şeyi başardı ve bunu yaparken hiç kendini düşünmedi."

Lynn'in ağzı hızla açıldı ama hemen kapadı. Böylesine doğru söylenmiş bir şeyi nasıl çürütebilirdi?

Bir an hayatında ne kadar ilerleme kaydetmiş olduğunu düşündü. İsteddiği kadın olmak için ne kadar çok çalıştığını ve nasıl bir öz disipline sahip olduğunu çözdü. Kim olduğunu görmeye çalıştı ve gördüğü şey hoşuna gitti. Neden kendini kabullenmesi bu kadar uzun zaman almıştı? Jim haklıydı. Kendine saygı duymazken onun saygı duymasını nasıl beklerdi? Bunun yüzde birden çok daha büyük bir hata olduğunu düşündü ve Jim'e de söyledi.

Jim omuz silkti. "Sanırım yüzdeler pek umurumda değil." Lynn'in elini tuttu ve başparmağın manikürsüz tırnaklarının kenarında gezdirdi, sonra da alyansında. Konuşurken ona bakmadı, sesi yumuşacıktı ve duygu yüklüydü. "Karım benim bir parçamdır, aldığım nefes gibidir. Onu çok seviyorum."

Bu duygu yüklü basit açıklaması Lynn'i sarstı, kelimeler boğazına yapıştı. "Çok şanslıymış."

sezinn

Jim ona baktı. Göz pınarlarında yaşlar birikmişti. Otuz yedi yıl boyunca kocasının ağladığını görmemişti, Cherry ile Jamie'yi gömdükleri zaman bile bunu yapmamıştı.

"Jim..." Kollarının arasına girdi ve her zamanki yerini buldu, Tamı orayı sadece onun için yaratmıştı. Tammlayamadığı duygular içinde boğuluyordu, beyni karıncalanıyordu bu nedenle niyetlendiği şeylerin yerine başka şeyler söyledi. "İlk buluşmada erkeklerle yatmadığımı bilmem isterim."

"Öyle mi?" Sesi boğuklaşmıştı.

"Seks yapmaya çok küçük yaşta başladım." Geri çekilerek Jim'in bacaklarına baktı. "Aslında istemiordum ama onu çok sevdiğim için hayır diyemedim."

Bu açıklamasını nasıl algıladığını görebilmek için başını kaldırarak kocasının yüzüne baktı. Onu suçlamak gibi bir derdi yoktu, sadece olayların nasıl gelişmiş olduğunu bilmesini istiyordu.

Yüzünde gizli bir hüzün vardı, başparmağıyla Lynn'in dudağını okşadı. "Bu, seksten hayatın boyunca nefret etmene sebep oldu mu?"

"Ah, hayır. Kutsanmışım ve mükemmel bir âşığım vardı. Başlangıçta belki biraz beceriksizdi ama doğru yolu bulması çok zaman almadı." Gülümsedi.

"Bunu duyduğuma sevindim." Parmağı alt dudağında gezindi. "Şunu da bilmelisin ki çok fazla cinsel tecrübem yok. Bugüne kadar sadece bir kadınla birlikte oldum."

"Çok güzel."

Saçlarını parmağıyla arkaya itti. "Sana ne kadar güzel olduğunu söyleyen oldu mu hiç? Karımdan biraz daha dağınıksın ama hâlâ trafiği durdurursun."

Lynn bir kahkaha attı. "Kafamın üzerine kırmızı bir ışık taksam bile trafik falan durduramam."

"Sen öyle san." Elini tutarak onu ayağa kaldırdı. Başını eğdiğinde Lynn onu öpeceğini biliyordu.

Dudaklarının nazik dokunuşu çok tanıdıktı. Bedenini ondan uzak tuttu ve sadece dudakları birbirine dokundu, elleri iki yanlarındaydı ama el ele tutuşuyorlardı. Öpücükleri kısa sürede nezaketini kaybederek tutkulu bir öpüşmeye dönüştü. Aradan çok uzun zaman geçmişti ve kelimelerin ötesinde birbirlerine anlatmaları gereken şeyler vardı. Ama Lynn bu flörtten çok hoşlanmıştı ve tekrarlanmasını istiyordu.

Jim hislerini anlamış gibi geri çekildi ve ateşli gözlerle onu süzdü. "Ben... ben ofisime dönmeliyim. Öğleden sonraki randevularıma geç bile kaldım. Ve seviştiğimizde acele etmek istemiyorum."

Lynn içine dolan beklentiyle bir anda elinin ayağının kesildiğini hissetti. Yola geri dönerlerken elini avucunun içine sokuverdi.

sezinn

"Akşam yemeğe geldiğinde belki konuşacak vaktimiz olur ve bana işini anlarsın."

Jim'in yüzü mutlulukla aydınlandı. "Bu hoşuma gider."

Lynn oldukça uzun bir zamandır onu, "Günün nasıldı?" diyerek başından savmak dışında bir şey yapmamış olduğunun farkına vardı. Birbirlerini dinleme işi karşılıklı olmalıydı.

Jim'in gülümsemesi solarken alını kırıştı. "Yemeğe gelirken oğlumu da yanımda getirebilir miyim?"

Lynn kısa bir tereddütten sonra başını salladı. "Üzgünüm, annem buna izin vermez."

"Annenden emir almak için biraz büyük değil misin?"

"Bazen o işlerin nasıl olması gerektiğini çok daha iyi hissediyor. Şu an eve kimin girip kimin girmeyeceğine o karar veriyor."

"Ve oğlum istenmiyor mu?"

Mutsuz gözlerle kocasını süzdü. "Korkarım hayır. Umarım yakında olur. Bu kesinlikle oğlunun elinde, Annie'nin değil."

Jim'in inatçı çenesi kasıldı. "Yaşlı bir kadının bu kadar önemli bir konuda çılgınca kararlar vermesine nasıl göz yumduğunu anlayamıyorum."

Onu çekerek durdurdu ve inatçı çenesine bir öpücük kondurdu. "Belki de düşündüğün kadar çılgın değildir. Hem seninle yürüyüşe çıkmamı söyleyen de oydu."

"Aksini söyleseydi çıkmayacak mıydın?"

"Bilmiyorum. Şu an hayatım çok karışık ve hata yapmak istemiyorum. Bazen anneler kızları için en iyi olanı bilirler." Gözlerini ona daktı. "Ve oğulları için de."

Başını iki yana sallarken omuzları teslimiyetini gösteren bir hareketle çöktü. "Pekâlâ. Sanırım bu konu beni aşıyor."

Lynn gülümsedi ve onu bir kez daha öpmek için kendini frenledi. "Yemeği erken yiyoruz. Saat altıda."

"Orada olacağım."

Lynn o gece Jane'i Jim'e övüp durdu. Jim'i sersem edene kadar Jane'e övgüler yağdırdı sonra da aralarında paylaşmaları gereken her şeyi paylaşabilmeleri için ikisini salona kovaladı.

sezinn

Jane Annie'nin iskemlesine oturdu, babayla oğul arasındaki benzerlik içini acıtiyordu, koltuğa gidip yanma oturarak Cal'm kollarına benzeyen bu güçlü kolların arasına sığınmak istiyordu. Bunun yerine derin bir nefes aldıktan sonra Cal ile nasıl tanıştığını ve neler yaptığını anlattı.

"Gazetede ki yazıyı ben yazmadım," dedi hikâyenin sonuna geldiğinde, "ama orada yazılanların neredeyse çoğu doğru."

Jim'den bir kınama gelmesini bekledi.

"Sanırım Ethan, Cal ile bir araya gelişinizden Tann'nın sorumlu olduğuna dair birkaç cümle sarf eder," dedi.

Jane'i şaşırttı. "Bunu bilmiyorum."

"Cal'ı seviyorsun, değil mi?"

"Tüm kalbimle." Yere baktı. "Ama bu yaşamında en son düşünülen şey olacağım anlamına gelmiyor."

"Sana böylesine kötü zamanlar yaşattığı için üzgünüm. Buna engel olabileceğini sanmıyorum. Ailemizin erkekleri gerçekten kalın kafalıdır." Huzursuzlandı. "Sanırım sana bir itirafta bulunmam gerekiyor."

"Öyle mi?"

"Bu öğleden sonra Sherry Vogel'ı aradım."

"Doktorumu mu?"

"Her şeyin yolunda olduğunu öğrenmeden hamileliğin konusunda huzura kavuşamazdım. Son derece sağlıklı olduğunu söyledi ama ondan torunumun kız mı yoksa erkek mi olacağını öğrenmeyi başaramadım. Senin beklemeye karar verdiğini söyledi yani ben de beklemek zorundayım." Mahcup gözlerle baktı. "Arkandan iş çevirmemem gerektiğini biliyorum ama sana bir şey olmasını istemiyorum. Kızdın mı?"

Cheriy ile Jamie'yi düşündü, sonra da bunları hiç umursamayacak olan babasını. Gülümsemeye başladı. "Kızmadım. Teşekkür ederim."

Jim başını sallayarak sırtıttı. "Sen iyi bir kadınsın, Janie Bonner. Yaşlı yarasa senin hakkında yanılmamış."

"Bunu duydum!" diye bağırdı yaşlı yarasa yan odadan.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Jane dar demir karyolasında yatarken Annie'nin öfkesini hatırlayarak güldü. Ama buradan ayrıldığında kaybedeceklerini düşününce yüzündeki tebessüm soldu: Jim, Lynn, Annie, günden güne ayrılmaz bir parçası haline gelmeye başlayan dağlar ve Cal. Gerçi hiç sahip olmadığı bir şeyi nasıl kaybederdi? Gözlerini kapatıp yüreğindeki çığlık çığlığa dışarı dökmek istedi, bunun yerine yastığa Cal muamelesi yapdı ve onu yumrukladı. Öfkesi söndü ve tavana bakarak yatmaya başladı. Burada ne yapıyordu?

sezin

Onun bir şekilde fikrini değiştirip kendini sevdiğini fark etmesini mi bekliyordu? Bugün bunun olamayacağını göstermişti.

Öğleden sonra evli kalacağını haykırırken nasıl aşağılandığını hatırladı. Teklifi içine oturmuştu. Duymak için öldüğü sözler büyük bir öfkeyle söylenmişti ve gerçek bir anlam taşıyordu.

Gerçekle yüzleşti. Görüşünden cayabilirdi ama bunu görev dürtüsüyle yapacakü, asla onunla aynı şeyleri hissetmeyecekti. Jane bunu kabul edip hayata yeniden başlamalıydı. Heartache Dağı'nı terk etme zamanı gelmişti.

Dışarıda rüzgâr esiyordu, oda soğumaya başladı. Örtülerin alta sıcakta ama yine de soğüğün iliklerine işlediğini hissetti. Örtülerin altına iyice kıvrılarak ayrılmak zorunda olduğu gerçeğini kabullendi. Hayattan bu iki haftayı çaldığı için her zaman kendini iyi hissedecekti ama artık saklanmaktan vazgeçip hayatına dönmesi gerekiyordu.

Sefil bir halde uyumayı başardı ama gökgürültüsü ve ağzına kapanan ıslak bir elle uykusundan sıçradı. Çığlık atmak için tüm nefesini biriktirdi ama el ağzına daha sıkı bastırdı ve tanıdık, derin bir ses kulağına fısıldadı. "Şişşt... Benim."

Gözleri hızla açıldı. Bir karaltı üzerine çöktü. Yatağının yanındaki pencereden içeri rüzgâr ve yağmur giriyor, perdeler uçuşuyordu. Elini ağzından çekerek pencereyi kapatmak için uzandığı sırada yeni bir gök gürültüsü evi sarstı.

Korkudan uyuşmuş bir şekilde yatakta doğrulmaya çalıştı. "Git buradan!"

"Medeia kızıyla birlikte ortaya çıkmadan önce sesini kıs."

"Sakin onlar hakkında tek kötü söz etmeye kalkışma."

"Akşam yemeğinde kendi çocuklarını yer onlar."

Bu zalimlikti. Neden onu yalnız bırakmıyordu? "Burada ne yapıyorsun?"

Cal ellerim beline koyarak kaşlarını çatı. "Seni kaçırmaya geldim ama dışansı ıslak ve soğuk yani bu işi başka bir zaman yapmak zorundayım."

Yatağının yanında duran dikiş makinesinin önündeki iskemleye oturdu. Saçlarının ve yağmurluğunun üzerindeki damlalar parlıyordu. Yeni bir şimşek odayı aydınlatanca onun hâlâ tıraş olmadığı ve öğlenki hırpani görüntüsüne sahip olduğunu fark etti.

"Beni kaçırmayı mı planladın?"

"Senin burada bu çılgın kadınlarla birlikte uzun süre kalmana izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?"

"Ne yaptığım seni ilgilendirmez."

sezinn

Bunu duymazdan geldi. "O vampirler olmadan seninle konuşmak istedim. Ayrıca önümüzdeki birkaç gün boyunca kasaba dışına çıkmak daha iyi olacak. Birkaç muhabir, gazetede yazanları soruşturmaya başlamış bile."

Demek bu gece bu yüzden ortaya çıkmıştı. Ona olan ölümsüz sevgisini dile getirmek için değil, basın konusunda uyarmak için. Hayal kırıklığım boğmaya çalıştı.

"Bir grup kan emici," diye kükredi Cal.

Jane yastıkları dikleştirip yaslandı ve Cal'ın bakışlarını karşıladı. "Sakın Jodie'ye bir şey yapma."

"Hiç şansı yok."

"Ciddiyim."

Cal ona baktı, o sırada çakan şimşek gözlerindeki sert parıltıyı görmesini sağladı. "Hikâyeyi gazeteye satamın o olduğunu sen de biliyorsun."

"Olan oldu, başka verebileceği bir hasar yok, o zaman bir şey yapmamın ne gibi bir anlamı var?" Yorgam çenesine kadar çekti.

"Karıncayı ezmek gibi bir şey olur. O bir zavallı ve senin onu rahat bırakmanı istiyorum."

"Bana vuran birine karşılık vermemek doğama aykırı."

Jane gerildi. "Biliyorum."

"Pekâlâ," diyerek içini çekti Cal. "Onu rahat bırakacağım. Bu konuda çok da üzülmemize gerek yok. Bu arada Kevin bu akşam bir basın toplantısı yapmış ve yarın gelecek muhabirler için de bir tane daha yapacağım söyledi. İster inan ister inanma ama bu bombayı etkisiz hale getirdi."

"Kevin mi?"

"Senin parlak zırlı şövalyen." Tonlamasındaki alayı kaçırma-mıştı. "Bira içmek için Mountaineer'a gittim ve onu birkaç muhabirle konuşurken gördüm. Onlara hikâyenin doğru olduğunu söyledi."

"Ne?"

"Tabii bir noktaya kadarının. İkimizin o geceden önce aylar boyunca çıkışımızı söyledi. Ona göre doğum günü partisi senin düzenlediğin bir sürprizdi. Sanırım bunu *orta yaş tuhaflığı* olarak adlandırdı. Oğlanın oldukça ikna edici olduğunu söylemem gerek. Hikâyeyi bitirdiğinde ben bile öyle olduğuna inanmışım."

"Sana tatlı olduğunu söylemişim."

sezin

"Ah, öyle mi? Pekâlâ, senin tatlın seninle benim, o seni terk ettikten sonra çıkmaya başladığımızı da söyledi, sen o kadar üzgünmüşsün ki seni bir teselli ödülü olarak bana göndermiş."

"Pis serseri."

"Duygularıma tercüman oldun."

Bu şekilde konuşmasına rağmen hiç de Kevin'e kızmış gibi durmuyordu. Ayağa kalkarak iskemleyi kenara itti. Yatağın kenarına oturunca Jane gerildi.

"Yapma, sevgilim. Olanlardan ötürü üzgün olduğumu biliyorsun, değil mi?" Elini örtülerin alfanda duran kolunun üzerine koydu. "Sana karşı hissettiklerim değiştiği anda Brian'ı aramam gerekirdi ama sanırım olanlarla yüzleşmeye hazır değildim. Bunun üstesinden gelebiliriz. Bunu yapabilmek için sadece bir süre yalnız kalmaya ihtiyacımız var."

Kalbini kırıyordu. "Üstesinden gelinecek bir şey yok."

"Evliyiz ve bebeğimiz olacak. Mantıklı ol, Jane. Biraz zamana ihtiyacımız var."

İçindeki hassas tarafın evet deme isteğini engellemek adına kendini kastı. Duygularından ötürü mağdur olan iradesiz kadın durumuna düşmeyecekti. "Evim Şikago'da."

"Bunu sakın söyleme." Sesinde yine öfke belirtileri vardı. "Bu dağın diğer yanında çok güzel bir evin var."

"Orası senin, benim değil."

"Öyle değil."

Kapı vurulunca ikisi de yerinden sıçradı. Cal yatağın kenarından kalktı.

"Jane?" diye seslendi Lynn. "Jane, bir ses duydum. İyi misin?"

"İyiyim."

"Kulağıma birtakım sesler geldi. İçeride bir erkek mi var?"

"Evet."

"Ona bunu söylemek zorunda mıydın?" diye tısladı Cal.

"Onu orada istiyor musun?" diye sordu Lynn.

Jane yüreğinde büyüyen acı dalgasıyla savaştı. "Hayır."

Uzun bir sessizlik oldu. "Tamam, o zaman benim odama gel. Benimle uyuyabilirsin."

Jane örtülerden kurtuldu.

sezinn

Cal kolunu yakaladı. "Bunu yapma, Jane. Konuşmalıyız."

"Konuşma zamanı geçti. Yarın Şikago'ya dönüyorum."

"Bunu yapamazsın! Çok düşündüm ve sana söylemem gereken şeyler var."

"Git ve umursayan birine söyle." Kolunu kurtararak odadan çıktı.

Jane kaçacaktı ve Cal bunun olmasına izin veremezdi. Hayatta olmazdı. Onu seviyordu!

Babasından kadınların erken kalktığını öğrenmişti, şafak sökerken Heartache Dağı'na gitti. Yağmurda Jane'in camından dışarı çıktığından bu yana hiç uyumamıştı. Strateji hatasının artık farkındaydı ama çok geçti.

Jane'e odasına girdiği anda, daha eli ağzının üzerinde kapalıyken onu sevdiğini söylemeliydi. Oysa onu kaçırmaktan ve gelen muhabirlerden bahsetmişti, esas meseleyi konuşmak yerine saçmalayıp durmuştu, söylediği her şey anlamsızdı. Gözünün önündekini görmesi bu kadar zaman aldığı için utanmalıydı.

Duygularının gerçekliği onu bir yıldırım gibi çarpmıştı. Dün akşamüstü evli kalacağını haykırarak kendini bir aptal durumuna soktuktan sonra dağdan aşağı arabayı deli gibi sürerken gerçeği görmüştü. Jane'in yüzündeki ifade -tam anlamıyla hakir görme- Cal'ı mahvetmişti. Onun fikri tüm spor muhabirlerinininkinden çok daha önemliydi. Jane onun her şeyiydi.

Şu an onu sevmenin yeni bir his olmadığını anlamıştı, sadece kabullenmek yeniydi. Geriye bakınca Jane'e, esas yaşını öğrendiği gün, onu Annie'nin arka bahçesinde sımsıkı tuttuğu gün âşık olduğunu anlıyordu.

Hiçbir şekilde bu evliliğin bitmesine izin veremezdi. Kariyerinin sona ermesi fikri onu korkutuyordu ama bu korku Jane'i kaybetmenin yarısı kadar bile değildi. Gidip onu dinlemesini sağlamalıydı. Ama önce burada kalmasını garanti altına almalıydı.

Annie'nin evinin ön kapısı kilitliydi, bu yeni kilidi daha iki hafta önce buraya takmıştı. Ona kapıyı açmayacaklarından emin olduğu için onu tekmeleyerek açtı ve mutfığa doğru ilerledi.

Jane dağınık saçları ve üzerinde Goofy geceliğiyle evyenin başında duruyordu, ağzı şaşkınlıkla açıldı. Cal'ın halini görünce gözleri panikle irileşti.

Cal salondan geçerken aynada bir an için kendini görmüş olduğu için onun bu tepkisine hiç şaşırmadı. Bu haydut sakalları, kırmızı gözleri, her an patlayacak gibi olan öfkesiyle katile benziyordu. Bu durum şu an işine geliyordu. Ciddi olduğunu hepsinin anlamasında yarar vardı.

Annie pembe saten pijamalarının üzerine giymiş olduğu eski bir flanel gömlekle masada oturuyordu. Henüz makyaj yapmamıştı ve yaşadığı seksen yılın her birini gösteriyordu. Cal mutfığa girdiği anda ayağa kalkmaya yeltendi. Cal hızla onun yanından geçerek köşedeki yerinde duran tüfeği aldı.

"Artık silahsızsınız hanımlar ve kimse benim iznim olmadan buradan ayrılmayacak."

sezinn

Silahla birlikte evin ön tarafındaki verandaya tekrar çıktı, silahı duvara dayadıktan sonra kapının yanındaki ahşap sallanan koltuğa oturdu. Ayaklarını yanında getirdiği kırmızı-beyaz soğutucu kutusunun üzerine dayadı. İçinde alüli bira, bir paket sosis, birkaç donmuş Milky Way ve bir somon Wonder ekmeği vardı, onu dışanda açlıktan ölüme terk edebilirlerdi çünkü. Sırtını yaslayarak gözlerini yumdu. Kimse ailesini tehdit edemezdi. Kendi ailesi bile.

Saat on birde Ethan ortaya çıktı. Cal o zamana kadar içeriden çok fazla gürültü duymamıştı: kısık sesle yapılan konuşmalar, akan suyun sesi, Annie'nin öksürüğü. Neyse ki bugünlerde en azından sigara içemiyordu. Annesi ya da Jane buna asla izin vermezdi.

Ethan en alt basamakta durdu. Cal nefretle onun ütülü tişörtüne baktı.

"Ne oluyor burada, Cal? Ve Jeep'in neden yolu kapatmış durumda?" Verandaya çıktı. "Seni eve almadıklarını sanıyordum."

"Almıyorlar. İçeri gireceksen arabanın anahtarlarını ver."

"Araba anahtarlarımı mı?" Eve yaslı tüfeği gördü.

"Jane bugün buradan gideceğim sanıyor ama o küüstür arabası benimki tarafından kilitlenmiş durumda, onu götürmen için seni ikna etmeye çalışacak. Senin baştan çıkmayacağından emin olmam gerekiyor."

"Bunu sana yapmazdım. Umarım Aranan Suçlular ilanlarındaki adamlara benzediğinin farkmdasıdır."

"Ona araba anahtarlarını vermeyebilirsin ama profesör çok zeki. Bir yolunu bulur."

"Biraz paranoyak olduğunu düşünmüyor musun?"

"Onu tanıyorum. Sen tanıyorsun. Anahtarları ver."

Ethan istemeden de olsa anahtarlarım cebinden çıkararak ona verdi. "Ona birkaç düzine gül falan göndermeyi akıl ettin mi? Çoğu zaman işe yarar."

Cal nefretle homurdanarak iskemlesinden kalktı ve kırık kapıyı açtı. Başını içeri sokarak bağırdı. "Hey, profesör. Rahip ziyarete gelmiş. Seni çıplak gören."

Geri çekilerek kapıyı Ethan için açık tuttu, o içeri girince yeniden iskemlesine oturdu. Buz kutusundan bir Milky Way çıkarırken ilkesiz olmasının Jane'in beyniyle rahatça kapışabileceğine karar verdi.

Bir saat sonra Kevin geldi. Cal basın toplantısından ötürü ona teşekkür etmesi gerektiğini biliyordu ama huylu huyundan vazgeçmezdi. Kaşlarını çatarak ona baktı.

"Burada neler oluyor, Bombacı? Neden iki araba birden yolu kapamış?"

Kendini ifade etmeye çalışmaktan yorulmaya başlamışta. "Anahtarlarını vermeden içeri giremezsin."

sezinn

Ethan'ın aksine Kevin hiç itiraz etmedi. Omuz silktikten sonra onları verdi ve kafasını kapıdan içeri uzattı. "Ateş etmeyin, hanımlar. İyi adam geldi."

Cal küçük bir homurtuyla kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, çenesini eğdi, gözlerini yumdu. Er ya da geç Jane dışarı çıkıp onunla konuşacaktı. Yapması gereken tek şey beklemektir.

Saat birde babası geldi. Lanet olsun hepsi gelip kalıyordu ve hiçbiri gitmeyi bilmiyordu.

Jim başıyla yolu gösterdi. "Otopark gibi olmuş."

Cal elini uzattı. "İçeri girmek istiyorsan anahtarlarını ver."

"Cal, buna bir son vermelisin."

"Elimden geleni yapıyorum."

"Ona onu sevdiğini söylesen olmaz mı?"

"Bana o şans tanımıyor."

"Umarım ne yaptığımı biliyordur." Jim anahtarlarını vererek içeri girdi.

Cal da öyle umuyordu ve kuşkulannı itiraf etmeye korkuyordu. Özellikle de babasına.

Jane'e olan duyguları şu an öylesine netti ki nasıl kafasının karışmış olduğunu bile anlayamıyordu. Onsuz yaşama düşüncesi içinde futbolun bile kapatamayacağı büyük bir boşluk yaratıyordu.

Onu terk ettiği gün sevgisini nasıl bir kenara fırlatmış olduğunu keşke unutabilseydi. O güne kadar aldığı en kıymetli hediye idi ve onu bir haftalık çöp gibi fırlatıp atıvermişti. Şimdi de Jane aynı şeyi ona yapıyordu.

Hamile kalmak için kısa bir süre kötülerin tarafına geçmiş olmasına rağmen Jane, tanıdığı herkesten çok daha büyük bir namus anlayışına sahipti, bu da birini severse sonsuza kadar seveceğine inanmasına sebep oluyordu. Yine de yaşananlara bakınca şu an başına gelenleri sonuna kadar hak etmiş olduğunu biliyordu çünkü Tanrı'nın ona verdiği o sağduyuyu kullanmamıştı. Onu geri almak için hayatının sonuna kadar burada oturacağını da biliyordu.

Akşamüstü oldu. Arka bahçeden gelen *rock* müzik sesi doğaçlama bir parti verilmeye başlandığının işaretiydi ama Jane hâlâ onunla konuşmaya gelmemişti. Kömür kokusu aldığı anda Ethan'ın, "Cin mi!" diye bağırdığını duydu, bir süre sonra Kevin birinin atmış olduğu frizbiyi yakalamak üzere evin yan tarafına koştu. Onun dışında herkes mükemmel vakit geçiriyordu. Kendi ailesinde bir yabancıydı ve mezarının üzerinde dans ediyorlardı.

Ağaçların arasına doğru ilerleyen iki silüeti görünce doğruldu. Bir an Jane'in birilerini onu yürüyerek kaçırmaya ikna ettiğini düşündü ve iskemleden fırlamaya hazırlanırken annesiyle babasını tanıdı.

sezinn

Küçükken tırmandığı dişbudak ağacının yanına durdular. Babası annesini ağacın gövdesine yasladı. Annesi kollarını babasının boynuna sarınca bir anda genç bir çift oluverdiler.

Annesiyle babasının birbirine karşı ters davranışları nihayet son bulmuştu, günlerden sonra ilk kez gülümsedi. Ama babasının ellerinin ilerlediği yönü görünce tebessümü soldu, annesini okşamaya hazırlanıyordu!

Ürpererek iskemlesini diğer yana çevirdi. Şahit olmak istemediği birtakım şeyler vardı ve bu da listenin başındaydı.

Sonraki birkaç saat boyunca aralarda uyukladı aralarda da ziyaretine gelen ama ne söyleyeceklerini bilemeyen Kevin ve Ethan ile vakit geçirdi. Ethan politikayı seçerken Kevin hiç düşünmeden futbolu tercih etti. Babası dikkat çekici bir şekilde kayıpta ama onunla annesinin ne yaptığını çok düşünmek istemiyordu. Jane'den ise ses çıkmamıştı.

Annesi ortaya çıktığında hava kararmak üzereydi. Darmadağındı ve boynu da sakal yüzünden tahriş olup kızarmıştı. Saçlarında kurumuş bir yaprak vardı, hemen kulağının arkasındaydı. Babasıyla birlikte ormanda çiçek toplamadıkları kesindi.

Lyrın Cal'a baktı ve alm endişeyle kırıştı. "Aç mısın? Sana bir tabak yemek getirmemi ister misin?"

"Bana iyilik yapma." Sesinin sert çıktığının farkındaydı ama annesinin ona ihanet ettiğini hissediyordu.

"Seni içeri davet ederdim ama Annie buna izin vermez."

"Yani Jane buna izin vermez!"

"Onu incittin, Cal. Ne yapmasını bekliyorsun?"

"Konuşabilmemiz için dışarı çıkmasını."

"Yani ona yeniden bağırabilmen için mi?"

Bağırarak Cal'ın aklındaki son şeydi, bunu anlatmaya başladığı sırada verandada yeniden yalnız olduğunu gördü. Annesiyle babasını özel hayatından korumaya uğraşırken ortalığı fena halde dağıtmıştı.

Dağın üzerine gece çöktü ve başarısızlık içini kemirmeye başladı. Öne eğilerek başını ellerinin arasına aldı. Jane dışarı çıkmayacaktı. İşleri nasıl bu hale getirmişti?

Tel kapı gıcırdayarak açıldı, başım kaldırınca onu gördü. Ayaklarını yere indirdi ve iskemlesinde doğruldu.

Jane'in üzerinde onu terk ettiği gün giymiş olduğu kıyafet vardı. O büyük düğmeli, yağ rengi elbise. Bu akşam saçında bant yoktu.

Güzel yüzünün iki yanına her sevişmelerinin ardından düştükleri gibi düşüyorlardı.

sezinn

Jane ellerini ceplerine soktu. "Bunu neden yapıyorsun?"

Onu verandadan kapıp ormana götürüp sakalıyla tahriş etmek, saçlarına da kuru yapraklar yapışana dek sevmek istedi. "Gitmiyorsun, Jane. Bize bir şans daha taramadan gitmiyorsun."

"Çok şansımız oldu ve hepsini mahvettik."

"Yani *ben* mahvettim. Bu seferkini mahvetmeyeceğime söz veriyorum."

İskemlesinden kalkarak ona doğru yürüdü. Jane içgüdüsel bir hareketle korkuluğa doğru bir adım geriledi. Cal daha ileri gitmemek için kendini zorladı. Köşeye sıkıştırılmayı sevmeyen sadece kendisi değildi.

"Seni seviyorum, Jane."

Bu açıklamasının ayaklarını yerden kesmesini bekliyorsa büyük hata yapıyordu. Yüzünde mutluluk yerine daha da hüzünlü bir ifade belirdi.

"Beni sevmiyorsun, Cal. Bunu göremiyor musun? Bu da senin için bir oyuna dönüştü. Dün gece kaybedeceğini fark ettin ama sen bir şampiyonsun ve kaybetmek kabul edilemez. Şampiyonlar kazanmak için ne gerekirse yaparlar, söylenen sözler doğru olmasa bile bu yola girerler."

Cal hayretle ona bakıyordu. Ona inanmamışta! Şu an kazanmayı nasıl düşünebilirdi? "Yanılıyorsun. Konu bu değil. Söylediğimde çok ciddiylim."

"Belki şu anda öylesin ama beni çıplak gördükten sonra olanları hatırla. Oyun bitti ve sen ilgini kaybettin, Cal. Bu da öyle olacak. Seni geri alırsam ilgini kaybedeceksin."

"Seni çıplak gördükten sonra ilgimi falan yitirmedim, Jane. Bu çılgınca fikre nereden kapıldın?" Bağırduğım fark etti, hayal kırıklığı sesini daha da yükseltmesine sebep olmuştu. Neden normal insanlar gibi iletişim kuramıyordu?

Yutkunarak alnını kaplayan teri hissetmemeye çalıştı. "Seni seviyorum Jane ve bir şeyi aklıma koyarsam bunu sadece iyi niyetle yaparım. Bu konuda birbirimize benziyoruz. Bekçi köpeklerini geri çek artık."

"Onlar benim için değil, senin için burada!" Yüzünde acı vardı. "Onları göndermeye çalıştım ama gitmediler. Onlara ihtiyacın olacağını düşünüyorlar. *Şenini* Ethan bana çocukluğuna dair duygusal hikâyeler anlattı. Kevin attığın ya da atacağım düşündüğü her bir golünü anlattı. Sanki umurundaymış gibi! Baban akademik başarılarını anlattı ki bunlar zaten duymak istediğim son sözler!"

"Eminim annem beni öven tek bir söz bile söylememiştir."

"Bir süre seni desteklemek gerektiği konusuna odaklandı. Sonra seninle nasıl seksek oynadığımı anlatmaya başladı ama ağlayarak diğer odaya kaçtığı için ne anlatmaya çalıştığımı anlamadım."

"Peki ya Annie? O ne dedi?"

sezin

"Senin şeytanın dölü olduğunu söyledi ve sensiz daha iyi olurmuşum."

"Bunu söylememiştir."

"Ona yakın bir şey söyledi."

"Jane, seni seviyorum. Gitmeni istemiyorum."

Yüzü acıyla şekil değiştirdi. "Şu an bana meydan okumayı seviyorsun ama bu bir hayat kurmaya yetmez." Kollarım bedenine sardı. "Bu son birkaç hafta içinde beynimdeki örümcek ağlarından arındım. Sonsuza kadar sürecektir bir ilişkimiz olacağına nasıl inandığımı anlayamadım. Hayat hep tartışma ve meydan okumalarla geçemez. Sen bununla besleniyorsun ama benim savaş bittiğinde de benim için orada duracak birine ihtiyacım var."

"Tüm zekâna rağmen hiçbir şey anlamıyorsun!" Tanrım, yine bağıırıyordu. Derin bir nefes aldı ve sesini kısıtı. "Söylediğim şeyin gerçek olduğunu anlamak için neden bana bir şans vermiyorsun?"

"Şansa bırakmak için çok önemli bir mesele."

"Beni dinle, Jane. Bu savaşlar ya da rekabetle ilgili değil. Seni seviyorum ve hayatımızın sonuna kadar seninle evli kalmak istiyorum."

Başım iki yana salladı.

Cal yoğun bir sancı hissetti. Her şeyini ortaya koymuştu ama Jane bunları kabul etmiyordu. Onu ikna edecek yeni bir şey düşünemiyordu.

Jane konuşmaya başladı. "Yarın gidiyorum, polisi çağırmak zorunda da kalsam bunu yapacağım. Elveda, Cal." Arkasını dönerek içeri girdi.

Cal çaresizlik içinde gözlerini yumdu. Bacakları onu taşımakta zorlamıyordu ve içi acıyordu; kariyerini bitiren darbeyi almış gibiydi. Ama vazgeçmeyecekti. Asla.

İnsanların önünde özel hayatını konuşmaktan hiç hoşlanmıyordu ama şu an yapabileceği başka bir şey bulamıyordu. Çenesini kasarak Jane'in peşinden eve girdi.

Annie gözlerini sesi kapalı Whitney Houston klibinin döndüğü VH-l'dan ayırmıyordu. Anne babası sanki bir DeBeers yıldönümü reklamına poz veriyormuş gibi koltukta el ele tutuşmuş birbirlerine bakıyordu. Ethan ile Kevin köşedeki açılır masanın yanma taşıdıkları mutfak sandalyelerine oturmuş kâğıt oynuyordu. Cal içeri girdiğinde hepsi bakışlarını ona çevirdi. Jane ise çoktan ortadan kaybolmuştu.

sezinn

Kendini salak gibi hissediyordu, ancak bu tepkinin gururdan kaynaklandığını biliyordu. Tüm takımın desteğine en çok ihtiyaç duyduğu bu anda altından kalkamayacağı bir duygudan... Kendini anlatmakta güçlük çekiyordu. "Jane ona gerçekten âşık olduğuma inanmıyor."

Ethan ile Kevin kartlarının üzerinden ona baktılar. Annesinin alnındaki kırışıklıklar belirginleşti. "Dans etmeyi sevdiğini biliyor musun? Öyle *country* veya folk danslar değil, *rock n'roll*."

Bunun ona ne faydası olacağını anlamasa da, aklının bir köşesine yazdı.

"Bütün bu karmaşadan çok bunaldım!" Annie uzaktan kumandayı koltuğunun koluna vurdu. "Jim Bonner, şu an Janie'yi alıp buraya getiriyorsun. Şu işin artık çözülmesi lazım ki ben de biraz sessizliğe kavuşabileyim."

"Tabii ki." Karısına attığı muzır bir bakışla koltuktan kalkan Jim misafir odasına yöneldi.

Jane toplamakta olduğu bavulundan başını kaldırdı ve kapıda duran Jim'i gördü. "Ne oldu?"

"Oturma odasına gelip Cal ile yüzleşmek zorundasın."

"Onunla zaten yüzleştim, bir daha yapmak istemiyorum."

"Yapmak zorundasın. Annie öyle diyor."

"Hayır."

Jim'in tek kaşığı havalandı. "Ne dedin sen?"

"Hayır dedim." Maalesef bu cümle bir cevaptan çok bir soru gibi çıkmıştı. Bunda adamın ve kaşımın korkutucu etkisi olduğu bir gerçektir.

"Şu an senin için bir babaya en yakın kişi benim ve ben sana çıkıp konuşman gerektiğini söylüyorum!"

Jim elini oturma odasına doğru sallarken Jane sersemlemiş bir şekilde ona baktı. Gözlerindeki otoriter bakışı kendi babasının ona bakışıyla karşılaştırmadan edemiyordu.

"Tartışma bitmiştir. Yürü!"

Eğer reddederse ceza alıp almayacağını sormayı düşündü ancak iyi bir fikir olmadığına karar verdi. "Jim, bu bir işe yaramayacak."

Jim güven vermek istercesine onu kendisine doğru çekti ve sarıldı. "En azından hissettiklerini söylemeli. Bunu hak ediyor."

Yanağını göğsüne yasladı. "Birkaç dakika önce verandada söylenecek her şeyi söyledim zaten."

"Belli ki bitirmemiş." Bir adım geri attı ve başıyla kapıyı işaret etti. "Hadi yürü bakalım. Merak etme hemen arkadayım."

sezin

Cal ışığın biraz daha loş olduğu oturma odasında verandada-kindenden çok daha tehlikeli gözüküyordu. Vahşice kıstığı gözleri ve at hırsızı kıvamındaki ifadesinden çekinmemek mümkün değildi. Odadaki üç erkeğin Cal'ın mantıksız bir harekete kalkışması halinde yardımına koşacağına inanmak istiyordu ancak onların karşı tarafı desteklediğinden de şüphelenmiyor değildi.

Jane onun durduğu kapı eşiğinden en uzak nokta olan televizyonun yanına doğru ilerlerken Cal onu görmezden geldi. Sanki Jane görünmezmiş gibi odadaki diğer insanlara hitaben konuşmaya başladı.

"Gerçekler şunlar... Ben Jane'i seviyorum, Jane de beni seviyor. Evli kalmak istiyorum, evli kalmak istiyor. Siz ise yalnızca mutluluğumuza engel oluyorsunuz." Sessizliğe gömüldü.

Saniyeler ağır ağır akıyordu. Birbiri ardına...

"Bu kadar mı?" diye sordu en sonunda Ethan.

Cal başıyla onayladı.

Kevin başını yana doğru çevirdi. "Hey Jane, bizim aranızı girdiğimizi söylüyor. Biz burada olmasaydık, sen şu an onunla gider miydin?"

"Hayır."

"Üzgünüm, Bombacı. Daha farklı bir şey uydurman gerekecek."

Cal Kevin'e baktı. "Sen buradan siktirip gider misin? Bu konunun seninle hiçbir alakası yok. Ciddiyim, Tucker. Buradan hemen defol. Hemen!"

Jane Kevin'in Cal'ı terslemekten fazla bir şey yapmaya niyetli olmadığını fark edebiliyordu ancak artık Kevin'in bile tepesinin taşı atmaya başlamışta. Tam ayağa kalkmak için hareketlendiğinde Annie'nin ağzından çıkanlar onu tekrar oturmak zorunda bıraktı. "O da bu işin bir parçası ve burada kalacak."

Cal Annie'ye döndü. "O, aileden değil!"

"O, geleceğin Calvin, senin bakmak istemediğin geleceğin ta kendisi."

Annie'nin sözleri onu çılgına çeviriyordu. Elini cebine attı, anahtarlarını çıkardı ve Kevin'e doğru fırlattı. Kevin yavaşça ayağa kalkarak anahtarları yakaladı.

"Üzgünüm Bayan Glide ama şu an başka bir işim olduğunu hatırladım."

Jane bu kargaşadan bir çıkış yolu bulduğunu sanarak Kevin'e doğru atıldı. "Ben de seninle geleyim."

Odadaki herkes donmuş gibiydi.

"Bu," diye söze girdi Kevin, "gerçekten kötü bir fikir."

sezinn

"Otur, Jane." Jim kata ebeveyn tonuyla konuşmaya başlamıştı. "Bu gece tüymek gibi bir şansın artık yok, bu yüzden oturup Cal'm söyleyeceklerini de dinleyebilirsin. Kevin, ilgilendiğin için teşekkürler."

Kevin başıyla onayladı, Jane'e gülümsedi, Cal'a endişeli bir bakış attı ve çıktı.

Jane Annie'nin yanındaki iskemleye oturdu. Cal ellerini ceplerine soktu ve yutkunarak boğazını temizledi. Tekrar odadaki herkese hitaben konuşmaya başladı. "Onu yalnızca benden kaçtığı için istediğimi düşünüyor ve onu elde ettiğimde, bu zorluklar bittiğinde onu bir daha umursamayacağımı sanıyor. Bunun doğru olmadığını bin kere söyledim ama o hâlâ inanmıyor."

"Zoru sevdiğin doğru," diye iğneledi Lynn.

"İnan bana... Evrenin sırrını keşfetmeye çalışan biriyle yaşamak zaten başlı başına büyük bir zorluk. Sabah uyandığında gördüğün ilk şeyin gazete sayfalarının kenarlarına yazılmış matematik formülleri olması nasıl bir şey biliyor musun ya da yapmak istediğin tek şey bira almayı haırlamakken alışveriş listesinin altında o sayıları görmek? Ya da daha gözlerini bile tam açamazken mısır gevreği kutusunun üzerinde onların belirmesi ne kadar garip."

"Mısır gevreği kutunun üzerine hiçbir şey yazmadım!" diye sandalyesinden fırladı Jane.

"Bal gibi de yazdm! Lucky Charms'ımın kapağının üzerine."

"Uydurma. Uyduruyor! Arada bir şeyler karaladığımı kabul ediyorum ama..." Birkaç hafta önce üzerine yazılabilecek tek şeyin Cal'ın mısır gevreği kutusu olduğunu hatırlayınca sustu. Kendinden emin bir şekilde devam etmeye çalıştı. "Bu bir zorluk sayılmaz, olsa olsa rahatsız olursun."

"Özür dilerim profesör ama bazen seninle konuştuğumda sanki ben orda yokmuşum gibi çekip gidiyorsun." Ellerini beline koydu ve gözlerini Jane'e dikti. "Fiziksel olarak orda oluyorsun belki ama aklın başka bir boyutta oluyor."

Kendi kendine konuşur gibi karşılık verdi. "Sadece rahatsız edici, zorluk değil."

"Onu öldüreceğim." Dişlerini gıcırdatarak annesinin yanındaki koltuğa çöktü ve ağabeyine gülümsedi. "Neyle uğraşüğımı görüyor musun?"

"Öte yandan," diye söze giren Ethan, "çıplakken çok güzel gözüküyor," diye ekledi.

"Ethan!" Jane ağzı açık bir şekilde Lynn'e döndü. "Sandığın gibi değil. Bir kazaydı."

Lynn'in gözleri fal taşı gibi açılmışü. "Garip bir kaza."

"Asıl konumuzdan şaşmayalım," dedi Annie. "Ben Calvin'e inanıyorum. Janie Bonner, eğer seni sevdiğini söylüyorsa seviyordur."

"Ben de Calvin'e inanıyorum," dedi Lynn.

"Ben de," diye onayladı Jim.

sezinn

Ethan sessiz kaldı.

Jane sanki hayatı ona bağılmış gibi Ethan'a baktı.

"Üzgünüm Jane ama bunun hakkında sorgulanacak bir şey yok."

Onları ailesi yerine koymuştu, her zaman yanında olacaklarına, onun iyiliği için her şeyi yapacaklarına kendini inandırmıştı. Ancak herkes eteğindeki taşları döktüğünde kalan tek gerçek kan bağı olmuştu. Her sabah uyanıp acaba kocası ona olan ilgisini kaybetti mi diye düşünecek olan onlar değildi.

"Hepiniz boşa nefes tüketiyorsunuz," dedi Cal. Öne eğilerek dirseklerini dizlerine koydu, derin bir ses tonuyla konuşmayı sürdürdü. "Sonuç şu, o bir bilim insanı ve bilim insanları kanıt ister. İstedğin bu, değil mi Jane? Sana olan hislerimi kanıtlamamı istiyorsun, aynı senin evin her yanına yazdığın denklemleri kanıtladığın gibi."

"Aşk öyle yürümez," dedi Lynn.

"O bunu kabul etmez, anne. Jane denklemlerine uyacak sabit bir şeye ihtiyaç duyuyor. Ve bunun niye olduğunu da biliyorum. Onu daha önce kimse sevmedi ve şu an da bunun olabileceğine inanmıyor."

Cal tarafından köşeye sıkıştırılmış gibi iskemlesine yaslandı. Kulakları çınlıyor, kafasının içinde bir şeyler onu gittikçe daha çok bunalıyordu.

Cal bir anda ayağa fırladı. "Nasıl hissettiğimin kanıtım mı istiyorsun? Tamam, sana kanıtlayacağım." Hızlı üç adımdan sonra Jane'in tepesindeydi. Hiçbir şey söylemeden onu kucakladı ve kapıya kadar taşıdı.

"Dur! Cal! Beni yere bırak!"

Lynn ayağa fırladı. "Cal, bu iyi bir fikir değil."

"Senin dediğin gibi yaptık," diye bağırdı. "Şimdi benim dediğim gibi yapacağız." Kapıyı açıp onu dışarı taşıdı.

"Bu sorunu seksle çözemezsin," diye çılgık attı Jane. Öfkesini kırık kalbini korumak için bir kalkan gibi topladı. Niye bu taktiklerin bu kadar büyük bir sorunu çözemeyeceğini anlamıyordu? Cal onu parçalıyordu ve farkında bile değildi.

"Kim seks yapacağımızı söyledi? Yoksa bu bir istek miydi?"

Cal onu verandaya doğru sürükleyip yola doğru yürürken Jane öfkeden kuduruyordu. Jane zayıf olmamasına rağmen Cal ağırlıktan hiç şikâyet etmedi. Önlerini ökuyan üç arabayı aşp yola ilerlerken bile nefesleri düzenli, kollan sabitti.

Onu arabanın önünde yere indirip cebinden anahtarlarını çıkardı ve yere fırlattı. Jane'i diğer iki arabanın yolunu ökuyan babasının kamyonetinin yanma sürükledi. "Bin hadi."

"Cal bu yapüğın yalnızca kaçınılmaz olanı ertelemek."

sezinn

Jane'i içeri itti ve kapıyı kapadı.

Jane camdan dışarı baktı. Eğer dikkatli olmazsa, Cal'm onu ikna edebileceğini hissetti. Bu felaket olurdu. Şimdi canının acıması, Cal'm bir kez daha hata yaptığını fark etmesini beklerken çekeceği acılardan çok daha iyi olurdu.

Jane denklemlerine uyacak sabit bir şeye ihtiyaç duyuyor. Ve bunun niye olduğunu da biliyorum. Onu daha önce kimse sevmemi ve şu an da bunun olabileceğine inanmıyor.

Cal'ın sözlerine katılmıyordu. Bu onun sorunuydu, Jane'in değil. Dürüstçe sunulmuş bir aşkı çöpe atacak kadar özgüven yoksunu değildi. Belki onu geçmişte kimsenin sevmemiş olduğu doğrudur ama bu gerçek aşk karşısına çıkığında onu karşılamaya hazır olmadığı anlamına gelmezdi.

Yoksa gelir miydi?

Cal otoyola çıktı, Jane'in düşüncelerinin acı dolu gidişatını keserek, "Tüm kirli çamaşırlarımızı ailemin önünde ortaya sermediğin için teşekkür ederim," dedi.

"Bilmedikleri bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Önemi yok, Jane. Konuyu açsan kafam koparmayacağım. Daha önce benzer şeyler yaptığımı biliyorum ama bu bir daha asla olmayacak. Beni şu an amaçsız gördüğünü anlamak zor değil ve ailemin karşısında bunu yüzüme vurmadığın için teşekkür ederim."

"Amaçsız mı?"

"Futbol oynamayı bırakıldığında ne yapacağımı bilmiyorum olmam seni hak etmememe sebep olmamalı. Böyle düşündüğünü biliyorum ama bazı şeyleri yerine oturttuğumda her şey değişecek. Seçeneklerimi değerlendirebilmek için sadece biraz daha zamana ihtiyacım var."

Şaşkına dönmüş bir şekilde Cal'a bakakalmıştı. İlk defa sonsuza dek futbol oynayamayacağını kabul ediyordu. Peki, bunun ona olan hisleriyle ne alakası vardı? Geleceğe dair plansız olmasını bir engel olarak görmemişti ki hiç.

"Beni hak etmediğini hiç söylemedim ki."

"Söylemek zorunda değilsin. Böyle düşündüğünü biliyorum. Hak eden insanlar çalışan insanlardır."

"Sen çalışıyorsun."

Sanki Jane hiç konuşmuyormuş gibi devam etti. "Sen fizikçisin. Bu önemli bir iş. Babam bir doktor. Ethan rahip. Mountaineer'dakiler öğretmen, tesisatçı, kepçe operatörü. O insanlar hayatları değiştiriyor, binalar yapıyor. Çalışıyor. Ben ne yapıyorum?"

"Sen bir futbolcusun."

"Ee yani?"

sezinn

Jane şaşkınlıktan nefesini tutmuştu. Profesyonel kariyerinin bitmek üzere olduğunu kabul ettiğine inanamıyordu. "Bunun cevabım yalnız sen bilebilirsin."

"Ama gördüğün gibi bilmiyorum. Hayatımın geri kalanıyla ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Üç ömür yetecek kadar param var ama para her şey değil."

Jane sonunda anladı. Cal'ın yaşını ve yakında emekli olmak zorunda olduğunu bir türlü kabul etmemesinin sebebi inatçılık değildi. Bunlan kabul ederse devamında ne geleceğini bilmediğindendi.

Neden bu kadar şaşırdığını bilmiyordu. Sadece çocuğu meşru olsun diye nefret ettiği bir kadınla evlenmekte ısrar eden adamdı hâlâ o. Bütün o maço tavrın altında Cal'ın eski moda değer yargılan hâlâ yerli yerindeydi. O değerler de ona doğru dürüst bir işi olmayan bir erkeğin ne kadar parası olursa olsun değersiz olduğunu söylüyordu.

"Cal, yapabileceğin çok şey var. Mesela koçluk yapabilirsin."

"Rezalet bir koç olurum. Fark etmemiş olabilirsin ama salaklığa tahammül edebilen bir insan değilim. Eğer birine bir kez bir şey söylersem ve o onu anlamazsa, ikinci kez söyleyecek sabnım yok. Böyle bir insan da başarılı bir futbol takımı yönetemez."

"Ya Kevin? Futbol hakkında bildiği her şeyi sana borçlu olduğunu söylüyor."

"Çünkü o ilk seferinde her şeyi anlıyor."

"Televizyona yakışıyorsun. Yorumculuğu düşünebilirsin."

"Beni heyecanlandırmıyor. Tabii ara sıra hoş ama bütün hayatını televizyonda konuşarak geçirme fikri hiç çekici değil. Bana göre değil en azından."

"Biyoloji mezunusun. Bu alana yönelebilirsin."

"On beş yıl önce mezun oldum. Hiçbir bok hatırlamıyorum. Sadece dışarıda olmayı sevdiğim ve fen hoşuma gittiği için aldım o diplomayı."

"İş dünyasında tecrübelerin var. Belki kendi işini kurarsın."

"Ticaret beni sıkıyor. Her zaman sıkü. Her zaman sıkacak." Jane'e baktı ama tam olarak gözlerini yakalayamadı. "Belki golf üzerine giderim diyorum. Birkaç sene içinde profesyonel olacak kıvama gelirim."

"Senin orta seviye bir oyuncu olduğunu sanıyordum."

"Orta denmez canım/" diye savunmaya geçti. "Ondan biraz daha iyiyim." İç geçirdi. "Boş ver, zaten saçma bir fikirdi."

"Bir şey bulursun elbet."

sezin

"Tabii ki bulacağım. Bu yüzden eğer seni benden uzaklaştıran buysa bunu tamamen akimdan çıkar. Hayatımın geri kalanını miskin miskin yatıp paramı yiyerek geçirip seni rezil etmeyeceğim."

Kendimi rezil etmeyeceğim demek istedi herhalde, diye düşündü Jane. Bunları ne kadar süredir kendine dert ettiğini merak etti. "Bizim aramıza giren senin gelecekteki kariyer planların değil ki Cal. Hâlâ anlamıyorsun. Benim korkum aşkımın umursanmadan tekrar yüzüme fırlatılması. Bu gerçekten çok acı veriyor."

Cal'm yüzü düştü. "Yaptıklarım için ne kadar üzgün olduğumu tahmin edemezsin. Paniğe kapıldım. Bazı insanların büyümesi diğerlerinden daha zor oluyor, ben de onlardan biriyim sanırım." Uzandı ve elini tuttu. "Sen dünyadaki en önemli şeysin. Buna inanmadığım biliyorum ama sana kanıtlayacağım."

Elini bıraktı. Kamyoneti nalburun önündeki parka çekti, sessizce bir küfür salladı. "Bu saatte tabii ki kapalı. Akşam olduğunu düşünmedim bile."

"Bana olan sevgini kanıtlamak için beni nalbura mı getirdin?"

"Söz veriyorum seni dans etmeye de götüreceğim. Hem de *rock* olacak, *country* falan değil." Arabadan indi, Jane'in kapısını açmak için etrafından döndü, onu indirdi. "Hadi gel."

Şaşkın bir halde Cal'ın onu eczane ve nalbur arasındaki dar sokağa sokmasına izin verdi. Arka kapıya geldiklerinde, Cal kapıyı denedi ama kilitliydi. Hiç düşünmedi ve kapıya tekmeyi bastı.

Alarm çalmaya başladı.

"Cal! Delirdin mi?"

"Bir hayli." Jane'i kolundan tuttu ve içeri çekti. Ne yapmaya çalışıyordu?

Bileğini parmaklarıyla kavradı, aydınlatma çözümleri ve bahçe mobilyalarının arasından geçerek boya bölümüne geldi. "Birazdan polis gelecek!" dedi Jane.

"Sen polisi dert etme; Odell Hatcher eski arkadaşımıdır. Sen sadece mutfağımız için doğru duvar kâğıdını bulmaya odaklan."

"Duvar kâğıdı mı? Beni buraya duvar kâğıdı seçmeye mi getirdin?"

Jane'e aptalmış gibi baktı. "Sana olan duygularımı başka nasıl gösterebilirim?"

"Ama..."

"Geldik, buradayız işte." Nazikçe Jane'i duvar kâğıdı reyonunun önündeki taburelerden birine oturttu. Onlarca duvar kâğıdı kitabının olduğu raflara döndü. "Tabii bu kadar karmaşık olacağını bilmiyordum." Rafların etiketlerini okumaya başladı. "*Tuvaletler, yemek odaları, viniller, floklar*. Flok ne demek? Şeyli, ne bileyim atlı falan bir şeyleri yok mu? At rafı görüyor musun?"

sezinn

"At mı?"

Cal'ın yüzünde ilk defa ufak da olsa bir gülümseme belirdi. Ne kadar komik bir halde olduklarını fark ediyordu. "Orada oturup dediklerimi tekrarlayacağına bana yardımcı olabilirsin."

Alarmın gürültüsüne polis arabasının sireni kaüldü, polis arabasının lastikleri dükkânın önünde kısa bir çığlık attı. "Burada bekle," dedi Cal. "Ben hallederim. Aslında sen de tezgâhın arkasına yere yatsan iyi olabilir, Odell silahını falan çıkardıysa..."

"Silah mı? Yemin ediyorum, Calvin Bonner... bu iş bittiğinde, seni..."

Cal onu tabureden kaldınp tezgâhın arkasındaki halının üzerine yatırdığında tehdidin yarışma gelememişti.

"Odell, benim!" diye bağırdı. "Cal Bonner."

"Çekil oradan, Cal!" diye yanıtladı sert bir ses. "Bir soygun var. Seni rehin aldıklarını söyleme bana!"

"Soygun falan yok. Duvar kâğıdı seçmek için kapıyı kırıp girdim. Karım da burada, o yüzden elindeki silahı ateşlemek gibi bir niyetin varsa bence vazgeç. Harley'e de sabah halledeceğimi söyle. Bir de şu lanet olası alarmı susturmama yardım et."

Dükkânın sahibi Harley Crisp'in de gelmesiyle Cal'ın sorunu çözmesi aşağı yukarı bir on beş dakika sürdü.

Cal haneye tecavüz suçlamasmdan yırtmaya çalışırken Jane tezgâhın arkasından çıkmış, tabureye oturmuş ve duvar kâğıdı almanın nasıl bir aşk ispata olacağını anlamaya çalışıyordu. En ufak bir bağ bile kuramıyordu. Duvar kâğıdını söktüğü için Cal kızmıştı ama yenisini almanın aşkla ne ilgisi vardı ki? Cal'ın aklında elbet bir bağ vardı ama eğer ondan bu alakayı açıklamasını isterse bugüne kadar yaptığı tüm IQ testlerini sorgulayacak bir bakışa sebep olacağını farkındaydı.

Her ne kadar anlaşılması güç olsa da ortada olan bir şey vardı, o da bu gece yarısı alışveriş çılgınlığı Cal için bir aşk ispatıydı, önemli olan da oydu. Benliğine ihanet eden bir sıcaklık kaplamaya başladı bedenini.

Harley Crisp, Cal'ın yüklü miktarda parasını aldıktan sonra sonunda kapıyı kapadı ve çıktı. Dükkânda yalnız kalmışlardı.

Cal anlaşılması zor bir ifadeyle Jane'in yanına yaklaştı. "Bütün bunların aptalca olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Duvar kâğıdının öneminin farkmdasın, değil mi?"

En ufak bir fikri yoktu ama bunu itiraf etmesine imkân da yoktu. En azından Cal kalbini önüne sunmuş ve en yumuşak haliyle ondan anlamasını beklerken.

"Senin için asıl yapmak istediğim şey, bir maç kazanmaktı aşkım," dedi boğuk sesiyle. "Dan Calebovv bir kere Phoebe için yapmıştı, ben de senin için yapmak istedim ama sezon daha başlamadı ve zaten senin için çok bir şey ifade etmezdi. Hem bunun yanında o, bir şeyleri

sezinn

kanıtlamak için çok kolaya kaçmak olurdu. Senin için zor bir şey yapmak istedim. Gerçekten zor." Yüzünde beklentisi olduğunu belli eden bir ifadeyle sustu.

"Duvar kâğıdı seçmek gibi mi?" dedi Jane tereddütle.

Sanki Jane ona evrenin anahtarını vermiş gibi gözlerinin içi güldü. "Anlıyorsun." Onu tabureden kaldırdı ve kucakladı. "Anlamayacaksın diye korkudan ölüyordum. Kariyer konusunu da en kısa zamanda çözeceğim, söz veriyorum."

"Ah Cal..." Kelimeler ağzından mutlulukla dökülüyordu. Cal'ın kafasında kurduklarına hiç anlam veremiyordu. Gecenin bir yarısı hırsız gibi nalbura girmeyi veya duvar kâğıdı almanın anlamını çözemiyordu ama emin olduğu bir şey vardı ki bu gerçektir. Cal'ın duyguları sadece kovalamacanın heyecanından, önüne koyduğu zorluklardan kaynaklanmıyordu. Cal ona sahip olduğu savaşçı yüreğini sunuyordu. Çocukluk yaraları yüzünden bunu elinin tersiyle itemezdi artık. Buna izin vermemeliydi.

Birbirlerinin gözlerinin içine uzun uzun bakular, sanki ruhlarına giden yolu görüyorlardı.

"Bu artık gerçek bir evlilik, aşkım," diye fısıldadı Cal. "Sonsuza dek."

Bir anda onu tezgâhın arkasındaki halının üzerine yattı ve sevişmeye başladı. Birbirlerinin üzerinde tek bir parça kıyafet kalmasını bile istemiyorlardı.

Çıplak kaldıklarında Cal pantolonuna uzandı. Jane bir dirseğinin üzerine dayanarak ne yapüğını izlemeye koyuldu. Cal cebinden kirli pembe bir fiyonk çıkardı. Kabarıklığı gitmiş, neredeyse dümdüz olmuştu.

"Saklamışsın," dedi Jane.

Göğüslerini öpmek için yavaşça öne eğildi. "Önce sana yedirmeyi düşündüm, sonraysa seni bununla bağlayıp seni farelere ufak ufak yedirmeyi."

"Hımm." Sırtüst yattı ve gülümsedi. "Peki, şimdi ne yapacaksın?"

"Saçma olduğunu düşüneceksin," diye mırıldandı.

"Hiç de bile."

Biraz geri çekildi ve gözlerinin içine baktı. "Dalga geçmeyeceğine söz ver."

Başıyla onayladı.

"Sen benim aldığım en güzel doğum günü hediyesiydin,"

"Teşekkür ederim."

"Sana bir şey vermek istedim ama baştan uyarıyorum senin bana verdiğinin yarısı kadar bile iyi değil ama atamazsın, saklamak zorundasın."

"Tamam, söz."

sezinn

Pembe fiyongu kendi boynuna sardı ve gülümsedi. "Doğum günün kutlu olsun, Rosebud."

"Y emin ederim Jane, bu beni ikna etmene izin verdiğim en i çılgınca şey. Niye dinledim bilmiyorum."

Cal dinlemişti çünkü Jane geçen ay boyunca bir ev kadar şişmanlamak ve bir ayı gibi somurtmakla meşgulken yaptığı tek şey o mutlu olsun diye didinip durmaktı. Genel durumu gözden geçirecek olursa Jane hâlâ Cal'ın kafasını ezmek istiyordu. Ama Cal'ı çok fazla seviyordu, bu yüzden onun yerine Cal'ın koca kollarına sanlmayı tercih ediyordu.

Siyah bir limuzinin arkasında Heartache Dağı'na yol alırken keyifleri yerindeydi. Yoldaki ağaçlar ekim renkleriyle sarmalanmıştı: sarılar, turuncular, kırmızılar. Bu onun sonbaharda yaptığı ilk dağ gezintisiydi ve hem dağı hem de Salvation'dan ayrılmadan önce edindiği arkadaşlarını görmek için sabırsızlanıyordu. Cal ve ailesi onu her etkinliğe sürüklediği için kasabadakilerin Jane'e olan tepkisi çok geçmeden yok olmuştu.

Limuzin Salvation'a yaklaştıkça Jane daha da heyecanlandı. Cal dizini incittiği için birkaç hafta boyunca yedek kulübesinde oturması gerekecekti ve bebek doğana kadar direksiyonun başına geçmesi de yasaktı. Limuzini de bu yüzden istemişti. Uçak koltukları yüzünden Jane'in sırtı çok ağrıyordu ve kendini dağ yollarına konsantre olamayacak kadar ağır hissediyordu. Birkaç haftadır Braxton-Hicks

sancılarıyla uğraşıyordu ve doğum öncesi hazırlığı gibi olan bu sancılar bu akşamüstü her zamankinden daha kötüydü.

Cal onu başından öptü. Jane de iç geçirip daha da yakınına sokuldu. Cal'm aşkına ikna olması için yaşaması gereken ne varsa geçen birkaç haftada yaşanmıştı. Hamileliğinin son haftasına yaklaştıkça daha da zahmetli ve huysuz hatta kısaca çekilmez bir insan olmuştu. Öte yandan, Cal sonsuz bir şefkat ve garip bir espri anlayışıyla bu duruma karşılık vermişti. Birkaç sefer sadece eğlenmek için Cal'ın sınırlarını zorlamış olsa da Cal yemi yutmamış, ona sadece gülmüştü.

Onun için mutlu olmak kolay tabii, diye düşündü yüzünü ekşiterek. Karnında bin kiloluk bir Olimpiyat atleti ya da Nobel Ödülü adayını taşıyan o değildi. Kendine bir çadır misali büyük gelen bebe yakalı elbisenin içinde, sırt ağırlarıyla, işe yaramayan sancılarıyla ve haftalardır görmediği bir çift ayakla dırdır eden o değildi. Ayrıca sonraki maçlarda yedek kulübesinde oturacak olan Cal da pek iyi bir konumda sayılmazdı. Ancak iyi yanından bakınca bu sakatlık sayesinde sezon ortasında Salvation'a dönebilme fırsatı elde etmişlerdi.

Ovmak için Cal'ın bacağına doğru elini uzattı. Dizi değildi ama onu rahatlatmak için uzanabileceği en yakın noktaydı. Pazar günü Bears için oynayan o umursamaz ahmak, Cal'ı dördüncü ve ikinci setlerde yere serdiğinde yaşadığı acıyı düşündüğünde gözleri doldu. Cal o

sezinn

ana kadar olağanüstü bir oyun sergiliyordu ve eğer becerebil-seydi Jane o maymuna benzeyen herifi maç sonrası parçalara ayırırdı.

Cal sahadan taşınırken Kevin sempati duyuyormuş numarası yapsa da Jane kanmamıştı. Kevin oynayabildiği her anın tadını çıkartmıştı ve Cal iki hafta boyunca yokken de çıkartmaya devam edecekti. Eğer ona bu kadar kıl olmasaydı gelişimiyle gurur bile duyacaktı. Hiçbir zaman itiraf etmeyecek olsa da Cal bile onunla gurur duyuyordu.

Bazen Kevin'in onların evinde kendi evinden daha çok vakit geçirdiğini düşünüyordu. Jane'in evini satmışlardı ve sürekli olarak nerede yaşayacaklarına karar verene kadar Cal'ın dairesinde kalıyorlardı. Nedense Cal duvar renginden küçük yasüklara ve mobilya alışverişine kadar her kararın bir parçası olmak istiyordu. Cal ve Kevin beşiği beraber yapmış, parlak sarı panjurları da ikinci kattaki bebek odası olacak olan güneşli odaya takmışlardı.

Kevin bile Cal'ın sezon sonunda emekliliğe ayrılacağından habersizdi. Cal ne yapacağını bilmediği için bu durumdan tamamıyla mutlu olmasa da sakatlıklarıyla uğraşmaktan yorulmuştu. Aynı zamanda hayatta futbol oynamaktan daha önemli şeyler olduğunu öğreneceğini söylemişti. "Kadınlar dokuz aylık hamileyken uçmamalı," diye homurdandı. "Acaba seni o uçağa bindirdim diye neden beni tutuklamadılar."

"Cüret edemezlerdi. Siz ünlüler her şeyden paçayı kurtarabiliyorsunuz." Cal'a bakarken dudaklarını sarkıttı. Bu hareket kendini lezzetli, cazibeli ama salak bir kadın gibi hissetmesini sağlıyordu

"Dün bebeğimizi Şikago'da büyütme fikrine nasıl da dayana-madığımı fark ettim. Aileye yakın olmak istiyorum."

O sarkık dudağa karşı koyamıyordu, şikâyet etmeye devam etmeden önce hemen Jane'in dudaklarını kendi dudaklarıyla birleştirdi. "Buna aylar önce karar verebilirdin ve ben de seni buraya seyahat etmek hâlâ güvenliyken yollayabilirdim."

"O zaman ayrılırdık, ikimiz de tutunamazdık."

Doğruydı. Birbirlerine hayal edebileceklerinden çok farklı şekillerde ihtiyaçları vardı. Beraberliklerinde sadece tutkuyu değil, aynı zamanda memnuniyeti ve işlerine bile sıçrayan enerjiyi keşfetmişlerdi. Cal kariyer pas rekorunu kırmak üzereydi ve Jane'in işleri de hiç bu kadar yolunda gitmemişti.

Şikago'ya dönüşlerinin hemen ardından Dualite üzerine yazdığı tezi sayesinde Coates Fizik Ödülü'ne layık görülmüştü. Jane olan bitenden habersizdi ama ödülle ilgili dedikodular haftalardır etrafta dolaşıyordu ve Jerry Miles'ın Jane'e karşı beslediği kıskançlık ve öfke onun bir ahmak gibi gözükmesine sebep olmuştu. Ağustosta Jerry'yi işten çıkarıp yerine Jane'i Preeze'deki kalıcı pozisyonu kabul etmeye ikna eden ülkedeki en saygıdeğer fizikçilerden bir tanesini işe almışlardı. Adam o kadar ileri gitmişti ki birkaç hevesli genç fizikçiden oluşan bir asistan kadrosunu Jane'e rüşvet olarak teklif etmişti.

Ancak o zamanlar Cal karısının yeni filizlenmekte olan kariyerinden çok onun sağlığını önemsiyor ve bu konuda endişeleniyordu, Jane de Cal'ı rahatlatmaya çalışıyordu. "Mantıklı ol, Cal. Dr. Vögler'le bu sabah konuştum. Medikal geçmişimi biliyor ve bu bebeğin mükemmel bir şekilde doğmasını sağlayacak." "Ben yine de kararını çok daha Önceden

sezinn

vermiş olabilirdin diyorum." Bebeği burada doğurma isteği hamilelik ilerledikçe artmış olsa da Cal'ı Şikago'da, arkasında bırakmayı hiçbir zaman düşünemezdi. Hafta sonu olan sakatlık Jane'e ihtiyacı olan şansı vermişti.

Bebek döndü ve omurgası devasa bir yumruk tarafından kısıtınılmış gibi hissetti. Cal Jane'in bu kadar acı çektiğini fark etse sinirden kudururdu ama Jane nefesini aksatmadı bile.

Yavaş yavaş Cal'ın haklılığının ve uçağa binmenin yanlış olduğunun bilincine varıyordu. Yine de ilk doğum çok uzun sürebilirdi, Lynn ile Jim ise onu bekliyordu. Kayınpederi Vogler'i araması gerekip gerekmediğini ona söylerdi.

Neyse ki Cal'ın dikkati dağılmıştı ve bir terslik olduğunu fark etmedi. "Bileğinin iç tarafındaki şey de ne?" Jane'in elini tuttu.

Nefesini zar zor tutuyordu. "Ya... Hiçbir şey." Uzaklaşmaya çalıştı ama Cal hızlıca tuttu. "Küçük bir kalem lekesi. Yanlışlıkla kendimi çizmiş olmalıyım."

"Oldukça garip. Kazara bir çizikten çok bir denklem gibi gözüküyor." "İnişe geçmiştik," diye burnunu çekerek söze girdi, "ve ben de defterime ulaşamadım." Bebek karnının içinde tek burgulu çift salto atıp 9.7 puan alırken Jane nefesini tutmaya çalışıyordu. Bu sefer omurgasının acısına bugüne kadarki en uzun sana eşlik etti, tabii ki yine Braxton-Hicks olabilirdi. İncelemelerini yutuyordu, çünkü bu Cal'ı mutsuz ederdi. Aayı unutmak için konuyu değiştirdi.

"Artık benimle kavga etmiyorsun."

"Doğru değil, sevgilim. Bu tatile çıkmamız gerektiğini söylediğinden beri seninle kavga ediyorum."

"Tartışıyoruz, kavga etmiyoruz. Hiç bağırmadın. Artık hiç bağırmıyorsun."

"Özür dilerim hayatım ama sana şöyle güzelce bir sinirlenemiyorum galiba."

"Niye? Ben bile kendime katlanamıyorum."

"Delice değil mi? Ben de açıklayamıyorum."

Jane ona baktı. "Yine yapıyorsun."

"Neyi?"

"Beni rahatsız eden şeyi."

"Gülmek mi?"

"Evet. O işte."

"Özür dilerim." Elini Jane'in davul kadar olmuş kamına koydu. "O kadar mutluyum ki, durduramıyorum."

sezinn

"Daha çok dene!"

Jane kendi gülümsemesini bastırıyordu. Cal Bonner gibi bir savaşçının bu kadar çok saçmalığa katlanacağını kim bilebilirdi. Ancak umursamıyor gibiydi. Belki de tamamen mantıksız olmanın aslında ne kadar mükemmel olduğunu anlamış ve sadece aşkını yaşamayı sever olmuştu. Onun duygularından nasıl şüphe edebilmişti acaba? Cal Bonner âşık olduğuna karar verdiğinde bunun arkasında durmuştu.

Cal çocukluğundaki sıkınöların zekâsından değil ona mesafeli duran bir ebeveyn tarafından yetiştirilmesi yüzünden kaynaklandığından bahsederek onun korkusunu yenmesini sağlamıştı. Bu, çok zeki olsa bile kendi çocuklarının asla yaşamayacağı bir durumdu.

Cal cama doğru eğildi. "Lanet olsun!"

"Ne oldu?"

"Görmüyor musun? Yağmur başladı!" Sesi değişti. "Ya biz o dağın tepesinde olsak, senin karnın çocuğu dışarı çıkarmaya karar verse, yollar kapansa ve biz aşağı inemesek? O zaman ne olacak?"

"Öyle şeyler yalnızca kitaplarda olur."

"Gerçekten beni bu tatile ikna etmene izin vermek büyük salaklıktı."

"Gelmek zorundaydık. Dedim sana, bebeği burada doğurmak istiyorum ve rüyamda Annie'nin öldüğünü görmüştüm."

"Uyandığın anda aradm ve iyi olduğunu öğrendin."

"Sesi yorgun geliyordu."

"Büyük ihtimalle tüm gece ayakta kalıp babamızı öldürme planları yapmıştır."

Jane gülümsedi. Artık bunu hep yapıyordu. Baba ve annesinden babamız ve annemiz diye bahsediyordu. Ona yalnızca sevgisini vermekle kalmamış, anne ve babasını da vermişti.

Kontrol edemediği duygular içinde fokurduyordu. Tebessümü kayboldu ve ağlamaya başladı. "Sen dünyanın en mükemmel ko-casım ve ben seni hak etmiyorum."

Uzun soluklu bir iç geçiriş duyduğunu sandı ama ıslak zeminde kayan lastiklerin sesi de olabilirdi bu.

"Geçtiğimiz ay yaptığın tüm saçma şeyleri not aldığımı ve normale döndüğünde hepsini tek tek burnundan getireceğimi söylesem kendini daha iyi hisseder misin?"

Başını aşağı yukarı salladı.

Cal güldü ve limuzin dağı tırmanmaya başlarken onu tekrar öptü. "Seni seviyorum, Janie Bonner. Gerçekten seviyorum. Evime boynunda o pembe fiyonkla daldığın gece hayatımm en şanslı gecesi idi."

sezin

"Benim de." Burnunu çekti.

Annie'nin evinde tüm ışıklar yanıyordu ve Jim'in kırmızı kamyoneti dışarıda duruyordu. Cal'ın annesiyle babasını daha iki hafta önce Şikago'ya Cal'ı izlemeye geldiklerinde görmüştü ve onların yanında sanki yeni evlilermiş gibi davranmışta. O gece Cal kafasının üzerine bir yastık koyup gıcırdamayan yepyeni bir misafir odası yatağı alacaklarını açıklamıştı.

Jim ve Lynn'i görmek için ise heyecanlıydı. Şoförün kapıyı açmasını bile bekleyememişti.

"Dur, Jane! Yağmur yağıyor ve..."

Jane verandaya doğru ilerlemeye koyulmuştu bile. Cal bandajlı dizi yüzünden topallıyor olsa bile Jane basamaklara varamadan onu yakaladı ve tuttu. Kapı açıldı, Lynn dışarı atıldı.

"Cal sen aklını mı kaybettin, buraya gelmeye nasıl tamam dersin?"

Jane tekrar ağlamaya başladı. "Bebeğimi burada doğurmak istiyorum!"

Lynn, Jane'in kafasının üzerinden Cal'a ters ters baktı.

"Ne kadar zeki olursa," diye mırıldandı Cal, "hormonlar da o kadar sert vuruyor."

Lynn'in hemen arkasından Jim kapıda belirdi ve sarıldıktan sonra Jane'i içeri aldı. Tam o anda bir sancı daha geldi. Jane sessizce inledi ve Jim'e sarıldı.

Jim omuzlarından yakaladı ve yüzüne bakabileceği şekilde tuttu. "Kasılmaların mı başladı?"

"Sadece biraz sırt ağrısı, önemli bir şey değil. Braxton-Hicks'ler işte.

Armie televizyonun yanındaki sallanan sandalyesinden kıkırdadı. Jane ona sarılmak için eğildi ancak oraya kadar inemeyeceğini fark etti. Onun yerine Annie Jane'in elini sıktı. "Artık beni görmeye gelme zamanın gelmişti."

"Bu sırt ağrıları ne sıklıkla oluyor?" diye sordu Jim arkadan.

"Birkaç dakikada bir sanırım," diye iç geçirdi ve elini tekrar sırtına attı. "Ah, Tanrım!"

Cal topallayarak odanın ortasına geldi. "Doğurmak üzere olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Şu an doğursa hiç şaşırمام." Jim, Jane'i Annie'den uzaklaştırdı ve koltuğa oturttu, elini kamına koydu ve saatine bakmaya başladı.

Cal gözlerini fal taşı gibi açmış pür dikkat izliyordu. "Hastane buradan yirmi kilometre uzakta! Bu yollarda yirmi kilometre demek en az yirmi dakika demek! Niye bir şey demedin, sevgilim? Niye kasılmaların olduğunu söylemedin?"

"Çünkü beni hastaneye götürecektin, onlar da bizi tekrar eve gönderecekti. Bu sırt ağrısının sebebi uçtaki koltuklar, ben biliyorum. Aahhh!"

sezinn

Jim saatine baktı. Cal'ın surat ifadesi paha biçilmezdi. "Baba, yağmur yolları mahvetmeden onu dağdan aşağı indirmeliyiz!"

"Sadece çiseliyor, Cal," dedi annesi, "ve o yol en az on yıldır hiç kapanmadı. Hem zaten ilk bebekler elini çabuk tutmaz, yavaş yavaş gelir."

Cal umursamıyordu, kapıya doğru atılmıştı bile. "Limuzin gitti bile! Jane'i kamyonete taşıyoruz hadi. Sen kullan, baba! Ben onunla arkada otururum."

"Hayır! Ben onu *burada* doğurmak istiyorum!" diye haykırdı Jane.

Cal ona dehşete düşmüş bir şekilde bakıyordu. "Burada mı?"

Burnunu çekti ve başıyla onayladı.

"Bir dakika bekle." Sesi garip bir şekilde yumuşadı, Jane'e bu an acısını azaltan küçük bir zevk veriyordu, "Sen bebeği burada doğurmaktan bahsederken ben genel olarak bölgeden bahsediyorsun sanıyordum, hatta tam olarak buradaki hastaneden bahsettiğine eminim!"

"Hayır! *Buradan* bahsediyordum. Annie'nin evinden." Bu ana kadar böyle bir şeyden hiç bahsetmemişti, ancak şu an çocuğunu burada doğurmaktan daha güzel bir şey yaşayamayacağını biliyordu.

Cal'ın babasma çevirdiği gözlerinde çılgınlıkla korku karışımı bir ifade vardı. "Tanrım! Ülkenin en önemli fizikçisi olma yolunda ilerliyor ama *aptalın önde gideni*! Bebeğini bu evde doğurmayacaksın! Onu hastanede doğuracaksın!"

"Tamam." Gözyaşlarının arasında ona gülümsedi. "Bana yine bağırıyorsun."

Cal homurdandı.

Jim Jane'in elini okşadı. "Sadece emin olmak açısından bir kontrol etmeme ne dersin? Uygun mu? Yatak odasına gidersen daha kolay olur."

"Cal da gelebilir mi?"

"Elbette."

"Ve Lynn? Lynn'i de istiyorum."

"Annie de."

Jim içini çekti. "Hadi gidelim millet."

Cal kolunu omzuna dolayarak onu Lynn'in eski odasına doğru yürütmeye başladı. Kapıdan girerken yeni bir sancı geldi ve nefesini tutarak çerçeveye yaslandı. Bu seferki çok uzun sürdü ve ancak sana sona erdiğinde geri kalanın farkına vardı.

"Cal."

sezinn

"Ne oldu sevgilim?"

"Yere baksana, ayaklarım ıslak mı?"

"Ayakların mı? Ayakların..." Garip bir ses çıkardı. "Suyun geldi. *Baba, Jane'in suyu geldi*"

Jim banyoya ellerini yıkamaya gitmişti ama Cal öylesine bir sesle bağırmıştı ki duymamasına imkân yoktu. "Tamam, Cal. Bir dakika içinde oradayım. Onu hastaneye götürecektim kadar vaktimiz olduğunu düşünüyorum."

"O kadar eminsen neden önce kontrol etmek istiyorsun?"

"Sadece emin olmak için. Kasılmalar oldukça sık."

Cal'ın tüm kasları kasıldı. Çift kişilik yatağa doğru ilerledi, Lynn bir sürü havlu getirdi, Annie üzerinde halka şekilli bir desen olan yorganı açtı. Jane, Lynn yatağı koruma altına alana kadar oturmayı reddetti, Cal eğilerek sabah da giymesine yardımcı olduğu kahverengi hamile taytını çıkardı. Ayakkabıları, taytı ve külotu çıkarırken Lynn yatağa plastik bir koruyucu örttüktan sonra üzerine havluları serdi. Cal Jane'i yatırdı.

Annie olayı seyretmek için kenarda duran beyaz boyalı ahşap bir iskemleye yerleşti. Jim odaya geldiğinde Jane kendisine pelvik muayene yapacağını ilk kez düşündü ve utanmaya başladı. Jim doktor olabilirdi ama aynı zamanda da kayınpederiydi.

Yeni bir sana daha fazla düşünmesine fırsat tanımadı, bu seferki bir öncekinin iki katı güçteydi. Dudaklarının arasından bir çığlık koptu, bu acının çok da normal olmadığını düşünmeye başladı. Bu şekilde olmamalıydı.

Jim oğluna birkaç talimat verdi. Cal muayene sırasında dizlerini ayırık tutacaktı. Lynn elini tutarak dua etmeye başladı. "Maggie May."

"Lanet olsun, ayağını tuttum," dedi Jim, "ters geliyor."

Jane panik içinde tıslarken yeni bir sancı vurdu.

"Cal alüna otur ve onu kucağıma al, bacaklarını açık tut. Islanacaksın. Jane sakın itme! Lynn koş arabadan çantamı getir."

Acı ve korku her yanını sardı. Anlayamıyordu. Jim ayağımı tuttum derken ne demek istemişti? Ayağının bu işle ne ilgisi vardı? Cal yatağa tırmanırken korku dolu gözlerle Jim'e baktı.

"Ne oluyor? Şu an bebeği doğuramam. Çok çabuk. Bir terslik var, değil mi?"

"Bebek ters," dedi Jim.

İnledi ve ardından acıyla bağırdı. Ters doğumlar son derece riskliydi ve bu gibi durumlarda bebekler tam teşekküllü hastanelerin ameliyathanesinde sezaryen ile doğurtuluyordu, dağ evinde değil. Neden bir hastaneye gitme konusunda ısrarcı olmamıştı? Neden kıymetli bebeğini önce buraya gelerek tehlikeye atmıştı?

sezin

"Çarşamba günü doktora gittiğinde başı aşağıya inmişti," dedi Cal. Sakat bacağım umursamadan arkasına kaydı.

"Bazen dönerler," dedi Jim. "Nadirdir ama olur."

Cal Jane'i kucağına aldı. Sırtını göğsüne bastırdı, bacaklarını iki yanına açarak yerleştirdi ve sonra Jane'in dizlerini elleriyle iki yana açarak tuttu.

Bebeğinin hayatı tehlikede idi, tüm tevazu ve utancı sona erdi. Güçlü savaşçısının kucağında otururken bebeğinin güvenliği için tüm dünyaya karşı savaş ilan edebileceğini hissetti.

Jim Jane'in dizini hafifçe sıkı. "Bu çok hızlı olacak, hayaüm. Beklediğin gibi olmayacak. Şu anda diğer ayağını da aşağı çekiyorum ve ıkmaman gerekiyor. Cal kordonun pozisyonuna dikkat etmek zorundayız. Onun ıkmamasını engelle."

"Nefes al, sevgilim. Nefes al! İşte böyle. Hep çalıştığımız gibi. Harikasın!"

Acı her yanını sardı. Vahşi bir hayvan tarafından paramparça ediliyordu sanki ama Cal onunla birlikte nefes alıp vermeye devam etti, ona sevgi sözcükleri mırıldanarak cesaret verdi. Komik sözler. Şefkatli sözler.

İkmama ihtiyacı gittikçe artıyordu, karşı koymak imkânsızdı, boğazından garip hırıltılar çıktı. İkmamak zorundaydı!

Ama Cal tüm liderlik gücünü kullanarak pes etmesini engelliyordu. Tehdit ediyor, kandırıyordu. Jane onun her dediğini yapıyordu çünkü ona başka şans tanımıyordu. Onun söylediği şekilde nefes aldı, nefesini dışarı puflayarak verdi, her biri vücudunun doğasına karşı koyduğu için bir çılgınlıkla sonlamıyordu.

"İşte bu!" Jim bağırdı. "İşte bu, tatlım! Harika gidiyorsun!"

Artık acılan birbirinden ayıramıyordu. Hiç de doğum filmlerinde gördüğü gibi bir şey değildi, orada çiftler kâğıt oynardı, koridorlarda yürürlerdi ve sancılar arasında dinlenecek vakit olurdu.

Dakikalar geçtikçe etrafını bir sis bulutu sardı ve sadece Cal'm sesini duymaya başladı. Körleme bir şekilde onu takip etti.

"Nefes al! İşte bu! Tamam, sevgilim! Çok iyi gidiyorsun!" Cal'ın gücünün bedenine aktığını hissediyor ve sadece ondan besleniyordu.

Cal'ın sesi boğuklaştı. "Nefes almaya devam et, tatlım. Gözlerini de aç ki ne olduğunu görebil."

Aşağı baktı ve Jim'in bebeğinin ilk ayağını doğum kanalından çıkanşını gördü. Bebeğinin başı görüldüğünde Cal da, o da birer çılgın attılar. Çocuklarını büyükbabasının güçlü kollarında gördüğü anda içini inanılmaz bir mutluluk sardı, mutlak bir sevinç... Jim son hızla Lynn'in ona verdiği kulak şırıngasıyla bebeğinin ağzını ve burnunu temizledi ve ufaklığı Jane'in karnına koydu.

sezin

"Bir kız!"

Bebek incecik bir ses çıkardı. O ıslak, kıvranıp duran, kanlı bebeğin üzerine eğilerek ona dokundular, Jim göbek bağına kesti.

"Cal!"

"O bizim, sevgilim."

"Ah, Cal..."

"Tanrım... Çok güzel. Çok güzelsin. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum! Seni seviyorum!"

Birbirlerine anlamsız sözler mırıldanarak öpüştüler ve ağladılar. Bebeği bir havluya sararak kucağına aldığı anda Lynn'in gözünden yaşlar süzüldü. Jane bebeğe o kadar odaklanmıştı ki Jim'in plasentayı alışı ve yüzündeki sırtıymayı güçlölkle fark etti.

Lynn gülerek bir şeyler mırıldandıktan sonra yumuşak, ıslak bir havluyla hızlı bir temizlik yaptı.

Annie Glide kızının torununa mutlulukla baktı. "Bu tam bir canavar olacak. Gerçek bir canavar. Bekleyin ve görün. Damarlarında Glide kam akıyor."

Lynn küçük bir kahkaha attıktan sonra bebeği Jane'e getirdi ama Cal'm becerikli elleri araya girdi. "Gel buraya, sevgilim. Hadi sana bir bakalım."

Bebeği huzur içinde seyredip o küçük buruşuk yüzü iyice inceleyebilsin diye Jane'e doğru tuttu, sonra o küçük alını öptü. "Dünyaya hoş geldin, hayatım. Burada olduğun için çok mutluyuz."

Jane babayla kızın tanışmasını son derece huzurlu ve sersemlemiş bir şekilde izledi. Çok uzun bir zaman önce Cal'a nasıl bağırdığını hatırladı. *Bu benim bebeğim! Hiç kimsenin değil, sadece benim!* Bakışlarını odada gezdirince onlara yıldızlar sunulmuş gibi bakan iki ebeveyni ve huysuz büyük-büyükanneyi ve Jane orada olmasına rağmen bir başka kıza âşık olmuş bir babayı gördü, nasıl da yanılmıştı.

İşte o zaman buldu. Her Şeyin Teorisi.

Cal başını kaldırdı. "Buldum!" Kahkahaları yeni doğmuş kızının ürkek gözlerle bakmasına sebep oldu ama ağlamadı çünkü onu şimdiden çözmüştü. İri, gürültücü, merhametli. Saf.

"Jane! Anne! Baba! Hayatimin kalanında ne yapacağımı buldum!"

Jane ona baktı. "Ne? Söyle bana."

"Buna inanamıyorum!" diye haykırdı Cal. "Bunca endişeden sonra hem de, bunca zamandır bana bakıyormuş oysa."

sezinn

"Neden bana endişelendiğini söylemedin, Calvin?" dedi köşeden hışırtilı bir ses. "Sana neye ihtiyaç duyduğunu iki yıl önce söyledim."

Hepsi dönüp ona baktılar.

Annie hepsine kaşlarını çatı. "Kafası biraz çalışan biri bile Calvin'in kaderinin bir dağ doktoru olmak olduğunu söylerdi. Tıpkı babası ve dedesi gibi. Damarlarında Bonner kam akıyor."

"Doktor mu?" Jane başını çevirerek şaşkınlıkla ona baktı. "Haklı mı? Doktor mu olacaksın?"

Cal büyükannesine baktı. "Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

Annie burnunu çekti. "Kimse sormadı ki."

Jane güldü. "Doktor olacaksın. Bu harika!"

"Okul bittiğinde biraz *yaşlı* bir doktor olacağım ama sanırım kocanın yeniden okullu olmasıyla başa çıkabilirsin."

"Bundan daha çok eğleneceğim bir şey bulamam."

Tam o sırada Rosie Darlington Bonner yeterince uzun bir süre kendisiyle ilgilenilmediğine karar verdi. Bu onun günüydü ve ilgi istiyordu! Ayrıca yapacak çok işi vardı. Daha dünyaya gelecek sinir bozucu erkek kardeşleri, edineceği yeni arkadaşlar, tırmanılacak ağaçlar, gönlü alınacak ebeveynler ve daha da önemlisi yazılacak harika romanlar vardı.

Ayrıca kalınacak pek çok matematik testi vardı, kimya laboratuvarındaki edebiyatı iyi olmayan kimya öğretmeniyle yaşanacak olan talihsiz deneyimden bahsetmeye bile gerek yoktu. Ama ona karşısında şaşkın bir şekilde bakan bu iki insan varken şimdilik kimya laboratuvarından bahsetmeye hiç gerek yoktu...

Rosie Darlington Bonner ağzını açtı ve kükredi. *İşte buradayım, dünya! Hazır olsan da olmasan da!*

sezinn

Yazarın Notu

En çok korktuğumuz şeylerin bizi çektiği söylenir hep. Bu -hiçbir fikrim olmayan- teknoloji ve bilim alanından öğeler içeren ikinci kitabım olduğuna göre, sanırım bunun doğru olduğuna inanmaya başlıyorum.

Sadece küçük kısımlarını anlasam da birkaç kitap, araştırmalarımda bana çok yardımcı oldu, bazılarını paylaşmak istiyorum: Paul Davies, *Tanrı ve Yeni Fizik*; James Gleick, *Kaos*; Leon Lederman, Dick Teresi, *Tanrı Parçacığı*. Ayrıca Mudhusree Mukerjee'nin *Scientific American*, Ocak 1996 sayısında yayınlanan "Explaining Everything" isimli makalesi bana çok yardıma oldu.

Ben The Teaching Company tarafından hazırlanan Profesör Richard Wolfson'ın 16 bölümlük ders kasetleri serisi "Einstein's Relativity and the Quantum Revolution" kayıtlarını izlerken yanımda oturan kocam Bill'e de teşekkür borçluyum. Profesör Wolfson ve Bili -ikisini de Tanrı korusun- çok iyi anlaştılar.

Avon Books bünyesindeki herkese tüm destekleri için kocaman teşekkürler, özellikle de editörüm Carrie Feron ve onun mükemmel asistanı Ann McKay Thoroman'a. Menajerim Steven Axelrod'a da çok teşekkürler.

Bu kitabı yazmamda bana yardımcı olan Dr. Robert Miller, Pat Hagan, Lisa Libman, arkadaşım Diane ve Phillips ailesinin tüm mısır gevreği tüketicilerine teşekkürler. Mısır gevreğinden bahsetmişken... Bryan, Jason ve Ty hepinize teşekkürler, her ne kadar ders çalışıyor olmanız gerekiyordusa da. Yaşasın Boilers!

Ve okuyucularım... Mektuplarınızın bana ne kadar çok şey ifade ettiğini size anlatamam. Çok teşekkürler.